

P. D. JAMES

FARUL

rao international publishing company

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
JAMES, P.D.

Farul / P.D. James; trad. Raluca Mățiș - București:
RAO International Publishing Company, 2008

ISBN 978-973-103-558-1

I. Mățiș, Raluca (trad.)

821.111-31=135-1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, București, ROMÂNIA
www.raobooks.com
www.rao.ro

P. D. James
The Lighthouse
© P.D. James, 2005
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
RALUCA MĂTIȘ

© RAO International Publishing Company 2007
pentru versiunea în limba română

martie 2008

ISBN 978-973-103-558-1

**În amintirea soțului meu,
Connor Bantry White
1920–1964**

NOTA AUTOAREI

Marea Britanie este binecuvântată cu insulele ei atât de variate și de frumoase, dar locul unde se desfășoară acțiunea acestui roman – insula Combe din lungul coastei Cornwall – nu este una dintre ele. Insula, întâmplările atât de tragice care se petrec acolo și toate personajele romanului, fie că trăiesc, fie că au murit, sunt în întregime fictive, neexistând decât datorită acestui miracol psihologic atât de interesant, care este imaginația romancierului.

P. D. James

PROLOG

Comandantul de poliție Adam Dalgliesh era obișnuit să fie chemat de urgență la întâlniri neprogramate, cu persoane necunoscute și în momente nepotrivite, putând fi întotdeauna sigur că îl aștepta un cadavru pe undeva prin apropiere. Însă mai era convocat și la alte întâlniri urgente, uneori la cel mai înalt nivel. Fiind consilier permanent al comisarului federal al New Scotland Yardului, Dalgliesh avea o sumedenie de funcții care, pe măsură ce creșteau în număr și importanță, deveneau tot mai absconse, astfel încât majoritatea colegilor lui nici nu-și mai băteau capul să le rețină. La ora 10.55, în dimineața zilei de 23 octombrie 2003, fusese chemat în biroul comandantului adjunct Harkness, la etajul șapte al sediului New Scotland Yard, însă din momentul în care intrase în încăpere, Dalgliesh presimțise că era vorba despre o crimă. Și asta nu din cauza chipurilor grave întoarse spre el; un scandal în cadrul departamentului ar fi provocat o îngrijorare chiar mai mare. Dar moartea din cauze nenaturale produce întotdeauna o neliniște deosebită, împreună cu conștientizarea faptului că mai există încă anumite lucruri care se sustrag controlului birocratic.

Nu-l așteptau decât trei bărbați și, spre surprinderea lui, printre ei se număra Alexander Conistone de la Ministerul Britanic al Afacerilor Externe. Dalgliesh îl simpatiza pe Conistone, unul dintre puținii excentrici rămași în serviciul public, care,

pe zi ce trece, devenea din ce în ce mai conformist și politizat. Conistone era cunoscut pentru ingeniozitatea deosebită de care dădea dovadă în momente de criză. Cu toate că avea convingerea că orice situație critică se poate rezolva apelând la un caz precedent sau la regulamentul de ordine internă, când aceste căi bătătorite nu funcționau, Conistone nu se dădea în lături să aibă tot felul de inițiative controversate, care, potrivit oricărei logici birocratice, trebuiau să conducă la o catastrofă sigură, dar nu o făceau niciodată. Dalgliesh, cunoscând bine labirintul birocratic din Westminster, ajunsese la concluzia că această dihotomie de caracter era moștenită. Bărbații Conistone fuseseră soldați de mai multe generații. Câmpurile de luptă ale trecutului imperialist al Marii Britanii fuseseră presărate cu trupurile victimelor fără monumente naționale ale ingeniozității deosebite în momente de criză a bărbaților Conistone. Chiar și înfățișarea lui fizică reflecta o ambiguitate personală. Era singurul dintre colegii lui care se îmbrăca mereu în stilul pedant și conformist al costumelor cu dungulițe purtate prin anii 1930 de funcționarii publici, dar fața puternică și osoasă, cu obraji îmbujorați, și părul mereu răvășit ca o clăie de fân îi dădeau mai degrabă un aspect de țăran.

Se așezase alături de Dalgliesh, cu fața spre ferestrele mari din încăpăre. În primele zece minute ale acestei întâlniri, Conistone rostise neobișnuit de puține cuvinte, stând rezemat de spătarul scaunului și privind mulțumit panorama de turnuri și turle luminate de soarele neașteptat de strălucitor al dimineții de toamnă. Dintre cei patru bărbați din încăpăre – Conistone, Adam Dalgliesh, comisarul adjunct Harkness și un tinerel de la MI5, care se prezentase drept Colin Reeves – Conistone, cel mai interesat de chestiunea respectivă, vorbise până acum cel mai puțin, în timp ce Reeves, în încercarea de a reține ce se discuta fără să recurgă în văzul tuturor la metoda umilitoare de a lua notițe, încă nu deschisese gura. În cele din urmă, Conistone păru să se trezească și spuse:

– În situația de față, crima ar fi cel mai neplăcut lucru, iar sinuciderea, nu cu mult mai oportună. Moartea accidentală ar fi probabil cea mai convenabilă. Având în vedere identitatea victimei, nu e nici o îndoială că în oricare dintre situații o să fie publicitate, dar ar trebui să fie moderată, asta, desigur, dacă nu e vorba de crimă. Problema e că nu avem prea mult timp. Încă nu s-a fixat nici o dată, dar prim-ministrul ar vrea să organizeze la începutul lui ianuarie o întâlnire internațională strict secretă. E un moment bun. Parlamentul nu e în sesiune, nu se întâmplă mai nimic imediat după Crăciun, nici nu se așteaptă să se întâmple ceva. Se pare că prim-ministrul s-a gândit la Combe. Deci, vei lua cazul, Adam, bine?

Harkness interveni înainte ca Dalglish să apuce să răspundă:

– Dacă întâlnirea va avea loc, nivelul de securitate va fi maxim.

„Și chiar dacă știi, ceea ce mă îndoiesc, n-ai nici cea mai mică intenție să-mi spui și mie cine va participa la această întâlnire secretă, sau de ce“, se gândi Dalglish. Securitatea funcționa întotdeauna pe acest principiu: nu trebuie să știe decât persoanele care trebuie neapărat să știe. Putea face niște supoziții, dar nu era chiar atât de curios. Pe de altă parte însă, i se cerea să investigheze o moarte violentă și trebuia să afle anumite lucruri.

Înainte ca Reeves să apuce să-și dea seama că ar fi fost momentul potrivit să zică și el ceva, interveni Conistone:

– De asta ne vom ocupa noi, bineînțeles. Nu ne așteptăm să întâmpinăm vreo greutate. A mai existat o situație asemănătoare acum câțiva ani – înainte de vremea ta, Harkness – când un politician important s-a gândit să-i dea liber bodyguardului și și-a rezervat două săptămâni pe Combe. Vizitatorul a suportat liniștea și singurătatea vreo două zile, dar și-a dat seama că viața n-are nici un sens fără hârtoagele de la minister. Eu, unul, m-aș fi gândit că asta e, de fapt, mesajul pe care

trebuia să-l dea insula Combe, dar se pare că el nu s-a prins. Nu, nu cred că va fi cazul să-i deranjăm pe amicii noștri de la sud de Tamisa.

Ei, asta cel puțin era o ușurare. Situația se complica întotdeauna când interveneau și serviciile secrete. După părerea lui Dalglish, serviciul secret, ca și monarhia de altfel, își pierduse mare parte din aura de legendă, în momentul în care renunțase în parte la misterul lor pentru a răspunde solicitării publicului care ceruse cu fervoare o deschidere mai mare. În ziua de azi apăruse în ziare inclusiv poza șefului serviciului secret, nu numai că i se cunoștea numele; șefa de dinainte își publicase efectiv autobiografia, iar sediul – un monument excentric cu aspect oriental și accente moderniste, care domina malul de sud al Tamisei – părea proiectat mai degrabă să atragă curiozitatea oamenilor, decât să o protejeze de ea. Renunțarea la mistica necunoscutului reprezenta în mare măsură un dezavantaj; organizația ajunge în cele din urmă să fie privită ca oricare altă birocrăție, alcătuită din aceleași ființe omenești supuse greșelii și capabile de boacâne prosteste ca toate celelalte. Cu toate astea, Dalglish nu se aștepta să întâmpine greutăți din partea serviciului secret. Faptul că MI5 era reprezentat de un agent tânăr sugera că această moarte de pe insula Combe nu se număra printre problemele lor importante în momentul de față.

– Nu pot merge acolo fără să cunosc bine situația, zise el. Nu mi-ai spus încă nimic în afară de cine a murit, unde și aparent cum. Spuneți-mi ceva și despre insulă. Unde se află exact?

Harkness avea o stare de spirit cât se poate de proastă. Încerca să și-o ascundă dându-și importanță și vorbind întruna. Harta de mari dimensiuni de pe masă era puțin strâmbă. Încruntându-se, o alinie mai corect cu marginea mesei, o împinse spre Dalglish și arătă pe ea cu degetul cu un gest brutal.

– Aici e. Insula Combe. Pe coasta Cornwall, cam la treizeci și cinci de kilometri la sud-vest de insula Lundy și aproximativ

douăzeci de kilometri de continent, mai precis de Pentworth. Newquay este cel mai apropiat oraș de dimensiuni mai mari. Îi aruncă o privire lui Conistone. Ar trebui să continui dumneata. Ține mai degrabă de voi decât de noi.

Conistone îi vorbește direct lui Dalglish:

– O să enumăr mai întâi câteva date istorice. Așa vei înțelege mai bine ce e cu insula Combe pentru că, dacă nu știi toate lucrurile astea, s-ar putea să te trezești în dezavantaj. De mai mult de patru sute de ani, insula a fost în proprietatea familiei Holcombe, care a dobândit-o în secolul al XVI-lea, deși nimeni nu pare să știe exact cum. Probabil un Holcombe s-a dus pe-acolo cu o barcă și câțiva soldați înarmați, și-a pus drapelul personal pe ea și a numit-o proprietatea lui. Nu-mi vine a crede că au existat prea mulți pretendenți. Titlul a fost ratificat mai târziu de Henry al VIII-lea, după ce s-a descotorosit mai întâi de pirății mediteraneeni care își stabiliseră acolo baza în comerțul de sclavi de-a lungul coastelor Devon și Cornwall. După aceea, insula Combe a rămas mai mult sau mai puțin neglijată până în secolul al XVIII-lea, când familia a început să se intereseze de ea, și a vizitat-o ocazional, ca să privească păsările sau să stea la picnic. Apoi, un anume Gerald Holcombe, născut la sfârșitul secolului al XIX-lea, s-a hotărât să folosească insula ca loc de vacanță al familiei. A restaurat cabanele de piatră de acolo, iar în 1912 a construit un conac și niște anexe pentru servitori. Familia și-a petrecut acolo fiecare vară în anii aceia amețitori de dinainte de Primul Război Mondial. Războiul a schimbat totul. Cei doi fii mai mari au murit, unul în Franța, celălalt la Gallipoli. Cei din familia Holcombe sunt genul de oameni care mor în războaie, nu care se îmbogățesc de pe urma lor. Așa că nu le-a rămas decât cel mai mic dintre fii, Henry, care avea tuberculoză și nu fusese admis în armată. Se pare însă că după moartea fraților săi a fost copleșit de sentimentul lipsei de valoare personală și n-a mai vrut să moștenească averea familiei. Banii proveneau din niște investiții

norocoase, nu din moșie, și, la sfârșitul anilor 1920, se epuizaseră în cea mai mare parte. Așa că în 1930 a pus bazele unui trust de caritate din ce-a mai rămas, a găsit niște sponsori bogați și le-a transferat insula și proprietatea. Ideea lui era ca insula să fie folosită ca loc de odihnă și izolare pentru persoanele cu posturi de responsabilitate publică, ori de câte ori aceștia aveau nevoie să scape de rigorile vieții profesionale.

Acum, pentru prima dată, se aplecă să-și deschidă servieta și scoase un dosar cu marcaj de securitate. Scotoci printre documente și scoase o foaie de hârtie.

– Am aici cuvintele exacte. Se explică foarte clar intențiile lui Henry Holcombe. „Pentru oamenii care-și asumă îndatorirea periculoasă și dificilă de a îndeplini funcții de înaltă răspundere în serviciul Coroanei și al țării, în forțele armate, în politică, știință, industrie sau arte, și care au nevoie de perioade de refacere în singurătate, liniște și pace.” Cât se poate de tipic pentru vremea lui, nu? Nici vorbă să menționeze femeile, bineînțeles. Asta se întâmpla în 1930, vă aduceți aminte. Oricum, se consideră că se poate accepta convenția ca „oamenii” să însemne și femei. Acceptă un număr maxim de cinci vizitatori pe care-i cazează la alegerea lor fie în clădirea principală, fie într-una dintre cabanele mici de piatră. În esență, ceea ce oferă insula Combe este pace și siguranță. În ultimele câteva decenii, aceasta din urmă a devenit probabil mai importantă. Oamenii care își doresc să stea o perioadă de timp netulburați de nimic pot merge acolo fără serviciul de protecție, știind că vor fi în siguranță și nu-i va deranja nimeni. Există un heliport pentru cei care vin cu elicopterul și singurul loc de ancorare posibil dinspre mare este un mic port. Nu este permis accesul nici unui vizitator ocazional și chiar și telefoanele mobile sunt interzise – oricum nu ar avea semnal acolo. Totul este extrem de discret. Cei care merg acolo sunt în general recomandați personal fie de către unul dintre membrii consiliului de administrație, fie de către unul dintre vizitatorii

obișnuiți ai insulei. Așa că înțelegi avantajele pe care le prezintă pentru scopul actual al prim-ministrului.

– Dar care-i problema cu Chequers? răbufni Reeves.

Ceilalți se întoarseră spre el cu privirea curioasă și binevoitoare a adultului gata să-i facă pe plac unui copil precoce.

– Nici o problemă, zise Conistone. E o locație agreabilă cu tot confortul posibil, pe câte am înțeles. Dar persoanele invitate la Chequers tind să atragă atenția. Nu e chiar acesta scopul pentru care merg acolo?

– Și cum au ajuns cei din Downing Street să afle de existența insulei? întrebă Dalgliesh.

Conistone vârî la loc hârtia în dosar.

– Printr-unul dintre amicii nou-înnobițați ai premierului. Acesta s-a dus la Combe să se refacă după răspunderea periculoasă și dificilă pe care și-a asumat-o adăugând încă un lanț alimentar imperiului său comercial și încă un miliard averii lui personale.

– Presupun că au și angajați. Sau toate aceste personalități își spală singure hainele?

– Este un administrator, Rupert Maycroft, care înainte a fost avocat în Warnborough. A trebuit să avem încredere în el și, bineînțeles, să-i informăm pe membrii consiliului că Numărul Zece ar fi foarte recunoscător dacă niște vizitatori extrem de importanți ar putea fi cazați acolo la începutul lui ianuarie. În momentul de față totul este foarte vag, dar i-am rugat să nu mai facă nici o altă rezervare după luna asta. Au personalul obișnuit – barcagiul, menajera, bucătăreasa. Știm câte ceva despre fiecare dintre ei. Au avut și câțiva vizitatori suficient de importanți încât să justifice verificarea personalului din motive de securitate. Totul s-a făcut extrem de discret. Există și un doctor rezident, Guy Staveley, și soția sa, deși am înțeles că ea nu petrece prea mult timp pe insulă. Se pare că nu suportă plictiseala. Staveley s-a refugiat acolo de la un cabinet privat din Londra. Se pare că a pus un diagnostic greșit

și un copil a murit, așa că și-a găsit o slujbă unde cel mai rău lucru care se poate întâmpla e să cadă cineva de pe un vârf de munte și atunci n-are cum să fie el de vină.

– Numai unul dintre rezidenții permanenți are cazier, barcagiul Jago Tamlyn, pentru atac brutal extrem de grav în 1998. Am înțeles că au existat niște circumstanțe atenuante, dar a fost totuși un atac foarte agresiv. A primit un an. De atunci n-a mai avut nici o problemă.

– Când au sosit vizitatorii care sunt acum acolo? întrebă Dalgliesh.

– Toți cinci au ajuns săptămâna trecută. Luni a venit scriitorul Nathan Oliver împreună cu fiica lui, Miranda, și secretarul lui, Dennis Tremlett. Un diplomat german la pensie, doctorul Raimund Speidel, fostul ambasador în Beijing, a venit miercuri cu un iaht privat din Franța, iar joi a sosit doctorul Mark Yelland, directorul laboratorului de cercetare Hayes-Skolling din Midlands, acela care e ținta atacurilor activiștilor de la protecția animalelor. Maycroft ar putea să te cazeze și pe dumneata pe post de oaspete.

– Cel mai bine ar fi să iei cât mai puțini oameni, cel puțin până afli care-i situația, interveni Harkness. Cu cât va fi mai mică invazia, cu atât mai bine.

– Nu va fi o invazie, zise Dalgliesh. Aștept încă să-mi sosească un înlocuitor pentru Tarrant, dar o să-i iau cu mine pe inspectorul Miskin și pe sergentul Benton-Smith. Probabil că ne vom descurca și fără un criminalist sau fotograf oficial pentru moment, dar, dacă se dovedește că e crimă, va trebui să primesc întăriri sau să transferăm cazul poliției locale. Voi avea nevoie de un medic legist. O să vorbesc cu Kynaston, dacă reușesc să dau de el. Nu știu dacă îl găsesc la laborator, s-ar putea să fie pe teren.

– Nu va fi necesar, zise Harkness. Vom lucra cu Edith Glenister. O cunoști, nu-i așa?

– Dar nu s-a pensionat?

– Oficial, acum doi ani, dar mai lucrează ocazional, mai ales la cazuri internaționale mai delicate, zise Conistone. La șaizeci și cinci de ani probabil s-a săturat să mai umble în cizme de cauciuc prin toate noroaiele din țară cu detectivii de la secțiile locale de criminalistică sau să examineze cadavre descompuse prin șanțuri.

Dalgliesh se îndoia că acesta era motivul pentru care doamna profesor Glenister se pensionase oficial. Nu lucrase încă niciodată cu ea, dar îi cunoștea reputația. Era una dintre cele mai apreciate femei doctor legist, renumită pentru precizia ieșită din comun de a estima momentul morții, pentru promptitudinea, acuratețea și minuțiozitatea rapoartelor ei și pentru limpezimea și autoritatea cu care depunea mărturie la tribunal. Era, de asemenea, renumită pentru insistența ei de a menține distincția dintre funcțiile medicului legist și ale detectivului anchetator. Dalgliesh știa că Edith Glenister nu asculta niciodată detaliile circumstanțelor unei crime înainte să examineze cadavrul, asigurându-se în felul acesta, se pare, că nu își va începe propria investigație pornind de la idei preconcepute. Era intrigat de ideea de a lucra cu ea și nu se îndoia că acesta era motivul pentru care Ministerul Afacerilor Externe o și propusese pe ea în primul rând. Cu toate acestea, l-ar fi preferat pe medicul lui legist obișnuit.

– Doar nu vrei să sugerezi că nu putem avea încredere că Miles Kynaston o să-și țină gura? zise el.

– Bineînțeles că nu e vorba de asta, dar nici nu se poate spune că Cornwall e ograda lui, interveni Harkness. Profesoara Glenister locuiește în prezent în sud-vestul țării. Și, oricum, Kynaston nu e disponibil, am verificat.

Dalgliesh se simți tentat să-i spună: „Cât de convenabil pentru minister“. Era evident că nu pierduseră vremea.

– Poți s-o iei de la aeroportul St. Mawgan, de lângă Newquay, continuă Harkness. Acolo o să găsești un elicopter special care

să ducă mortul la morga pe care o folosește dânsa. O să trateze cazul ca foarte urgent. Ar trebui să-i primești raportul mâine.

– Deci Maycroft v-a sunat pe voi de îndată ce s-a descoperit cadavrul? întrebă Dalgliesh. Presupun că aștepta instrucțiuni.

– I s-a dat un număr de telefon secret și i-au spus să-i sune pe membrii consiliului dacă se întâmplă ceva pe insulă, zise Harkness. A fost deja avertizat că vei sosi cu elicopterul și te așteaptă după-amiază.

– Îi va fi destul de dificil să le explice colegilor lui de ce această moarte este investigată de un comandant din Poliția Metropolitană și de un inspector detectiv, în loc să fie anchetată de cei de la secția locală de poliție, dar presupun că v-ați ocupat deja de acest aspect.

– Pe cât de bine s-a putut, zise Harkness. Bineînțeles c-am invocat numele șefului poliției. Nu are nici un sens să ne certăm cine anume își va asuma responsabilitatea anchetei până nu știm dacă avem sau nu de investigat o crimă. Între timp o să coopereze și ei. Dacă e crimă și insula e atât de sigură pe cât pretind ei, va exista un număr foarte limitat de suspecți. Așa că asta ar trebui să grăbească ancheta.

Numai cineva fără nici cea mai mică idee despre cum funcționa de fapt anchetarea unei crime sau care a uitat momentan în mod foarte convenabil toate incidentele mai puțin reușite din trecut putea să facă o estimare atât de greșită. Un număr mic de suspecți din care fiecare e inteligent și suficient de prudent să nu se încreadă în nimeni și să reziste impulsului fatal de a oferi voluntar mai multe informații decât i se cere poate complica o investigație până la a bloca orice eforturi ale poliției de a găsi vinovatul.

Conistone se întoarce din ușă.

– Mâncarea e destul de bună pe insula Combe, presupun? Paturile sunt confortabile?

– N-am avut vreme să întrebăm, răspunse Harkness cu răceală. Sincer să fiu, nici nu mi-a trecut prin minte. Și oricum

nu m-aș fi gândit că ne interesează chiar atât de mult dacă bucătăreasa își știe meseria sau care e starea saltelelor. Pe noi ne interesează cadavrul.

Conistone acceptă împunsătura fără să se supere.

– Corect. Dacă se va ține acolo conferința, chiar noi vom verifica toate condițiile de cazare. Primul lucru pe care-l învață oamenii bogați și puternici este valoarea confortului. Ar fi trebuit să menționez că ultimul membru supraviețuitor al familiei Holcombe locuiește permanent pe insulă. Doamna Emily Holcombe, în vârstă de peste optzeci de ani, fostă profesoară la Oxford. Cred că de istorie. Acesta a fost și subiectul dumatăle, Adam, nu-i așa – deși parcă ai fost la cealaltă, nu? O să fie ori o aliată, ori o pacoste. După cum le cunosc eu pe profesoare, o să fie mai degrabă o pacoste. Mulțumesc că ai acceptat cazul. Ținem legătura.

Harkness se ridică să-i conducă afară pe Conistone și pe Reeves. Dalglish îi părăsi la lifturi și se întoarse în biroul lui. Prima dată trebuia să-i sune pe Kate și pe Benton-Smith. După aceea avea de dat un telefon mult mai dificil. Trebuia să petreacă seara aceasta și ziua de mâine împreună cu Emma Lavenham. Iar dacă avusese intenția să vină la Londra cu câteva ore mai devreme, atunci era deja pe drum. Va trebui să o găsească pe mobil. Nu va fi primul telefon de felul acesta și, ca întotdeauna, probabil se aștepta pe jumătate să-l primească. Emma nu va zice nimic – nu zicea niciodată. Amândoi aveau urgente uneori și timpul pe care-l petreceau împreună era și mai prețios pentru că nu puteau niciodată să se bazeze cu totul pe el. Și mai erau două cuvinte pe care voia să i le spună și pe care își dăduse seama deja că nu va putea niciodată să le rostască la telefon. Și ele vor trebui să aștepte.

Deschise ușa către asistenta lui personală.

– Susie, sună-i te rog pe inspectorul Miskin și pe sergentul Benton-Smith. Și apoi aș vrea să trimiți o mașină la aeroportul Battersea, care să-i ia întâi pe sergentul Benton-Smith, apoi

pe inspectorul Miskin. Echipamentul ei e în birou. Ai grijă, te rog, să ajungă în mașină.

Cazul acesta venise la momentul cel mai nepotrivit cu putință. După o lună în care lucrase șaisprezece ore pe zi, se simțea extenuat și, deși putea să facă față oboselii, își dorea acum din toată inima o perioadă de odihnă, pace și, pentru două zile minunate, tovărășia Emmei. Își spuse că numai el era de vină pentru weekendul stricat. Nu era obligat să-și asume această posibilă anchetă de crimă, oricât de importantă din punct de vedere politic sau social ar fi fost victima, sau oricât de provocatoare crima. Existau mai mulți ofițeri superiori care ar fi preferat să-l vadă concentrându-se asupra inițiativelor în care era deja adânc implicat, complicațiile muncii de poliție într-o societate multirasială în care problemele majore erau drogurile, terorismul și conglomeratele internaționale de crimă organizată, propunerea pentru o nouă forță polițienească de detectivi care să se ocupe de crimele grave care trebuiau să fie anchetate mai bine la nivel național. Planurile vor fi încâlcite de politică; așa se întâmpla întotdeauna cu politica la nivel înalt. Poliția Metropolitană avea nevoie de ofițeri superiori care să se simtă în largul lor în această lume dublicitară. Se vedea în pericol de a deveni un simplu birocrat, un membru de comitet, un consilier, un coordonator – nu un detectiv. Și dacă se întâmpla asta, se va mai putea numi poet? Oare poezia lui nu-și avea rădăcinile chiar în solul bogat al anchetelor de crimă, în fascinația dezvelirii treptate a adevărului, în efortul împărtășit și în iminența pericolului, în tristețea și în disperarea vieților distruse?

Dar Kate și Benton-Smith trebuiau să sosească imediat, și mai avea multe lucruri grabnice de făcut, întâlniri pe care trebuia să le anuleze cu tact, documente ce trebuiau încuiate cu grijă, informarea separtamentului de relații cu publicul. Avea mereu pregătită o geantă pentru aceste urgențe neprevăzute, dar se găsea în apartamentul lui din Queenhithe, și se bucură

că trebuia să ajungă până acolo. Încă n-o sunase niciodată pe Emma de la New Scotland Yard. Încă din prima clipă când îi va auzi vocea, Emma va ști ce vrea să-i spună. Își va face propriile aranjamente pentru weekend, probabil excluzându-l din mintea ei așa cum o excludea el din a lui.

Zece minute mai târziu închise ușa biroului și, pentru prima dată în viață, aruncă o privire rapidă în spate, de parcă își lua rămas-bun de la un loc familiar, pe care poate nu-l va mai revedea niciodată.

În apartamentul ei cu vedere la Tamisa, inspectorul Kate Miskin era încă în pat. În mod normal, cu mult înainte de ora aceasta, ar fi fost deja la serviciu. De fapt chiar și într-o zi de odihnă și-ar fi făcut deja dușul de dimineață, s-ar fi îmbrăcat și și-ar fi luat micul dejun. Kate era foarte matinală. Pe de o parte, pentru că așa îi plăcea, iar pe de alta pentru că era o reminiscență a copilăriei, când în fiecare zi, împovărată de spaima unei catastrofe imaginare, își trăgea pe ea hainele de cum se trezea, disperată să fie gata să facă față unui dezastru: un incendiu într-unul din apartamentele de dedesubt, făcând salvarea aproape imposibilă, un avion care să se izbească de clădire, un cutremur care să dărâme blocul, balustrada balconului desprinzându-se și făcând-o să se prăbușească în gol. Întotdeauna era o adevărată ușurare să audă vocea fragilă și plângăreată a bunicii chemând-o la ceaiul de dimineață. Bunica ei avea toate motivele să fie plângăreată: îi murise fiica pe care nu și-o dorise, stătea într-un apartament dintr-un bloc înalt în care nu alesese să locuiască, nevoită să crească o nepoată ilegală pe care de-abia dacă putea să o iubească. Dar bunica ei era acum moartă, și chiar dacă amintirile rămăseseră de-a lungul timpului, Kate învățase cu multe chinuri să-și accepte trecutul, cu toate bunele și relele cu care viața o încercase.

Acum se uita pe fereastră la o Londră cu totul diferită. Apartamentul ei cu vedere la Tamisa era pe colț, având două priveliști diferite de la cele două balcoane. Din camera de zi se vedea partea de sud-vest peste fluviu, cu traficul său neîncetat – șleपुरi, vaporase de croazieră, șalupele poliției riverane și ale Portului Londrei, motonavele de linie care urcau în amonte spre dana de la Tower Bridge. Din dormitor putea admira panorama cheiurilor Canary, cu vârful ascuțit ca un creion gigantic; apele liniștite ale docului West India; calea ferată Docklands Light, cu trenurile ca niște jucării de copii. Îi plăcuseră întotdeauna contrastele, și aici trecea de la vechi la nou, contemplând viața fluviului cu toate contrastele sale, de la prima lumină până în amurg. La căderea nopții stătea pe balcon sprijinită de balustradă și privea metropola transformându-se într-un tablou strălucitor de lumină, eclipsând stelele, pătând cerul cu sclipirea sa reflectată de un stacojiu intens.

Acest apartament, plănuiră a fi achiziționat de atât de mult timp, ipotecat cu mare prudență, era căminul ei, refugiul ei, asigurarea ei, visul mai multor ani solidificat în cărămizi și mortar. Nu invitasă niciodată vreun coleg de muncă în acest apartament, iar primul și singurul ei iubit, Alan Scully, plecase de multă vreme în America. O rugase să-l însoțească, dar Kate refuzase, parțial de teama unui angajament atât de serios, dar mai ales fiindcă, în ce-o privea, meseria era pe primul loc. Dar pentru prima dată de la ultima noapte pe care o petrecuse cu el, nu fusese singură.

Se întinse pe patul dublu. Prin perdelele transparente vedea cerul dimineții de un albastru palid și limpede, deasupra unei pete înguste de nor cenușiu. Buletinul meteo de ieri prevestise o zi de toamnă târzie și cu soare și cu ploaie. Din bucătărie se auzeau niște sunete vagi și plăcute, apa curgând în ibric, un dulap închis, clinchet de porțelan. Inspectorul detectiv Piers Tarrant făcea cafea. Kate era singură pentru prima dată de când sosiseră împreună în apartament și-și reaminti

tot ce se petrecuse în ultimele douăzeci și patru de ore, nu cu regret, ci uimită că se întâmplase așa.

Piers o sunase la birou luni dimineața devreme ca s-o invite la cină vineri seara. Nu se așteptase la acest telefon; de când Piers se transferase din Echipă la Departamentul antitero, nu mai vorbiseră. Lucraseră împreună în Echipa de Anchetă Speciale a lui Dalglish ani de zile, se respectau reciproc, se simțeau stimulați de o rivalitate doar pe jumătate mărturisită de care știa că Dalglish se folosisese ocazional, se certaseră uneori, cu patimă, dar fără dușmănie. Îl considerase – și atunci, și acum – unul dintre cei mai atractivi bărbați cu care lucrase vreodată. Dar chiar dacă Piers i-ar fi trimis bine cunoscutele semnale de verificare a interesului sexual, Kate nu ar fi răspuns. O aventură cu un coleg de lucru era un risc mai mare decât simpla competiție profesională; unul din ei ar fi trebuit să părăsească Echipa. Această meserie era singurul lucru care o salvase din cartierul Ellison Fairweather. Nu avea de gând să periclitizeze tot ce dobândise doar pentru a urma această cale seducătoare, dar atât de tulbură.

În timp ce-și punea la loc mobilul în buzunar fu surprinsă de cât de ușor acceptase invitația și încercă să ghicească oare ce se ascundea în spatele ei. Oare Piers voia să o întrebe ceva, avea poate ceva de discutat cu ea? Nu părea probabil. Rețeaua de bârfe din Poliția Metropolitană, de obicei atât de eficientă, împrăștiase zvonuri despre faptul că nu prea era mulțumit de noua lui slujbă, dar bărbații povestesc femeilor despre succesele lor, nu despre hotărâri greșite. Și sugerase să se întâlnească la șapte și jumătate la restaurantul Shekey, după ce o întrebase dacă-i place peștele. Faptul că alesese un restaurant atât de renumit, care cu siguranță nu era ieftin, trimitea un mesaj subtil, dar derutant. Avea de gând să sărbătorească ceva în seara aceea, sau Piers făcea în mod obișnuit asemenea extravagante când invita o femeie în oraș? La urma urmei, nu

dăduse niciodată impresia că ar duce lipsă de bani și, după vorbele care circulau, nici de femei.

Când ajunsese acolo, el o aștepta deja și în momentul în care se ridicase să o întâmpine, Kate îi observă privirea apreciativă și se bucură că-și dăduse silința să arate cât mai bine și își prinsese în coc părul des și deschis la culoare, pe care la slujbă îl ținea întotdeauna legat simplu într-o coadă la spate. Purta o cămașă crem de mătase și singurele bijuterii mai scumpe pe care le avea, niște cercei de aur cu o perlă. Era intrigată și puțin amuzată să vadă că și Piers era la patru ace. Nu-și amintea să-l mai fi văzut vreodată la costum și cravată și era tentată să-i spună: „Arătăm bine așa înțoliți, nu?”

Se așezară la o masă într-un separeu, potrivită pentru o mai mare intimitate, deși conversația lor nu atinse deloc subiecte personale. Cina fu un succes, plăcută, prelungită și fără stres. Discutaseră foarte puțin despre noua lui slujbă, dar nici nu se așteptase să vorbească mai mult. Își împărtășiseră impresiile despre ultimele cărți pe care le citiseră, despre filmele pe care le văzuseră când găsiseră timp și pentru așa ceva, genul de conversație complet convențională și prudentă pe care o poartă doi străini la prima întâlnire. Trecuseră apoi pe un teren mai familiar, la cazurile la care lucraseră împreună, la ultimele bârfe de la serviciu, strecurând pe alocuri și mici amănunte despre viața lor privată.

După ce terminaseră felul principal, calcan de Dover, Piers o întrebase:

– Și cum se descurcă sergentul cel frumos?

Lui Kate aproape că îi veni să râdă. Piers nu reușise niciodată să-și ascundă antipatia față de Francis Benton-Smith. Bănuia că asta nu avea atât de mult de-a face cu faptul că Benton era un bărbat frumos, cât cu atitudinea comună pe care o aveau față de serviciu: ambiție, stăpânire de sine, inteligență, felul în care își urmăreau țelurile.

– Se descurcă. Probabil e cam prea dornic să placă la toată lumea, dar nu așa am fost toți când ne-a ales A.D.? O să fie bine.

– Se zvonește că A.D. se gândește să-i dea lui slujba mea.

– Fosta ta slujbă? Presupun că e posibil. La urma urmei, încă n-a dat-o la nimeni. Cred că cei de sus încă nu s-au hotărât ce să facă pe viitor cu Echipa. S-ar putea chiar să ne desființeze, cine știe? Întotdeauna încearcă să-l convingă pe A.D. să accepte alte însărcinări mai importante – titlul de comisar național de poliție de care se tot vorbește, precis ai auzit și tu. Întotdeauna e prins într-o întâlnire la cel mai înalt nivel.

Când veni vremea desertului, discuția stagnă.

– Nu-mi place să beau cafea așa de curând după pește, zise Piers dintr-odată.

– Sau după vin, dar trebuie să mă trezesc.

Dar Kate știa că nu fusese sinceră. Nu bea niciodată atât de mult încât să riște să-și piardă controlul.

– Am putea merge la mine. Locuiesc destul de aproape.

– Sau la mine, zise ea. Se vede fluviul din apartamentul meu.

Și invitația și acceptul lui sunaseră absolut firesc.

– Atunci la tine, zise el. Trebuie însă să trec pe acasă înainte.

Nu lipsise decât două minute și, la sugestia ei, Kate rămăsese în mașină. După douăzeci de minute deschise ușa apartamentului ei, iar când intră în camera spațioasă de zi cu peretele de ferestre care dădeau spre Tamisa, își văzu apartamentul cu ochi proaspeți: convențional, toate mobilele moderne, fără suvenir, fără vreo dovadă că proprietarul avea vreo viață personală, părinți, o familie, obiecte moștenite de-a lungul generațiilor, ordonat și impersonal ca un apartament de expoziție aranjat cu pricepere, pentru a fi vândut cât mai repede. Fără să arunce nici o privire în jur, Piers se dusesse la ferestre, apoi ieși pe balcon.

– Acum înțeleg de ce l-ai ales, Kate.

Kate nu ieșise pe balcon cu el, rămase să se uite la el din spate, iar în jurul lui vedea apa neagră și involburată, sfâșiată de dâre argintii, turle și turnuri, blocurile imense de pe celălalt mal presărate de dreptunghiuri de lumină. Piers venise în bucătărie cu ea până ce măcină cafeaua, scoase două cești și încălzi laptele din frigider. În timp ce stăteau împreună pe canapea, după ce terminaseră cafelele, Piers se aplecase spre ea și o sărutase pe buze cu blândețe, dar ferm. Kate știa deja ce urma să se întâmple. Dar la urma urmei, nu știuse chiar din prima clipă, de la restaurant?

– Aș vrea să fac un duș, zise el.

– Ce direct ești, Piers! râse ea. Baia e acolo.

– Nu vii cu mine, Kate?

– Nu e destul de mare. Du-te tu primul.

Totul fusese atât de ușor, atât de natural, atât de lipsit de îndoieli și de griji, chiar și de prea multă gândire s-ar putea zice. Iar acum, în pat, în lumina blândă a dimineții, ascultând șuieratul dușului, Kate se gândi la noaptea trecută într-o învâlmășeală plăcută de amintiri și fraze rostite pe jumătate.

– Mă gândeam că-ți plac blondele fără minte.

– N-au fost toate fără minte. Și tu ești blondă.

– Castaniu-deschis, nu blond galben.

Piers se întorsese iar către ea și-și trecuse mâinile prin părul ei într-un gest neașteptat, nu în ultimul rând prin tandrețea lui.

Se așteptase ca Piers să fie un amant experimentat și priceput, dar nu se așteptase ca uniunea lor să fie atât de necomplicată și lipsită de stres, atât de plină de bucurie. Făcuseră dragoste cu tot atâta bună dispoziție câtă dorință. Iar după aceea, stând puțin la distanță în patul ei dublu, ascultându-i respirația și simțindu-i căldura revărsându-se către ea, i se păruse atât de firesc ca el să fie acolo. Kate își dădu seama că felul în care făcuseră dragoste începuse să dizolve ghemul

complex de neîncredere și defensivă pe care-l purta în suflet ca pe-o povară, și care, după raportul Macpherson, se amplificase, simțindu-se trădată. Piers, cinic și mult mai sofisticat din punct de vedere politic decât ea, nu îi dăduse chiar așa de mare importanță.

– Toate comitetele oficiale de anchetă știu ce trebuie să descopere. Cei mai puțin inteligenți o fac cu puțin cam prea mult entuziasm. E ridicol să-ți pierzi slujba din cauza asta sau să-i dai voie să-ți distrugă încrederea sau pacea interioară.

Dalgliesh, cu tact și fără prea multe cuvinte, o convinsese să nu demisioneze. Dar Kate știa că în ultimii ani, încet-încet, dăruirea, sânguința și entuziasmul naiv pe care le adusese cu ea când intrase în poliție începeau s-o părăsească. Era și acum competentă și prețuită. Îi plăcea meseria și nu se putea gândi la nici o alta pentru care să fie calificată sau potrivită. Dar începuse să se teamă de implicarea emoțională, era prea precaută, prea îngrijorată de ce ravagii poate face viața. Acum însă, întinsă în pat și ascultând zgomotele ușoare pe care le făcea Piers în timp ce se mișca prin apartament, simțea o bucurie aproape uitată.

Ea se trezise prima și, pentru prima dată, fără urmele acelei spaime copilărești de care nu putuse niciodată scăpa. Zăcuse nemișcată, pentru mai bine de treizeci de minute, savurând starea de bine pe care o simțea în tot corpul, uitându-se la lumina ce se intensifica, ascultând primele sunete care se auzeau dinspre fluviu, abia apoi strecurându-se la baie. Această mișcare îl trezise. Piers se întinse spre ea și apoi se ridică brusc ca o păpușă pe arcuri cu părul răvășit. Izbucniră amândoi în râs. În bucătărie el stoarse portocalele, iar ea făcu ceaiul, după aceea ieșiră pe balcon cu felii de pâine proaspăt prăjite și unse cu unt și aruncară cojile pescărușilor ce şuierau gălăgios într-un vârtej nebunesc de aripi fremătătoare și ciocuri furioase. Apoi se întoarseră în pat.

În cele din urmă nu mai auzi şuieratul și gălgâitul dușului. Acum era în sfârșit momentul să se ridice și să înfrunte complicațiile zilei. Tocmai se dăduse jos din pat, când îi sună mobilul. O făcu să tresară ca și cum nu l-ar mai fi auzit niciodată. Piers ieși din bucătărie cu un prosop înfășurat în jurul brâului și cu cafeaua în mână.

– Oh, Doamne! zise ea. Chiar la țanc!

– S-ar putea să fie personal.

– Nu pe telefonul ăsta.

Își întinse mâna spre noptieră, ridică telefonul, ascultă cu atenție, zise: „Da, domnule“ și apoi închise. Vorbi știind că nu putea să-și ascundă entuziasmul din voce.

– E un caz. Suspiciune de crimă. Pe o insulă pe coasta Cornwallului. Asta înseamnă un elicopter. Trebuie să-mi las mașina aici. A.D. îmi trimite una să-l ia pe Benton și apoi și pe mine. Trebuie să ne întâlnim la eliportul Battersea.

– Trusa ta?

Kate se mișca deja, rapid, știind exact ce avea de făcut și în ce ordine.

– E la birou, răspunse din ușa băii. A.D. o să aibă grijă să fie pusă în mașină.

– Dacă trimite o mașină, atunci ar trebui să mă mișc și eu mai repede. Dacă șoferul e Nobby Clark și mă vede, mafia șoferilor o să afle vestea în câteva minute. Și nu cred că e cazul să oferim apă la moară bârfelor de doi bani.

După câteva minute, Kate își răsturnă geanta de pânză pe pat și începu să împacheteze metodic și rapid. Va purta ca de obicei pantalonii de lână și jacheta de stofă cu puloverul de cașmir cu gât. Chiar dacă vremea aceasta blândă va mai dura, nu avea nici un sens să-și pună cu ea haine de pânză sau de bumbac – pe o insulă aproape niciodată nu ți-e neplăcut de cald. Își puse la fundul genții pantofii zdraveni de mers, un schimb de lenjerie și un sutien. Acestea se puteau spăla în fiecare zi. Își împachetă încă un pulover mai gros și adăugă o

cămașă de mătase, împăturită cu grijă. Deasupra așeză pijama-
malele și halatul de lână. Strecură lângă ele și trusa de rez-
ervă de toaletă pe care o păstra întotdeauna pregătită cu
toate lucrurile necesare. La sfârșit mai aruncă înăuntru și
două caiete, șase pixuri și un roman pe jumătate citit.

Cinci minute mai târziu, amândoi erau îmbrăcați și gata
de plecare. Îl însoți pe Piers în garajul subteran. La ușa mași-
nii Alfa Romeo, Piers o sărută pe obraz.

– Îți mulțumesc pentru compania la cină, îți mulțumesc
pentru micul dejun, îți mulțumesc pentru tot ce s-a întâmplat
între ele. Trimite-mi o vedere de pe insula ta misterioasă.
Zece cuvinte vor fi de ajuns – mai mult decât suficient, dacă
se întâmplă să fie adevărate. „Aș vrea să fii aici cu mine, cu
drag, Kate.“

Kate râse, dar nu răspunse. Mașina care ieșea din garaj
înaintea lui avea un abțibild pe parbrizul din spate, „Bebeluș
la bord“. Piers se înfură întotdeauna când vedea mesajul
ăsta. Înșfăcă un carton scris de mână de pe torpedo și-l lipi de
parbriz. „Irod la bord.“ Apoi își ridică mâna în semn de ră-
mas-bun și plecă.

Kate rămase uitându-se după el până când, după un salut
strigat din mașină, Piers luă curba și intră pe șosea. Acum o
cuprinse o altă emoție, diferită, mai puțin complicată, fami-
liară. Va trebui să mai aștepte puțin până să se gândească la
eventualele probleme ce s-ar putea să apară din această
noapte extraordinară. Undeva, într-un loc pe moment doar
imaginat, un cadavru zăcea în abstracțiunea rece a morții. Un
grup de oameni așteptau să vină poliția, unii dintre ei supă-
rați, majoritatea speriați, unul dintre ei cu siguranță având
aceeași stare tulburătoare și palpitantă de hotărâre amestecată
cu emoție. O îngrijorase întotdeauna faptul că trebuia să
moară cineva ca să poată simți această stare de euforie încăr-
cată de vinovăție. Și apoi va urma partea care-i plăcea ei cel
mai mult, întâlnirea echipei de la sfârșitul zilei, când A.D.,

Benton-Smith și ea însăși vor analiza probele, alegând sau eliminând indiciile, găsindu-le locul potrivit ca piesele dintr-un puzzle. Dar știa și care era sursa aceluia sentiment de vinovăție. Deși nu vorbiseră niciodată despre asta, bănuia că și A.D. simțea același lucru. În acest puzzle, piesele erau vieți distruse de bărbați și de femei.

Așteptă cu geanta în mână în fața blocului și, trei minute mai târziu, văzu mașina. Începuse ziua de lucru.

Sergentul Francis Benton-Smith locuia singur la etajul șaisprezece dintr-un bloc postbelic la nord-vest de Shepherd's Bush. Sub el se găseau cincisprezece etaje de apartamente identice și de balcoane identice. Întinzându-se pe întreaga lungime a fiecărui nivel, balcoanele nu ofereau intimitate, dar, cu toate astea, nu era decât rareori deranjat de vecini. Unul își folosea apartamentul ca pe o locuință secundară și venea foarte rar pe aici, iar celălalt avea o slujbă misterioasă undeva în centru și pleca dimineața chiar mai devreme decât Benton, întorcându-se aproape pe furiș, după miezul nopții. Blocul se aflate inițial în proprietatea primăriei locale, vândut apoi de consiliu unei firme private care-l renovase și pusese apartamentele pe piață. În ciuda holului de la intrare refăcut în întregime, a lifturilor moderne nevandalizate și a zugrăvelii proaspete, blocul era și acum un compromis nefecit între economie prudentă, mândrie publică și conformism instituțional, dar cel puțin nu mai arăta oribil din punct de vedere al arhitecturii. Și nici nu stârnea vreo emoție, în afară de surpriză că cineva s-a obosit să-l construiască.

Priveliștea panoramică de pe balcon nu era grozavă. Benton privea un peisaj industrial mohorât, în negru și gri, și dominat de siluetele pătrătoase ale blocurilor înalte de apartamente, clădiri industriale banale și străduțe înguste cu casele clădite în secolul al XIX-lea care supraviețuiseră cu îndârjire,

devenind acum habitatul rezervat tinerilor cu aspirații profesionale înalte. Autostrada Westway trecea prin spatele unui parc de rulote pentru sezonieri care locuiau sub stâlpii înalți de beton și nu se aventurau decât arareori să plece de acolo. Dincolo de parcul de rulote era o curte cu mașini abandonate, mobile înalte de metal sfâșiat, grămezi țepoase și ruginite ca un simbol al vulnerabilității vieții și speranțelor omenеști. Dar la căderea serii, privești ea suferea o metamorfoză, devenea himerică și mistică datorită luminii. Culorile schimbătoare ale semafoarelor, farurile mașinilor mișcându-se neîncetat pe străzi, macaralele înalte cu câte o lumină în vârf veghind ca niște ciclopi grotești ai nopții. Avioanele coborau în tăcere spre Heathrow pe un cer aproape negru, pătat de nori vineții și, pe măsură ce întunericul se adâncea, etaj după etaj, ca la un semnal, se aprindeau luminile în blocurile înalte de locuințe.

Dar nici noaptea, nici ziua, nu era un peisaj tipic londonez. Benton avea senzația că la fel de bine ar fi putut să privească orice alt oraș mare din lume. Nu avea în fața ferestrelor nici unul dintre reperele familiare ale Londrei – nu se zărea deloc fluviul, nu vedea nici un pod vopsit scaldat în lumină, nici un turn sau dom familiar. Dar asta era ceea ce-și dorise, acest anonim ales cu grijă, chiar și în ceea ce privește peisajul. Nu își înfipsea nici o rădăcină, pentru că nu era pământul lui natal.

Se mutase în apartament la șase luni după ce intrase în poliție și nu putuse găsi un loc mai diferit de casa părinților lui de pe strada înverzită din South Kensington cu treptele ei albe până la ușa de intrare, cu vopseaua lucioasă. Se hotărâse să plece din micul apartament de la etajul superior al casei, parțial pentru că simțea că îi era jenă să mai locuiască împreună cu părinții după ce împlinise optsprezece ani, dar mai ales pentru că nu putea să-și invite nici un coleg să-l viziteze acolo. Chiar și simpla trecere a pragului era suficientă pentru a-și da seama ce reprezenta: bani, privilegiu, siguranța

culturală a clasei mijlocii de sus, prosperă și liberală. Dar știa că aparenta lui independență din prezent era falsă; apartamentul și tot ce conținea fusese plătit de părinții săi – din salariul lui nu și-ar fi putut permite să se mute. Și își aranjase locuința foarte confortabil. Își spunea cu ironie că numai un cunoscător ar fi putut ghici cât de mult costaseră piesele de mobilier înșelător de simple.

Dar nu avusese nici un vizitator dintre colegii săi. Fiind nou recrutat în echipă, fusese extrem de atent la început, știind că este într-o perioadă de probă mai riguroasă și mai prelungită decât orice evaluare provizorie a ofițerilor superiori. Sperase să câștige dacă nu prietenie, cel puțin toleranță, respect și acceptare, și până la un punct le obținuse. Dar era conștient că lumea încă îl trata cu precauție. Simțea că e înconjurat de diferite organizații, inclusiv legea penală, menite să-i protejeze sensibilitățile rasiale, de parcă era la fel de ușor de ofensat ca o fecioară din epoca victoriană confruntată cu un exhibiționist. Nu-și dorea decât să fie lăsat în pace de toți acești apărători ai drepturilor rasiale. Chiar voiau să stigmatizeze minoritățile ca hipersensibile, nesigure și paranoice? Își dădea seama că și el era de vină, afișând o rezervă mai profundă și mai puțin scuzabilă decât timiditatea, și care inhiba intimitatea. Nu știa cine era; nici el însuși nu știa cine era. Și, după părerea lui, asta nu era doar rezultatul metisajului. Societatea londoneză în care trăia era plină de femei și bărbați de origini rasiale, de naționalități și de religii amestecate. Și toți păreau să se descurce foarte bine.

Mama lui era indiancă, iar tatăl englez, ea era medic pediatru, el era directorul unei școli generale din Londra. Se îndrăgostiseră unul de altul și se căsătoriseră când mama lui avea șaptesprezece ani, iar tatăl lui cu doisprezece mai mult. Fusese o dragoste pasională, și așa era și acum. Știa din fotografiile de la nuntă că mama lui fusese absolut superbă; și acum era. Pe lângă frumusețe, adusese și bani în căsnicia ei.

Încă din copilărie, Benton se simțise un intrus în acea lume privată și autosuficientă. Amândoi erau foarte ocupați și băiatul învățase devreme că momentele pe care le petreceau împreună erau prețioase. Știa că îl iubeau, că erau preocupați de bunăstarea lui, dar ori de câte ori el intra pe neașteptate într-o cameră unde stăteau singuri, întrezărise în ochii lor o umbră de dezamăgire care se transforma rapid în zâmbete de întâmpinare —, dar niciodată suficient de rapid. Faptul că erau de religii diferite nu-i deranjase. Tatăl său era ateu, mama romano-catolică și Francis fusese crescut și educat în această credință. Dar când în adolescență renunțase treptat la ea, nici unul din părinți nu păruse să observe, sau dacă observase, nu considerase necesar să-l ia la întrebări.

Îl luaseră cu ei în vizitele lor anuale în Delhi, și Francis se simțise și acolo un străin. Era ca și cum traversând jumătate din glob nu-și mai găsea locul pe nici unul din continente. Tatăl său adora să meargă în India, se simțea ca acasă acolo, era întâmpinat de exclamații zgomotoase de încântare, râdea, tachina și era tachinat, purta haine indiene, făcea plecăciunile cu mai multă naturalețe decât dădea mâna acasă în Anglia și de fiecare dată își lua rămas-bun cu ochii în lacrimi. În copilărie și adolescență, Benton fusese întotdeauna primit cu adorație, toți izbucneau în exclamații laudându-i frumusețea și inteligența, dar el rămânea întotdeauna stîngher, schimbând complimente politicoase, dar știind foarte bine că nu era în mediul lui.

Sperase că alegerea lui ca membru al Echipei de Anchete Speciale a lui Adam Dalgliesh îl va face să se simtă mai în largul lui la slujbă, poate chiar și în lumea părinților lui. Și, într-o oarecare măsură, se și întâmplase așa. Știa că avea noroc; orice perioadă de timp petrecută în Echipă era un avantaj recunoscut de toată lumea când venea vorba de promovări. Ultimul lui caz — care fusese de asemenea primul lui caz —, o moarte în incendiu într-un muzeu din Hampstead, fusese un

test pe care, după părerea lui, îl trecuse cu brio. La următorul caz s-ar putea să fie probleme. Inspectorul Piers Tarrant era un ofițer foarte exigent și uneori dificil, dar Benton simțea că știe cum să se poarte cu el, recunoscând la el genul de ambiție, cinism și asprime pe care-l înțelegea, fiind o reflexie a propriei personalități. Dar Tarrant se transferase la Departamentul antitero și acum urma să lucreze sub comanda inspectorului detectiv Kate Miskin. Lucrurile erau mai puțin clare cu Kate Miskin și asta nu doar pentru că era femeie. Cu toate că era corectă și mai puțin critică decât Tarrant, Benton simțea că ea nu-l dorea în echipă. Nu avea legătură cu sexul, culoarea sau statutul lui social, deși Benton bănuia că inspecția îi purta oarecare ranchiună din cauza mediului din care provenea. Kate Miskin pur și simplu nu-l simpatiza. La un moment dat, și probabil foarte curând, va trebui să învețe să se descurce cu acest lucru.

Dar acum se gândea la planurile pe care le avea pentru ziua lui liberă. Fusesse deja cu bicicleta la piața din Notting Hill Gate și-și cumpărase fructe și legume organice și carne proaspătă pentru weekend, intenționând să-i ducă o parte din ele și mamei sale în după-amiaza aceea. Nu mai trecuse pe acasă de șase săptămâni și era timpul să dea un semn de viață, chiar și numai pentru a-și alina sentimentul sâcâitor că nu era un fiu prea grijuliu.

Iar seara va găti cina pentru Beverly. Aceasta era o actriță de douăzeci și unu de ani care, după ce absolvise o școală de teatru, obținuse un mic rol într-un serial consacrat de televiziune, a cărui acțiune se petrecea într-un sat din Suffolk. O întâlnise la supermarketul din apropiere, un loc bine-cunoscut de întâlnire pentru singuratici sau pentru cei care momentan n-aveau pe nimeni în viața lor. După ce-l studiase pe furiș un minut, Beverly făcuse prima mișcare rugându-l să-i dea o cutie de pastă de tomate aflată foarte sus pe raft. Benton fu vrăjit de înfățișarea ei, de fața delicată și ovală, de părul negru și

drept tuns cu breton și ochi vag oblici, care-i dădeau un aer atrăgător de delicatețe orientală. De fapt era englezoaică get-beget, provenind din același mediu ca și el. S-ar fi simțit perfect în sufrageria mamei lui. Dar Beverly se dezbatuse de năravurile sociale ale clasei de mijloc și de accent, și-și schimbase prenumele banal pentru a-și însufleți cariera. Rolul ei din serial – fiica nebunatică a cârciumarului local – acaparase imaginația publicului. Existau zvonuri că personajul ei avea posibilități interesante de dezvoltare – un viol, un copil din flori, o aventură cu organistul bisericii, poate chiar și o crimă, deși, bineînțeles, nu moartea ei sau a copilului. După cum îi spusese lui Benton, publicului nu-i place să vadă copii omorâți. Pe firmamentul sclipitor și efemer al culturii pentru mase, Beverly devenea o vedetă.

După ce făceau sex – lui Beverly îi plăcea sexul inventiv, prelungit, dar enervant de igienic – își făcea exercițiile de yoga. Rezemat într-un cot pe pat, Benton îi privea contorsiunile extraordinare cu o afecțiune fascinată și indulgentă. În aceste momente, știa că e periculos de aproape de dragoste, dar nu avea nici o speranță că aventura va dura. Beverly vorbea cu pătima unui predicator fanatic despre pericolele promiscuității, prefera monogamia „în serie“, dar cu o limită de timp definită cu grijă pentru fiecare partener. Îi explicase că, în general, starea de plictiseală apărea cam după șase luni. Erau acum împreună de cinci și, deși Beverly nu spusese încă nimic, Benton nu se aștepta ca felul în care făcea dragoste sau gâtea să-l fi calificat pentru o perioadă mai lungă.

Își scotea cumpărăturile din pungi și le puneă în frigider când începu să sune mobilul pe care-l ținea pe noptieră. În fiecare seară îl verifica dacă e la locul lui. Dimineața, când pleca la serviciu, la îndatoririle lui, îl strecura în buzunar, dorindu-și din toată inima să-l audă sunând. Acum trânti ușa frigiderului și se repezi să răspundă, de parcă s-ar fi temut că ar putea să se oprească din sunat. Ascultă mesajul scurt,

zise un „Da, domnule“ și închise. Toate planurile îi fuseseră date peste cap.

Ca întotdeauna, avea geanta pregătită. I se spusese să-și ia aparatul de fotografiat și binoclul, amândouă fiind de o calitate superioară celor deținute de ceilalți membri ai echipei. Prin urmare, vor fi singuri, vor merge acolo fără întâriri, fără fotograf sau criminaliști. Misterul îl făcu să fie și mai nerăbdător. Acum nu mai avea nimic de făcut decât să dea două telefoane scurte, unul mamei sale și unul lui Beverly. Bănuia că le va cauza amândurora o ușoară nemulțumire, dar nici o durere. Într-o stare de expectativă fericită, deși pe jumătate temătoare, își întoarse atenția asupra provocării care-l aștepta pe insula aceea încă necunoscută.

PARTEA ÎNTÂI

Moarte pe insulă

Cu o zi înainte, la ora șapte dimineța, în Atlantic Cottage din insula Combe, Emily Holcombe ieși de la duș, își legă un prosop în jurul brâului și începu să se ungă cu cremă hidratantă pe brațe și pe gât. Începuse această rutină zilnică cu cinci ani în urmă, la împlinirea vârstei de șaptezeci și cinci de ani, neavând nici o speranță că ar putea alina ravagiile vârstei mai mult decât temporar, dar nici nu-i păsa prea mult. În tinerețe și la vârsta mijlocie n-o preocupase în mod deosebit felul cum arăta și uneori se întreba dacă nu era oarecum inutil și puțin cam umilitor să înceapă aceste ritualuri care consumau atât de mult timp, știind că rezultatele nu vor bucura pe nimeni în afară de ea. Dar oare chiar dorise vreodată să bucure pe altcineva? Întotdeauna arătase bine, unii o consideraseră chiar frumoasă, dar, cu siguranță, nu genul drăgălaș, ci cu trăsături puternice și pomeți înalți, cu ochi câprui mari și sprâncene drepte, cu un nas îngust și acvilin, și o gură mare și bine desenată, care putea părea înșelător de generoasă. Unii bărbați o găseau intimidantă; alții – și printre aceștia cei mai inteligenți – se simțeau stimulați de spiritul ei acid și răspundeau sexualității ei latente. Toți iubiții ei îi oferiseră plăcere, nici unul n-o făcuse să sufere, iar durerea pe care le-o provocase ea o uitase de multă vreme, de fapt nici chiar la momentul acela nu o împovărase de remușcări.

Acum, când trecuse de vârsta pasiunilor, se întorsese pe insula iubită a copilăriei sale, la cabana de piatră de pe vârful

stâncii unde avea de gând să-și petreacă restul vieții. Nu intenționa să lase pe cineva – și în orice caz nu pe Nathan Oliver – să i-o ia. Îl respecta ca scriitor – la urma urmei, fusese recunoscut ca unul dintre cei mai mari romancieri ai lumii – dar ea personal nu considerase niciodată că un talent major, și nici chiar geniul nu îi dau unui bărbat dreptul să fie încă și mai egoist și mai indulgent cu sine însuși decât era normal la majoritatea bărbaților.

Își prinse ceasul pe mână. Știa că Roughtwood luase deja tava cu ceaiul de dimineață, pe care i-o aducea fix la șase și jumătate, și că îi așezase deja pe masă în sufragerie micul dejun: cereale și marmeladă de casă, unt fără sare, cafea și lapte cald. Nu va pune pâinea la prăjit decât în momentul în care o va auzi trecând de ușa de la bucătărie. Se gândi la Roughtwood cu satisfacție și oarecare afecțiune. Făcuse o alegere bună pentru amândoi. Roughtwood fusese șoferul tatălui ei și, când Emily pune la punct ultimele detalii cu agentul de licitație pentru casa familiei de lângă Exmoor, ca ultim membru al familiei sale, și își alegea cele câteva obiecte pe care dorea să le păstreze, Roughtwood o rugase să-i vorbească.

– Din moment ce doriți să vă mutați pe insulă, doamnă, aș dori să candidez pentru postul de majordom.

Insula Combe era întotdeauna numită „insulă” de familie și servitori, așa cum Conacul Combe de pe insulă era numit doar „conacul”.

– Ce Dumnezeu să fac eu cu un majordom, Roughtwood? N-a mai fost un majordom aici de pe vremea bunicului meu, iar eu n-am nevoie de șofer. Nu e permis accesul vehiculelor pe insulă, în afară de mașina de teren pentru livrarea alimentelor la cabane, după cum știi prea bine.

– Am folosit cuvântul majordom, doamnă, ca termen general. De fapt mă gândeam la îndatoririle unui valet, dar, știind că s-ar putea înțelege că servesc un domn, cuvântul majordom mi s-a părut mai convenabil, deși nu într-un totuși precis.

– Ai citit prea mult P. G. Woodehouse, Roughtwood. Știi să gătești?

– Meniul meu e destul de limitat, doamnă, dar sunt sigur că l-ați găsi satisfăcător.

– Ei, mă rog, probabil nu va fi prea mult nevoie să gătești. Masa de seară se servește la conac și probabil mă voi duce acolo mereu. Dar cât de sănătos ești? Drept să-ți spun, nu mă văd deloc în rolul de infirmieră și n-am nici o răbdare cu bolile, nici ale mele, nici ale altora.

– Nu am găsit necesar să consult un doctor de douăzeci de ani, doamnă. Și sunt cu douăzeci și cinci de ani mai tânăr decât dumneavoastră, dacă-mi permiteți să spun asta.

– În mod firesc mă pot aștepta să mor înaintea ta. Iar când se va întâmpla asta, nu vei avea unde să locuiești pe insulă. Nu aș vrea să te trezești pe drumuri la șaiszeci de ani.

– Asta nu va fi nici o problemă, doamnă. Am o casă în Exeter, pe care o închiriez, cu mobilă cu tot, pe termen scurt, de obicei unor profesori de la universitate. Am de gând să mă retrag acolo când va veni vremea. Am o afecțiune specială pentru acel oraș.

„De ce Exeter?” se mirase ea. Oare ce rol jucase Exeter în trecutul misterios al lui Roughtwood? La urma urmei, Exeter nu e un oraș care să trezească o afecțiune puternică decât, poate, locuitorilor lui.

– Atunci putem încerca acest experiment. Va trebui să mă consult și cu ceilalți membri ai consiliului. Asta va însemna că Trustul va trebui să-mi ofere două cabane, preferabil una lângă cealaltă. Nu-mi închipui că i-ar conveni unuia dintre noi să împartă aceeași baie.

– Cu siguranță aș prefera o cabană separată, doamnă.

– Atunci o să văd ce se poate aranja și putem încerca pentru o lună. Dacă nu ni se potrivește aranjamentul, ne putem despărți fără nici o supărare.

Asta se întâmpla în urmă cu cincisprezece ani și erau încă împreună. Roughtwood se dovedise a fi un servitor

excelent și un bucătar surprinzător de bun. Din ce în ce mai des se trezise servind cina la Atlantic Cottage, și nu la conac. Roughtwood își lua două concedii pe an, fiecare de exact zece zile. Emily nu avea nici cea mai mică idee unde mergea și ce făcea, și evident nici el nu se gândise vreodată să-i spună. Emily Holcombe considerase întotdeauna că cei care locuiau aproape tot timpul pe insulă evadau, de fapt, de ceva, chiar dacă, asemenea ei, doar de nemulțumirile atât de comune celor din generația sa, încât nici nu meritau analizate: zgomotul, telefoanele mobile, vandalismul, bețivii mizerabili și grosolani, corectitudinea politică, ineficiența și atacurile împotriva excelenței, numită acum elitism. Nu-l cunoștea mai bine acum decât îl cunoscuse când era șoferul tatălui ei și nu-l vedea decât rareori, un chip pătrășos și imobil, cu ochii pe jumătate ascunși de chipiul de șofer, cu părul neobișnuit de blond pentru un bărbat, tuns cu precizie în formă de semilună pe ceafa groasă. Ajunseseră la o rutină plăcută amândurora. În fiecare după-amiază la ora cinci jucau împreună un joc de scrabble în cabana ei, după care beau un pahar sau două de vin roșu – singurul moment când mâncau sau beau împreună –, apoi el se întorcea în locuința lui pentru a-i pregăti cina.

Roughtwood era acceptat ca parte a vieții pe insulă, dar Emily bănuia că această existență privilegiată, cu îndatoriri atât de puține, provoca resentimente nerostite celorlalți membri ai personalului. Roughtwood avea propriile îndatoriri nescrise, dar chiar și în rarele momente de urgențe nu se oferea să ajute pe nimeni. Toți credeau că îi era devotat ei, fiind ultima membră a familiei Holcombe; ea însă nu credea asta și, oricum, nu i-ar fi făcut plăcere să fie adevărat. Dar, în sinea ei, recunoștea că Roughtwood devenea aproape periculos de indispensabil.

Intră în dormitorul cu cele două ferestre ce aveau vedere atât spre mare, cât și spre insulă. Se duse la fereastra dinspre nord și o deschise. Fusese o noapte furtunoasă, dar acum

vântul nu mai era decât o briză mai energică. Dincolo de terenul din fața verandei se ridica o mică movilă de pământ și chiar în vârful ei stătea o siluetă tăcută și încremenită ca o statuie. Nathan Oliver se uita fix la cabana ei. Nu era decât la douăzeci de metri distanță, deci, cu siguranță, o văzuse. Se trase de la fereastră, dar continuă să-l privească la fel de atent pe cât știa că o privește el. Nici acum nu se mișca, trupul lui imobil contrasta cu părul alb răvășit de vânt. Ar fi semănat cu un profet din Vechiul Testament care-i blestemă pe păcătoși, dacă n-ar fi fost atât de straniu de nemișcat. Stătea cu ochii fixați pe cabană cu o dorință concentrată care, după părerea ei, depășea cu mult motivul rațional pe care-l invoca mereu când zicea că dorește cabana – acela că venea pe insula Combe însoțit mereu de fiica lui Miranda și de redactorul său Dennis Tremlett și că avea nevoie de mai mult spațiu locuibil. Atlantic Cottage, singura cabană dublă de pe insulă, era cea mai râvnită. Oare, asemenea ei, avea nevoie și el să audă zi și noapte zbuciumul mareei izbindu-se în țărmul stâncos la zece metri dedesubt? La urma urmelor, aceasta era cabana în care se născuse și unde locuise până la șaisprezece ani, când părăsise insula fără nici o explicație pentru a deveni scriitor. Oare acesta să fie motivul adevărat, adânc? Ajunsese să creadă că îl va părăsi talentul departe de acest loc? Era cu doisprezece ani mai tânăr decât ea, dar poate presimțea că munca lui, poate întreaga lui viață, se apropia de sfârșit și că nu-și va găsi liniștea decât în locul unde se născuse.

Pentru prima dată se simți amenințată de puterea voinței lui. Și nu avea niciodată să scape de el. De șapte ani își făcuse obiceiul să vină pe insulă la fiecare trei luni și să rămână exact două săptămâni. Chiar dacă nu reușea s-o facă să se mute – și cum ar fi putut? – prezența lui repetată pe Combe îi tulbura tihna. Puține lucruri o speriau atât de mult ca iraționalitatea. Obsesia lui Oliver nu era cumva un simptom de rău augur a ceva chiar mai tulburător? Oare

înnnebunea? Rămase privindu-l mai multă vreme, nevoind să coboare la micul dejun, în timp ce el stătea acolo, și trecură cinci minute până îl văzu în sfârșit întorcându-se și dispărând dincolo de creasta dealului.

Nathan Oliver avea o rutină clară când era la Londra și nu și-o schimba decât foarte puțin atunci când venea pe insula Combe de patru ori pe an. În timpul șederii pe insulă el și fiica lui trăiau de obicei ca și ceilalți oaspeți. Dan Padgett le aducea în fiecare dimineată un prânz ușor, de obicei supă, carne rece și salată, conform instrucțiunilor pe care Miranda le comunica prin telefon menajerei, doamna Burbridge, care le transmitea la rândul ei bucătăresei. Cina o luau fie la cabană, fie în conac, dar Oliver prefera să mănânce în Peregrine Cottage și Miranda gătea.

Vineri dimineată, timp de patru ore, lucrase cu Dennis Tremlett, revăzându-și ultimul roman. Prefera să facă toate corecturile pe șpalturi, și nu pe manuscris, o excentricitate pe care editura trebuise în cele din urmă să o accepte, deși prezenta oarecare inconveniențe. Corecta enorm, făcând schimbări chiar și la firul acțiunii, scriind pe dosul paginilor cu scrisul lui minuscul și drept, trecând apoi paginile lui Tremlett care le recopia mai lizibil pe alt exemplar. La ora unu se opri să ia prânzul, pe la două terminaseră de mâncat. Miranda spălase vasele și le așezase pe etajera de pe verandă. Tremlett plecase mai devreme să mănânce în sufrageria personalului. Oliver se culca de obicei după-masă până la trei și jumătate, când Miranda îl trezea și beau împreună ceaiul. Astăzi însă se hotărâse să sară peste ora de odihnă și să facă o plimbare

până în port, ca să fie acolo când barcagiul, Jago, va aduce șalupa. Dorea neapărat să afle dacă proba de sânge recoltată de Joanna Staveley cu o zi înainte ajunsese în siguranță la secția de patologie a spitalului.

Miranda dispăruse pe la două și jumătate, cu binoclul agățat de gât, spunându-i că se duce să privească păsările pe coasta de nord-vest. Puțin timp după aceea, Oliver așeză cu grijă cele două seturi de copii ale romanului în sertarul biroului și ieși din cabană lăsând ușa descuiată, și o luă pe cărare abruptă și pietroasă de-a lungul crestei stâncoase care ducea până jos în port. Miranda pornise evident în mare viteză – Oliver se uită cu atenție peste tot în jur și nu zări nici urmă de ea.

Se căsătorise la treizeci și patru de ani, și nu luase această hotărâre atât dintr-un impuls sexual sau ca o nevoie psihologică, cât din convingerea că era ceva în neregulă cu un bărbat heterosexual care rămânea celibatar – ori era supărător de excentric ori, chiar mai rușinos, era incapabil să atragă o parteneră potrivită. Nu se aștepta să întâmpine dificultăți deosebite în această privință, dar era pregătit să aștepte o vreme. La urma urmei, era o partidă foarte bună pentru oricine; nu avea de gând să suporte umilința unui refuz. Însă, în cele din urmă, deși nu începuse cu deosebit de mult entuziasm, își îndeplinise misiunea neașteptat de rapid și direct. După numai două luni de cine la restaurant și din când în când câte o noapte petrecută împreună într-un motel discret de țară, se convinse că Sydney Bellinger ar fi o alegere potrivită, iar ea îi arătase clar că-i împărtășea părerea. Sydney Bellinger își câpătase deja o reputație ca distins ziarist politic; confuzia creată din când în când de prenumele ambivalent fusese de fapt un avantaj. Iar dacă frumusețea ei teatrală se datora mai mult banilor, machiajului profesionist și gustului impecabil în materie de îmbrăcăminte decât naturii, Nathan Oliver nu se simțise niciodată tras pe sfoară, nepretinzând niciodată

mai mult, cu siguranță nu dragoste romantică. Oliver își controla întotdeauna apetitul sexual prea mult ca să se lase dominat de el, iar nopțile petrecute împreună îi dăruiseră exact atâta plăcere pe cât se așteptase să primească de la o femeie. Ea era cea responsabilă cu seducția, el pur și simplu accepta. Se gândea că și ea considera legătura dintre ei avantajoasă și asta i se părea absolut rezonabil; căsătoriile cu cel mai mare succes sunt întotdeauna bazate pe faptul că amândoi partenerii au senzația că au făcut un târg extrem de profitabil.

Menajul lor ar fi putut dura și acum – deși nu contase niciodată pe permanență –, dacă nu s-ar fi născut Miranda. Oliver își asumase responsabilitatea cea mai mare în această privință. Pe la treizeci și șase de ani se trezise pentru prima dată în el o dorință irațională: dorința de a avea un fiu, un copil, gândindu-se că, ateu convins fiind, asta îi va oferi, chiar dacă prin intermediar, speranța nemuririi. La urma urmei, toată lumea consideră că a fi părinte este unul dintre absoluturile existenței omenești. Nașterea lui nu o avusese nici o clipă sub control, moartea era inevitabilă și, probabil, va fi la fel de inconfortabilă ca și nașterea, dar ajunsese să-și controleze cât de cât libidoul. Așa că nu-i mai rămânea decât să fie tată. A nu aduce acest tribut universal de speranță al umanității ar fi însemnat o lacună în experiența sa de romancier, care i-ar fi putut limita talentul. Nașterea fusese însă un dezastru. În ciuda clinicii extrem de scumpe, travaliul fusese prelungit și se desfășurase prost, ultimele etape ale nașterii prin forceps fuseseră spectaculos de dureroase, iar anestezicele mult mai puțin eficiente decât sperase Sydney. Tandrețea viscerală pe care Oliver o simțise scânteind vag când își văzuse pentru prima dată fiica goală, însângărată și lipicioasă pierise rapid. Se îndoia că Sydney o simțise măcar vreo clipă. Poate fusese de vină și pentru faptul că fetița fusese dusă imediat la Terapie Intensivă.

– Nu ai vrea să ții fetița în brațe? o întrebase pe Sydney când o vizitase prima dată.

Sydney își răsucea capul agitată pe perne:

– Pentru numele lui Dumnezeu, lasă-mă să mă odihnesc!

Dacă se simte la fel de plină de sânge ca mine, nu cred că vrea să fie trambalată de colo-colo chiar acum.

– Cum vrei să-i spunem?

Încă nu discutaseră despre asta.

– Eu m-am gândit la Miranda. Pare a fi un miracol că a supraviețuit. E un nenorocit de miracol că am supraviețuit eu – și crede-mă, nenorocit e cuvântul potrivit. Vino înapoi mâine, te rog. Acum trebuie să dorm. Și spune-le că n-am chef să văd nici un vizitator. Dacă te gândești la albumul tradițional de familie, cu soția sprijinită în perne, îmbujorată de triumf matern și ținând un brațe un bebeluș prezentabil, poți să-țiiei gândul chiar acum. Și-ți mai spun, să știi de pe-acum, s-a terminat cu treaba asta afurisită.

Sydney fusese o mamă mai mult absentă; când era cu fețița în casa lor din Chelsea era mai afectuoasă decât se așteptase el, dar de obicei era plecată în străinătate. Acum avea și el bani, așa că venitul lor comun era suficient pentru o dădacă, o menajeră și servitori de zi. Biroul lui de la etaj era un teritoriu interzis pentru copil, dar, când ieșea de acolo, Miranda îl urma peste tot ca un cățeluș, închisă în sine și vorbind doar rareori, însă aparent mulțumită. Dar nu se putea să țină mult.

Când Miranda avea patru ani, într-una dintre vizitele ei acasă, Sydney spusese:

– Nu se mai poate continua așa. Are nevoie de compania altor copii. Sunt școli unde se primesc și copii mici de trei ani. O s-o rog pe Judith să se intereseze.

Judith era asistenta ei personală, o femeie de o eficiență formidabilă. În cheștiunea aceasta se dovedi nu numai eficientă, ci și surprinzător de sensibilă. Adună broșuri, făcu vizite, luă recomandări. În cele din urmă reuși să-i adune pe amândoi soții împreună și le dădu raportul, având un dosar imens în mână.

– High Trees, de lângă Chichester, pare a fi cel mai bun. E o clădire plăcută cu o grădină foarte mare, nu departe de mare. Copiii păreau fericiți când am fost acolo, am vizitat bucătăria și după aceea am luat masa în aripa copiilor mai mici, pe care ei o numesc creșă. Mulți dintre copii au părinții la serviciu în străinătate și directoarea pare mai preocupată de sănătatea și fericirea generală a copiilor decât de rezultate academice deosebite. Dar ați spus că Miranda nu dă semne că ar fi prea dotată din punct de vedere intelectual, așa că asta s-ar putea să nu conteze prea mult. Cred că va fi fericită acolo. Pot aranja o vizită, dacă vreți să o întâlniți pe directoare și să vedeți școala.

– Pot să-mi iau o după-amiază liberă miercuri și ar fi bine să vii și tu atunci, zise Sydney. Ce va zice lumea dacă s-ar ști că am trimis-o la școală și numai unuia dintre noi i-a părut suficient de mult să meargă să vadă unde-a ajuns?

Așa că s-au dus împreună, distanți și străini ca niște inspecți școlari oficiali. Sydney jucă la perfecție rolul mamei grijulii. Făcu o analiză absolut impresionantă a nevoilor fiicei și a speranțelor pe care și le făcuseră pentru ea. Oliver de-abia aștepta să ajungă în birou să o transcrie. Dar copiii păreau într-adevăr fericiți, așa că în mai puțin de o săptămână o trimiseră pe Miranda acolo. Copiii puteau rămâne la școală și pe timpul vacanței și, în puținele ocazii când le era convenabil s-o aducă acasă pentru a petrece o parte a vacanței cu ei, Mirandei părea să-i fie dor de High Trees. După High Trees urmă o școală cu internat care oferea o educație rezonabilă împreună cu grija aproape maternă pe care Sydney o considera de dorit. Fata nu terminase încă liceul, când Oliver își spuse că nu era câtuși de puțin capabilă să treacă de examenul de admitere la colegiile de fete Cheltenham sau St. Paul.

Oliver și Sydney divorțară când Miranda avea șaisprezece ani. Oliver se mirase de verva cu care Sydney îi catalogase defectele.

– Ești un bărbat de-a dreptul îngrozitor, egoist, grosolan, jalnic! Chiar nu-ți dai seama că-i storci de viață pe toți oamenii din jurul tău, că-i folosești? De ce ai vrut să fii de față când s-a născut Miranda? Sângele și mizeria nu te atrag chiar așa de mult. Și cu siguranță n-ai fost acolo să mă sprijini pe mine. Dacă ai simțit ceva pentru mine a fost dezgust fizic. Te-ai gândit că ți-ar plăcea să scrii despre o naștere, și ai scris despre o naștere. Însă trebuia să fii de față, nu-i așa? Trebuia să asculți, și să privești, și să observi. De-abia după ce ai prins corect toate detaliile fizice ești în stare să faci toate analizele alea psihologice, să crezi toată umanitatea aceea. Ce a scris în recenzia din ultimul număr din *The Guardian*? Foarte aproape de a deveni un Henry James modern! Și, bineînțeles, te pricepi la cuvinte. Asta recunosc. Ei bine, și eu mă pricep. Nu am nevoie de talentul tău, de reputația ta, de banii tăi sau de ocazionala atenție în pat. Cel mai bine ar fi să divorțăm în mod civilizat. Eu, una, n-am chef să fac un scandal în care să arăt lumii ce greșeală am făcut. E bine că tocmai am primit slujba asta la Washington. Asta o să mă țină acolo în următorii trei ani.

– Dar Miranda? zisese el. Pare nerăbdătoare să termine școala.

– Așa zici tu. Fata asta nu vorbește nimic cu mine. Vorbea când era mică, dar acum nimic. Numai Dumnezeu știe ce-o să faci cu ea. Mie nu mi se pare că o interesează ceva pe lumea asta.

– Cred că o interesează păsările; cel puțin are atârdate pe peretele din camera ei imagini decupate cu păsări.

Pe neașteptate, se simți mulțumit de sine. Uite că observase ceva despre Miranda care lui Sydney îi scăpase. Cuvintele lui erau o dovadă a faptului că era un tată responsabil.

– Ei bine, n-o să găsească păsări în Washington. Mai bine ar sta aici. Ce Dumnezeu să fac cu ea?

– Dar eu ce să fac? Ar trebui să fie cu mama ei.

Sydney izbucni în hohote de râs.

– Ei, hai acum, sunt sigură că poți să zici ceva mai inteligent. De ce n-o lași să aibă grijă de tine? Ai putea să-ți petreci toate vacanțele pe insula aia unde te-ai născut. Ar trebui să fie destule păsări acolo pentru ea. Și ai economisi salariul unei menajere.

Economisise într-adevăr salariul și pe Combe erau destule păsări, deși pe măsură ce creștea Miranda arăta mult mai puțin entuziasm pentru păsări decât în copilărie. Cel puțin la școală învățase să gătească. Abandonase școala la șaisprezece ani fără nici o calificare în afară de asta, cu o foaie matricolă mediocră, iar următorii șaisprezece ani trăise și călătorise cu el pe post de menajeră fără contract, eficiență și tăcută, fără să se plângă, aparent mulțumită. Oliver nu considerase niciodată necesar să-i ceară părerea în legătură cu cele patru migrații desfășurate aproape ceremonios în fiecare an din casa lor din Chelsea în Combe, tot așa cum nu i-ar fi trecut niciodată prin cap să-l consulte pe Tremlett. I se părea perfect normal ca amândoi să fie complet la dispoziția sa și a talentului său. Dacă l-ar fi luat cineva la întrebări – și nu-l luase nimeni niciodată, nici măcar impulsurile launtrice atât de enervante pe care știa că alții le-ar numi conștiință – ar fi avut răspunsul pregătit: amândoi își aleseseră acest fel de viață, erau plătiți adecvat, bine hrăniți și cazați. În turneele lui în străinătate călătoreau împreună cu el și dispuneau de lux. Nici unul nu părea să vrea sau să fie calificat să obțină ceva mai bun de la viață.

Ceea ce îl surprinsese cu șapte ani în urmă când se reîntorsese în Combe fu emoția cu care coborâse pe mal din șalupă. Se lăsase în voia acestei euforii cu toată imaginația romantică a unui copil; un cuceritor luând triumfător în posesie teritoriul pentru care luptase, un explorator care descoperise în sfârșit un tărâm de legendă. Și, în noaptea aceea, stând în fața la Peregrine Cottage și privind coasta îndepărtată a

Cornwallului, își dădu seama că făcuse bine că se întorsese. Aici, în tihna pe care i-o oferea acest loc înconjurat de apele mării, inexorabilul proces de degradare fizică și-ar putea încetini ritmul, aici și-ar putea recăpăta inspirația.

Încă din prima clipă în care o revăzuse, știu că își dorește din tot sufletul Atlantic Cottage. Se născuse în acea căsuță de piatră, răsărită parcă din țărmul stâncos, și tot acolo trebuia să moară. Această nevoie copleșitoare era susținută de considerații de spațiu și confort, dar mai exista ceva în sângele lui, mult mai profund, care răspundea atotprezentului puls ritmic al mării. Bunicul lui fusese marinar și murise pe mare. Pe vremuri, tatăl său fusese barcagiu, iar Nathan locuise cu el în Atlantic Cottage până la vârsta de șaisprezece ani, când reușise în sfârșit să scape de crizele de furie făcute la beție și de efuziunile sentimentale care le urmau și să plece în lume pentru a deveni scriitor. În anii următori, plini de greutate, de nesiguranță și singurătate, se gândea la Combe ca la un loc încărcat de emoții violente, de pericole, o insulă unde nu trebuia să mai meargă deoarece în ea se păstrau ca într-o vrajă toate traumele uitate ale trecutului. Plimbându-se însă de-a lungul stâncilor către port, era uimit că se întorsese la Combe cu sentimentul că venea acasă.

De-abia se făcuse ora trei și în biroul său de la etajul doi al conacului Combe, Rupert Maycroft lucra la estimările pentru următorul an financiar. La un birou asemănător de pe peretele opus, Adrian Boyde verifica în tăcere contabilitatea pentru trimestrul care se încheiase pe treizeci septembrie. Aceasta nu era o activitate favorită pentru nici unul din ei și amândoi lucrau în tăcere, liniștea nefiind întreruptă decât de foșnitul hârtiilor. Maycroft se întinse în scaun și-și lăsă privirea să alunece pe peisajul care se vedea de la fereastra înaltă în arcadă. Vremea neobișnuit de caldă dura de câteva zile. Nu bătea decât un vânt foarte slab care abia dacă vâlurea suprafața mării albastre ca în miezul verii, iar cerul era aproape fără nici un nor. În dreapta, pe un colț de stâncă se înălța vechiul far cu zidul strălucitor de alb și acoperișul roșu în care era încastrat reflectorul acum defunct, un elegant simbol falic al trecutului, restaurat cu grijă, deși nefolosit. Uneori era stânjenit de simbolismul lui. La stânga se întrezăreau brațele curbe ale intrării în port și turnurile scunde ale luminilor de poziție din port. Această priveliște și această încăpere îl făcuseră să se hotărască să vină pe insula Combe.

Chiar și acum, după optsprezece luni, se trezea uneori surprins că se află aici. Nu avea decât cincizeci și opt de ani, era sănătos, pe cât putea să-și dea seama mintea îi funcționa încă la fel de bine. Și totuși, se pensionase mai devreme renunțând

bucuros la slujba de avocat de țară pe care o avea. Moartea soției lui din urmă cu doi ani grăbise această hotărâre. Accidentul de mașină fusese șocant, așa cum sunt, de altfel, întotdeauna accidentele mortale, oricât de conștienți am fi că ele se pot produce. Plecase de la Warnborough la o întrunire a clubului de lectură care se ținea într-un sat vecin, conducând cu prea mare viteză pe un drum îngust de țară ce-i devenise periculos de familiar și, la o curbă luată în mare viteză, se izbise din plin cu Mercedesul de un tractor. În săptămânile imediat următoare accidentului durerea îi fusese amortită de formalitățile de după deces: ancheta, înmormântarea, teancul aparent nesfârșit de scrisori de condoleanțe la care trebuia să răspundă, vizita amânată la fiul și nora sa, unde i se discutase viitorul de parcă nici nu ar fi fost de față. Dar la două luni după moartea ei fu copleșit de o tristețe fără margini. Nu se așteptase deloc să simtă asemenea durere, și oricum nu așa, amestecată cu remușcări, vinovăție și un dor sfâșietor. Trustul Insulei Combe era unul dintre clienții firmei lui. Membrii inițiali ai consiliului de administrație al trustului consideraseră Londra sediul întunecat al tuturor mașinațiunilor și vicleniilor având drept scop ruinarea provincialilor inocenți, și preferaseră să aleagă o firmă locală cu vechime și prestigiu. Când aflase că se pensiona administratorul trustului, care locuia pe insulă, și că ar putea ocupa chiar el poziția aceasta până la numirea unui succesor, Maycroft profitase de ocazie și își părăsise firma de avocatură. Se pensionase în mod oficial, astfel că separarea devenise definitivă. După două luni de la începerea activității sale pe insula Combe, i se oferī slujba în permanență dacă o dorea.

Fusese fericit să plece. Doamnele din Warnborough, majoritatea foste prietene ale lui Helen, făcuseră tot posibilul să-i aline plictiseala vieții de provincie prin efuziunea intențiilor lor binevoitoare. Maycroft parafrazase în sinea lui celebra afirmație a lui Jane Austen: „Un văduv proprietar al unei case

și cu un venit confortabil trebuie cu siguranță să-și caute o soție“. Intențiile lor erau bune, dar de la moartea lui Helen se simțea sufocat de atâta bunătate. Ajunsese să urască invitațiile regulate la cină sau la prânz din fiecare săptămână. Oare chiar renunțase la slujbă și se izolase aici doar ca să scape de avansurile nedorite ale văduvelor din împrejurimi? În momente de introspecție, cum era cel prezent, își dădea seama că era posibil să fie adevărat. Eventualele înlocuitoare ale lui Helen semănau atât de mult, încât uneori de-abia le putea deosebi: de vârsta lui sau puțin mai tinere, cu chip plăcut și câteva chiar frumoase, amabile, bine îmbrăcate și îngrijite. Se simțeau singure și presupuneau că și el se simțea la fel. La fiecare serată sau cină se temea că va uita un nume, că va pune aceleași întrebări banale despre copii, vacanțe sau pasiuni pe care le mai pusese o dată, și cu exact același interes prefăcut. Își imagina telefoanele îngrijorate pe care și le dădeau una alteia după o perioadă atent măsurată: „Cum te-ai înțeles cu Rupert Maycroft? Părea fericit vorbind cu tine. Te-a mai sunat?“ Nu o sunase pe nici una, dar știa că într-o zi va suna, într-o stare de disperare, de singurătate sau de slăbiciune.

Hotărârea de a renunța la poziția de partener la firmă și de a se muta – temporar, la început – pe insula Combe fusese întâmpinată cu declarații publice de regret, după cum se așteptase. Toți îi spusese că avea să le lipsească, cât de mult îl prețuiau, dar acum realiză șocat că nimeni nu încercase măcar să-l convingă să se răzgândească. Se consolă cu gândul că fusese respectat – probabil chiar iubit de clienții pe care-i avea de multă vreme, majoritatea moșteniți de la tatăl său. Îl consideraseră tipul clasic de avocat de familie de modă veche, prieten, confident, protector și sfătuitor. Le întocmise testamentele, le aranja eficient tranzacțiile de proprietate, îi reprezenta în fața magistraților locali – pe care îi cunoștea pe toți – când erau chemați în instanță pentru mici încălcări ale legii, în marea majoritate amenzi pentru depășirea vitezei sau

parcare în locuri nepermise. Cel mai grav caz fusese cel al soției unui preot local care furase dintr-un magazin, un scandal care oferise parohiei mai multe săptămâni de bârfe înfocate. Pledase în proces și pedeapsa fusese extrem de miloasă, doar o consultare medicală și o amendă moderată. Știa că mulți clienți îi vor simți lipsa, își vor aminti de el cu nostalgie, dar nu pentru multă vreme. Firma Maycroft, Forbes & Macintosh se va extinde, vor fi recrutați asociați noi, se vor amenaja birouri noi. Tânărul Macintosh urma să termine Facultatea de Drept anul viitor și deja își făcuse cunoscute câteva dintre planurile lui. Era convins că și fiul său, unicul copil al lui și Helen, va fi de acord cu ele. Acum lucra la o firmă din Londra cu peste patruzeci de avocați, cu un înalt grad de specializare, cu clienți deosebiți și cu un oarecare renume la nivel național.

Maycroft venise pe Combe de optsprezece luni. Spre surprinderea lui, rupt de rutina și siguranța care-i protejaseră ca o câptușeală sufletul, se simțea mult mai calm și liniștit aici, însă mult mai predispus la analiză. La început insula îl derutase. Ca orice altă formă de frumusețe, avea capacitatea să aline, dar și să tulbure. Îi predispunea pe oameni la introspecție, nu întotdeauna tristă, dar de cele mai multe ori suficient de minuțioasă încât să fie deranjantă. Cât de previzibili, cât de plăcuți îi fuseseră cei cincizeci și opt de ani de viață, copilăria ferită de orice greutate, școala privată aleasă cu mare grijă, liceul mic, dar respectat, facultatea la Oxford. Alesese profesia tatălui său pur și simplu dintr-un vag sentiment de respect filial și știind că îl aștepta o slujbă sigură, nu din entuziasm sau – i se părea acum – pentru că asta își dorea. Se căsătorise mai degrabă după ce alesese fata potrivită dintre membrele cluburilor de tenis sau teatru din Warnborough decât din dragoste. Nu luase în viață o decizie cu adevărat grea, nu-l chinase nici o îndoială, nu practicasese nici un sport periculos, nu înfăptuise nimic spectaculos în afară de a-și îndeplini

conștiincios îndatoririle de serviciu. Se întreba acum dacă acesta era rezultatul faptului că era copil unic, prețuit și ocrotit. Cuvintele pe care și le amintea cel mai bine din copilărie erau sfaturi de genul: „Nu pune mâna acolo, dragă, e periculos“; „Nu te duce acolo, dragă, s-ar putea să cazi“; „În locul tău, aș fi mai rece cu ea, dragă, nu e exact genul de persoană pe care să o agreem, nu crezi?“

Se gândea că primele optsprezece luni petrecute pe Combe fuseseră destul de plăcute. Nimeni nu-l criticase în vreun fel. Dar își dădea seama că făcuse două greșeli, cu doi noi angajați, și știa că amândoi erau niște alegeri foarte proaste. Daniel Padgett și mama lui veniseră pe insulă la sfârșitul lui iunie 2003. Padgett îi scrisese, deși nu lui personal, întrebând dacă era vreun post liber de bucătăreasă și om bun la toate. Omul lor de serviciu de pe vremea aceea se apropia de pensionare și i se păruse că scrisoarea bine scrisă, convingătoare și însoțită de o recomandare sosise chiar la momentul oportun. Nu aveau nevoie de o bucătăreasă, dar doamna Plunkett sugerase că nu i-ar strica un ajutor în plus. Fusese însă o greșeală. Doamna Padgett era o femeie foarte bolnavă, care nu mai avea decât puține luni de viață, și se pare că voise să-și petreacă aceste ultime luni pe insula pe care o văzuse în copilărie doar de departe în timpul unei excursii și care devenise în mintea ei un fel de tărâm utopic, ca Shangri-La. Padgett își petrecuse majoritatea timpului având grijă de ea, ajutat de Joanna Staveley și ocazional de doamna Burbridge, menajera. Nici una nu se plânsese de asta, dar Maycroft știa că sufereau din cauza nesăbuiței lui. Dan Padgett era foarte muncitor, dar, chiar dacă nu spunea nimic, reușea să arate cât de puțin îi plăcea pe insulă. Maycroft o auzise pe doamna Burbridge spunându-i o dată doamnei Plunkett: „Bineînțeles, nu e de fapt de-aici, de pe insulă, și acum că i-a murit mama sunt sigură că n-o să mai stea prea mult“.

„Nu e de-aici, de pe insulă“ era o condamnare fără drept de apel pe Combe.

Și mai era și fata de optsprezece ani, Millie Tranter. O angajase pentru că Jago, barcagiul, o găsisese cerșind în Pentworthy, fără locuință, și-l sunase să-l roage să-i dea voie s-o ia cu el pe șalupă până se vor face alte aranjamente pentru ea. Se pare că singurele variante erau s-o lase să fie agățată de primul bărbat cu suflet de prădător sau s-o denunțe la poliție. Millie venise, așadar, cu șalupa și primise o cameră în clădirea adiacentă, unde fuseseră pe vremuri grajdurile, și o slujbă ca ajutor la spălătorie pentru doamna Burbridge și la bucătărie pentru doamna Plunkett. Părea să se descurce, dar pe Maycroft îl sâcâia grija pentru viitorul lui Millie. Nu mai era de mult permis accesul copiilor pe insulă și, deși potrivit legii, Millie era adultă, avea toată imprevizibilitatea și neastâmpărul unui copil. Nu putea deci rămâne prea mult pe Combe.

Maycroft aruncă o privire la chipul blând și prelung, cu pielea palidă ce părea imună la soare și vânt a colegului său, cu o șuviță de păr negru care-i cădea pe frunte. Un intelectual tipic. Boyde era deja de câteva luni pe insulă când sosise Maycroft, și fugea și el de viață. Bărbatul ajunsese pe insula Combe prin intermediul doamnei Evelyn Burbridge; fiind văduvă de preot, mai avea încă unele legături cu lumea clericală. Nu întrebasese pe nimeni direct, dar ca toată lumea de pe insulă, știa că Boyde fusese preot anglican și renunțase să mai slujească biserica, fie pentru că-și pierduse credința, fie din cauza alcoolismului, fie dintr-un amestec al celor două. Maycroft însă nu se simțea capabil să înțeleagă cu adevărat nici unul dintre aceste motive. Pentru el vinul fusese întotdeauna o plăcere, nu o necesitate, iar faptul că obișnuia să meargă la biserică în fiecare duminică împreună cu Helen era felul lui de a arăta că era un bun englez, reprezentând în același timp o obligație agreabilă, lipsită de fervoare religioasă. Părinții lui priviseră cu suspiciune orice formă de habotnicie, așa că

orice exces care amenința ortodoxia lor atât de confortabilă era etichetat imediat de mama lui: „Noi suntem anglicani, dragă, nu facem noi chestii din astea“. I se părea foarte straniu că Boyde demisionase pur și simplu pentru că începuse să aibă îndoieli despre dogmă; pierderea credinței în dogmă se pare că era un pericol pentru preoții Bisericii Angliei, dacă era să te ieși după declarațiile publice ale unor episcopi. Dar pierderea Bisericii fusese câștigul lui. Nu-și mai putea nici măcar închipui să lucreze pe Combe fără Adrian Boyde la celălalt birou.

Se simți vinovat când își dădu seama că se uita pe geam de mai mult de cinci minute. Își îndreptă cu hotărâre ochii și atenția asupra hârtiilor din fața lui. Dar bunele lui intenții fură în zadar. Nici nu apucase să citească un cuvânt când se trânti ușa și intra cu pas săltat Millie Tranter. Millie venea foarte rar în birou, dar întotdeauna intra în același fel, părând să se materializeze înăuntru înainte să-i audă bătaia la ușa. Fără să încerce măcar să-și ascundă entuziasmul, Millie îl anunță:

– Este scandal mare în port, domnule Maycroft. Domnul Oliver a zis că trebuie să veniți imediat. Și-a pierdut cumpătul cu totul! Din cauza lui Dan. Zice că i-a pierdut proba de sânge sau așa ceva.

Millie părea complet invulnerabilă la frig. Acum sărbătoreea ziua mai călduroasă purtând o pereche de blugi cu talie foarte joasă și un tricou micuț ce de-abia-i acoperea sânii ca de copil. Avea mijlocul gol și un cercel de aur în ombilic. Maycroft se gândi că ar trebui să-i vorbească doamnei Burbridge despre hainele lui Millie. Era adevărat că nici un vizitator nu avea cum s-o vadă prea mult, nici îmbrăcată, nici dezbrăcată, dar era convins că predecesorul lui nu ar fi tolerat să vadă pântecul gol al fetei.

– Ce făceai în port, Millie? Nu ar fi trebuit să o ajuți pe doamna Burbridge la cusut?

– Am terminat deja. Mi-a zis că pot să merg. M-am dus să-l ajut pe Jago să descarce.

– Jago poate să descarce singur. Cred că ar trebui să mergi înapoi la doamna Burbridge, Millie. Trebuie să aibă ceva de lucru și pentru tine.

Millie își dădu teatral ochii peste cap, dar plecă fără să comenteze.

– De ce vorbesc întotdeauna cu fata asta ca un director de școală? zise Maycroft. Crezi că aș înțelege-o mai bine dac-aș avea o fiică? Ce crezi, o fi fericită aici?

Boyde își ridică privirea și zâmbi.

– Nu-ți face atâtea griji, Rupert. Doamna Burbridge spune că e foarte harnică și se înțelege bine cu ea. E o plăcere să avem pe cineva așa de tânăr aici. Când se va plictisi de insulă, va pleca.

– Presupun că Jago o atrage de fapt. Mereu e la Harbour Cottage. Tot ce sper e să nu creeze complicații. De Jago chiar că nu ne putem lipsi.

– Am senzația că Jago poate face față pasiunii unei adolescente. Dacă te îngrijorează gândul că Jago ar putea-o seduce – sau ea pe el, cum pare mult mai probabil – nu-ți face griji. Sigur n-o să se întâmple.

– Ești sigur?

– Da, Rupert, sunt sigur, zise Adrian blajin.

– Ei, mă rog, presupun că asta ar trebui să mă liniștească. Nu cred c-am fost cu adevărat îngrijorat. Oricum mă îndoiam că Jago are timpul sau energia necesare pentru așa ceva. Însă în general majoritatea oamenilor își găsesc timp și energie pentru sex.

– Vrei să mă duc eu în port? întrebă Adrian.

– Nu, nu. Mai bine mă duc eu.

Boyde era ultima persoană pe care ar fi trimis-o să-l înfrunte pe Oliver. Maycroft se simți pentru o clipă chiar iritat că sugerase așa ceva.

Plimbarea până în port era una dintre activitățile lui preferate. De obicei traversa în pas vioi terasa din fața conacului

și cobora cărarea îngustă pietruită până la treptele dintre stânci și debarcader. Portul se întindea sub el ca o ilustrație colorată dintr-o carte de povești: cele două turnuri pitice cu luminile lor de amândouă părțile ale intrării înguste, cabana micuță și îngrijită a lui Jago Tamlyn, cu ghivecele mari de teracotă în care-și planta mușcatele de vară, colacii de coardă pentru alpinism și bornele imaculate de pe chei, apa liniștită din port, marea involburată de dincolo de gura portului și curenții din depărtare. Uneori se ridica de la birou și se ducea până în port când știa că trebuie să sosească șalupa, așteptându-i în liniște sosirea cu plăcerea atavică a oamenilor de pe insulă din toate timpurile care privesc sosirea unei nave îndelung așteptate. Dar azi coborî ultimele trepte foarte încet, conștient că era studiat.

Oliver stătea pe debarcader spumegând de furie. Jago nu-l băga în seamă, ocupat cu descărcatul. Padgett însă era pământiu la față și aștepta lipit de peretele cabinei ca și cum ar fi fost în fața unui pluton de execuție.

– E vreo problemă? întreabă Maycroft.

Ce întrebare caraghioasă! Tăcerea absolută și chipul palid al lui Oliver sugerau că Padgett făcuse o greșeală de neiertat.

– Ei, spune-i, ce aștepti! izbucni Oliver. Nu sta așa, spune-i! Jago răspunse cu o voce impasibilă:

– Cărțile de la bibliotecă ale doamnei Burbridge, niște pantofi și niște poșete ale doamnei Padgett pe care le ducea Dan la un centru Oxfam și proba de sânge a domnului Oliver s-au pierdut peste bord.

Oliver interveni cu vocea controlată, dar tremurând de nervi:

– Observă te rog ordinea. Cărțile de la bibliotecă ale doamnei Burbridge – evident o pierdere ireparabilă pentru biblioteca publică locală. O amărâtă de pensionară care-și caută o pereche ieftină de pantofi la un magazin de mână a doua va fi dezamăgită. Faptul că va trebui să mi se ia din nou

sânge nu are nici o importanță în comparație cu aceste catastrofe absolut majore!

Jago se pregătea să mai zică ceva, dar Oliver îl arătă cu degetul pe Padgett.

– Lasă-l pe el să răspundă. Doar nu e copil. A fost vina lui. Padgett încercă să pară demn.

– Aveam pachetul cu proba de sânge și celelalte lucruri într-o sacoșă de stambă cu o curea pe umăr. M-am aplecat peste balustradă să mă uit la apă și mi-a alunecat sacoșă în apă.

Maycroft se întoarse către Jago.

– N-ai oprit șalupa? Nu puteai să prinzi sacoșă cu ceva, o vergea sau mai știi eu ce?

– Erau pantofi în ea, domnule Maycroft. Pantofii erau grei și s-au scufundat imediat. L-am auzit pe Dan că strigă, dar era prea târziu.

– Vreau să-ți vorbesc, Maycroft, zise Oliver. Acum, te rog, în biroul dumatăle.

Maycroft i se adresă lui Padgett:

– O să vorbim mai târziu.

Din nou își auzi vocea ca de director de școală. Era gata să adauge: „Nu te îngrijora așa de tare“, dar știa că sugestia consolatoare din cuvintele astea n-ar face decât să-l înfurie și mai tare pe Oliver. Însă expresia de teroare de pe chipul lui Padgett îl neliniștea. Era evident cu totul nepotrivită cu gravitatea faptei. Cartea de la bibliotecă va fi plătită; pierderea pantofilor și a poșetelor nu avea cum să provoace mai mult decât un regret sentimental pe care, la urma urmei, doar Padgett singur avea de ce să-l simtă. Era posibil ca Oliver să fie unul dintre acei nefericiți care au o teamă patologică de ace, dar, dacă era așa, de ce lăsase să i se ia sânge pe insulă? Un spital dintr-un oraș important ar fi avut aparatura necesară aplicării unei metode mai moderne, prin care de-abia se înțepa vârful degetului. Gândul acesta îi reaminti de testele de sânge pe care le făcuse soția sa cu patru ani înainte,

când se trata pentru o tromboză pe care o dobândise în urma unui zbor lung cu avionul. Amintirea aceasta nu-i aduse nici o alinare venind la un moment atât de nepotrivit. Față în față cu chipul palid și imobil al lui Oliver, pe care oasele ieșite în afară păreau să se fi transformat în stâncă, amintirea vizitelor la spital pe care le făcuse cu ea nu reuși decât să-i adâncească sentimentul de inconfort. Helen i-ar fi spus: „Ia atitudine. Tu ești stăpânul aici. Nu-l lăsa să te terorizeze. N-are nici o problemă cu adevărat gravă. Nu s-a întâmplat nici o nenorocire. N-o să moară dacă i se mai ia o dată sânge“. Atunci de ce avea în momentul acesta convingerea irațională că exact asta se va întâmpla?

Urcară cărarea până la conac în liniște, Maycroft potrivindu-și pașii după ai lui Oliver. Îl văzuse cu doar două zile înainte la o întâlnire în biroul său în legătură cu Atlantic Cottage. Acum, aruncând o privire spre capul delicat care nu-i ajungea lui Maycroft decât până la umeri, cu părul alb și des fluturat de briză, observă cu milă că în acest răstimp atât de scurt Oliver părea să fi îmbătrânit vizibil. Ceva – poate încrederea în sine, sau aroganța, poate chiar speranța – părea să se fi scurs din el. Înainta cu greutate, poticnindu-se la fiecare pas, capul acela fotografiat atât de des părând prea greu pentru trupul scund și slăbit. Oare ce pățise? Nu avea decât șaizeci și opt de ani, după standardele moderne de-abia trecuse de mijlocul vieții, dar arăta de peste optzeci.

Boyde se ridică în picioare când intrară în birou și, la un semn din cap al lui Maycroft, ieși în tăcere. Oliver refuză scaunul, rezemându-se în schimb cu mâinile încleștate de spătarul lui și privindu-l țintă pe Maycroft în ochi. Când vorbi, vocea nu-i mai tremură, iar cuvintele fură rostite cu calm.

– Nu am decât două cuvinte de spus și voi fi foarte scurt. Prin testament am împărțit ceea ce îmi lasă Trezoreria în mod egal între fiica mea și Trustul Insulei Combe. Nu am alte obligații și nici un interes în opere de binefacere, sau intenția

de-a scuti statul de obligațiile pe care le are față de cei mai năpăstuiți dintre noi. M-am născut pe insula asta și apreciez ceea ce face – sau cel puțin ceea ce a făcut. Dacă nu primesc asigurarea că voi fi bine-venit aici oricât de des doresc să vin și că mi se va oferi locuința de care am nevoie pentru munca mea, îmi voi schimba testamentul.

– Nu vi se pare că e un răspuns cam drastic la ceea ce a fost evident un accident? întrebă Maycroft.

– N-a fost un accident. A făcut-o intenționat.

– Ei, asta-i acum! Sigur că nu. De ce-ar fi făcut-o intenționat? A fost o neglijență prostească, dar n-a fost un gest intenționat.

– Sunt sigur c-a fost intenționat. N-ar fi trebuit niciodată să i se permită lui Padgett să vină aici și s-o aducă și pe maică-sa. Femeia era pe moarte și e clar că v-a mințit în legătură cu starea ei de sănătate și capacitatea ei de muncă. Dar n-am venit aici să discut despre Padgett sau să vă învăț cum să vă faceți meseria. Eu am spus tot ce aveam de spus. Dacă nu se schimbă treburile pe aici îmi voi schimba testamentul de îndată ce plec de pe insulă.

– Asta va fi, bineînțeles, decizia dumneavoastră, zise Maycroft prudent. Nu pot să spun decât că îmi pare rău că sunteți de părere că nu v-am tratat bine. Aveți dreptul să veniți aici oricând doriți, asta reiese clar din actul de constituire al trustului. Orice persoană născută pe insulă are acest drept și, din câte știm noi, sunteți singura persoană în viață care îndeplinește această condiție. Emily Holcombe are dreptul moral să locuiască în Atlantic Cottage. Dacă dânsa e de acord să se mute, cabana este a dumneavoastră.

– Atunci vă sugerez să-i spuneți care este costul încăpățânării ei.

– Asta e tot ce voiati să-mi spuneți? zise Maycroft.

– Nu, nu e tot. Am spus că am două probleme de discutat. Cel de-al doilea lucru e că am de gând să locuiesc permanent

pe Combe de îndată ce se vor îndeplini toate aranjamentele necesare. Bineînțeles, voi avea nevoie de o locuință potrivită. Cât timp aștept hotărârea ce se va lua în legătură cu Atlantic Cottage, vă sugerez să renovați și măriți Peregrine Cottage pentru a o face măcar temporar acceptabilă.

Maycroft speră din toată inima să nu-și trădeze măhnirea pe care o simțea.

– Desigur, o să-i informez pe membrii consiliului, zise el. Va trebui să analizăm actul de constituire a trustului. Nu sunt sigur că e permisă stabilirea permanentă a persoanelor care nu lucrează efectiv aici. Emily Holcombe are desigur acest drept prin actul de constituire.

– Textul actului este că nu i se poate refuza accesul pe insulă nici unei persoane care s-a născut pe Combe. Eu m-am născut pe Combe. Nu este menționată nici o limită de timp în ce privește durata șederii. Sunt sigur că veți vedea că e foarte posibil ceea ce doresc eu fără a fi nevoie să se schimbe în vreun fel termenii actului.

Se întoarce pe loc și ieși fără să mai spună nimic altceva. Maycroft se uită încremenit la ușa pe care Oliver o închisese brusc, aproape trântind-o, și se prăbuși în scaun copleșit de un sentiment acut de deprimare. Era o catastrofă. Își alesese această slujbă ca pe o opțiune temporară, un interval tihnit în care să se împace cu pierderea suferită, să-și evalueze viața și să-și aleagă o cale de urmat, iar acum era oare sortit să sfârșească în eșec și umilință? Membrii consiliului știau că Oliver era un om dificil, dar predecesorul lui îi făcuse față.

Nu o auzi pe Emily Holcombe bătând în ușă, o văzu numai apropiindu-se dintr-odată de el.

– Am vorbit cu Burbridge în bucătărie, zise ea. Millie trăncănea acolo despre nu știu ce problemă din port. Dan a scăpat proba de sânge a lui Oliver peste bord?

– Oliver a fost aici să se plângă de asta, zise Maycroft. Este extrem de supărat. Am încercat să-i explic că a fost un accident.

Știa că se vedea cât de mâhnit era și, cu siguranță, asta nu-l puna într-o lumină prea bună.

– Ce accident ciudat, zise ea. Dar mă gândesc că mai poate da încă o probă. Sunt sigură că mai curge niște sânge chiar și printre venele lui supărăcioase. Nu ți se pare că o iei prea în serios, Rupert?

– Asta nu e tot. Avem o problemă. Oliver amenință să taie trustul din testamentul său.

– Asta va fi neplăcut, dar în nici un caz o catastrofă. Nu suntem nici pe departe la sapă de lemn.

– A mai rostit o amenințare. Vrea să locuiască aici în mod permanent.

– Ei bine, asta nu se poate. Absolut imposibil.

– S-ar putea să nu fie imposibil, zise Maycroft nefericit. Va trebui să analizez actul de constituire a trustului. E posibil să nu existe o variantă legală să-l oprim.

Emily Holcombe se îndreptă spre ușă, dar se opri și se întoarse spre el.

– Legal sau nelegal, trebuie să fie oprit. Dacă nimeni n-are curajul s-o facă, o voi face eu.

Miranda Oliver și Dennis Tremlett descoperiseră ca prin miracol un loc perfect pentru ei: o depresiune cu iarbă pe stâncile mai scunde, la aproximativ o sută de metri la sud de capela mică de piatră și la mai puțin de trei metri de râpa abruptă de doisprezece metri până la un mic intrând învolburat de mare. Micuța depresiune era împrejmuită de toate părțile cu stânci înalte de granit și nu era accesibilă decât dacă te strecurai printre bolovanii imenși presărați pe versantul abrupt și acoperit de tufișuri dese. Erau destule crengi groase de care să se țină la coborâre, așa că nu era un parcurs deosebit de greu, nici chiar pentru Dennis, care șchiopăta de un picior. Dar era foarte puțin tentant pentru oricine nu căuta un loc ascuns și secret și n-ar fi putut fi văzuți decât de cineva care s-ar fi uitat peste marginea extremă a crestelor fărâmițioase din vârf. Miranda era perfect mulțumită să nu țină cont de această posibilitate – dorința, fiorii de excitație și speranța atât de neașteptate erau mult prea îmbătătoare să recunoască o eventualitate evident improbabilă și să-și facă griji. Dennis încercase să fie și el la fel de sigur pe sine, forțându-se să pară pe cât de entuziast știa că-l dorea și avea ea nevoie. Pentru ea faptul că erau atât de aproape de marginea periculoasă a râpei nu făcea decât să-i confirme convingerea că erau într-un refugiu invulnerabil și asta făcea dragostea lor chiar mai palpitantă.

În acest moment erau întinși aproape unul de altul trupește, dar cu gândurile la mii de kilometri depărtare. Amândoi se uitau în sus, la cerul senin și albastru, la norișorii albi și clar desenați. Căldura neobișnuită a soarelui de toamnă încălzise bolovanii din jur, și amândoi erau goi de la brâu în sus. Dennis își trăsese blugii pe el, deși nu le închisese fermoarul, iar Miranda stătea cu fusta de catifea reiată mototolită pe coapse. Își aruncase restul hainelor într-o grămadă informă în apropiere și binoclul peste ele. Acum că-și satisfăcuse nevoile fizice cele mai urgente, Dennis simțea din nou natura din jur în mod aproape supranatural, cum se întâmpla întotdeauna pe insulă, urechile îi pulsau de la simfonia de sunete: tumultul mării, frământarea violentă și involburată a valurilor, țipetele ocazionale și tulburătoare ale pescărușilor. Simțea mirosul ierbii zdrobite de sub ei și pe cel chiar mai puternic al pământului, și o aromă slabă pe jumătate dulceagă, pe jumătate acrișoară, pe care n-o recunoștea, de la smocul de plante cu frunze cărnoase ce se profilau strălucitor de verzi pe fundalul argintiu al granitului, mirosul de mare și sudoare, de carne caldă și sex.

O auzi pe Miranda scoțând un suspin moale și satisfăcut de fericire, care îi provocă un șuvoi de tandrețe și recunoștință. Se întoarse spre ea și-i studie profilul liniștit. Întotdeauna arăta așa după ce făceau dragoste, zâmbetul mulțumit și misterios, chipul senin, arătând cu mult mai tânără, de parcă o mână magică îi ștersese toate semnele fine ce prevesteau împlinirea vârstei mijlocii. Fusesse virgină prima dată când se iubiseră, dar uniunea lor disperată nu avusese nici o urmă de pasivitate sau de timiditate. Miranda se deschisese de parcă acest moment ar fi putut compensa toți anii morți ai vieții ei de până atunci. Iar împlinirea sexuală îi provocase mai mult decât nevoia pe jumătate ascunsă a trupului de carne caldă și vie, de dragoste. Își petrecuseră orele furate nu numai satisfăcându-și necesitățile stringente ale dragostei

fizice, ci și purtând discuții în care dădea glas tuturor resentimentelor și nefericirilor înăbușite și suprimate de atât de mult timp.

Știa câte ceva despre viața pe care o ducea alături de tatăl ei; la urma urmei, o cunoștea de doisprezece ani. Dar dacă simțise milă, fusese doar o emoție fugară, neatinsă de vreo urmă de afecțiune pentru ea. Eficiența ei mult prea evidentă, rezerva ei, momentele când părea să-l trateze ca pe un servitor și nu ca pe asistentul de încredere al tatălui ei, când aproape părea să nu bage de seamă că era și el prezent, o făcuseră foarte intimidantă și prea puțin atrăgătoare pentru el. Își spusese că era fiica tatălui ei. Oliver pretinsese întotdeauna îndeplinirea la perfecțiune a tuturor – nenumăratelor – sarcini pe care le dădea, mai ales atunci când era în turneele de publicitate din străinătate. Dennis se întrebase de multe ori de ce se mai obosea; cu siguranță nu erau necesare din punct de vedere comercial. Oliver spunea oficial că pentru un scriitor e important să-și întâlnească publicul, să le vorbească oamenilor care-i cumpără cărțile și le citesc, să-și asume micul serviciu de a le da autografe. Dennis însă bănuia că avea și alte motive. Turneele acestea îi astâmpărau setea de afirmare publică a respectului, chiar a adorației, sentimente pe care atâtea sute de mii de oameni le simțeau pentru el.

Dar toate turneele îi provocau un stres compensat printr-o stare de iritare și nervozitate la care doar fiica lui și Tremlett erau martori. Miranda se făcea urâtă de toată lumea rostind criticile și pretențiile pe care tatăl ei nu le spunea niciodată direct. Ea era cea care inspecta fiecare cameră de hotel ce i se repartiza lui Oliver, care-i pregătea baia când instalațiile de apă rece, caldă sau duș erau prea complicate pentru el, care avea grijă să-i mențină sacrosancte orele libere, care se asigura că i se servea prompt exact mâncarea care îi plăcea, chiar și la cele mai nepotrivite ore. Avea și niște metehne foarte ciudate. Miranda și fata de la publicitate care-l însoțeau

trebuiau să aibă grijă ca toți doritorii de autografe să-i prezinte numele scris clar în litere mari de tipar. Îndura de bunăvoie ore îndelungate de ședințe de autografe fără să se plângă, dar în momentul în care își punea jos stiloul, nu tolera să-i fie solicitate dedicații din partea personalului librăriilor sau a prietenilor lor. Miranda le lua cu tact cărțile și le ducea la hotel, promițând că vor fi gata pe dimineață. Tremlett știa că toată lumea o considera agasantă și inutilă în aceste turnee, că eficiența ei autoritară era comparată în dezavantaj cu bunăvoința celebrului ei tată. El însuși primea mereu camere modeste în hoteluri. Însă erau oricum mult mai luxoase decât cele cu care se obișnuise el înainte, așa că nu se plângea niciodată. Bănuia că și Miranda ar fi primit același tratament dacă n-ar fi purtat numele Oliver sau dacă tatăl ei n-ar fi avut nevoie de ea oricând alături.

Acum, întins în liniște lângă ea, își aminti cum începuse legătura lor amoroasă. Erau într-un hotel în Los Angeles. Fusesse o zi lungă și stresantă și la unsprezece și jumătate Miranda terminase în sfârșit pregătirile de noapte ale tatălui ei. Dennis o văzuse la ușa camerei ei, rezemată pe jumătate de ea, cu umerii lăsați. Nu părea în stare să pună cardul în încuietoarea ușii și, dintr-un impuls, Dennis i-l luase din mână și descuiase în locul ei. Miranda avea chipul secătuit de puteri și părea gata să plângă. Dennis o îmbrățișase instinctiv și o condusese așa în cameră. Miranda se agăța de el și după câteva minute – acum nici nu mai știa exact cum – buzele li se uniseră și se sărutau pătimaș șoptindu-și cuvinte incoerente de dragoste. Dennis se simțise ca pierdut într-o învălmășeală de emoții, dar cea mai puternică fusese trezirea bruscă a dorinței și se îndreptaseră spre pat firesc și inevitabil, de parcă fuseseră dintotdeauna amanți. Dar Miranda preluase controlul, cu blândețe se desprinsese din îmbrățișare și ridicase telefonul. Comandase șampanie pentru doi și poruncise de asemenea „să vină imediat, vă rog“. Tot ea îl instruisese să

aștepte în baie până sosea șampania, apoi agățase semnul de „Nu deranjați“ la ușă.

Acum astea nu mai contau deloc. Miranda era îndrăgostită. Dennis o trezise la o viață de care Miranda se agăță cu toată hotărârea încăpățânată a celor lipsiți de ea mult prea mult timp, ceea ce însemna că nu avea de gând să-i dea drumul. Dar Dennis își spuse că oricum nu voia să plece nicăieri. O iubea. Dacă nu asta e dragostea, atunci ce e? Și el descoperise pentru prima dată senzații aproape înfricoșătoare prin intensitatea lor: triumful masculin al posedării unei femei, recunoștință pentru că putea oferi și primi atâta plăcere, tandrețe, încredere în sine, eliberarea de teama că plăcerile solitare erau singurul fel de sex de care va avea parte vreodată, că nu era capabil de altceva și, probabil, nici nu merita mai mult.

Acum însă, zăcând în epuizarea postcoitală, fu asaltat din nou de temeri. Frică, speranță, planuri, toate i se învârtiră în cap ca niște bile de loto. Știa ce voia Miranda: să se căsătorească, să aibă o casă numai a lor, copii. Încercă să se convingă că și el dorea același lucru. Ea era încântător de optimistă, lui i se părea un vis îndepărtat și nerealist. Când vorbeau și Miranda îi povestea planurile ei, Dennis încerca să nu i le spulbere, dar nu putea să le împărtășească. Când ea revărsa un adevărat torent de imagini fericite, Dennis își dădea seama cu stupefație că de fapt Miranda nu-l cunoștea deloc pe tatăl ei. Părea straniu că propria fiică a lui Oliver, care trăia cu el și călătorea cu el în întreaga lume, știa mai puțin despre firea lui decât știa el după numai doisprezece ani. Dennis știa foarte bine că era prost plătit, că era exploatat, că nu căpătase niciodată rolul de confident adevărat al lui Oliver, că nu se apropia de acest statut decât atunci când lucrau împreună la un nou roman. Dar căpătase atât de mult în schimb: scăpase de zgomotul, violența și umilința slujbei de profesor la o școală generală din oraș și apoi de cea de redactor independent cu nesiguranța unui venit oricum extrem de mic; satisfacția de a

avea un rol în procesul creator, deși foarte mic și nerecunoscut oficial; să vadă cum o masă de idei incoerente se adună laolaltă pentru a forma un roman. Era meticolos ca redactor, fiecare simbol elegant, fiecare adăugire sau ștergere era o plăcere fizică pentru el. Oliver refuza să-și lase manuscrisele să fie corectate de redactorii editurilor și Dennis știa foarte bine că era cu mult mai mult decât un simplu redactor și corector pentru Oliver. Dennis știa că nu va renunța la el. Niciodată.

„Va fi posibil să continuăm ca până acum?” se întrebă el. Orele furate care cu puțină șiretenie se puteau înmulți. Viața secretă care ar face tot restul suportabil. Emoția sporită a sexului pentru că era fructul oprit. Dar și asta era imposibil. Chiar și faptul că se gândea la asta era o trădare a dragostei și a încrederii ei. Își aminti brusc niște cuvinte uitate de mult, versuri dintr-o poezie – oare de Donne? „Nu e nimeni mai în siguranță ca noi doi / Căci nu e cine să ne trădeze decât unul din noi.” Chiar și acum, când îi simțea căldura trupului gol, i se strecurase în minte trădarea ca un șarpe încolăcit și somnoros, dar de nealungat.

Miranda se ridică în capul oaselor. Își dădea seama de câteva din gândurile lui. Asta era cel mai înspăimântător lucru când venea vorba de dragoste; avea senzația că-i înmânase cheia spre mintea lui și că acum Miranda putea să intre acolo oricând dorea.

– Iubitul, o să fie bine, zise ea. Știu că-ți faci griji. Dar nu-ți face. Nu-i nevoie. Și repetă cu încăpățănare: O să fie bine.

– Are nevoie de noi. Se bazează pe noi. Nu ne va lăsa să plecăm. Nu va lăsa ca fericirea noastră să-i dea viața peste cap, să-i schimbe felul de viață, munca, obiceiurile. Știu că asta ar fi acceptabil pentru alți oameni, dar nu și pentru el. El nu se poate schimba. L-ar distruge ca scriitor.

Miranda se rezemă într-un cot și-l privi drept în ochi.

– Iubitule, e ridicol ce spui. Și chiar dac-ar trebui să renunțe la scris, chiar ar fi atât de rău? Există critici care spun deja că cea mai bună parte a operei sale e clar de domeniul trecutului. Și, oricum, nu va trebui să se descurce fără noi. Putem să locuim în apartamentul tău, cel puțin la început și să mergem la el zilnic. O să găesc o menajeră de încredere care să doarmă în casa din Chelsea ca să nu fie singur noaptea. Poate chiar îi va conveni mai mult. Știu că te respectă și cred că ține la tine. Și va vrea să fiu fericită. Sunt singurul lui copil. Îl iubesc. Și el mă iubește pe mine.

Dennis nu fu în stare să-i spună adevărul, dar în cele din urmă zise foarte încet:

– Nu cred că iubește pe nimeni în afară de el însuși. E ca un conductor. Emoția trece prin el. O poate descrie, dar n-o poate simți, nu sentimente pentru alți oameni.

– Iubitule, ce vorbești? Nu se poate să fie așa. Gândește-te la toate personajele acelea – la diversitatea lor, la bogăția lor. Toți criticii spun același lucru. Nu ar putea scrie așa, dacă nu și-ar înțelege personajele și nu i-ar păsa de ele.

– Îi pasă cu adevărat de personajele lui, zise el. *El* este personajele lui.

Miranda se întinse deasupra lui, uitându-se în jos la el, aproape atingându-i obrazii cu sâni. Și apoi, dintr-odată, încremeni. Dennis îi privi chipul devenit brusc alb ca varul de spaimă. Apoi se uită și el în sus. Pentru o clipă se simți dezorientat și nu văzu decât o siluetă neagră, nemișcată și sinistă, plantată la marginea extremă a vârfului cel mai înalt, decupându-se în lumină. Apoi însă înțelese ce vedea. Silueta deveni reală și ușor de recunoscut. Era Nathan Oliver.

Era a treia ședere pe insula Combe a lui Mark Yelland și ceruse și de data asta Murrelet Cottage, situată cel mai la nord pe coasta de sud-est. Deși era mai departe de țărm decât Atlantic Cottage, era construită pe o creastă scundă și avea una dintre cele mai spectaculoase priveliști de pe insulă. La prima lui vizită cu doi ani în urmă, de îndată ce sosise își dăduse seama că la adăpostul acestor pereți de piatră avea să găsească în sfârșit un loc unde toate temerile zilnice ale vieții lui atât de periculoase puteau fi date la o parte pentru două săptămâni și că putea să-și analizeze munca, relațiile și toată viața în pacea de care nu avea cum să se bucure acasă sau la serviciu. Aici scăpa de toate problemele majore sau banale cărora trebuia să le găsească soluții în fiecare zi. Aici nu avea nevoie de un bodyguard sau de supravegherea constantă a poliției. Aici putea dormi toată noaptea cu ușa neîncuiată și cu ferestrele larg deschise către cer și mare. Aici nu erau urlete și chipuri schimonosite de ură, scrisori periculos de deschis, telefoane amenințătoare la adresa lui și a familiei lui.

Sosise de-abia de o zi cu minimul de obiecte necesare și cu CD-urile și cărțile alese cu mare grijă, pe care nu avea vreme să le asculte sau să le citească decât pe Combe. Îi plăcea izolarea relativă a cabanei și de ambele dăți când vizitase insula nu vorbise cu nimeni pe toată durata celor două săptămâni. I se aducea mâncarea după instrucțiunile pe care le lăsa

lângă vasele sau termosurile goale; nu avea câtuși de puțin chef să meargă la conac împreună cu ceilalți oaspeți pentru cina simandicoasă din fiecare seară. Singurătatea aceasta îi produsese o adevărată revelație. Până atunci nu-și dăduse niciodată seama cât de satisfăcut și de înviorat se putea simți fiind complet singur. La prima vizită se întrebese dacă va fi în stare să îndure singurătatea, dar, deși îl obligă la introspecție, pentru el fu o adevărată eliberare, nu un chin. Se întorsese la traumele vieții lui profesionale schimbat în nenumărate feluri, pe multe dintre ele neputându-și-le explica nici chiar el.

Ca și în celelalte dați când venise pe insulă, lăsase în locul lui la slujbă un înlocuitor competent. Regulamentul prevedea că întotdeauna trebuia să se afle un specialist sau un asistent specialist fie în laborator, fie de gardă, iar asistentul lui era experimentat și de încredere. Evident că vor apărea situații de criză – mereu apăreau – dar știa că se putea baza pe el pentru două săptămâni. Îi spusese foarte clar asistentului să nu sune la Murrelet Cottage decât în caz de extremă urgență.

Când își despachetase cărțile găsisse scrisoarea Monicăi așezată între cele două cărți de deasupra. O luă de pe birou și o mai citi o dată, rar, luând aminte la fiecare cuvânt, de parcă ar fi vrut să găsească un înțeles ascuns ce nu putea fi perceput decât la o recitare scrupuloasă.

Dragă Mark, probabil ar fi trebuit să am curajul să-ți spun în mod direct sau cel puțin să-ți fi dat scrisoarea în mână înainte să pleci, dar nu am fost în stare. Și poate că e mai bine așa. Vei putea și tu să o citești în liniște, fără să trebuiască să te prefaci că-ți pasă mai mult decât îți pasă cu adevărat, iar eu nu voi simți că trebuie să-mi justific la nesfârșit o hotărâre pe care ar fi trebuit să o iau de mulți ani. Când te vei întoarce de pe Insula Combe, nu mă vei mai găsi aici. Să-ți scriu că „mă duc la mama“ e umilitor de penibil, dar asta m-am hotărât de fapt să fac și e o decizie înțeleaptă. Are spațiu suficient și copiilor le-a plăcut întotdeauna

camera lor de acolo și grădina. Din moment ce tot m-am hotărât să pun capăt căsătoriei noastre, e mai bine să fac asta înainte să mergă la liceu. Lângă mama e o școală generală bună care acceptă să-i primească imediat. Și știu că vor fi în siguranță acolo. Nici nu pot să-ți explic ce înseamnă asta pentru mine. Nu cred că ți-ai dat vreodată seama în ce groază am trăit zi de zi, și asta nu doar eu, ci și Henry și Sophie. Știu că nu vei renunța niciodată la slujba ta, și nici nu-ți cer acest lucru. Am știut întotdeauna că eu și copiii nu ne aflăm pe lista ta de priorități. Ei bine, și eu am prioritățile mele. Nu mai sunt dispusă să-i sacrific obsesiei tale pe Sophie și pe Henry, sau pe mine. Nu e nici o grabă cu separarea legală sau divorțul, dar mă gândesc totuși că ar trebui să o facem când te întorci, să ne scăpăm de-o grijă. Îți voi trimite numele avocatului meu după ce mă instalez. Te rog, nu te obosi să-mi răspunzi. Îți urez o vacanță odihnitoare. Monica.

La prima lectură a scrisorii fusese surprins cât de calm îi acceptase decizia și de faptul că nici măcar nu bănuise că intenționa să facă așa ceva. Și era evident că era un lucru plăcut de mult. De bună seamă se aliase cu mama ei. Aleseseră o școală nouă și pregătiseră copiii pentru mutare – toate astea fără ca el să bage de seamă. Se întrebă dacă nu cumva și scrisoarea fusese alcătuită cu ajutorul soacrei lui. Scrisoarea avea o coerență practică mult mai tipică pentru ea decât pentru Monica. Pentru o clipă și le închipui una lângă alta lucrând la prima ciornă. Îl surprindea, de asemenea, faptul că regreta mult mai mult pierderea lui Henry și a lui Sophie decât sfârșitul căsătoriei lui. Nu simțea vreo dușmănie deosebită față de soția lui, dar își dorea să-și fi ales un moment mai bun. Ar fi putut cel puțin să-l lase să se bucure de vacanță fără această grijă în plus. Dar treptat fu cuprins de o furie rece, ca o substanță otrăvitoare care i se scurgea în minte, distrugând și risipindu-i pacea. Și știa și împotriva cui se îndrepta cu putere din ce în ce mai mare furia aceasta.

Era un adevărat noroc că Nathan Oliver se găsea pe insulă, și tot un noroc și că Rupert Maycroft menționase numele celorlalți vizitatori când îl întâlnise pe chei. Așa că acum luă o hotărâre bruscă. Își va schimba planurile, o va suna pe doamna Burbridge, menajera, și-o va întreba cine altcineva mai rezervase loc la cină la conac în seara aceea. Și dacă Nathan Oliver avea să fie acolo, va renunța la singurătate și va merge și el. Avea să-i zică unele lucruri lui Nathan Oliver. Numai dacă i le va spune cu voce tare își va putea potoli furia crescândă și amărăciunea, și se va putea întoarce singur la Murrelet Cottage astfel ca vraja misterioasă a insulei să înceapă să-l vindece.

Era cu spatele la ea și se uita pe fereastră. Când se întoarse, Miranda văzu un chip la fel de lipsit de viață ca o mască. Numai vena pulsândă de deasupra ochiului drept îi trăda mânia pe care încerca din răputeri să și-o stăpânească. Miranda se forță să-i întâlnească privirea. Oare ce sperase? O fărâmă de înțelegere, de milă?

– Nu voiam să aflî în felul acesta, zise ea.

Oliver îi răspunse calm, dar plin de mânie.

– Bineînțeles că nu. Fără îndoială aveai de gând să-mi explici după cină. Nu e nevoie să-mi spui de când ai aventura asta. În San Francisco mi-am dat seama că ți-ai găsit în sfârșit și tu pe cineva cu care să te culci. Mărturisesc însă că nu mi-a trecut prin minte că te vei coborî să-l folosești chiar pe Tremlett pentru asta – un olog fără nici un sfânt, care lucrează pentru mine. La vârsta ta e obscen să te-ncaleci cu el prin tufișuri ca o adolescentă în călduri. Oare chiar ai fost nevoită să-ți iei primul bărbat disponibil care s-a oferit sau a fost o alegere intenționată ca să-mi faci mie probleme? La urma urmei, puteai să-ți găsești pe cineva mai acătării. Ai anumite avantaje de oferit. Ești fiica mea, asta contează. După moartea mea, dacă nu-mi schimb testamentul, vei fi o femeie relativ bogată. Te pricepi la treburile casnice. În ziua de azi, când am înțeles că e greu de găsit și chiar mai greu de păstrat o bucătăreasă bună, singurul tău talent s-ar putea să-ți fie un avantaj.

Miranda se așteptase să aibă o discuție dificilă, dar nu așa, nu să se confrunte cu asemenea revărsare de furie și de amărăciune. Un val de disperare îi înecă orice speranță că ar putea ca el să fie rezonabil, că ar putea să ajungă toți la o înțelegere și la un plan care să funcționeze cât mai bine pentru toți.

– Tăticule, ne iubim. Vrem să ne căsătorim.

Venise la el insuficient pregătită. Își dădu seama cu străngere de inimă că vorbise ca un copil plângăreț care cere dulciuri.

– Păi atunci, mărită-te. Amândoi sunteți majori. N-ai nevoie de consimțământul meu. Să înțeleg că nici Tremlett n-are vreun impediment legal?

Iar acum se confrunta cu realitatea. Nu putea să facă față furiei și urii lui, și planurile lor imposibile, fericirea la care visaseră, se destrămau văzând cu ochii.

– Nu vrem să te părăsim. Nu trebuie să se schimbe nimic. Aș veni la tine în fiecare zi – și eu, și Dennis. Am putea găsi o femeie de încredere care să stea în locul meu acasă cu tine ca să nu fii singur noaptea. Când mergi în turneu, am merge cu tine ca de obicei. Nimic nu trebuie să se schimbe, mai repetă ea.

– Deci ai veni ziua? N-am nevoie de o menajeră, ziua sau de o infirmieră, noaptea. Și dac-aș avea nevoie, sunt sigur că pot să-mi fac rost de așa ceva cu o plată suficient de mare. Să înțeleg că nu te plângi de cum ești plătită?

– Ai fost întotdeauna generos.

– Atunci Tremlett se plânge?

– Nu am vorbit despre bani.

– Pentru că v-ați gândit, bineînțeles, că veți trăi amândoi de pe urma mea, că viața va continua pentru voi la fel de confortabil ca întotdeauna. După o scurtă pauză, declară: N-am nici cea mai mică intenție să angajez un cuplu căsătorit.

– Vrei să spui că Dennis va trebui să plece?

– Ai auzit ce-am spus. Din moment ce se pare că ați făcut deja planuri pentru viitor, și pentru mine și pentru voi, aș putea să știu și eu unde aveți de gând să locuiți?

– Ne-am gândit la apartamentul lui Dennis, zise ea cu vocea sugrumată.

– Atâta doar că nu e, bineînțeles, apartamentul lui Tremlett, ci al meu. Eu l-am cumpărat când a venit să lucreze pentru mine cu normă întreagă. I l-am închiriat cu mobilă pentru o sumă derizorie, iar contractul îmi dă dreptul să-l dau afară cu preaviz de o lună. Bineînțeles că poate să-l cumpere de la mine la valoarea lui prezentă. Mie oricum nu-mi trebuie.

– Dar apartamentul valorează acum dublu față de cât ai dat pe el în 1997.

– Ăsta-i ghinionul lui și al tău.

Miranda încercă să vorbească, dar nu reuși. Simți cum cresc în ea o furie și o mâhnire chiar mai îngrozitoare, pentru că nici nu știa dacă era pentru ea însăși sau pentru el, și că i se pune în gât un nod care o făcea să se sufocă și să nu mai poată articula. Oliver se întorsese cu spatele la ea, uitându-se afară pe fereastră. Tăcerea din cameră era absolută, dar Miranda își auzea răsuflarea întretăiată și apoi dintr-odată murmurul sonor al mării reveni brusc, ca și cum sunetul acesta mereu prezent ar fi amuțit pentru o vreme. Pe neașteptate, înghiți dureros și-și regăsi vocea:

– Ești sigur că poți să renunți la noi? Nu înțelegi cu adevărat cât de multe fac pentru tine când mergi în turnee – verific camerele de hotel, îți pregătesc apa de baie, mă plâng în numele tău dacă apare cel mai mic inconvenient, ajut la organizarea ședințelor de autografe, îți protejiez reputația de geniu care nu e prea faimos încât să nu se preocupe de cititorii lui, mă asigur că primești mereu doar felurile de mâncare și de vin care-ți plac? Și Dennis? Da, e secretarul și redactorul tău, dar e mult mai mult, nu-i așa? De ce te lauzi mereu că romanele tale n-au nevoie de nici o corectură sau modificare? Pentru că te-ajută el să le corectezi – nu doar corecturi tipografice – toate corecturile. Cu tact, ca să nu trebuiască niciodată să recunoști nici chiar față de tine cât de important e. Intriga unui roman

nu mai e punctul tău forte în ultimii ani, nu-i așa? Câte idei îi datorezi lui Dennis? Cât de des îl folosești ca să-ți clarifici dilemele în ce privește acțiunea și personajele? Cine altcineva ar face așa de mult pentru așa de puțin?

Oliver nu se întoarse s-o privească în față, dar chiar și cu spatele la ea, Miranda îl auzi clar și limpede, dar nu-i recunoscu vocea.

– Ar fi bine să discuți cu amantul tău ce anume aveți de gând să faceți. Dacă te hotărăști să-ți legi viața de Tremlett, fă-o cât de repede. Nu te voi aștepta la casa din Londra și Tremlett va avea amabilitatea să-mi dea cheile de la apartament cât de repede posibil. Între timp, nu vorbi despre asta cu nimeni. M-ai înțeles? Nu vorbești cu nimeni. Insula asta e mică, dar ar trebui să fie destul loc să nu ne stăm în cale în următoarele douăzeci și patru de ore. După aceea putem să mergem fiecare în ce direcție vrem. Eu mai am încă zece zile de stat aici. Pot să iau toate mesele la conac. Măine după-amiază am de gând să rezerv șalupa și-ți sugerez să te prezinți pe ea împreună cu amantul tău.

Maycroft se gândea cu groază la cina de vineri. Întotdeauna era așa când anunțau și alți vizitatori că vor veni la masă. Nu îl neliniștea notorietatea oaspeților, ci faptul că, în calitate de gazdă, trebuia să întrețină conversația și să se asigure că avea să fie o seară reușită. După cum îi spusese și soția lui de nenumărate ori, nu se pricepea deloc la conversațiile obișnuite, de conveniență. Prudența de avocat îl împiedica să intervină în discuțiile preferate de toți ceilalți – bârfele succulente și ușor indiscrete – străduindu-se, uneori cu disperare, să evite subiectele banale, să se intereseze dacă le place insula, sau cum au călătorit, sau să trângănească despre vreme. Toți oaspeții erau personalități eminente în domeniile lor și fără îndoială ar avea de spus lucruri fascinante despre profesiile lor, lucruri care de bună seamă l-ar interesa foarte mult, dar ei veniseră pe Combe tocmai ca să scape de preocupările lor cotidiene. Se mai întâmplase din când în când ca oaspeții să dea discreția la o parte și să vorbească liber și cu însuflețire despre diverse subiecte. De regulă nu se întâmpla nimic deosebit; poate că oamenii extrem de bogați sau faimoși nu se simpatizau întotdeauna, dar se purtau civilizat în public. Se îndoia însă că va fi la fel și în cazul celor doi oaspeți din această seară. După scena pe care o făcuse Oliver în biroul său și după amenințările proferate, era oripilat la gândul că va sta la masă cu el pentru o cină de trei feluri. Și apoi

mai era și Mark Yelland. Acesta se afla pentru a treia oară pe insulă, dar până acum nici măcar odată nu venise la cină. Evident că se putea să existe un motiv perfect rezonabil pentru asta, ca, bunăoară, dorința de a gusta un meniu mai rafinat, dar Maycroft n-o vedea decât ca pe un semn de rău augur. Își mai aranjă pentru ultima dată cravata în oglinda de pe hol și luă liftul de la apartamentul său din turnul central până în bibliotecă de la etajul întâi unde se serveau, ca de obicei, băuturile de dinainte de cină.

Doctorul Guy Staveley și soția lui Joanna sosiseră deja. Doctorul stătea în picioare lângă șemineu cu un pahar de vin roșu în mână, iar Jo se așezase cu eleganță într-unul din fotoliile cu spătar înalt, cu paharul încă neatins pe măsuta de lângă ea. Întotdeauna se îmbrăca foarte elegant la cină, mai ales după ce lipsea pentru o vreme, de parcă prin felul în care își expunea feminitatea ar fi vrut să-și facă simțită revenirea pe scena publică. În seara aceasta purta un costum de mătase cu pantaloni strâmți și tunică într-o culoare subtilă, un auriu-verzui foarte palid. Helen ar fi știut cum se numea culoarea aceea, și ar fi știut chiar și de unde o cumpărase Jo și cât costase. Dacă ar fi avut-o lângă el pe Helen, prezența lui Oliver la cină nu i-ar mai fi provocat nici o teamă.

Se deschise ușa și intra Mark Yelland. Deși orice oaspete de pe insulă putea apela oricând la serviciile mașinii de teren, era evident că Yelland venise pe jos de la Murrelet Cottage. Își dezbracă pardesiul și-l așeză pe spătarul unui scaun. Era prima dată când o vedea pe Jo Staveley și Maycroft le făcu cunoștință. Mai erau încă douăzeci de minute până trebuia să sune gongul de cină, dar trecură destul de lejer. Ca întotdeauna în prezența unui bărbat chipeș, Jo se strădui să fie cât mai agreabilă și Staveley descoperi că și Yelland studiasă la Universitatea Edinburgh, deși nu în aceeași perioadă. Așa că Staveley găsi suficiente subiecte de discuție despre facultate

ca să întrețină conversația – profesori comuni sau întâmplări pe care le știau amândoi.

Se făcuse deja aproape ora opt și Maycroft începu să spere că Oliver se răzgândise, dar exact în momentul în care răsuna gongul, se deschise ușa și intră Oliver. Făcu un semn scurt din cap însoțit de un „Bună seară“ sec, își dezbracă și el pardesiul, așezându-l lângă al lui Yelland și veni lângă ei în pragul ușii. Coborâră împreună în sufrageria care se găsea cu un etaj mai jos. Nici Oliver, nici Yelland nu vorbiră nimic în lift, nefăcându-și decât semne foarte scurte din cap ca niște rivali care respectă regulile elementare de politețe, dar își păstrează cuvintele și energia pentru înfruntarea ce va să vină.

Pe masă îi aștepta ca întotdeauna un meniu scris cu eleganță de doamna Burbridge. Ca aperitiv le pregătise chiftele de pepene galben cu sos de portocale, felul principal era friptură de bibilică cu garnitură de legume coapte la cuptor, iar ca desert un sufleu de lămâie. Primul fel îi aștepta deja pe masă. Oliver își apucă lingura și furculița și studie încruntat farfuria, iritat parcă de ideea de a-ți pierde vremea preparând chiftele din pepene. Conversația nu fu prea animată, până în momentul în care sosiră doamna Plunkett și Millie cu un cărucior, aducând bibilica și legumele din felul principal.

Mark Yelland își luă în mâini cuțitul și furculița, dar nu începu să mănânce. Își puse coatele pe masă și, ridicând cuțitul ca pe o armă, se uită la Nathan Oliver și i se adresă cu un calm prevestitor de rele:

– Presupun că directorul de laborator din romanul pe care-l publicați anul viitor se vrea să fiu eu, un personaj pe care ați avut grijă să-l faceți pe cât de arogant și nesimțit posibil, fără să devină totuși complet necredibil.

Oliver nu-și ridică privirea din farfurie.

– Arogant? Nesimțit? Dacă asta vă e reputația, presupun că s-ar putea să apară confuzii în mintea unor oameni. Fiți liniștit însă că nu e nici o confuzie în mintea mea. Nu ne-am

întâlnit niciodată. Nu vă cunosc. Și nici nu țin în mod deosebit să vă cunosc. Eu nu plagiez viața; n-am nevoie decât de un singur model viu în arta mea: eu însumi.

Yelland își așază cuțitul și furculița pe masă. Avea privirea ațintită în continuare asupra lui Oliver.

– Aveți de gând să negați că v-ați întâlnit cu un tânăr membru al echipei mele pentru a-i pune întrebări despre ceea ce se întâmplă în laborator? Și, apropo, aș vrea să știu cum ați aflat numele lui. Bănuiesc că prin oamenii de la asociațiile de protecție a animalelor care ne tulbură și mie, și lui viața în mod atât de periculos. Fără îndoială, l-ați impresionat cu reputația dumneavoastră, i-ați smuls informații despre rostul muncii sale, despre justificările pe care le are în ce privește activitatea lui, despre cum suferă primatele.

– Mi-am făcut documentația necesară, zise calm Oliver. Am vrut să aflu anumite fapte despre organizarea unui laborator – ierarhia personalului, condițiile în care sunt ținute animalele, cum și cu ce sunt hrănite, de unde sunt obținute. N-am pus nici o întrebare despre felul de a fi al angajaților de acolo. Eu mă documentez asupra faptelor, nu al emoțiilor. Am nevoie să aflu ce fac oamenii, nu ce sentimente au. Știu deja ce sentimente au.

– Chiar nu auziți cât de arogant sună asta? Oh, vă asigur că și noi avem sentimente. Am sentimente pentru pacienții cu boala Parkinson și fibroză cistică. De aceea eu și colegii mei ne petrecem timpul încercând să descoperim cum să-i vindecăm, și încă la prețul unui sacrificiu personal.

– Eu credeam că victimele sacrificate sunt animalele. Ele suportă durerea, dumneavoastră nu luați decât gloria. Nu e adevărat că ați privi cu mare bucurie o sută de maimuțe murind, și chiar în chinuri, dacă asta ar însemna să vă publicați lucrările primul? Lupta pentru gloria științifică este la fel de acerbă ca aceea de pe piața comercială. De ce vă prefaceți că nu e așa?

– Grijă pe care o aveți pentru animale nu pare să vă deranjeze chiar așa de mult în viața de zi cu zi. Păreți să savurați bibilica, purtați articole de piele și sunt convins că vă veți pune lapte în cafea. Poate ar trebui să vă îndreptați atenția la felul în care unele animale – și chiar un număr mare, după câte știu – sunt măcelărite pentru carne. Ar muri cu mult mai confortabil în laboratorul meu, vă asigur, și cu o justificare mai bună.

Oliver își tăia cu mare atenție carnea din farfurie.

– Sunt un carnivor. Toate speciile se mănâncă una pe alta, aceasta pare a fi legea naturii. Poate mi-ar plăcea dacă am uide mai milostiv ceea ce mănâcăm, dar mănânc carne fără nici o remușcare. Asta mi se pare foarte diferit de a folosi o maimuță pentru experimente de care ea nu beneficiază deloc, pur și simplu în temeiul ideii că *homo sapiens* este în mod intrinsec superior oricărei alte specii, așa că avem întru totul dreptul să le exploatăm după cum ne place. Am înțeles că Ministerul de Interne monitorizează nivelul de durere permisibil și că de obicei solicită explicații detaliate în legătură cu analgezicele folosite, așa că presupun că asta e o ușurare totuși. Nu mă înțelegeți greșit. Nu sunt nici membru, nici susținător al organizațiilor care vă deranjează de obicei. Nu sunt în poziția de a face parte din aceste organizații din moment ce am beneficiat de descoperiri din trecut care au folosit testările pe animale și cu siguranță voi profita și pe viitor de orice noi descoperiri. De fapt, voiam să spun că nu mă așteptam să fiți o persoană religioasă.

– Nici nu sunt, zise Yelland cu răceală. Nu cred în supranatural.

– Mă surprindeți. Mă gândeam că priviți chestiunea din perspectiva Vechiului Testament. Presupun că ați auzit de primul capitol din Geneză: „Dumnezeu i-a binecuvântat și Dumnezeu le-a zis: «Creșteți, și vă înmulțiți, și umpleți pământul, și supuneți-l; și stăpâniți peste peștii mării, peste păsările cerului, și peste orice viețuitoare care se mișcă pe

pământ»“. Acesta e una dintre poruncile divine pe care nu ne-a fost niciodată greu să o respectăm. Omul, prădătorul absolut, exploatatorul suprem, care decide cu drept de viață și de moarte prin permisiune divină.

Friptura din fața lui Maycroft părea să n-aibă nici un gust, nu era decât o bucată de cauciuc. Era un adevărat dezastru. Și toată cearta avea un aer foarte ciudat. Nu era de fapt o dispută, ci mai degrabă o înfruntare antifonică în care doar unul din participanți, Yelland, părea să simtă ceva cu adevărat. Orice probleme îl frământau pe Oliver, era evident că nu aveau nimic de-a face cu Yelland. Maycroft o văzu pe Jo cu ochii sclipind de entuziasm, trecând de la un vorbitor la altul ca și cum ar fi privit un ghem de tenis neobișnuit de lung. Cu mâna dreaptă fărâmița o chiflă și își ducea la buze bucățele de pâine neunsă cu unt, fără să se uite ce face. Simți că cineva ar trebui să zică ceva, dar Staveley se cufundase într-o tăcere din ce în ce mai jenată, așa că vorbi el:

– Poate am avea păreri diferite dacă am suferi de o boală neurologică sau dacă am avea un copil bolnav. Poate aceia sunt singurii oameni care au dreptul să vorbească despre justiția morală a acestor experimente.

– Eu nu vreau deloc să vorbesc în numele lor, zise Oliver. Nu eu am început discuția aceasta. Nu am păreri ferme despre nici una din aceste luări de poziție. Personajele mele au, dar asta e cu totul altceva.

– Dar asta e o lașitate! exclamă Yelland. Dumneavoastră sunteți cel care le dă glas, uneori chiar un glas periculos. Și nu e cinstit să vă prefaceți că n-ați fost interesat decât de informații de rutină despre activitatea unui laborator. Băiatul v-a spus lucruri pe care n-avea nici un drept să le dezvăluie.

– Nu pot eu să controlez ce decid oamenii să-mi spună.

– Orice v-a spus, acum o regretă. Și-a dat demisia. Și era unul dintre cei mai capabili tineri din laborator. Cercetarea de marcă l-a pierdut și probabil chiar știința în totalitate.

– Atunci probabil ar trebui să vă puneți întrebări despre vocația lui. Apropo, omul de știință din romanul meu e mult mai simpatic și mai complex decât păreți să fi sesizat dumneavoastră. Poate nu ați citit manuscrisul cu o înțelegere suficientă. Sau, bineînțeles, e posibil să se fi impus propriul dumneavoastră caracter – sau ceea ce vă temeți că percep oamenii că e caracterul dumneavoastră – peste personajul creat de mine. Și aș dori și eu să știu de unde ați făcut rost de copia manuscrisului. Distribuția copiilor este foarte atent controlată de editură.

– Nu suficient de atent. Există elemente subversive în edituri, așa cum există și în laboratoare.

Jo se gândi că era momentul să intervină:

– Nu cred că surâde cuiva gândul experimentelor pe primate, zise ea. Maimuțele și cimpanzeii sunt mult prea asemănătoare cu noi ca să ne putem simți împăcați cu acest lucru. Poate ar trebui să folosiți șobolani în experimentele dumneavoastră. E mai greu să-ți fie simpatici șobolanii.

Yelland o scrută cu privirea de parcă se întreba dacă asemenea ignoranță crasă merita un răspuns. Oliver nu-și ridică ochii din farfurie.

– Peste optzeci la sută din experimente se fac pe șobolani, și există oameni cărora aceștia le sunt simpatici. Cercetătorii, de exemplu.

– Totuși, sunt sigură că măcar câțiva dintre protestatari sunt motivați de o compasiune sinceră, insistă Jo. Nu mă refer acum la cei violenți care nu par decât să caute un pretext pentru violență. Dar totuși, sunt sigură că unii dintre ei urăsc efectiv cruzimea și încearcă să-i pună capăt.

– Nu-mi prea vine a crede asta, din moment ce sunt conștienți că violența și tacticile lor de intimidare nu fac decât să oblige ca aceste experimente să se desfășoare în altă parte, nu în Marea Britanie. Cercetările vor continua în țările în care protecția animalelor nu este legiferată atât de drastic ca aici,

poate chiar deloc. Țara noastră va suferi economic, dar animalele vor suferi cu mult mai mult.

Oliver își termină friptura de pasăre. Își așează tacticos cuțitul și furculița de fiecare parte a farfuriei și se ridică în picioare.

– Cred că am avut parte de destulă distracție în seara asta. Mă veți scuza dacă vă părăsesc acum. Trebuie să merg pe jos până la Peregrine Cottage.

Maycroft se ridică pe jumătate din scaun.

– Să comand mașina?

Știa că vocea îi sunase împăciuitoare, aproape servilă, și se disprețui pentru asta.

– Nu, mulțumesc. Nu sunt încă decrepit. Sper că vă amintiți că am rezervat șalupa pentru mâine după-amiază.

Se întoarse și ieși fără să-i mai salute pe ceilalți.

– Trebuie să-mi cer scuze, zise Yelland. Nu ar fi trebuit să încep discuția. Nu pentru asta am venit pe insulă. N-am aflat că Oliver e aici decât în momentul sosirii.

Doamna Plunkett intră cu o tavă cu sufleuri și începu să le ia farfuriile.

– E într-o dispoziție ciudată, remarcă Staveley. Evident i s-a întâmplat ceva ce l-a supărat.

Numai Jo mânca.

– El e mereu supărat, comentă ea distrată.

– Da, dar nu așa. Și de ce a rezervat șalupa pentru mâine? Doar nu vrea să plece, nu?

– Sper din toată inima că vrea, zise Maycroft. O să vă creeze probleme cu ultimul lui roman? îl întreabă pe Mark Yelland.

– Va face ceva valuri, la reputația lui. Și va fi o mană cerească pentru mișcarea de protecție a animalelor. Cercetările mele sunt într-adevăr în pericol, și, de asemenea, familia mea. Nu am nici o îndoială că se va spune că directorul care apare în roman este, de fapt, portretizarea mea. Iar eu nu pot să-l dau în judecată, și el știe asta. Ultimul lucru pe care-l

doresc e publicitatea. A aflat niște lucruri pe care nu avea nici un drept să le știe.

– Dar nu sunt acestea niște lucruri pe care toți avem dreptul să le știm?

– Nu și dacă sunt folosite ca să pună în pericol cercetări care pot salva vieți. Nu și dacă ajung pe mâna unor nebuni ignoranți. Chiar sper să plece de pe insulă mâine. Nu e câtuși de puțin suficient de mare pentru noi amândoi. Și acum, dacă mă ierțați, n-o să mai stau și la cafea.

Își mototoli șervetul de masă, îl aruncă pe farfurie și, făcând un semn din cap către Jo, ieși rapid. În încăpere se lăsă o tăcere neîntreruptă decât de sunetul liftului.

– Îmi pare rău, zise Maycroft. A fost un adevărat dezastru. Ar fi trebuit să fac ceva să-l opresc.

Jo își savura sufleul cu plăcere evidentă.

– Nu-ți mai cere scuze, Rupert. Nu ești tu de vină pentru tot ce se întâmplă rău pe insula asta. Mark Yelland nu a venit la cină decât pentru că voia să se certe cu Nathan și Nathan i-a cântat în strună. Hai, mâncați-vă sufleul până nu se turtește.

Maycroft și Staveley își luară lingurile. De afară răsunară brusc mai multe bubuituri ca niște focuri de armă de la distanță, iar buștenii din cămin răbufniră cu flămă.

– O să bată tare vântul la noapte, zise Jo Staveley.

Lui Guy Staveley nu-i plăceau deloc nopțile furtunoase când soția lui era la Londra. Combinația de gemete, vaiete și urlete semăna atât de înfiorător de tare cu sunetele de jale ale unui om, încât nu le putea suporta. Acum însă, când Jo era acasă la Dolphin Cottage cu el, violența de dincolo de zidurile cabanei nu făcea decât să-i confirme confortul și siguranța dinăuntru. Pe la miezul nopții partea cea mai rea a furtunii trecuse deja și insula dormea liniștită sub stelele ce începeau din nou să se vadă. Aruncă o privire în patul celălalt, unde Jo stătea cu picioarele încrucișate, iar cămașa de noapte de satin roz i se strângea sub sâni. Deseori se îmbrăca provocator – chiar indecent – fără să pară să-și dea seama de efectul pe care-l avea asupra celorlalți, dar, după ce făceau dragoste, își acoperea întotdeauna goliciunea cu sfiiciunea modestă a unei mirese victoriene. Era o ciudățenie a ei care, după douăzeci de ani de căsnicie, i se părea înduioșător de drăgălașă, deși nu-și dădea seama exact de ce. Își dorea să fie într-un pat dublu, ca să o îmbrățișeze și să-i transmită cumva sentimentul de recunoștință pe care-l simțea pentru sexualitatea ei generoasă și discretă. Revenise pe insulă de patru săptămâni și ca întotdeauna se purta ca și cum n-ar fi plecat deloc, ca și cum căsnicia lor ar fi fost perfect normală. Se îndrăgostise de ea de prima dată când o văzuse, și nu era un om care să iubească ușor sau care să se schimbe ușor. Știa că nu va mai exista niciodată o altă femeie pentru el. Știa și

că nu era deloc la fel pentru ea. Jo își precizase condițiile și termenii foarte clar în dimineata nunții lor, înainte de a merge la oficiul de stare civilă singuri – sfidând convențiile sociale.

– Te iubesc, Guy, și cred că voi continua să te iubesc, dar nu sunt îndrăgostită de tine. Am fost îndrăgostită o dată și n-a fost decât un chin umilitor și lipsit de satisfacții. Așa că acum vreau o viață liniștită cu o persoană pe care o respect și la care țin mult, și cu care vreau să-mi petrec tot restul vieții.

În momentul acela i se păruse un târg acceptabil, și de fapt și acum gândea același lucru.

– L-am dus la cabinet când am fost la Londra, zise ea acum, pe un ton prudent. I-am întâlnit pe Malcolm și pe June. Vor să vii înapoi. Nu au dat încă anunț că au nevoie de cineva în locul tău și nici nu intenționează, cel puțin nu încă. Au, bineînțeles, îngrozitor de mult de lucru așa. Și vechii tăi pacienți întreabă de tine.

Făcu o pauză, dar Guy nu zise nimic. Jo mai așteaptă o clipă și apoi continuă:

– E deja poveste veche toată chestia cu băiatul acela. Și oricum, familia a plecat din regiune. Spre ușurarea generală, îmi imaginez.

Guy voi să-i spună: „Nu era «băiatul acela», era Winston Collins. A avut o viață urâtă ca naiba și cel mai fermecător zâmbet pe care l-am văzut la un copil“.

– Dragul meu, nu poți să te simți vinovat toată viața. Întotdeauna se întâmplă așa ceva în medicină, în toate spitalele. Totdeauna a fost așa. Toți suntem oameni. Facem greșeli, luăm hotărâri greșite, analizăm situația greșit. Cam în nouăzeci și nouă la sută dintre cazuri, situația este mușamalizată. La numărul actual de pacienți la ce poți să te aștepți? Și maică-sa era o pisăloagă exagerat de grijulie, după cum știm toți. Dacă nu te-ar fi sunat de nenumărate ori în mod complet inutil, probabil că băiatul ei ar trăi încă. Nu ai spus asta în cadrul anchetei.

– Nu puteam să arunc vina pe umerii unei mame îndoliate.

– Foarte bine, dar cel puțin recunoaște adevărul față de tine însuși. Și apoi toată tevatura aia cu rasismul, când te-au acuzat că ai fi procedat diferit dac-ar fi fost alb. Totul s-ar fi terminat foarte repede, dacă n-ar fi intervenit așa-zișii luptători împotriva discriminării rasiale.

– Și nici nu o să-mi iau ca scuză niște acuzații necinstite de rasism. Winston a murit de peritonită. În ziua de azi așa ceva este de neiertat. Ar fi trebuit să mă duc când m-a sunat mama lui. E unul dintre primele lucruri pe care le înveți în medicină – niciodată nu-ți asuma riscuri când e vorba de un copil.

– Deci, ai de gând să rămâi aici pentru totdeauna, să-l colosești pe ipohondrul de Nathan Oliver, să aștepti să cadă de pe o stâncă un alpinist începător antrenat de Jago? Toți membrii personalului au medici de familie în Pentworthy, Emily nu e niciodată bolnavă și se pare că are de gând să trăiască un secol, iar oaspeții nu vin pe insulă, dacă nu sunt sănătoși. Ce fel de slujbă e asta pentru un medic de talia ta?

– Singura căreia simt că pot să-i fac față, în momentul de actual. Dar tu, Jo?

Nu o întreba la ce-și folosea cunoștințele de asistentă medicală când se întorcea singură în apartamentul lor gol din Londra. Cât de gol era de fapt? N-o întreba nici de Tim, sau de Maxie, sau de Kurt, nume pe care le menționa uneori fără nici o explicație și se pare fără nici un sentiment de culpabilitate. Vorbea uneori pe scurt despre petreceri, piese de teatru, concerte, restaurante, dar unele întrebări nu avea curajul să le pună, pentru că se temea prea tare de ce ar putea să-i răspundă. Cu cine mergea, cine plătea, cine o conducea înapoi acasă, cine-și petrecea noaptea în patul ei? I se părea ciudat că Jo nu-și dădea seama cât de mult voia el să știe, dar și cât de frică îi era să știe toate aceste lucruri, și frica lui de a ști.

– Oh, eu lucrez când nu sunt aici, zise ea pe un ton firesc. Ultima dată a fost la Urgențe la Spitalul St. Jude. Aveau o mulțime de pacienți, așa că am făcut și eu din toate câte ceva, dar

numai cu jumătate de normă. **Există limite ale conștiinței mele de cetățean.** Dacă vrei să vezi **viața așa cum e ea**, vino numai la Urgențe într-o noapte de **sâmbătă** – **bețivi**, **drogați**, capete sparte și suficiente înjurături să-ți **taie cheful de orice**. Depin-dem în mare măsură de **personal adus din străinătate**. Și asta mi se pare de neiertat – **administratori plimbându-se** prin toată lumea în confort, **recrutând cei mai buni doctori** și cele mai bune asistente pe care-i găsesc **din țări care au nevoie** de ei de o mie de ori mai mult decât noi. **E absolut dezgustător.**

Voia să-i spună: „Nu toți sunt **recrutați**. Ar veni oricum pentru salarii mai mari și o **viață mai bună**, și cine poate să-i condamne pentru asta?” Dar îi era **mult prea somn** pentru o discuție cu implicații politice. **Așa că întreabă ca din întâmplare:**

– Ce se-aude cu **sângele lui Oliver**? Ai auzit și tu de scandalul furibund din port, **când dobitocul acela de Dan i-a scăpat proba de sânge peste bord?**

– Mi-ai povestit, dragă. Oliver a zis că vine mâine la nouă să-i mai iau o dată sânge. Nu **părea deloc încântat de idee** și nici eu nu sunt câtuși de puțin. Cred că are oroare de ace. Ar trebui să se pună în **genunchi** și să **mulțumescă cerurilor** că sunt profesionistă și-mi place să prind vena din prima. Nu prea cred că tu ai putea.

– Eu sunt sigur că n-aș putea.

– Am văzut eu cum iau doctorii sânge. Nu e o **priveștițe prea plăcută**. Oricum, nu cred c-o să vină mâine.

– O să vină. Crede că e anemic. O să vrea să-și facă **analizele**. De ce să nu vină?

Jo își dădu jos picioarele din pat și cu spatele la el își lăsă halatul să-i cadă de pe umeri și se întinse după bluza de pijama.

– Dacă într-adevăr are de gând să plece mâine s-ar putea să prefere să aștepte să-și facă **analizele în Londra**, zise ea. Ar fi cel mai inteligent lucru. Nu știu, așa am eu un presentiment. N-o să fiu deloc surprinsă dacă nu-l văd mâine la nouă pe Oliver.

Oliver se întoarse la Peregrine Cottage. Era încă într-o stare euforică de furie după întâlnirea cu Miranda, absolut convins de dreptatea lui, cu toate că era conștient de cât de rapid se putea prăbuși de pe aceste înălțimi îmbătătoare într-un abis de deprimare și deznădejde. Avea nevoie să fie singur și să se plimbe pentru a se elibera de o parte din tumultul înviorător, dar periculos, de furie și autocompătimitate. O oră întreagă, lovit din toate părțile de vântul din ce în ce mai puternic, se plimbă înainte și înapoi pe creasta de stâncă, încercând să-și pună în ordine gândurile învălmășite. Trecuse deja ora la care se culca de obicei, dar voia să aștepte să se stingă în sfârșit lumina în dormitorul Mirandei. Nu se gândi aproape deloc la disputa cu Mark Yelland. În comparație cu trădarea fiicei lui și a lui Tremlett, cearta aceea nu fusese decât o joacă de copii. Yelland nu avea nici o putere să-i facă rău.

Într-un târziu intră în liniște prin ușa neîncuiată a cabanei și o închise în urma lui. Chiar dacă nu dormea, Miranda avu grijă să nu apară. În mod normal, în rarele ocazii când ieșea singur pe timp de noapte, Miranda stătea până auzea clicul zăvorului de ușă, chiar dacă aștepta culcată în pat. Era mereu aprinsă o mică lumină și ea venea imediat să-i încălzească laptele. Însă în această seară în camera de zi era întuneric deplin. Pentru o clipă Oliver contemplă viziunea unei vieți întregi lipsite de grija ei atentă, dar se convinse imediat că nu

se va întâmpla așa ceva. Măine-dimineață, Miranda își va veni în fire. Tremlett va fi alungat și asta va fi tot. Se putea descurca foarte bine și fără Tremlett, dacă era necesar. Miranda își va da seama că nu putea să renunțe la siguranța ei, la confortul și luxul vizitelor în străinătate, la privilegiul de a fi unicul lui copil, la moștenirea care o aștepta, doar pentru pipăielile neîndemânatică și depravate ale lui Tremlett, în cine știe ce garsonieră mizerabilă din zonele rău famate ale Londrei, pline de gunoaie și pericole. Era imposibil ca Tremlett să fi economisit prea mult din salariul lui. Iar Miranda n-avea nimic, în afară de ce-i dădea el. Nici unul din ei n-avea calificările necesare pentru o meserie bănoasă, care să le permită să locuiască în centrul Londrei, chiar și în condiții modeste. Nu, Miranda va rămâne cu el.

Se dezbracă și se pregăte de culcare, trăgând draperiile la ferestre. Ca întotdeauna lăsa descoperiți doi centimetri și ceva, ca să nu fie întuneric complet în cameră. Își aranjă păturile peste el și rămase nemișcat, ascultând încântat vijelia de afară, până simți că alunecă pe tărâmul viselor mult mai rapid decât crezuse.

Se trezi brusc și sărind în pat, auzind un țipăt ascuțit pe care-l recunoscuse: era chiar el. Pe fundalul întunecat al ferestrei se vedea încă linia de lumină. Își întinse neliniștit mâna pe noptieră și aprinse veioza. Camera se luminează, liniștindu-l. Își răsuci ceasul pe mână și văzu că era ora trei. Trecuse deja furtuna și acum i se părea că liniștea era nefirească și amenințătoare. Se trezise iar din același coșmar care-i transformase de ani de zile patul într-un adevărat iad. Uneori îl visa încontinuu nopți la rând, alteori apărea atât de rar, încât începea să uite cât de multă putere avea asupra lui. Coșmarul nu se schimba niciodată. Era călare fără șă pe un cal bălțat imens, mult deasupra nivelului mării. Calul avea spinarea atât de lată încât nu putea să se țină bine cu picioarele, așa că era zdruncinat cu violență dintr-o parte în alta, în timp ce calul se

năpustea înainte sau se oprea, cabrându-se nestăpânit pe o cărare de stele arzătoare. Nu avea hături și se chinuia disperat să-i prindă coama cu mâinile ca să se poată ține. Aplecat puțin înainte, vedea colțul ochilor sclipitori și uriași ai bestiei ce necheza, și spuma de la gură. Știa cu siguranța pe care numai visele ți-o dau că va aluneca din spinarea lui și că se va prăbuși dând disperat din mâini și din picioare, scufundându-se în oroaarea de neimaginat de sub suprafața neagră a mării fără valuri.

Uneori se trezea din coșmar pe podea, dar în noaptea aceasta era încă în pat, prins între pături și cearșaf ca într-un năvod. Uneori tipătul lui o trezea pe Miranda și ea venea la el imediat, îndatoritoare, întrebându-l dacă e bine, dacă are nevoie de ceva, dacă vrea să-i facă un ceai. Iar el răspundea: „N-a fost decât un vis, numai un vis urât, asta-i tot. Du-te și te culcă“.

Dar în seara asta știa că nu va veni. Nimeni nu va veni. Rămase culcat uitându-se fix la fâșia de lumină de dincolo de geam, încercând să scape de sentimentul de groază, apoi se ridică încet și cu grijă din pat și se îndreptă împleticindu-se spre fereastră. Deschise fereastra larg spre panopia vastă de stele și marea sclipitoare.

Se simți nespus de mărunț, de parcă mintea și trupul i s-ar fi micșorat; nu mai era decât un omuleț singur, pe un glob rotitor, cu privirea ridicată spre imensitate. Stelele erau la locul lor, mișcându-se după legile lumii fizice, dar strălucirea lor nu era decât în mintea lui, o minte ce în ultima vreme îl abandona, cu ochi care nu mai vedeau limpede. Nu avea decât șaizeci și opt de ani, dar încet, inexorabil, lumina lui pâlea. Se simți neînchipuit de singur, ca și cum ar fi fost singura ființă vie din univers. Nu avea cum să găsească ajutor pe pământ sau pe lumile rotitoare de pe cer, cu lumina lor iluzorie. Nimeni nu l-ar asculta dacă și-ar asculta impulsul aproape irezistibil să urle în aerul nesimțitor al nopții: „Nu-mi lua cuvintele! Dă-mi înapoi cuvintele!“

Maycroft dormea agitat în camera lui de la ultimul etajul din turn. De fiecare dată când se trezea, aprindea lumina și se uita la ceasul de pe noptieră, sperând să vadă că se apropia dimineata. Două și zece, trei și patruzeci, patru și douăzeci. Ar fi vrut să se ridice, să-și facă un ceai și să asculte emisiunile internaționale la radio, dar rezistă tentației. Încercă să se calmeze pentru a mai prinde o oră sau două de somn, dar nu reuși să mai ațipească. Vijelia se oprise încă de pe la unsprezece, nu fusese o furtună prea mare, doar niște rafale haotice de vânt, însă vuietele și hohotele atât de sfâșietoare făceau ca orice moment de liniște să pară nu atât o ușurare, cât mai degrabă prevestitor de rău. Dar în cele optsprezece luni de când era pe insulă dormise foarte bine în timpul unor furtuni mult mai violente decât aceasta. În mod normal, pulsul continuu al mării i se părea reconfortant, dar acum bubuitul profund, ca o bătaie joasă, de bas, care acompania vaietele nebunești ale vântului, îl irita și înspăimânta. Încercă să-și controleze gândurile, dar de fiecare dată când se trezea, îl asaltau din nou cu forță reînnoită aceleași griji, aceleași presimțiri negre.

Era oare reală amenințarea lui Oliver de a veni să locuiască permanent pe insulă? Și în acest caz, ce puteau face legal să-l oprească? Oare pe el vor da vina membrii consiliului pentru acest dezastru? Oare cum ar fi trebuit să se poarte cu el? Se pare că predecesorul lui știuse foarte bine să-i facă față

lui Oliver și toanelor lui, așa că nu înțelegea de ce lui i se părea atât de dificil. Și de ce comandase azi Oliver șalupa? Evident, voia să plece. Pentru moment gândul îl înveseli, dar dacă Oliver pleca furios și plin de resentimente înseamnă că în viitor va fi și mai rău. Și se va considera că totul e din vina lui. După primele două luni i se confirmase angajarea definitivă, dar Maycroft se simțea și acum în perioada de probă. Putea demisiona sau i se putea cere să plece în termen de trei luni. Ar fi complet umilitor, atât public, cât și personal, să eșueze într-o slujbă pe care toată lumea o considera o sinecură, pe care el însuși o văzuse doar ca pe o perioadă tihnită de introspecție. În cele din urmă, își pierdu speranța că va reuși să adoarmă și se apucă să citească.

Se trezi din nou cu o tresărire când volumul cartonat *Cronica familiei Baret* căzu la pământ cu o bufnitură surdă. Se uită imediat la ceas și observă supărat că era deja opt și treizeci și două de minute – dormise prea mult.

Era aproape nouă când sună să i se aducă micul dejun și după o jumătate de oră coborî cu liftul în birou. În mare parte, grijile care-l chinaseră toată noaptea îl părăsiseră, dar rămăsese cu o stare profundă de anxietate, pe care nici măcar ritualul plăcut al micului dejun nu reuși să o disperseze. Deși se trezise atât de târziu, la doar cinci minute după telefonul lui, sosi doamna Plunkett cu micul dejun: castronul de prune uscate, șunculița crocantă, dar nu întărită – exact așa cum îi plăcea lui –, oul ochi pe felia de pâine prăjită în grăsime de șuncă, ibricul de cafea și pâinea prăjită și încă fierbinte adusă exact în momentul în care o voia, dulceața de portocale făcută în casă. Mâncă totul, dar fără plăcere. Până și mâncarea părea, prin perfecțiunea ei, o aluzie bine ticluită la cât de confortabilă și de armonioasă era rutina vieții lui pe Combe. Nu era câtuși de puțin pregătit să ia din nou totul de la capăt altundeva, îl îngrozeau neplăcerile și stresul de a găsi o nouă proprietate unde să pună de unul singur bazele unui cămin

nou. Dar dacă Nathan Oliver venea să locuiască permanent pe Combe, în cele din urmă exact asta va fi nevoit să facă.

Intră în birou și văzu că Adrian Boyde era deja la biroul său, procesând niște date pe calculator. Era surprins să-l găsească acolo într-o sâmbătă, dar își aminti că Boyde îi spusese că va veni pentru câteva ore să termine lucrul la bilanțul semestrial și impozitul pe venit. Dar chiar și așa, era un început de zi foarte neobișnuit. Amândoi se salutară și apoi se așternu tăcerea. Maycroft se uită la Boyde și avu brusc impresia că vede un străin. Oare numai își imagina că Adrian arăta oarecum diferit, că era mai tras la față și mai palid, cu privirea înnegurată și îngrijorată, și trupul tensionat? Îi mai aruncă o privire și observă că nu-și mișca mâna peste hârtii. Poate trecuse și el printr-o noapte grea? Oare și el era măcinat de presimțiri aducătoare de dezastru? Se gândi din nou, chiar mai intens ca altă dată, la cât de mult se baza pe Boyde; pe eficiența și calmul lui, pe tovărășia făcută din momente când lucrau împreună, pe bunul-simț ce părea a fi calitatea cea mai admirabilă și mai folositoare, modestia ce nu avea nimic de-a face cu slugărnicia sau autodenigrarea. Nu își făcuseră niciodată confidențe. Atunci de ce simțea că îi înțelegea și îi tolera lipsa lui de siguranță, durerea pricinuită de pierderea soției pe care uneori o uita zile în șir, doar pentru a fi copleșit, dintr-odată, de un dor de nestăpânit? Maycroft nu era o persoană religioasă, așa ca Adrian. Așa că poate singura explicație era că simțea instinctiv prezența unui om bun.

Tot ce știa despre el era ceea ce aflase de la Jo Staveley într-un moment de apropiere, care nu se mai repetase niciodată.

„Bietul de el a căzut cu fața în jos, mort de beat, în timpul împărțășaniei. Ținea cupa la buzele unei doamne pioase, când s-a prăbușit și a doborât-o și pe ea la pământ. Vinul sfințit s-a vărsat. Toată lumea a început să urle. S-a creat panică. Cei mai naivi din congregație au crezut că murise. După câte am înțeles se pare că parohul și episcopul fuseseră

mereu toleranți față de slăbiciunea aceasta a lui, dar acum întrecuse măsura.“

Și totuși, în cele din urmă, Jo fusese cea care-l salvase. Boyde era pe insulă de peste un an și nu mai băuse nimic până în noaptea aceea oribilă în care suferise recăderea. După trei zile plecase deja de pe Combe. Jo locuia la Londra în apartamentul ei de acolo în momentul acela și îl chemase la ea, se mutase apoi cu el într-o casă undeva la țară, rămăsese cu el până îl trezise cu totul și îl adusese înapoi pe Combe, chiar înainte de a veni Maycroft. Nimeni nu vorbea despre asta vreodată, dar era foarte probabil că Boyde îi datora viața lui Jo Staveley.

Sună telefonul de pe birou și Maycroft tresări violent. Era nouă și douăzeci și cinci de minute. Nici nu-și dăduse seama cum trecuse timpul. Auzi vocea iritată a lui Jo.

– L-ai văzut pe Oliver? Nu cumva e cu tine? Trebuia să vină la infirmerie la nouă ca să mai dea o probă de sânge. M-am gândit că poate se va hotări să nu vină, dar putea cel puțin să mă sune să-mi spună.

– Poate a uitat sau a dormit prea mult.

– Am sunat la Peregrine Cottage. Miranda a zis că l-a auzit ieșind pe la șapte și douăzeci de minute. Ea era în dormitorul ei și n-a vorbit cu el, așa că n-are idee unde s-a dus. Nu i-a zis nici aseară dacă vine să-i iau sânge sau nu.

– Nu e cu Tremlett?

– Tremlett e deja la Peregrine Cottage. A venit cam pe la opt să termine ceva ce aveau de lucru. A zis că n-a dat ochii cu Oliver de ieri. Sigur că e posibil să fi ieșit Oliver mai devreme ca să se plimbe înainte să vină la infirmerie, dar în cazul ăsta de ce n-a sosit? Și nici n-a luat micul dejun. Miranda a zis că și-a făcut singur un ceai – ceainicul era cald când s-a dus ea în bucătărie –, dar că n-a mâncat decât o banană. Poate că nu vrea decât să-și dea importanță cu toată tărașenia asta, dar Miranda e îngrijorată.

Deci presimțirile lui se adeveriseră. Uite că iar apăruseră probleme. Era puțin probabil că Oliver pățise ceva. Dacă nu voia decât să-i enerveze lipsind de la programarea la infirmerie, și nu era decât la plimbare, ar fi o neplăcere în plus să trimită o echipă de oameni să-l caute. Din toate punctele de vedere: mare parte a atracției insulei era tocmai faptul că vizitatorii erau lăsați în pace. Dar Oliver nu mai era un bărbat tânăr. Deja dispăruse fără nici o explicație de aproape două ore. Dar dacă făcuse un atac cerebral sau un infarct și zăcea pe undeva? Cum va putea el justifica faptul că n-a făcut nimic, când el era persoana cu cea mai mare răspundere pe insulă?

– Ar trebui să trimitem pe cineva să-l caute, zise el. Spune-i lui Guy, te rog. Eu am să sun câțiva oameni și am să-i rog să se adune aici. Tu ar trebui să rămâi în infirmerie și să mă anunți dacă sosește cumva acolo.

Închise telefonul și i se adresă lui Boyde:

– Oliver a dispărut. Ar fi trebuit să fie la infirmerie la ora nouă să i se ia sânge, dar n-a apărut.

– Miranda o să fie îngrijorată, zise Boyde. Pot să trec pe la ea mai întâi și apoi o să mă duc să-l caut în nord-estul insulei.

– Te rog, Adrian. Și dacă-l vezi, nu-i spune ce caz s-a făcut pentru c-a dispărut. Dacă se teme să dea sânge, sunt sigur că n-o să fie încântat să afle că toată lumea îl caută.

Cinci minute mai târziu se adunase în fața conacului un mic grup de oameni, chemați prin telefon. Roughtwood, necooperant ca de obicei, îi spusese lui Adrian că e prea ocupat să-i ajute, dar veniseră doctorul Staveley, Dan Padgett și Emily Holcombe. Emily Holcombe fusese la infirmerie la nouă și un sfert să-și facă vaccinul antigripal și așa aflase că Oliver dispăruse. Îl chemaseră și pe Jago de la cabana lui, dar încă nu apăruse. Micul grup aștepta ca Maycroft să le dea instrucțiuni. Așa că trebui să-și pună ordine în gânduri și să decidă ce e de făcut.

În clipa aceea se lăsă pe neașteptate ceață, ca dintr-un capriciu, cum se întâmpla mai întotdeauna pe Combe. În unele locuri translucidă și delicată ca un vâl de mireasă, în altele deasă și umedă ca o cremă sufocantă, ascundea albastrul mării, transformând turnul masiv al clădirii într-o entitate impunătoare și vag amenințătoare, simțită dar nevăzută, izolând cupola delicată de un roșu aprins din vârful farului și făcându-l să pară un bizar obiect plutitor.

Ceața se îngroșa văzând cu ochii.

– Nu are nici un sens să mergem prea departe până nu trece, zise Maycroft. O să mergem până la far, dar nu mai departe.

Porniră împreună, cu Maycroft în frunte. La început auzi limpede vocile din spatele lui, dar pe măsură ce se aprofundau în negura deasă, siluetele dispăreau anihilate de vaporii albi, iar vocile păleau până când, în cele din urmă, fură înăbușite cu totul. Dintr-odată, aproape șocant, îi apărură în față farul, turnul concav care se înălța drept în sus și dispărea în neant. Ridică privirea și pentru o clipă simți că amețește. Se temea să atingă suprafața lucioasă cu mâinile, pentru că întreg edificiul părea ireal ca un vis și avea senzația că se va pierde în ceață la prima atingere. Ușa era întredeschisă și Maycroft împinse cu prudență tâblia grea de stejar și căută pe pipăite întrerupătorul. Apoi, fără nici un moment de răgaz, începu să urce scările prin sala în care se afla rezervorul de petrol până la jumătatea etajului următor, strigându-l pe Oliver pe nume, la început încet, de parcă nu voia să spargă tăcerea giulgiului de ceață. Realiză însă cât de inutile sunt aceste chemări de-abia îngăimate, așa că începu să strige tare în întuneric. Nu-i răspunse nimeni și nu văzu nici o lumină. Coborî din nou, se opri în prag și le strigă celorlalți, ascunși încă de ceață:

– Nu pare să fie aici. Rămâneți unde sunteți.

Nici acum nu primi răspuns. Fără să se gândească și fără un plan bine stabilit, Maycroft începu să înconjoare farul în

direcția mării. Când ajunse la zidul dinspre mare se uită în sus, recunoscător să simtă duritatea granitului.

Brusc, la fel de misterios pe cât apăruse, ceața începu să se disperseze. Văluri delicate și translucide fluturau prin fața farului, formându-se și dizolvându-se imediat. Încet-încet apăreau forme și culori, iar misterioasele siluete intangibile redeveneau familiare și reale. Și dintr-odată îl văzu. Începu să-i bubuie inima în piept, făcându-l să se cutremure din tot trupul. Auzi un pescăruș țipând strident, dar, cu siguranță, scosese chiar el un țipăt. Treptat i se dezvălui toată oroarea, la început în spatele unui văl subțire și fluturător de ceață și apoi cu limpezime absolută. Toate culorile își recăpătară aspectul obișnuit, deși parcă mai stridente decât și le amintea – zidurile strălucitoare, farul roșu înconjurat de balustrada albă, întinderea albastră a mării, cerul senin ca într-o zi de vară.

Și pe fundalul sclipitor de alb al turnului farului se profila trupul spânzurat: coarda de alpinism albastră cu roșu legată strâns de balustradă, grumazul vânăt și întins ca un gât de curcan pleșuv, capul grotesc de mare lăsat într-o parte, mâinile cu palmele în sus ca într-o parodie de binecuvântare. Corpul avea pantofi în picioare, dar, pentru o secundă, Maycroft avu impresia că vede picioarele goale atârând vrednice de milă unul lângă altul.

I se păru că trecuseră minute întregi, dar știa că era în starea aceea când timpul încremenește într-o clipă nesfârșită. La un moment dat, auzi un țipăt ascuțit și prelung. Se uită la dreapta și-i văzu pe Jago și pe Millie. Fata se uita în sus la Oliver, țipând încontinuu; era de mirare că putea respira.

De partea cealaltă a farului apărură și restul grupului. Nu desluși nici un cuvânt, dar tot aerul părea să vibreze de o învâlmășeală confuză de gemete, țipete înăbușite, exclamații, suspine și scâncete, un geamăt continuu și înăbușit ce suna și mai îngrozitor din cauza urltelor lui Millie și a țipetelor sfâșietoare ale pescărușilor.

PARTEA A DOUA

Cenușa din vatră

Era aproape ora unu și Rupert Maycroft, Guy Staveley și Emily Holcombe se închiseseră singuri într-o cameră pentru prima dată de la descoperirea cadavrului. Emily revenise la conac din Atlantic Cottage la cererea lui Maycroft. Văzând că toate eforturile ei de a o consola și alina pe Millie nu făceau decât să-i sporească reacția extrem de zgomotoasă, anunțase la început că, nemaivând nimic folositor de făcut, se va duce acasă și nu va reveni decât dacă sau când va fi chemată. Millie se agăța isterizată de Jago cu orice ocazie, așa că o luaseră cu blândețe din brațele lui și o încredințară grijii mult mai acceptabile a doamnei Burbridge, care o consolă cu sfaturi de bun-simț și ceai fierbinte. Treptat se instaură o normalitate aparentă. Maycroft avusese de dat ordine și telefoane și de încurajat personalul. Știa că făcuse toate aceste lucruri și încă surprinzător de calm, dar nu-și mai amintea clar nici unul dintre cuvintele rostite sau ce anume făcuse și în ce ordine. Jago se întorsese în port și doamna Plunkett la bucătărie, să-și termine treburile, să pregătească prânzul și să facă sandviciuri. Joanna Staveley era la Peregrine Cottage, dar Guy, pământiu la față, nu se dezlipi de Maycroft, vorbind și mișcându-se ca un robot, nefiind cu adevărat de nici un ajutor.

Maycroft avea senzația că timpul o luase razna, iar ceea ce trăise în ultimele două ore nu avea continuitate, ci era mai degrabă o înșiruire de fapte, fără legătură una cu cealaltă,

fiecare la fel de obsedantă ca o fotografie șocantă. Adrian Boyde, în picioare lângă targa pe care era întins trupul lui Oliver, ridicând apoi încet mâna dreaptă ca și cum ar fi cântărit o tonă și făcând semnul crucii. El însuși mergând în tăcere la Peregrine Cottage, cu Guy Staveley alături, să-i spună Mirandei ce se întâmplase și repetând în minte cuvintele pe care urma să le rostească. Toate i se păreau nepotrivite, banale, sentimentale sau brutal de monosilabice: coardă, spânzurat, mort. Doamna Plunkett turnând ceai cu chipul încruntat dintr-un ceainic uriaș pe care nu-și amintea să-l mai fi văzut înainte. Dan Padgett, care se comportase rațional la far, pretinzând dintr-odată să fie asigurat că nimeni nu credea că era vina lui, că domnul Oliver nu se omorâse pentru că-i pierduse sângele, și propriul lui răspuns iritat:

— Nu fi ridicol, Padgett. Un om inteligent nu se omoară pentru că trebuie să i se mai ia sânge o dată. Doar nu e o operație chirurgicală de mare risc. Nimic din ce-ai făcut sau n-ai făcut tu nu e așa de important.

Își amintea apoi cum chipul lui Padgett se schimonosise într-un plâns copilăresc și că el îi întorsese spatele. Se vedea apoi stând lângă pat în infirmerie, uitându-se la Staveley aranjând cearșaful mai strâns în jurul trupului lui Oliver și remarcând pentru prima dată modelul de pe tapet. Dar cel mai limpede dintre toate, în culorile cele mai vii și mai clar decupate pe fundalul imaculat al zidului farului, era trupul bălângănit, gâtul întins și picioarele goale atârând jalnice — deși știa prea bine că nu fuseseră desculțe. Își dădu seama că așa îi va rămâne în amintire moartea lui Oliver.

Acum avea în sfârșit șansa să-și limpezească gândurile și să discute înainte de sosirea poliției cu oamenii care, după părerea lui, aveau dreptul să fie consultați. Faptul că aleseră camera de zi a apartamentului lui personal fusese mai degrabă urmarea unui acord general nerostit, decât a unei anumite decizii.

– Trebuie să vorbim acum, înainte să vină poliția, le spusese el. Haideți să mergem undeva unde să nu fim deranjați. O să-l las pe Adrian în birou. Se va descurca el. Nu mai răspundem la nici un alt telefon. În cabana ta sau în apartamentul meu, Guy? îl întrebase apoi pe Staveley.

– N-ar fi mai bine să rămânem în conac? zisese Staveley. În felul ăsta vom fi aici când vine poliția.

Maycroft îi spusese lui Boyde să o sune pe doamna Plunkett și să o roage să le aducă supă, sandviciuri și cafea la el în apartament, și după aceea se îndreptaseră tăcuți spre lift. Urcară până în vârful turnului fără să scoată o vorbă.

Ajunși în camera de zi, Maycroft închise ușa și se așezară cu toții, Emily Holcombe pe canapeaua de două locuri împreună cu Staveley, iar Maycroft întoarse unul din fotoliile din fața șemineului ca să stea cu fața la ei. În alte condiții, mișcarea aceasta ar fi fost ceva normal, dar acum devenise un gest de rău augur. Chiar și camera de zi, în care fuseseră toți trei de atâtea ori împreună, deveni pentru o clipă tulburător de nefamiliară și provizorie, ca un salon de hotel. Era mobilată în întregime cu obiecte personale pe care le adusese din salonașul soției lui: canapeaua și fotoliile confortabile, tapitate în creton, draperiile asortate, masa ovală de mahon cu fotografiile în ramă de argint de la nuntă și cele cu fiul lor, bibelourile delicate de porțelan, tabloul pastel, evident de amator, pictat de bunica ei, cu Districtul Lacurilor. Aducându-le cu el, sperase probabil să recreeze serile liniștite pe care le petrecea împreună cu Helen. Dar acum realiză cu uimire cât de mult urăse de fapt întotdeauna fiecare obiect din această încăpere feminină, ieftină și încărcată.

Se uită la colegii lui și se simți stângaci și greoi ca o gazdă nepricepută. Guy Staveley stătea înțepenit și drept ca un străin perfect conștient de deranjul pe care-l făcea prin vizita lui. Emily arăta ca întotdeauna perfect în largul ei, așezată confortabil cu un braț întins de-a lungul spătarului

canapelei. Purta pantaloni negri, cizme și un pulover voluminos de lână fină de culoare cafenie și cercei lungi de chihlimbar. Maycroft era surprins că se obosise să se schimbe, dar la urma urmei și el, și Staveley se schimbaseră, probabil datorită prejudecății că era nepotrivit să fii îmbrăcat în haine de stradă în prezența morții.

Începu să vorbească și își dădu seama că avea în voce o notă de bonomie forțată.

– Ce vreți să beți? Am lichior, whisky, vin, chestiile obișnuite.

De ce spusese oare chestia asta? Amândoi știau foarte bine ce fel de băuturi avea. Emily ceru lichior și, spre surprinderea lui, Staveley îi ceru un whisky. Maycroft nu avea apă pe aproape și trebui să mormăie niște scuze. Se duse să aducă apă din mica bucătărie. Când se întoarse îi servi pe ei prima dată și apoi își turnă și lui un pahar de Merlot.

– S-a servit un prânz cald la douăsprezece și jumătate în sala de mese a personalului pentru oricine a fost în stare să mănânce, dar m-am gândit că ar fi mai bine să ne aducă ceva aici. Ar trebui să sosească imediat niște sandviciuri.

Doamna Plunkett le anticipase dorința. Aproape imediat se auzi o bătaie în ușă și Staveley deschise. Doamna Plunkett intra cu un cărucior cu farfurii mari și mici, cești, pahare, două termosuri mari și două platouri acoperite cu șervete. Maycroft îi mulțumi cu un murmur și toți trei o priviră așezând tacâmurile și mâncarea în fața lor cu respectul cuvenit unor prelați. Maycroft aproape se așteptă să o vadă făcând o plecăciune înainte să iasă.

Se duse la masă și ridică șervetele umezite de pe platouri.

– Mai ales șuncă, dar sunt și niște ouă și salată dacă n-aveți poftă de carne.

– Nici nu-mi pot imagina ceva mai puțin apetisant, zise Emily Holcombe. Oare de ce te face moartea prin violență așa de flămând? Deși flămând e poate prea mult spus – să

vrei să mănânci ceva, dar obligatoriu ceva apetisant. Sandwichurile nu mi se par deloc potrivite. Ce e în termosuri? Presupun că supă, deși s-ar putea să fie cafea.

Se duse la unul din termosuri, răsuci capacul și miroși.

– Supă de pui. Banal, dar hrănitor. Oricum, mai poate aștepta. În primul rând trebuie să hotărâm ce strategie să adoptăm în repriza următoare. Nu mai avem mult timp.

– Repriza următoare?

Toți auziră cuvintele nerostite: „Nu e un joc“. Emily își dădu seama că nu se exprimase tocmai potrivit.

– Să hotărâm ce să-i spunem comandantului Dalglish și echipei lui, adăugă ea. Presupun că va veni cu o echipă.

– Cred că vor fi trei oameni, zise Rupert. A sunat de la Poliția Metropolitană. A zis că vine doar cu un inspector detectiv și cu un sergent, nu mai mult.

– Dar e o invazie destul de importantă, nu crezi? Un comandant din Poliția Metropolitană și un inspector detectiv. De ce nu vine poliția locală? Presupun că le-au dat cine știe ce motiv.

Rupert se așteptase la întrebarea aceasta, așa că își pregătise deja un răspuns.

– Cred că din cauza notorietății victimei și a insistenței Consiliului de Administrație al Trustului de a se păstra pe cât posibil caracterul discret și privat al insulei. Orice ar face Dalglish, e puțin probabil să provoace scandalul și publicitatea pe care le-ar produce, inevitabil, poliția locală.

– Dar asta nu prea explică totul, nu crezi, Rupert? zise Emily. De unde a știut Poliția Metropolitană că a murit Oliver? Presupun că i-ai telefonat tu. Dar de ce n-ai sunat la Poliția din Devon sau la Inspectoratul din Cornwall?

– Pentru că am instrucțiuni să contactez un membru al consiliului din Londra în caz că pe insulă se întâmplă evenimente îngrijorătoare. După câte am înțeles eu, asta a fost întotdeauna procedura obișnuită.

– Da, dar la ce număr? Pe cine ai sunat?

– Nu mi s-a spus al cui e numărul. Eu am primit instrucțiuni să spun ce s-a întâmplat și nimic altceva. Îmi pare rău, Emily, dar aranjamentul funcționează de foarte mult timp și am intenția să-l respect. L-am respectat, de fapt, deja.

– De mult timp? Eu n-am mai auzit niciodată de asta.

– Probabil pentru că n-a mai apărut niciodată o criză de asemenea proporții. E o procedură perfect rezonabilă. Tu știi mai bine ca oricine cât de importanți sunt unii dintre oaspeții noștri. Procedura aceasta are rolul de a face față oricărui eveniment nefericit cu eficiență, rapiditate și maximum de discreție.

– Presupun că Dalglish va dori să ne interogheze împreună, zise Emily. Adică pe toți, și oaspeții, și personalul.

– Chiar nu știu, zise Maycroft. Presupun că împreună și, după aceea, separat. Am luat legătura cu personalul și am aranjat să fie disponibili aici în conac. Asta mi s-a părut cea mai bună idee. Biblioteca mi se pare încăperea cea mai adecvată. Bineînțeles, comandantul va trebui să le pună și oaspeților câteva întrebări. Mi s-a părut indecent s-o deranjez pe Miranda Oliver, așa că e încă la Peregrine Cottage împreună cu Dennis Tremlett. Mi-a zis foarte limpede că dorește să fie lăsată în pace.

– Cu excepția lui Tremlett, se pare, zise Emily. Apropo, cum a primit Miranda vestea? Presupun că ai mers tu cu Guy să-i spunei, la urma urmei tu reprezinți autoritățile aici, iar Guy să-i acorde îngrijiri medicale în caz că ar fi avut un șoc. Mi se pare extrem de potrivit.

Lui Maycroft i se păru că detectează o vagă urmă de ironie în vocea ei. Îi aruncă lui Staveley o privire rapidă, dar acesta nu păru să observe.

– Da, ne-am dus noi doi, zise el. A fost mai puțin neplăcut decât ne-am așteptat. A fost șocată, bineînțeles, dar nu a făcut o criză. Și-a păstrat întru totul calmul – pot să spun chiar că a fost stoică. Tremlett a părut mult mai afectat. S-a

controlat, dar părea complet devastat. La un moment dat am crezut c-o să leșine.

– Era îngrozit, zise Staveley încet.

– Și a mai fost ceva ciudat, continuă Maycroft. Mi s-a părut că Oliver a ars niște hârtii azi-dimineață înainte să iasă. Am văzut o grămăjoară de cenușă și niște rămășițe în-negrite în vatră.

– A pomenit Miranda sau Tremlett ceva despre asta? Sau tu? întrebă Emily.

– Nu, nu mi s-a părut momentul potrivit, mai ales că ei n-au zis nimic.

– Mă îndoiesc că poliția le va permite să fie atât de necomunicativi, zise Emily.

Guy Staveley nu făcu nici un comentariu. După câteva secunde Maycroft i se adresă din nou lui Emily Holcombe:

– Domnișoara Oliver a insistat să vadă cadavrul. Am încercat s-o conving că nu e o idee bună, dar n-am crezut că am dreptul să-i interzic. Ne-am dus toți trei la infirmerie. Guy a tras cearșaful de deasupra doar până la bărbie, așa încât să nu se vadă urma lăsată de coardă. Domnișoara Oliver însă a insistat să-l dezvelească mai tare. S-a uitat cu atenție la urmele de pe gât, a zis „Mulțumesc“, s-a întors și a plecat. Nu l-a atins. Guy l-a acoperit din nou și am plecat și noi.

– S-ar putea ca poliția să creadă c-ar fi trebuit să fii mai strict, zise Emily.

– Fără îndoială. Însă ei au o autoritate pe care eu n-o am. Și eu cred că ar fi fost mai bine s-o conving să renunțe, dar nu vād cum aș fi putut s-o fac. Arăta... Mă rog, știi și tu cum arăta, Emily. L-ai văzut.

– Doar pentru o clipă, slavă Domnului. Ceea ce vreau eu e un sfat despre ce să zicem poliției. Evident că o să spunem adevărul, dar cât de mult din adevăr? De exemplu, dacă ne întreabă dacă e autentică durerea Mirandei Oliver pentru tatăl ei, ce-i răspundem?

Aici Maycroft se simți mai sigur pe el.

– Nu putem vorbi în numele altor oameni. Evident Dalglish va vorbi și cu ea personal. Poate să-și facă propria opinie, doar e detectiv.

– Eu, una, nu văd cum ar putea fi autentică, zise Emily. Biata fată era o sclavă pentru tatăl ei – tot așa și Tremlett, după părerea mea, dar aceea era oricum o relație mai complexă. Oficial el e redactor și asistent personal, dar am senzația că făcea mult mai mult decât simplă corectură pentru el. Ultimul lui roman, *Fiica groparului*, a fost primit de critică și de public cu respect, dar fără entuziasm. Nu e câtuși de puțin un clasic Nathan Oliver. Și nu asta a fost cartea pe care-a terminat-o când Tremlett era în spital, când încercau să-l facă ceva la picior? Apropo, ce are la picior?

– A avut poliomielită când era mic, răspunse Staveley rece. A rămas șchiop.

Maycroft se holbă nedumerit la Emily Holcombe.

– Doar nu vrei să sugerezi că Tremlett scria de fapt romanele?

– Bineînțeles că nu le scria el. Nathan Oliver le scria. Eu sugeram că Tremlett are un rol mai important în viața lui Oliver decât să redacteze, oricât de meticulos ar face-o, sau să răspundă la scrisorile admiratorilor. Se zvonește că Oliver a refuzat mereu să fie corectat de editură. Nici n-avea nevoie: îl avea pe Tremlett. Și ce poți spune de Oliver ca persoană? Evident, n-are nici un sens să pretindem că a fost un oaspete bine-venit sau plăcut. Mă îndoiesc că există cineva pe insulă care-și dorește cu adevărat să nu fi murit.

Guy Staveley rămăsese tăcut până în acest moment.

– Cred că ar fi mai bine să amânăm discuția asta până vine și Jo. Trebuie să sosească imediat. Adrian ti va spune că suntem aici.

– De ce avem nevoie de ea? se miră Emily Holcombe. Asta trebuia să fie întâlnirea rezidenților permanenți pe

insula, care nu fac parte din personalul adiacent. Nu se poate spune că Jo e rezident permanent.

– Este însă soția mea, zise Guy Staveley, încet.

– Și asta cam tot cu jumătate de normă.

Chipul pământiu al lui Staveley se înroși violent. Se foli în fotoliu de parcă ar fi avut de gând să se ridice, dar, la o privire rugătoare din partea lui Maycroft, se prăbuși la loc.

– N-o să ajungem nicaieri dacă sărim unul la gâtul celuilalt încă înainte de sosirea poliției aici, zise Maycroft încet. Emily, am rugat-o și pe Jo să ni se alature. Să-i mai dam încă cinci minute.

– Unde e?

– La Peregrine Cottage. Știu că Miranda a zis că vrea să fie lăsată singură, dar eu și Guy am crezut că ar fi mai bine să aibă o femeie lângă ea. Putea să facă un șoc întârziat. Iar Jo e asistentă medicală. Se va întoarce la ea imediat după ce discutăm, dacă ea consideră că mai poate s-o ajute cu ceva. S-ar putea ca Miranda să vrea să stea cu ea peste noapte.

– În patul lui Nathan? Ce idee groaznică!

– Miranda nu trebuie să rămână singură, Emily, insistă Maycroft. Când am fost la ea împreună cu Guy i-am sugerat să vină să stea în conac. Avem două apartamente goale. Dar a refuzat ideea cu vehemență. Și nu e bine. S-ar putea însă s-o lase pe Jo să stea cu ea. Jo a zis că n-o deranjează să petreacă noaptea într-un fotoliu din camera de zi dacă e nevoie.

Emily Holcombe își întinse paharul gol spre Maycroft, iar acesta se duse la carafa cu lichior.

– Îți sunt recunoscătoare că nu te-ai gândit să mă suni pe mine ca să-i ofer compasiune feminină. Din moment ce sunt de părere că insula asta va fi mult mai fericită fără să fie invadată periodic de Nathan Oliver – și asta mă interesează pe mine în primul rând –, mi-ar fi fost foarte greu să-i spun toate minciunile obișnuite.

– Sper că n-ai de gând să-i spui asta cu atâta franchețe și comandantului Dalglish.

– Dacă e atât de deștept pe cât se spune, nici nu va fi nevoie.

În clipa aceea auziră pași. Ușa se deschise și intră Joanna Staveley. Ca întotdeauna, Maycroft avu impresia că aduce cu ea o aură revigorantă de sexualitate, care i se părea mai degrabă atrăgătoare decât provocatoare. Părul des și blond, cu fâșia îngustă a rădăcinilor mai întunecate, era legat la spate cu o eșarfă albastră de mătase, dând chipului bronzat un aer de franchețe. Blugii strâmți îi puneau în evidență coapsele puternice, iar jacheta descheiată lăsa să se vadă un tricou pe sub care, evident, nu purta sutien. În comparație cu vitalitatea ei, soțul ei părea bătrân și deprimat, chiar și osatura elegantă a chipului încă frumos al lui Emily părea goală și aspră ca moartea însăși. Maycroft își aminti ce-i spusese Emily într-o zi când Jo se reîntorcea pe insulă: „Ce păcat că nu facem un teatru de amatori aici. Jo ar fi ideală în rolul hangetei blonde, cu inima de aur“.

Dar Jo Staveley chiar avea o inimă de aur. Despre Emily Holcombe nu se putea spune cu certitudine același lucru.

Jo se trânti în fotoliul rămas liber și-și întinse picioarele cu un oftat de ușurare.

– Slavă Domnului că s-a terminat! Biata fată n-a vrut deloc să rămân cu ea, și de ce naiba să fi vrut? Doar nu ne cunoaștem. I-am lăsat două somnifere și i-am zis să le ia diseară cu lapte cald. Nu vrea să plece din cabană. Nici n-a vrut s-audă de așa ceva. Tot Merlot ții în sticla aceea, Rupert? Toarnă-mi și mie un pahar, te rog, scumpule. Exact ce am nevoie.

Maycroft îi turnă un pahar de vin și i-l oferî.

– Tocmai spuneam că nu-mi place că e singură în cabana aceea în noaptea asta, zise el.

– N-o să fie singură. A zis că se mută cu ea Dennis Tremlett. Ea o să doarmă în patul tatălui ei, iar el într-al ei.

– Dacă asta vrea, presupun că e o soluție, zise Emily. Oricum, în situația asta, nu e momentul să ne preocupe prea mult convențiile sociale.

– Nu le pasă lor de convențiile sociale! râse Jo. Au o aventură. Nu mă întreba cum reușesc, dar sunt împreună.

– Ești sigură, Jo? Întrebă Staveley nefiresc de dur. Ți-a spus ea?

– N-a fost nevoie. După cinci minute de stat în aceeași cameră cu ei era evident. Sunt amănți. Păcat că nu te-ai dus și tu cu băleții să-i dai vestea, Emily. Ți-ai fi dat seama de situație imediat.

– Foarte probabil, zise Emily ironic. Bătrânețea nu mi-a amortit întru totul spiritul de observație.

Maycroft se uită la ele și prinse privirea rapidă pe care o schimbară, o privire de complicitate feminină amuzată. Cele două femei se deosebeau ca de la cer la pământ. Se gândise întotdeauna că, dacă ar fi avut vreun sentiment în comun, acesta nu putea fi decât antipatie. Acum însă își dădu seama că dacă ar apărea o neînțelegere între cei patru din cameră, cele două femei s-ar alia. Era unul dintre rarele momente de intuiție asupra neașteptatelor ciudătenii ale oamenilor, pe care nu le sesizase aproape niciodată înainte de a veni pe insulă, și care și acum îl surprindeau.

– Asta e, desigur, o complicație, pentru ei mai degrabă decât pentru noi, zise Emily. Mă întreb dacă i-au spus lui Oliver. Dacă i-au spus, ar putea constitui un motiv.

Tăcerea care urmă nu dură decât puține secunde, dar fu o tăcere absolută. Mâna lui Jo Staveley încremeni în aer cu paharul de vin. Îl așeză apoi pe masă cu atenție, de parcă cel mai mic sunet ar fi putut produce o catastrofă.

Emily Holcombe însă nu părea să observe efectul acestei acuzații atât de neașteptate.

– Un motiv pentru sinuciderea lui Oliver, continuă ea. Jo mi-a povestit scena aceea extraordinară de la cina de aseară.

Nathan nu se purta de obicei așa, nici chiar în momentele lui cele mai rele. Dacă vă gândiți și că ultimul lui roman a fost cât se poate de dezamăgitor și că nu avea în față decât bătrânețea și stoarcerea ultimelor rămășițe de talent pe care le mai avea, vă puteți imagina de ce s-a gândit că ar fi timpul să-și facă ieșirea din scenă. Era evident că depindea aproape întru totul de fiică-sa, și probabil tot așa de mult și de Tremlett. Dacă tocmai aflase că aveau de gând să-l părăsească pentru niște satisfacții mai convenționale, acest lucru a putut acționa ca un catalizator.

– Dar pur și simplu pentru că se însura cu Miranda nu înseamnă neapărat că Oliver l-ar fi pierdut pe Tremlett, zise Jo Staveley.

– Poate că nu, dar putea foarte bine să însemne o schimbare a priorităților lui Tremlett, și bănuiesc că asta nu i-ar fi convenit lui Oliver. Totuși, recunosc și eu că nu e treaba noastră. Dacă poliția vrea să exploreze această direcție atât de fascinantă, n-are decât s-o descopere singură.

Dintr-odată începu și Staveley să vorbească, însă încet și rar, ca și cum ar fi vorbit singur.

– Există unele dovezi că n-a fost chiar sinucidere.

Din nou se lăsă tăcerea. Maycroft se gândi că ar fi timpul să pună capăt speculațiilor. Discuția aceasta ieșea în mod periculos de sub orice control.

– Eu cred că ar trebui să lăsăm toate astea pe seama poliției, le spuse el. Investigarea faptelor e treaba lor, a noastră e să cooperăm în orice fel putem.

– În ce măsură să cooperăm? întrebă Jo. Să le spunem inclusiv că doi dintre suspecții lor au o aventură?

– Jo, nimeni nu e suspect, zise Maycroft. Încă nu știm cum a murit Oliver. Trebuie să evităm genul ăsta de discuții. E nepotrivit și iresponsabil.

Jo însă nu părea să aibă nici o remușcare.

– Îmi pare rău, dar, dacă a fost o crimă – și cu siguranță e o posibilitate, Guy aproape a zis că e –, atunci toți suntem suspecti. Așa că întreb cât de multe informații să oferim voluntar. Adică, e oare cazul să-i spunem acestui comandant că decedatul nu va fi jelit de toată lumea, că în ceea ce ne privește l-am considerat cu toții o pacoste înflorătoare? Îi spunem că amenința să se mute definitiv aici și să ne amărască viețile? Și, mai la obiect, îi spunem despre Adrian Boyde?

Maycroft răspunde pe un ton neobișnuit de ferm:

– Îi răspundem la întrebări și spunem adevărul. Vorbim în numele nostru personal, nu al altora, și asta îl include și pe Adrian. Dacă cineva simte că riscă să fie compromis, atunci are dreptul să refuze să răspundă la orice alte întrebări fără să fie de față un avocat.

– Care să înțeleg că o să fii tu? zise Jo.

– Bineînțeles că nu. Dacă e o moarte suspectă, atunci și eu sunt suspect ca toată lumea. Va trebui să fie chemat un avocat din afară. Să sperăm că nu va fi cazul.

– Dar ceilalți doi oaspeți, doctorul Yelland și doctorul Speidel? Au fost anunțați că Oliver a murit?

– Încă n-am reușit să-i contactăm. Când vor afla vestea s-ar putea să dorească să plece. Nu cred că în mod normal comandantul Dalgliesh va putea să-i oprească. La urma urmei, nu se mai poate spune că insula e un refugiu de singurătate și pace, cât timp poliția mișună pe-aici. Dar presupun că vor trebui să răspundă și ei la câteva întrebări înainte să plece. Poate că unul din ei l-a văzut pe Oliver mergând la far.

– Și comandantul acesta și ofițerii lui au de gând să stea pe insulă? Întrebă Emily Holcombe. Se presupune că trebuie să le acordăm ospitalitate? Mă gândesc că nu-și vor aduce mâncare de-acasă. Va trebui să-i și hrănim pe banii trustului? Și cine sunt ei, de fapt?

– Cum am mai spus, nu vor fi decât trei. Comandantul Dalgliesh, o femeie detectiv inspector, Kate Miskin, și un

sergent, Francis Benton-Smith. Am vorbit cu doamna Burbridge și cu doamna Plunkett. Ne-am gândit că putem să-i cazăm pe cei doi subordonați în fosta clădire a grajdurilor, iar comandantului Dalgliesh să-i dăm Seal Cottage. Vor fi tratați ca oricare alți oaspeți veniți pe insulă. Li se va oferi micul dejun și prânzul în camerele lor, iar la cină pot să ni se alăture în sufragerie sau să rămână în camerele lor, după preferință. Nu e acceptabil așa?

– Și personalul săptămânal? zise Emily. Li s-a spus să nu mai vină?

– Am reușit să-i contactez prin telefon. Le-am spus că pot să-și ia o săptămână de concediu plătit. Nu va merge nici o șalupă la Pentworthy luni dimineată.

– Din nou după instrucțiunile primite de la Londra, bineînțeles, zise Emily. Și cum le-ai explicat această generozitate atât de bruscă și atipică?

– Nu le-am explicat nimic. Le-am spus că nu e nevoie de ei, din moment ce n-avem decât doi oaspeți. Vestea morții lui Oliver va fi făcută publică diseară, când va fi probabil prea târziu să apară în ziarele de duminică. Domnișoara Oliver a fost de acord. A fost de acord și să nu anunțăm prima dată presa locală.

Emily Holcombe se duse la masă.

– Crimă sau nu, eu trebuie să mă duc în Newquay luni dimineată. Am programare la dentist la unsprezece și jumătate. Maycroft se încruntă.

– Nu e momentul potrivit, Emily. Presa va fi cu ochii pe noi.

– Nu și în Newquay. Dacă e să stea la pândă undeva, atunci o să fie în portul Pentworthy. Și te asigur că sunt perfect capabilă să tratez cu presa, fie ea locală sau națională.

Maycroft nu mai zise nimic. În ansamblu, simțea că se descurcase mult mai eficient la această întâlnire decât se temuse. Guy nu-i fusese aproape de nici un ajutor. Părea să se distanțeze emoțional de toată tragedia. Nici nu era de mirare:

tocmai scăpase de responsabilitățile de medic de spital și era probabil hotărât să evite să-și asume altele. Dar această detașare îl îngrijora. Contase destul de mult pe sprijinul lui Guy.

– Dacă vrei să măncați ceva, ar fi bine să luați un sandwichi chiar acum, zise Emily. Imediat apare poliția. Eu mă duc după aceea la Atlantic Cottage, dacă nu te superi, Rupert. Jo, eu sugerez să-i lăsăm pe bărbați să se ocupe de asta. Un comitet de primire format din două persoane este mai mult decât adecvat. Nu e cazul să-i tratăm cu prea mare deferență. La urma urmei, nu sunt câtuși de puțin cei mai distinși oaspeți pe care i-am primit aici pe Combe. Și vă anunț de pe-acum că nu voi face parte din grupul care se va aduna în bibliotecă. Dacă acest comandant dorește să-mi vorbească, n-are decât să-și facă o programare.

În momentul acela intră Adrian Boyde. În jurul gâtului avea agățat un binoclu.

– Tocmai am văzut elicopterul, zise el. Vine poliția.

Elicopterul Twin Squirrel zbura deasupra sudului Angliei, iar umbra pe care o arunca pe câmpurile de toamnă nu părea să prevestească nimic bun. Continua să fie o vreme schimbătoare și nepotrivită pentru acest anotimp. Din când în când cerul se innegrea de nori involburați ce își revărsau încărcătura de apă asupra lor cu atâta forță, încât părea că elicopterul se izbea de un zid lichid. Apoi norii se risipeau brusc și câmpiile spălate de ploaie se întindeau sub ei, scăldate în soarele strălucitor și cald ca în miezul verii. Peisajul de sub ei era ordonat și precis ca o pătură tricotată, peticele de pădure lucrate în lână verde-închis, câmpurile de pânză în culori castanii pastelate, auriu-palid și verzui, șoselele și râurile brodate în fâșii sclipitoare de mătase. Orașelele cu bisericile pătrătoase cu turn erau un miracol de broderie meticuloasă. Dalgliesh îi aruncă o privire fugară însoțitorului său, Benton-Smith. Acesta se uita fascinat la panorama mișcătoare și Dalgliesh se întreba dacă și el făcea comparații similare, sau dacă imaginația lui crease un alt peisaj, mai puțin banal și mai puțin casnic.

Dalgliesh nu regreta alegerea noului membru al Echipei; Benton-Smith avea exact calitățile pe care le prețuia la un detectiv: inteligență, curaj și bun-simț. Or, astea nu le găseai întotdeauna la aceeași persoană. Spera că avea, de asemenea, și sensibilitate, dar asta era o calitate mai greu de evaluat, nu-și va putea da seama decât în timp. Era îngrijorat într-o oarecare

măsură de cum vor reuși Kate și Benton-Smith să lucreze împreună în echipă, acum că Piers Tarrant plecase. Nu era necesar să se placă unul pe celălalt, însă le pretindea să se respecte reciproc și să coopereze în calitate de colegi. Dar și Kate era inteligentă. Știa și ea cât de distructiv putea fi antagonismul fățiș între membrii unei echipe de anchetă. Așa că avea încredere să-i lase totul pe mână.

Se uită și la Kate și văzu că citea un volum subțire, intitulat *Agencia de detective nr. 1*, cu o înrâncenare pe care o înțelegea foarte bine. Kate ură elicopterele. Un fuzelaj cu aripi îi dă măcar inconștient siguranța că aparatul în formă de pasăre fusese proiectat să zboare. Dar acum erau înghesuiți într-o mașinărie gălăgioasă ce părea mai degrabă improvizată în pripă într-o încercare nebunească de a sfida gravitația. Kate stătea cu ochii ațintiți pe carte, dar nu întorcea paginile decât foarte rar, evident mai preocupată de cât de rapid își putea lua pe ea vesta de salvare și de cât de iremediabil de ineficientă s-ar dovedi de fapt aceasta într-un accident, decât de aventurile fermecătoarei și elegantei detectivă din Botswana, descrise de Alexander McCall Smith.

Acum însă Dalgliesh se folosi de acest interval zgomotos până la aterizare renunțând să se mai gândească la problemele profesionale și să înfrunte o spaimă mai personală și mai incomodă. Prima dată îi mărturisise Emmei Lavenham că o iubește printr-o scrisoare, nu în față. Iar această dorință de a nu vedea respingerea din ochii ei nu fusese un exemplu de lașitate? Dar Emma nu-l respinsese. Dalgliesh simțea o fericire deplină și aproape înspăimântătoare ori de câte ori erau împreună; intensitatea sexuală a pasiunii lor, atât de diversă și lipsită de complicații; orele plănuite cu atâta grijă în care nu aveau nevoie de nimic altceva decât de prezența celuilalt, la restaurante, teatre, galerii sau concerte; serile fără pretenții petrecute în apartamentul lui, când stăteau împreună pe balconul îngust, cu un pahar în mână, și priveau apele

Tamisei mângâind zidurile, cincisprezece metri mai jos de ei; discuțiile și tăcerile care întotdeauna erau mai mult decât simpla absență a cuvintelor. Acesta era sfârșitul de săptămână pe care ar fi trebuit să-l petreacă împreună. Spre dezamăgirea lui, nu era prima dată când îndatoririle lui de serviciu aveau prioritate. Erau deja obișnuiți cu aceste ghinioane ocazionale, care nu făceau decât să sporească bucuria momentelor în care reușeau să fie împreună.

Știa însă că această viață dominată de sfârșiturile de săptămână nu însemna de fapt că trăiau împreună, și spaima lui nerostită era că Emmei i se părea suficient. Scrisoarea lui fusese, de fapt, o evidentă cerere în căsătorie, nu o invitație la o aventură amoroasă. Lui i se păruse că Emma acceptase, dar după aceea nu mai făcuse niciodată vreo aluzie la căsătorie. Încercă să-și dea seama de ce era atât de important pentru el. Oare se temea să n-o piardă? Dar dacă dragostea lor nu putea supraviețui fără legătura unui angajament legal, atunci ce viitor avea? Ce drept avea să încerce s-o lege de el? Nici măcar nu avusese curajul să pomenească de căsătorie, scuzându-și lașitatea cu gândul că era prerogativul ei să fixeze data. Dar știa foarte bine de ce se temea că ar putea auzi: „Dar, dragul meu, de ce te grăbești așa? De ce trebuie să ne hotărâm chiar acum? Nu suntem pe deplin fericiți așa cum suntem?”

Se sili să revină în prezent și, când se uită în jos zări un peisaj urban ridicându-se să-i întâmpine. Coborâră lin pe eliportul din Newquay și, când lamele elicei se opriră în sfârșit, își desfăcură centurile de siguranță, nădăjduind să aibă parte de câteva minute în care să coboare să-și dezmoștească picioarele. Dar speranța li se spulberă aproape imediat. Doctorița Glenister ieși din sala de așteptare cu pas viguros și se apropie de ei cu o geantă de voiaj pe un umăr și o valiză Gladstone. Purta pantaloni negri vârați în cizmele înalte de piele și o jachetă strâmtă de stofă. Când se apropie și-și ridică privirea spre ei, Dalglish văzu că avea chipul

palid, cu riduri subțiri și trăsături delicate, eclipsat aproape în întregime de o pălărie neagră de fetru moale cu boruri largi, așezată oarecum șmecherește. Se urcă la bord refuzând încercarea lui Benton-Smith de a-i lua bagajele din mână. Dalglish făcu prezentările.

– Scutește-mă de instructajul regulamentar de siguranță, îi zise ea pilotului. Am senzația că mi-am petrecut toată viața în drăciile astea și mă aștept cu încredere să mor într-una din ele.

Avea o voce remarcabilă, una dintre cele mai frumoase voci pe care le auzise Dalglish vreodată. Era o armă extrem de puternică în boxa martorilor. Nu de puține ori în instanță văzuse chipurile juraților seduși de frumusețea unei voci omenеști. De-a lungul anilor aflate despre ea tot felul de lucruri, care i se păruseră interesante și surprinzător de detaliate, deși nu le căutase niciodată – de cele mai multe ori după ce fusese implicată într-un caz notoriu. Era căsătorită cu un funcționar de stat de rang înalt care se pensionase de multă vreme, primind onorurile obișnuite, și, după o perioadă în care lucrase ca director într-o firmă din Londra, își petrecea acum zilele navigând pe râul Orwell și studiind păsările. Soția lui nu-i luase niciodată numele, nici nu-i folosise titlul. La urma urmei, de ce ar fi făcut-o? Din căsătorie rezultaseră patru fii, toți oameni de mare succes în diferite domenii, ceea ce sugera că, deși se considera că erau mai mult separați, această căsnicie își avusese totuși momentele ei de intimitate.

Dalglish și ea aveau un lucru în comun: deși manualul ei de medicină legală fusese foarte apreciat, doctorița Glenister nu permisese niciodată să-i apară fotografia pe copertă și nici nu participase la campania publicitară. Exact la fel făcuse și Dalglish – la început spre marea supărare a editorilor lui. Oamenii de la editura lui, Herne & Illingworth, erau onești și riguroși în ceea ce privește contractele autorilor, pricepuți în afaceri, dar în alte chestiuni erau dezarmant de naivi. Dalglish găsisese un pretext inspirat pentru refuzul de a

se lăsa fotografiat și de a merge la nenumărate ședințe de autografe, lectură de poezie și alte apariții publice, în ciuda insistențelor lor: le zisese că asta i-ar încălca clauza de confidențialitate a contractului cu Scotland Yard, și l-ar pune, de asemenea, în pericol, expunându-l răzbunărilor criminalilor pe care i-a arestat, mai ales că cel mai notoriu dintre ei tocmai urma să fie eliberat pe cauțiune. Redactorii editurii dăduseră din cap cu înțelegere și nu mai pomeniseră niciodată de așa ceva.

Calătoria cu elicopterul se desfășură în tăcere, zgomotul motoarelor și distanța scurtă până la destinație scutindu-i de obligația de a face conversație. În doar câteva minute zburau deja pe deasupra apelor albastre ale Canalului Bristol și aproape imediat apărură insula Combe, luându-i prin surprindere, ca și cum ar fi răsărit din valuri, multicoloră și clar conturată ca o fotografie de revistă, cu stâncile argintii de granit înălțându-se din spuma albă a mării învolburate. Dalglish se gândi că era imposibil să vezi o insuliță din aer fără să te simți înviorat. Scaldat în soarele de toamnă se întindea un tărâm nepământean, izolat din toate părțile de mare, înșelător de pașnic, amintindu-i de cărțile de aventuri și mistere, pericole și suspans citite în copilărie. Pentru un băiat, orice insulă e o insulă a comorilor. Combe însă, ca orice insulă mică, transmitea chiar și minții unui adult un mesaj paradoxal: contrastul dintre izolarea ei calmă și forța latentă a mării o proteja în aceeași măsură în care îi și amenința pacea.

– Ați mai fost vreodată pe insulă? o întreabă Dalglish pe doctoarea Glenister.

– Nu, niciodată, deși știu câte ceva despre ea. Este interzisă aterizarea oricui cu excepția celor care au motiv s-o viziteze sau să fie acolo. Au un far modern, automat, în partea de nord-vest, ceea ce înseamnă că trebuie să-i primească din când în când pe cei de la Trinity House, organismul responsabil cu farurile de semnalizare. Vizita noastră mă gândesc că va fi printre cele mai puțin bine-venite din câte au avut.

În timpul coborârii, Dalgliesh încercă să-și fixeze în minte principalele caracteristici de relief. Dacă va fi important să știe distanțele exacte, fără îndoială vor putea găsi și o hartă, dar acum avea ocazia să-și fixeze în memorie topografia. Insula era orientată aproximativ de la nord-est către sud-vest, la aproximativ douăsprezece mile marine de țărmul Angliei, având o formă ușor concavă în partea de est. Nu exista decât o singură clădire mai mare pe insulă, care domina zona de sud-vest. Ca orice altă clădire de mari dimensiuni văzută din aer, și conacul Combe avea perfecțiunea unui model de arhitectură. Era o clădire excentrică de piatră, cu două aripi și un turn central greoi și impunător, atât de asemănător unui parapet medieval, încât absența turlelor părea o gafă arhitecturală. Pe fațada dinspre mare sclipeau în soare patru ferestre înalte și înguste în arcadă și în spate erau aliniate niște clădiri paralele de piatră ce păreau a fi grajduri. Cam la cincizeci de metri dincolo de ele se găsea un teren de aterizare rotund pentru elicoptere, marcat cu o cruce. Pe un colț de stâncă la vest de conac se înălța un far, cu un reflector roșu imens în vârful turnului elegant, vopsit în alb.

Dalgliesh trebui să strige către pilot ca să se facă auzit:

– Faceți vă rog un tur al insulei de la joasă înălțime înainte să aterizăm. Aș vrea să-mi fac o părere generală despre cum arată.

Pilotul încuviință. Elicopterul se înălță, se îndepărtă de conac și apoi coborî huruind înspre coasta de nord-est. Ici și colo erau risipite opt cabane mici de piatră, patru pe colinele de nord-vest și patru pe cele de la sud-est. Centrul insulei era o pajiște multicoloră acoperită de tufişuri și de câteva pâlcuri de copăcei fusiformi, și traversat de poteci atât de vagi că păreau urme lăsate de animale. Insula arăta într-adevăr nestrăbătută de picior de om, nu erau plaje și nici urmă de ambarcațiuni. Țărmul pietros era mai înalt și mai impresionant în nord-vest, unde stâncile zimțate ca niște dinți stricați țâșneau din vârtoarea

valurilor ce se spărgeau la țarm. Un alt șir de stânci, mai scund și mai îngust, înconjura ca un brâu partea sudică a insulei, întrerupt doar de gura îngustă a portului. Privind de sus acest port minuscul aranjat cochet ca un orașel de jucărie, era foarte greu de imaginat spaima și agonia sclavilor capturați aduși cu forța în acest loc al groazei.

Aici văzură prima urmă de viață. Un bărbat brunet și în-desat, purtând cizme marinărești și un pulover de lână pe gât, ieși din micuța cabană de piatră de pe chei. Rămase pentru o clipă pe loc cu mâna pavază la ochi uitându-se în sus la ei, apoi, deconcertant de indiferent la sosirea lor, se grăbi să re-între în cabană.

Nu mai văzură nici o altă ființă, dar când terminară circuitul întregii insule și se apropiară de terenul rotund de aterizare, trei siluete ieșiră din conac și se îndreptară spre ei cu pasul măsurat al unor militari la paradă. Cei doi din față erau îmbrăcați în costume mai elegante decât purtau în mod obișnuit pe insulă, cu gulerele cămașilor imaculate și cu cravate. Dalglish se întrebă dacă se schimbaseră chiar înainte de sosirea lui și dacă nu cumva această atenție la regulile de bună-cuviință nu avea alt scop decât să transmită un mesaj foarte subtil: era întâmpinat oficial la o casă în doliu, nu la scena unei crime. În afara celor trei bărbați, nu se mai vedea nimeni, nicăieri. Aceștia veneau din spatele conacului, unde curtea mare pavată cu piatră era încadrată de două șiruri paralele de foste magazine sau grajduri care păreau să fi fost transformate în locuințe, având în vedere perdelele din geamuri.

Coborâră din elicopter și se aplecară de spate să evite palele în mișcare ale elicei. Se apropiară de cei trei bărbați care-i așteptau la mică distanță. Era evident care dintre ei era șeful. Făcuse un pas înainte în întâmpinarea lor.

– Domnule comandant, eu sunt Rupert Maycroft, administratorul de aici. Acesta este colegul meu și doctorul rezident de pe insulă, Guy Staveley, și acesta este Dan Padgett...

El se va ocupa de bagaje, zise el după un moment de șovăială, în care evident că se gândise cum să-l prezinte.

Padgett era un tânăr înalt și subțire, cu chipul mai palid decât te-ai fi așteptat de la o persoană care locuiește pe o insulă, cu părul tuns scurt lăsând să se vadă forma craniului ușor turtit. Era îmbrăcat în blugi negri și cu un tricou alb. Deși părea foarte firav, avea brațele musculoase și mâinile mari. Îi salută cu un semn din cap.

Dalgliesh își prezentă și el însoțitorii și toți dădură mâna foarte ceremonios. Doamna profesor doctor Glenister refuză categoric să se despartă de bagajele ei. Dalgliesh și Kate își păstrară trusele criminalistice, iar Padgett ridică pe umeri restul bagajelor fără nici un efort, luă și sacul de voiaj al lui Benton și se îndreptă cu pași mari spre mașina de teren care aștepta în apropiere. Maycroft făcu un gest spre partea laterală a conacului, evident invitându-i să-l urmeze, dar nu-l auziră deloc din cauza huruitului elicopterului. Îl priviră înălțându-se încet, făcând un cerc deasupra, probabil în semn de rămas-bun, și apoi întorcându-se spre mare și îndepărtându-se.

– Presupun că vreți să mergeți să vedeți cadavrul, zise Maycroft.

– Aș vrea să-mi termin examinarea înainte să-i spuneți comandantului Dalgliesh vreun detaliu despre circumstanțele morții, zise doctorița Glenister. Corpul a fost mișcat?

– L-am mutat într-unul din saloane. Sper că n-am făcut o greșală. L-am coborât și ni s-a părut – mă rog – inuman să-l lăsăm să zacă acolo singur la baza farului, chiar și acoperit cu un cearșaf. Ni s-a părut natural să-l punem pe o targă și să-l aducem în conac. Am lăsat coarda în far.

– Nepăzită? întrebă Dalgliesh. Vreau să spun, ați încuiat farul?

– Nu. Nu se poate încuia pentru că nu mai avem cheia. Ni s-a dat o cheie când s-a restaurat – cel puțin așa mi s-a spus –, dar de ani de zile nu mai știe nimeni unde e. Nimeni

n-a crezut că e necesar s-o înlocuiască. N-avem nici un copil pe insulă și nu permitem accesul vizitatorilor obișnuiți, așa că nu e nici un motiv să ținem farul încuiat. Este un zăvor pe dinăuntru. Oaspetele care a plătit pentru restaurare era pasionat de faruri, mergea mereu să stea pe platforma de sub reflector și știa că nu-l va deranja nimeni. Nu ne-am obosit niciodată să scoatem zăvorul de-acolo, dar mă îndoiesc că l-a mai încuiat vreodată cineva.

Nu îi conduse spre ușa din spate a clădirii, ci ocoliră aripa din stânga, spre intrarea principală, încadrată de coloane. Partea centrală a clădirii avea câte două ferestre înalte în arcadă la etajele unu și doi, iar turnul cubic masiv se profila deasupra lor mult mai intimidant și impresionant decât păruse din elicopter. Aproape fără să vrea, Dalglish se opri pe loc și se uită în sus.

Maycroft profită de ocazie ca să spargă tăcerea care devenise deja jenantă.

– E remarcabil, nu-i așa? Arhitectul a fost un elev al lui Leonard Stokes și, după ce a murit Stokes, a luat drept model pentru clădirea aceasta casa pe care o construise el pentru Lady Digby la Minterne Magna în Dorset. Fațada principală este acolo, în spatele clădirii, și pe acolo se intră, dar Holcombe a vrut ca amândouă camerele principale cu ferestrele înalte în arcadă și ușa din față să fie îndreptate spre mare. Vizitatorii noștri care se pricep la arhitectură sunt mereu dornici să ne spună că proiectul a fost sacrificat de dragul pretențiilor ridicate și că, din această cauză, Combe nu are deloc coordonarea genială a stilurilor pe care a obținut-o Stokes la Minterne. Faptul că sunt patru ferestre în arcadă, în loc de numai două ca la Minterne Magna, și aranjarea intrării în partea aceasta face ca turnul să pară mult prea greoi și voluminos. Eu n-am fost niciodată la Minterne, dar sunt convins că au dreptate. Dar clădirea asta mi s-a părut întotdeauna suficient de impresionantă. Presupun că m-am obișnuit eu cu ea.

Ușa de la intrare, de stejar întunecat încrustat din plin cu modele de fier forjat, era deschisă. Intrară în holul pătrat pavat cu dale de gresie într-un model abstract destul de complicat. O scară largă se despărțea în două, la stânga și la dreapta, urcând la o galerie dominată de un vitraliu imens reprezentând o scenă cu Regele Arthur și Cavalerii Mesei Rotunde. În hol era mobilă din lemn de stejar ornamentat, într-un stil ce sugera că proprietarul inițial își dorise mai degrabă ostentație aristocratică decât confort. Era greu de imaginat că cineva s-ar așeza cu plăcere în jilțurile greoaie sau pe băncuța cu speteaza înaltă și atât de laborios sculptată.

– Avem și lift, zise Maycroft. Pe aici.

Încăperea în care-i conduse era evident folosită parțial ca sală de ședință și parțial ca garderobă sau chiar depozit. Există un birou ce părea folosit, un șir de cuiere cu impermeabile și un raft jos plin cu cizme. De când sosiseră, Dalgliesh nu văzuse încă nici o altă persoană în afară de cei trei.

– Unde e toată lumea acum, oaspeții și personalul rezident?

– Membrii personalului au fost înștiințați că vor trebui să răspundă la unele întrebări, îi răspunse Maycroft. Acum așteaptă fie aici, în conac, fie în apartamentele lor. I-am rugat să se adune mai târziu în bibliotecă. Nu avem în momentul de față decât doi oaspeți în afară de Miranda, fiica lui Oliver, și Dennis Tremlett, redactorul lui. Și nu am reușit încă să-i contactăm. Desigur, nici nu ne așteptam să stea în casă pe o vreme așa de bună. Ar putea fi oriunde pe insulă, dar ar trebui să-i putem contacta telefonic după ce se lasă întunericul. Nici unul nu și-a anunțat prezența la cină.

– S-ar putea să trebuiască să le vorbesc înainte de lăsarea serii, zise Dalgliesh. Nu aveți nici o altă metodă de a-i contacta?

– Numai dacă trimitem o echipă de oameni să-i caute, dar nu mi s-a părut o idee prea bună. M-am gândit că e mai bine

să-i chem pe toți aici. Avem obiceiul să nu-i deranjăm sau contactăm niciodată pe oaspeți, decât dacă este absolut necesar.

Dalgliesh se simți ispășit să-i răspundă că o crimă impune alte reguli, dar, în cele din urmă, nu mai zise nimic. Va trebui să vorbească și cu acești doi oaspeți, dar asta mai putea să aștepte. Acum era mult mai important ca toți rezidenții să stea împreună.

– Cele două saloane medicale se află în turn, chiar sub apartamentul meu. Probabil nu e cel mai potrivit loc, dar și infirmeria se află la etajul acela și e foarte liniștit. A fost foarte greu până am reușit să băgăm targa în lift, dar până acum nu a mai fost niciodată nevoie. Am înlocuit liftul acum trei ani. Era și timpul, de altfel.

– N-ați găsit vreun bilet lăsat de domnul Oliver în far sau altundeva? întrebă Dalgliesh.

– În far nu, dar, de fapt, nu ne-am gândit să căutăm, zise Maycroft. Nu l-am căutat în buzunare, de pildă. Drept să spun, nici nu ne-a trecut prin cap. Ar fi părut o grosolanie crasă.

– Domnișoara Oliver nu a menționat de vreun bilet lăsat în cabană?

– Nu, și nici n-am avut intenția s-o întreb așa ceva. M-am dus să-i spun că tatăl ei a murit. M-am dus la ea în calitate de prieten, nu de polițist.

Deși rostise fraza încet, cuvintele erau într-o oarecare măsură sfidătoare și Dalgliesh îi aruncă o privire. Maycroft se înroși la față, dar comandantul nu-i răspunse nimic. El era cel care văzuse primul cadavrul lui Oliver și, având în vedere circumstanțele, se putea spune că se descurca foarte bine.

În mod surprinzător însă, doctorița Glenister îi răspunse.

– Să sperăm că restul colegilor dumitale vor sesiza diferența, zise ea pe un ton ironic.

Liftul lambrizat avea o băncuță moale de piele de-a lungul peretelui și era foarte încăpător. Doi pereți erau acoperiți cu oglinzi. Văzând chipurile lui Maycroft și al lui Staveley

reflectate în cele două oglinzi, în timp ce urcau la etaj, Dalglish fu șocat de cât de deosebiți erau. Maycroft părea mai tânăr decât se așteptase. Nu venise pe insula Combe după pensionare? Ori se pensionase foarte devreme, ori timpul fusese foarte îngăduitor cu el. Și la urma urmei, de ce nu? Viața unui avocat de țară nu prea avea de ce să mărească riscul unui infarct mai mult decât în cazul altor oameni. Avea părul moale, castaniu-deschis și, deși începuse să se rărească, nu dădea semne de încăruntire. Pe sub sprâncenele drepte, ochii cenușii îi erau perfect limpezi și nu avea riduri aproape deloc, cu excepția a trei linii paralele, foarte puțin adânci, de-a lungul sprâncenelor. Dar nu avea nici o urmă de vigoare tinerească. Lui Dalglish i se păru un om conștiincios care își asuma vârsta mijlocie după o viață în care evitase orice bătălie mai degrabă decât să caute s-o câștige; era exact tipul de avocat de familie pe care să-l consulți dacă vrei un compromis, nu unul pregătit să facă față rigurilor unei lupte încrâncenate.

În schimb, Guy Staveley, care cu siguranță era mai tânăr, părea cu zece ani mai în vârstă decât el. Părul îi era deja complet grizonat, cu un petic de chelie în vârful capului. Era înalt, după părerea lui Dalglish avea peste un metru optzeci, dar pășea fără încredere de sine, adus de spate, cu umerii osoși lăsați în jos și bărbia împinsă înainte, ca și cum se aștepta să dea din nou peste nedreptățile vieții. Dalglish își aminti cuvintele distrase ale lui Harkness. „Staveley a pus un diagnostic greșit și un copil a murit. Așa că și-a găsit o slujbă unde cel mai rău lucru ce se poate întâmpla este să cadă cineva de pe un vârf de munte, și atunci n-ar fi el de vină.“ Dalglish știa că există lucruri care, odată ce se întâmplă cuiva, îl marchează irevocabil, lucruri care nu pot fi niciodată uitate, justificate, diminuate prin rațiune sau chiar remușcare. Mai văzuse această privire de suferință răbdătoare, neluminată de speranță, pe chipul unor oameni cu boli cronice.

Liftul se opri fără zdruncinătura obișnuită și grupul îl urmă pe Maycroft până la o ușă pe dreapta, de-a lungul coridorului pardosit și zugrăvit în crem.

Maycroft scoase o cheie din buzunar.

– Aceasta e singura ușă pe care o putem încuia și, din fericire, cheia nu s-a pierdut. M-am gândit că veți dori să fiți siguri că nimeni n-a deranjat corpul.

Se trase la o parte să-i lase să treacă, iar el și doctorul Staveley se opriră în pragul ușii.

Încăperea era neașteptat de mare, cu două ferestre înalte cu priveliște spre mare. Una din ele avea partea de sus deschisă și briza flutura perdelele delicate de culoare crem ca o respirație întretăiată. Mobilierul era un compromis între confort și utilitate. Pereții acoperiți de tapet William Morris, fotoliile victoriene de piele și un birou stil Regency aranjat sub fereastră creau o atmosferă primitoare de cameră de oaspeți, însă targa pe roțile, masa specială pentru pat și patul de o persoană cu mânerele și spătarul rabatabil sugerau atmosfera impersonală și sinistă a unui salon de spital. Patul era situat în unghi drept cu ferestrele. De la etajul acesta un pacient nu putea vedea decât cerul, dar probabil chiar și acea priveliște tot ar fi fost de ajuns să-l consoleze că lumea continua să existe dincolo de pereții salonului medical. În ciuda brizei ce pătrundea pe fereastra deschisă și a pulsului constant al

mării, lui Dalglish i se părea că aerul era închis și că întreaga încăpere era la fel de sufocantă ca o celulă de închisoare.

Cineva luase pernele de pe pat și le pusese pe unul din cele două fotolii, iar cadavrul acoperit cu un cearșaf aștepta parcă atenția unui antreprenor de pompe funebre. Doctorul Glenister își așează geanta pe măsuta de deasupra patului și scoase un halat de plastic, mănuși de unică folosință și o lupă. Nimeni nu spuse nimic cât timp își îmbracă halatul și-și trase pe degetele lungi latexul subțire al mănușilor. Se apropie de pat și-i făcu un semn din cap lui Benton-Smith, care îndepărtă cearșaful împăturindu-l cu meticulozitate de la cap spre picioare și apoi lateral, ridicând apoi cu mare grijă pătratul obținut și așezându-l peste perne, totul cu gesturi solemne și concentrate, de parcă făceau parte dintr-un ceremonial religios. Apoi, fără să fie rugat, aprinse becul de deasupra patului.

Glenister se întoarse spre cele două siluete de lângă ușă.

– Nu voi mai avea nevoie de dumneavoastră, vă mulțumesc. În scurt timp va sosi și un elicopter special pentru transportul decedatului. Eu voi merge cu el. Ar trebui probabil să-i așteptați pe comandantul Dalglish și pe membrii echipei sale în birou.

Maycroft îi dădu cheia lui Dalglish.

– E la etajul doi, vizavi de bibliotecă. Liftul se oprește pe coridorul dintre cele două.

Mai șovăi o clipă aruncând o ultimă privire cadavrului, gândindu-se probabil că ar trebui să arate un gest final de respect, chiar dacă și numai un semn din cap. Ieși apoi împreună cu Staveley fără nici un alt cuvânt.

De-a lungul anilor, Dalglish văzuse multe fotografii cu chipul lui Oliver, și imaginile alese cu grijă înfățișau un bărbat cu trăsături rasate, poate chiar nobile, cu un aer intelectual. Acum însă totul se schimbase. Ochii sticloși erau pe jumătate deschiși, dându-i un aer de răutate șireată și dintr-o

pată de pe pantaloni venea un miros slab de urină – umilința finală a morții subite și violente. Falca îi căzuse și buza de sus i se ridicase de pe dinți, într-un rictus dizgrațios. Din nara stângă i se scursese un firicel de sânge, care se coagulase și devenise negru, lăsând impresia unei insecte ce-i ieșea din nas. Părul des, de culoare cenușie ca fierul, era brăzdat de şuvițe argintii, care sclipeau în lumină, și ar fi putut părea artificial dacă sprâncenele n-ar fi avut același amestec de culori.

Era scund, nu avea mai mult de un metru șaiszeci, iar capul părea disproporționat de mare în comparație cu oasele delicate de la încheieturi și degete. Era îmbrăcat cu o haină albastră de stofă ce semăna cu o jachetă de vânătoare victoriană, cu un cordon lat și patru buzunare aplicate cu nasturi, o cămașă gri cu guler larg și pantaloni gri de catifea reiată. Purta ghetе maro masive și lucioase, ce păreau absurd de grele pentru corpul lui atât de firav.

Doctorul Glenister contemplă o clipă cadavrul în linișite, apoi pipăi cu blândețe mușchii feței și ai gâtului, și examină încheieturile fiecărui deget încheștat pe cearșaful de sub el, ca și cum s-ar fi agățat de el mort fiind.

Se aplecă aproape de cadavru, apoi se îndreptă de spate.

– Rigiditatea cadaverică s-a stabilit complet. Presupun că ora morții a fost între șapte treizeci și ora nouă în dimineața asta, probabil mai aproape de nouă decât de șapte. Având în vedere gradul de rigiditate, nu are sens să încercăm să-l dezbrăcăm. Dacă mai târziu pot să evaluez mai precis momentul morții, o voi face, dar mă îndoiesc că voi obține o oră mai precisă de atâtă, chiar dacă în stomac se găsesc alimente parțial digerate.

Urma lăsată de coardă era atât de violent colorată pe gâtul alb și slab încât părea artificială, o simulare de moarte, nu moartea însăși. Sub urechea dreaptă avea o vânătaie mare, evident din cauza nodului. Dalgliesh se gândi că măsura probabil cinci centimetri pătrați. Urma circulară lăsată de coardă

imediat sub bărbie se vedea limpede ca un tatuaj. Glenister o studie cu atenție preț de câteva clipe și apoi îi dădu lupa lui Dalglish.

— Întrebarea este dacă avem de-a face cu o moarte prin spânzurare sau prin sugrumare manuală. Nu vom afla nimic folositor de la nodul din partea dreaptă a gâtului. Vânătaia e de mari dimensiuni, ceea ce sugerează un nod mare, destul de rigid. Mai interesant e ce se observă pe partea stângă a gâtului, unde sunt două vânătăi circulare, amândouă probabil de la degete. M-aș fi așteptat să fie o urmă de deget mare pe dreapta, dar nu se vede din cauza urmei nodului. Presupun că atacatorul era dreptaci. Cât despre cauza morții, nu cred că ai nevoie de mine ca să-ți dai seama, domnule comandant. A fost sugrumat. Spânzurarea a avut loc mai târziu. Există o urmă clară peste ligatura principală care prezintă un model regulat și repetat. E mai limpede decât m-aș aștepta de la o frânghie obișnuită. S-ar putea să fie o funie cu interiorul din fibre puternice, probabil de nailon, și suprafața exterioară cu model. De exemplu, o coardă de alpinism.

Vorbise fără să se uite la Dalglish. „Precis știe că mi s-a spus cum a murit, se gândi Dalglish. Dar uite că nu întreabă. De fapt nici n-are nevoie, având în vedere relieful insulei ăsteia, cu atâtea piscuri stâncoase.“ Dar chiar și așa, deducția fusese surprinzător de rapidă.

Dalglish se uită la mâinile înmănușate ale doctorului mișcându-se cu eficiență peste cadavru și, cu toate că era un profesionist, se cutremură ca întotdeauna în situații ca aceasta. Și acum se simțea șocat de absolutul morții, ca și la primul său caz de crimă, pe când era tânăr detectiv subofițer. Odată ce corpul se răcea și rigiditatea cadaverică își începea progresul inevitabil și previzibil, era aproape imposibil să mai crezi că această masă înțepenită de carne, oase și mușchi a fost vreodată vie. Nici un animal nu moare atât de total ca un om. Să fie oare faptul că se pierdea mult mai mult în această

înțepenire finală, nu doar instinctele animalice și impulsurile cărnii, ci întreaga complexitate a minții omenești? Corpul acesta lăsase cel puțin o amintire palpabilă a existenței lui, dar chiar și această moștenire bogată de imaginație și bijuterii verbale părea o bagatelă copilărească în fața acestei despărțiri atât de complete.

Doctorul Glenister i se adresa lui Benton-Smith, care stătea în liniște la o parte.

– Doar nu e primul tău caz de crimă, sergent?

– Nu, doamnă. Dar e primul cu sugrumare manuală.

– Atunci ar fi bine să vii mai aproape să vezi mai clar.

Îi dădu lupa. Benton-Smith se uită pe îndelete, apoi îi înapoie lupa fără un cuvânt. Dalglish își aminti că Edith Glenister fusese o profesoară renumită. Acum că avea un elev la îndemână, tentația de a-și asuma rolul de pedagog deținut atât de mult timp se dovedea irezistibilă. Așa că Dalglish nu numai că nu se supără pe această instruire a subordonatului său, ci chiar i se păru utilă.

Glenister continuă să i se adreseze lui Benton-Smith.

– Strangularea manuală este unul dintre cele mai interesante aspecte ale medicinei legale. Bineînțeles, nu poate fi făcută de unul singur – intervine pierderea cunoștinței și în acel moment presiunea cedează. Asta înseamnă că sugrumarea este considerată întotdeauna crimă, cu excepția cazurilor în care există dovezi convingătoare pentru a susține contrariul. Majoritatea sugrumărilor sunt făcute manual, și atunci ne așteptăm să găsim urmele mâinilor pe gât. Uneori apar și zgârieturi sau urme de unghii când victima încearcă să desfacă strânsoarea atacatorului. Aici nu avem asemenea dovezi. Cele două vânătăi aproape identice de pe partea stângă a gâtului peste cartilajul tiroid sugerează foarte limpede că a fost sugrumat de un adult dreptaci și că nu s-a folosit decât o singură mână. Apăsarea dintre arătător și degetul mare înseamnă că laringele a fost presat și că e foarte posibil să găsim vânătăi

în spatele lui. La persoanele mai în vârstă, cum e această victimă, se poate să existe și o fractură a cartilajului tiroid la bază. Doar când strânsoarea a fost foarte violentă apar fracturi mai extinse. Decesul poate apărea chiar și în caz de foarte mică violență, și chiar și neintenționată. O strânsoare foarte puternică de tipul acesta poate provoca moartea prin inhibiția nervilor vagi sau anemie cerebrală, nu neapărat asfixiere. Înțelegi termenii pe care i-am folosit?

– Da, doamnă. Pot să vă pun o întrebare?

– Desigur, sergent.

– E posibil să estimați mărirea mâinii, dacă e bărbat sau femeie sau dacă prezintă vreo anomalie?

– Ocazional, dar cu rezerve, mai ales când e vorba de anomaliiile mâinii. Dacă apar urme clare de degete, se poate face o estimare a măririi, dar numai o estimare. Trebuie să ne ferim să declarăm prea răspicat ce e și ce nu e posibil. Roagă-l pe domnul comandant să-ți vorbească despre cazul lui Harold Loughans din 1943.

Privirea pe care i-o aruncă lui Dalgliesh era vag provocatoare. De data asta însă se hotărî să răspundă provocării.

– Harold Loughans a sugrumat o chelneriță, Rose Robinson, și a furat câștigurile din seara aceea. Suspectul nu avea degete la mâna dreaptă, dar medicul legist, Keith Simpson, a depus mărturie în instanță că sugrumarea ar fi fost posibilă dacă Loughans s-ar fi așezat peste victimă, astfel încât greutatea corpului său să se sprijine în mâna de pe gâtul femeii. Aceasta explică și de ce nu se găsiseră urme de degete. Loughans a pledat nevinovat și Bernard Spilsbury a apărut ca avocat al apărării. Juriul l-a crezut când a zis că Loughans n-ar fi fost în stare să o sugrume pe doamna Robinson și Loughans a fost achitat. Mai târziu a recunoscut.

– Cazul acesta e un avertisment pentru toți martorii experți și pentru jurații care se lasă seduși de cultul celebrității, zise doctorul Glenister. Bernard Spilsbury era considerat

infaibil, în primul rând pentru că vorbea absolut superb în fața instanței. Acesta nici nu e singurul caz în care s-a dovedit mai târziu că nu avusese dreptate. Cred că asta e tot ce aveam de făcut sau de văzut aici. Sper să fac autopsia mâine-dimineață și ar trebui să vă pot da un raport verbal preliminar pe la amiază.

– Am un laptop cu mine și la cabana unde stau este telefon, zise Dalgliesh. Ar trebui să fie destul de sigur.

– Atunci vă voi suna mâine pe la amiază să vă spun cam care-i situația.

Benton-Smith întinse la loc cearșaful peste cadavru.

– Nu se încearcă obținerea amprentelor digitale de pe piele? întrebă Dalgliesh.

– Au dat de o mulțime de probleme. Am avut o discuție recentă cu unul dintre cercetătorii implicați și mi-a spus că singurul succes a fost obținut în America, unde e posibil ca umiditatea mai ridicată să provoace o cantitate mai mare de transpirație. Zona gâtului e mult prea moale ca să păstreze o urmă detectabilă și e puțin probabil să obții detaliile necesare de creste. O altă posibilitate e căutarea de urme biologice pe zona vânăată, ADN, dar mă îndoiesc că metoda asta are prea mari șanse să reziste în instanță, având în vedere posibilitatea contaminării probei de la o terță persoană, sau chiar de la fluidele corporale ale victimei din timpul autopsiei. Metoda aceasta de analiză a ADN-ului e deosebit de sensibilă. Bine-înțeles, dacă criminalul a încercat să mute cadavrul și a pus mâna pe el în orice altă zonă de piele liberă, asta ar fi o suprafață mult mai bună de cules amprente sau ADN decât de pe gât. Dacă avea ulei sau grăsime pe mâini, atunci șansa de a găsi amprente ar fi chiar mai mare. Dar nu cred că sunt mari speranțe în cazul acesta. Victima era evident complet îmbrăcată și mă îndoiesc că veți reuși să luați probe de contact de pe haine.

– Dar dacă a fost o sinucidere și a vrut să o facă să pară crimă? zise Kate, vorbind pentru prima oară. Și-ar fi putut face Oliver urmele acelea de degete pe gât singur?

– Având în vedere de câtă forță ar fi avut nevoie să producă asemenea urme, eu aș zice că e imposibil. După părerea mea, Oliver era deja mort când a fost împins peste balustradă. Dar o să aflu mai multe când îi deschid gâtul.

Își adună instrumentele și-și închise geanta Gladstone.

– Presupun că nu vrei să chemați elicopterul până nu vedeți scena morții, mai zise ea. S-ar putea să găsiți probe pe care să vrei să le trimiteți la laborator. Așa că asta-mi va da ocazia să fac o plimbare. Mă voi întoarce în patruzeci de minute. Dacă aveți nevoie de mine înainte, mă puteți găsi pe cărarea din nord-vest.

Apoi dispăru fără să mai arunce nici o privire la cadavru. Dalglish își deschise trusa criminalistică, își scoase mânușile, apoi își vârî cu delicatețe degetele în buzunarele jachetei cu care era îmbrăcat Oliver. Nu găsi nimic, în afară de o batistă curată și împăturită în buzunarul de jos din stânga și un etui cu o pereche de ochelari de citit cu lentile în formă de semilună în buzunarul drept de pe piept. Fără prea mari speranțe că va obține informații folositoare de la ele, le puse într-o pungă separată și se reîntoarse la cadavru. Amândouă buzunarele de la pantaloni erau goale, cu excepția unei pietre de formă ciudată care era acolo probabil de multă vreme, având în vedere puful agățat de ea. Hainele și pantofii trebuiau scoși în sala de autopsie și trimiși la laborator.

– E destul de surprinzător că nu avea nici măcar un portmoneu la el, deși presupun că n-avea nevoie de el pe insulă, zise Kate.

– Nici un bilet de adio, zise Dalglish. Bineînțeles că e posibil să fi lăsat unul la cabană, dar în acest caz fiica lui ar fi spus cu siguranță ceva despre asta până acum.

– Poate l-a pus în sertarul de la birou sau l-a ascuns pe jumătate, zise Kate. N-ar fi vrut să vină cineva după el înainte să apuce să ajungă la far.

Benton punea la loc cearșaful peste cadavru.

– Dar chiar credem că a fost o sinucidere, domnule? Nu se poate să-și fi făcut singur vânătaile acelea.

– Nu, nici eu nu cred asta, sergent. Dar e mai bine să nu începem să facem teorii până nu obținem raportul de autopsie.

Erau gata de plecare. Cearșaful de deasupra cadavrului părea acum moale, accentua mai degrabă decât estompa vârful ascuțit al nasului și oasele din brațele nemișcate. „Și acum, camera va lua în stăpânire mortul“, își spuse Dalglish. Ca întotdeauna, atmosfera îl făcea să se gândească la caracterul definitiv al morții și la misterul ei; tapetul cu model, fotoliile aranjate cu grijă, biroul Regency, toate bătându-și joc prin normalitatea și trăinicia lor de vremelnicia vieții omenești.

Doctorul Staveley îi urmă în birou.

– Aș vrea să fie și Guy aici, zise Maycroft. El e de fapt adjunctul meu, deși nu oficial. S-ar putea să apară amănunte pe care să le adauge la ce spun eu.

Dalgliesh își dădu seama că această propunere nu avea scopul de a-l ajuta pe Maycroft cât, mai degrabă, de a-l proteja. Era un avocat care voia neapărat un martor la discuția pe care urmau să o aibe. Nu-i veni în minte nici un motiv viabil pentru a se împotrivi, așa că acceptă propunerea.

Prima impresie pe care i-o lăsă biroul fu că acesta era o cameră de zi mobilată confortabil și transformată nu într-un totuș reușit într-un loc destinat chestiunilor oficiale. Ferestrele mari cu arcade îi distrăgeau atât de mult atenția, încât nu observai decât mai târziu acest aspect. Două geamuri erau larg deschise, cu vedere spre întinderea sclipitoare a mării, care devenea tot mai albastră pe măsură ce priveai mai departe de țărm. Dalgliesh nu putea auzi de aici valurile ce se spărgeau de mal decât înăbușite într-un geamăt profund și plângăreț. Pentru o vreme zbuciumul lor neobosit părea să se fi potolit, iar camera confortabilă crea o atmosferă de invulnerabilitate tihnită.

Dalgliesh se obișnuise să analizeze rapid și fără curiozitate vizibilă ce anume trăda o cameră despre proprietarul ei. Aici mesajul era ambiguu, fiind o cameră moștenită și nu aranjată personal. Un birou de mahon cu scaunul cu spătar

rotund era îndreptat cu fața la geam, iar în celălalt capăt al încăperii un birou mai mic, cu un scaun era lipit de perete, alături se afla o măsuță dreptunghiulară pe care se găsea un calculator, o imprimantă și un fax. Lângă această măsuță trona un seif mare și negru cu încuietoare cu combinație. Pe peretele din fața ferestrelor erau aranjate patru dulapuri gri de dosare, ce contrastau strident prin modernitatea lor cu corpurile scunde de bibliotecă cu vitrine de sticlă așezate de fiecare parte a căminului de marmură bogat ornamentat. Pe rafturile bibliotecii se găseau de-a valma volume legate în piele și cărți utilitare. Dalglish observă un *Who's Who* cu coperta roșie, *Dicționarul Oxford al limbii engleze* și un atlas, îngheșuite între șiruri de cutii de dosare. Ici și colo erau agățate câteva tablouri mici în ulei, dar numai cel de deasupra căminului îi lăsa o impresie mai puternică: un portret de grup cu o casă în fundal și cu proprietarul, soția și copiii săi aranjați cu grijă în față. Erau trei fii, doi în uniformă și al treilea stând puțin la o parte de frații lui și ținând într-o mână frâul unui cal. Era un tablou pictat cu migală, poate chiar cu prea multă atenție la detalii, dar mesajul transmis despre familie era perfect limpede. Fără îndoială rămăsese în acest loc de mai multe decenii, justificându-și locul de cinste nu atât prin merite artistice, cât prin descrierea scrupuloasă a pietății familiale și ca amintire nostalgică a unei generații pierdute.

Având probabil impresia că erau necesare anumite explicații despre cameră, Maycroft începu aproape imediat să vorbească:

– Am preluat funcția de la fostul administrator, domnul colonel Royde-Matthews. Mobila și tablourile aparțin casei. Majoritatea lucrurilor mele personale le-am depozitat altundeva când am preluat slujba.

Deci venise pe insulă cu mâinile goale. „Oare ce altceva mai lăsase în urmă?” se întreba Dalglish.

– Poate doriți să luați loc, zise el. Am putea să mutăm unul din scaunele de birou lângă șemineu, alături de cele patru fotolii. Vom putea sta mai confortabil.

Benton-Smith mută scaunul. Se așezară în semicerc în fața șemineului rece încărcat de decorațiuni, într-o atitudine care-i amintea lui Dalglish de o reuniune religioasă unde nimeni nu știa cine va rosti prima rugăciune. Benton-Smith își așezase scaunul la o oarecare distanță de fotolii și își scosese discret un carnețel.

– Cred că nu e cazul să vă spun cât de mult dorim să vă ajutăm în ancheta dumneavoastră, zise Maycroft. Moartea lui Oliver, și mai ales modul oribil în care a murit, a șocat întreaga insulă. E adevărat că insula are o istorie violentă, dar în trecutul foarte îndepărtat. Pe insulă nu a mai murit nimeni din cauze nenaturale – de fapt, din nici o altă cauză – de la sfârșitul războiului, în afară de doamna Padgett, și asta s-a întâmplat acum două săptămâni. Incinerarea a avut loc vinerea trecută. Fiul ei este încă aici, dar ne așteptăm să plece în curând.

– Bineînțeles, va trebui să vorbesc separat cu toată lumea, nu numai cu tot grupul adunat în bibliotecă, zise Dalglish. Am aflat câte ceva despre istoria insulei, inclusiv despre înființarea trustului. Știu puțin și despre oamenii care locuiesc aici. Ceea ce vreau să aflu este cum se integra Nathan Oliver aici și ce relații a avut cu personalul și cu ceilalți oaspeți. Nu am obiceiul să exagerez sau să atribui motive false unde nu există, dar am nevoie să aud adevărul.

Avertismentul nu lăsa nici o urmă de ambiguitate. Când îi răspunse, în vocea lui Maycroft se simțea o urmă de indignare:

– Îl veți auzi. N-am de gând să pretind că Oliver avea relații armonioase cu toată lumea. Venea aici regulat, de patru ori pe an, și n-a fost întâmpinat niciodată cu plăcere de când sunt eu aici – și cred că nici pe vremea predecesorului meu. Adevărul e că era un om foarte dificil, pretențios, cârcotaș și nu întotdeauna politicos cu personalul, capabil să provoace și

să păstreze o stare de ostilitate pentru multă vreme, din motive fie justificate, fie inventate. Actul de constituire a trustului spune foarte clar că orice persoană născută pe insulă are dreptul să vină aici oricând, dar nu specifică la fel de clar cât de dese sau cât de lungi pot fi vizitele acestea. Oliver este – a fost – singura persoană în viață care s-a născut pe insulă și de aceea nu-l puteam refuza, deși, drept să spun, mă întreb dacă n-am fi putut justifica refuzul prin comportamentul lui. Devenea din ce în ce mai dificil pe măsură ce îmbătrânea și sunt sigur că avea și el problemele lui. Ultimul lui roman n-a fost la fel de bine primit ca acelea de dinainte și probabil simțea că îl părăsea talentul. Fiica și redactorul lui s-ar putea să vă dea mai multe detalii despre asta. Principala mea problemă cu el era că dorea locuința doamnei Emily Holcombe, adică Atlantic Cottage. Dacă vă uitați pe hartă, veți vedea că e cea mai aproape de vârf și are acces la niște priveliști minunate. Doamna Holcombe este ultima membră în viață a familiei și, deși s-a retras acum un an din consiliul de administrație al trustului, are dreptul conform regulamentului să locuiască pe insulă pentru restul vieții ei. N-are deloc intenția să părăsească Atlantic Cottage și nici eu n-am intenția să-i cer să se mute.

– Domnul Oliver a fost mai dificil decât de obicei în timpul ultimelor câteva zile? Ieri, de exemplu?

Maycroft îi aruncă o privire rapidă doctorului Staveley.

– Ieri a fost probabil cea mai nefericită zi pe care a petrecut-o Oliver pe insulă, zise doctorul. Joi și-a luat sânge pentru analize. Soția mea, care este asistentă, i-a prelevat proba la cererea lui, pentru că zicea că se simte foarte obosit și credea că e anemic. Mi s-a părut o precauție rezonabilă și m-am hotărât să cer să se facă mai multe teste pe proba de sânge. Folosim un cabinet particular de lângă spitalul din Newquay. Dar Dan Padgett i-a scăpat proba de sânge peste bord de pe șalupa cu care ducea și niște haine ale mamei lui la centrul

Oxfam din Newquay. A fost evident un accident, dar Oliver a reacționat foarte violent. La cină a intrat într-o polemică agresivă cu un alt vizitator de-al nostru, doctorul Mark Yelland, directorul Laboratoarelor Hayes-Skolling, despre experimentele pe animale. Nu cred că am fost în viața mea la o cină mai penibilă și jenantă. Oliver a părăsit sala înainte să termine de mâncat, zicând că vrea să rezerve șalupa pentru azi după-amiază. N-a spus deschis că intenționa să plece, dar asta se înțelegea. Atunci a fost ultima dată când l-am văzut în viață.

– Cine a început cearta de la cină, Oliver sau doctorul Yelland?

Maycroft păru să aibă nevoie de gândire înainte să răspundă.

– Cred că doctorul Yelland, dar ar trebui să-l întrebați pe el când îl întâlniți. Nu-mi amintesc foarte clar. Ar fi putut fi oricare din ei.

Dalgliesh nu voia să dea chiar așa mare importanță ezitării lui Maycroft. Un om de știință eminent nu recurge la crimă din cauza unei dispute la cină. Auzise câte ceva despre reputația lui Mark Yelland. Bărbatul era obișnuit ca activitatea sa profesională să trezească mereu controverse violente și își făurise, fără îndoială, mai multe strategii pentru a le face față. Era extrem de puțin probabil ca una dintre ele să fie crima.

– Credeți că domnul Oliver a fost irațional până la instabilitate mintală? întrebă el.

După un scurt moment de tăcere, interveni doctorul Staveley.

– Nu am competența să emit o opinie profesională, dar nu cred să existe vreun psihiatru care să spună chiar așa ceva. Comportamentul lui la cină a fost ostil, dar nu irațional. Oliver mi s-a părut profund nefericit. Nu aș fi surprins să aflu că s-a hotărât să-și pună capăt zilelor.

– Chiar și într-o manieră atât de spectaculoasă? întrebă Dalgliesh.

Maycroft interveni din nou:

– Nu cred că l-a înțeles cu adevărat vreunul dintre noi.

Doctorul Staveley părea să-și regrete ultima afirmație.

– După cum am spus, nu am calificarea necesară să dau o evaluare a stării de spirit a lui Oliver. Când am spus că nu m-ar surprinde să aflu că s-a sinucis, cred că m-am referit la faptul că era evident nefericit și orice altceva este de neconceput.

– Și ce s-a întâmplat cu Dan Padgett?

– Am vorbit cu el, bineînțeles, zise Maycroft. Oliver voia să fie dat afară, dar nici nu se punea problema. După cum am mai spus, a fost un accident. N-a fost deloc o faptă care să merite concedierea și oricum n-ar fi avut nici un sens. I-am sugerat că poate ar fi mai fericit să-și găsească o slujbă undeva pe uscat. Și a zis că plănuia oricum să plece, acum că-i murise mama. Se hotărâse să plece la Londra și să se înscrie la una dintre universitățile astea mai noi. Deja a scris la câteva să ceară informații și se pare că nu a contat prea mult că n-a avut note prea mari la liceu. I-am spus că este o alegere înțeleaptă să plece de pe Combe și să o ia de la capăt. Venise în birou așteptându-se să fie muștrat, și a plecat mai vesel decât l-am văzut vreodată. De fapt, vesel nu e cuvântul corect – era încântat.

– Și nu e nimeni pe insulă care să poată fi descris drept dușmanul lui Oliver? Nimeni care să-l urască așa de mult, încât să-i dorească moartea?

– Nu. Tot nu pot să cred că a fost crimă. Sunt convins că trebuie să existe o altă explicație și sper să reușii s-o găsiți. Între timp presupun că doriți ca toată lumea să rămână pe insulă. Cred că vă pot promite că personalul va fi cooperant, dar n-am nici un control asupra oaspeților, doctorul Raimund Speidel, diplomat german și fost ambasador în Beijing, doctorul Yelland și, bineînțeles, asupra domnișoarei Oliver și domnului Tremlett.

– N-am deocamdată puterea să împiedic plecarea nimă-nui, dar, evident, sper că nu vor pleca, zise Dalgliesh. Dacă o vor face totuși, tot vor trebui să ne vorbească, dar cu mai mult deranj și mai mare publicitate decât dacă rămân acum.

– Doamna Holcombe are o programare la dentist în Newquay luni dimineața. În afară de asta, șalupa va rămâne în port.

– Cât de sigur sunteți că nimeni nu poate debarca aici fără să fie văzut? întrebă Dalgliesh.

– Nimeni n-a făcut-o de-o viață. Portul este singurul loc sigur de debarcare de pe mare. Există întotdeauna destui oameni la conac și în jurul lui ca să se mențină o pază continuă, deși dezorganizată. După cum ați observat probabil, intrarea în port este foarte îngustă și avem senzori de lumină de amândouă părțile. Dacă o navă intră în port noaptea, se aprind luminile. Cabana lui Jago e chiar pe chei. Doarme cu perdelele trase și se trezește imediat. Dar nu s-a întâmplat niciodată. Presupun că mai sunt vreo două locuri pe unde s-ar putea ajunge la țărm în timpul refluxului, venind înot de pe o navă lăsată în larg, dar nu pot să-mi închipui cum s-ar putea urca pe stânci fără un complice pe insulă, și amândoi ar trebui să fie alpiniști cu experiență.

– Și cine de pe insulă este alpinist cu experiență?

Maycroft răspunse cu silă evidentă:

– Jago. E instructor calificat de alpinism și ocazional unii oaspeți, pe care-i consideră suficient de pregătiți din punct de vedere fizic, merg să se cațere pe stânci cu el. Cred că puteți să neglijați orice sugestie că am adăposti aici un oaspete nepoftit. Ar fi o idee consolatoare, dar nu și posibilă.

Nu era doar problema ajungerii pe mal. Dacă Oliver fusese ademenit cumva la far de cineva care ajunsese pe insulă și probabil se ascunsese undeva peste noapte, criminalul ar fi știut că farul nu era încuiat și unde poate găsi corzile de alpinism. Dalgliesh nu se îndoia deloc că presupusul criminal era

unul dintre oamenii de pe Combe, dar problema accesului unei persoane străine trebuia neapărat eliminată. Era o întrebare pe care cu siguranță o va pune avocatul apărării în procesul oricui va fi adus în fața instanței.

– Voi avea nevoie de o hartă a insulei pe care să fie trecute toate cabanele și numele celor care le ocupă în momentul de față, zise el.

Maycroft se duse la birou și scoase un teanc de hărți din sertar.

– Avem mai multe. Evident, oaspeții au nevoie de ele ca să se descurce la început. Cred că vă vor oferi suficiente detalii atât despre clădiri, cât și despre relief.

Le dădu câte o hartă împăturită lui Dalglish, lui Kate și lui Benton-Smith. Dalglish se duse la birou, își desfăcu harta, iar Kate și Benton se apropiară de el ca să o studieze împreună.

– Am marcat ocupanții prezenți, zise Maycroft. Insula are aproximativ șapte kilometri lungime și se întinde de la nord-est către sud-vest. După cum vedeți și pe hartă e mai lată – aproximativ trei kilometri – în mijloc și se îngustează către nord și sud. Eu am un apartament aici în conac și tot așa și menajera, doamna Burbridge, și bucătăreasa, doamna Plunkett. Millie Tranter, care-o ajută pe doamna Burbridge, locuiește într-una dintre clădirile adiacente, fostele grajduri, și tot acolo stă și Dennis Tremlett, redactorul și secretarul domnului Oliver. Cei care sunt angajați temporar stau tot acolo. În momentul acesta însă nu e nimeni. Mai sunt două apartamente în conac pentru vizitatorii care preferă să nu ocupe cabanele, dar de obicei sunt goale, așa ca acum. Jago Tamlyn este barcagiul nostru și tot el are grijă de generator. Locuiește în port, în Harbour Cottage. La est avem Peregrine Cottage, unde stă domnișoara Oliver în prezent. Apoi la aproximativ trei sute de metri mai încolo se află Seal Cottage, în momentul de față goală, și în care ne-am gândit că veți dori să locuiți chiar dumneavoastră. Dincolo de ea este Chapel

Cottage unde stă Adrian Boyde, secretarul meu. Este numită după capela pătrată de la aproximativ cincizeci de metri la nord de ea. Cabana situată cel mai la sud-est este Murrelet, ocupată în momentul acesta de doctorul Yelland. Dumnealui a sosit joi. Pe țărmul de vest, cel mai la nord e situată Shearwater Cottage, unde stă doctorul Speidel, care a sosit miercurea trecută. Cam la patru sute de metri la sud de ea se află Atlantic Cottage unde locuiește doamna Emily Holcombe. Aceasta e cea mai mare cabană, fiind semidecomandată. În aripa mai mică stă majordomul ei, Arthur Roughtwood. Apoi mai este Puffin Cottage, unde a stat până acum două săptămâni răposata Martha Padgett. Nu are decât un pat, așa că Dan a avut un apartament în fosta clădire a grajdurilor. După moartea mamei lui s-a mutat în cabană să-i elibereze bunurile. Și ultima e Dolphin Cottage, chiar la nord-vest de far. Aceasta e ocupată de Guy și de soția lui, Joanna, zise el aruncându-i o privire colegului său. Jo e asistentă medicală și împreună cu Guy au avut grijă de Martha Padgett până a murit.

– În momentul de față aveți șase angajați, în afară de doctorul Staveley, zise Dalgliesh. Sunt sigur că nu sunt suficienți când toate cabanele sunt ocupate.

– Angajăm și personal temporar din oraș, mai ales pentru menaj. Vin și stau aici câte o săptămână. Toți lucrează cu noi de ani de zile și avem încredere în ei. Sunt, bineînțeles, foarte discreți. De obicei nu lucrează în weekend, dar am redus numărul de oaspeți acum pentru ca să ne pregătim pentru somitățile pe care ni s-a propus să le găzduim. Probabil dumneavoastră știți mai multe despre asta decât mine.

Oare se strecurase o urmă de resentiment în vocea lui? Dalgliesh vorbi fără să o ia în seamă.

– Ar fi bine să cunosc numele și adresele angajaților temporari, dar pare puțin probabil că-mi vor fi de mare ajutor.

– Sunt sigur că nu vor fi. De obicei nici nu-i văd pe oaspeți, darămite să mai vorbească cu ei. O să verific în registru,

dar cred că numai doi au fost aici când Oliver era în cabană. Mă îndoiesc însă că au dat ochii cu el.

– Spuneți-mi ce știți despre oamenii de aici, zise Dalglish.

– Mă puneți în dificultate, răspunse Maycroft, după o pauză. Dacă există vreo sugestie că unul dintre noi este suspect de crimă, ar trebui să-l sfătuiesc să-și sune un avocat. Eu nu pot îndeplini acest rol... Sau, bineînțeles, pentru mine însumi, adăugă el după încă o pauză. Poziția mea este foarte neplăcută. Situația este dificilă, unică.

– Tot așa și pentru mine, zise Dalglish. Până nu primesc rezultatele de la autopsie nu pot fi sigur ce anume investighez. Cred că voi afla vești de la doamna doctor Glenister în cursul zilei de mâine. Până atunci, voi presupune că este o moarte suspectă. Oricare ar fi rezultatul, trebuie să fie anchetată, și cu cât mai repede obținem un răspuns, cu atât mai bine pentru toată lumea. Cine a observat primul vânătaia de pe gâtul lui Oliver?

Cei doi bărbați se uitară unul la altul.

– Cred că eu, zise Guy Staveley. Nu pot fi sigur. Îmi amintesc că am văzut-o prima dată și mi-am ridicat ochii către Rupert și ni s-au întâlnit privirile. Am avut senzația că ne gândeam amândoi la același lucru, dar nici unul n-a zis nimic până n-am dus corpul în salonul medical și am rămas singuri. Dar oricine a văzut cadavrul ar fi putut observa vânătaia. Domnișoara Oliver cu siguranță a văzut-o. A insistat să vadă corpul tatălui ei și m-a pus să dau la o parte cearșaful.

– Și nici unul din voi n-a vorbit despre asta cu altcineva?

– M-am gândit că e importat să descurajez speculațiile până la sosirea poliției, zise Maycroft. Bineînțeles, că m-am gândit că va avea loc o investigație. M-am dus imediat în birou și am sunat la numărul care mi s-a dat. Mi-au spus să închid accesul pe și de pe insulă și să aștept alte instrucțiuni. După douăzeci de minute au sunat și m-au anunțat că veniți. Îi cunosc pe oamenii de pe insula asta. Știu că nu sunt aici

decât de optsprezece luni, dar e suficient timp să înțeleg lucrurile esențiale despre ei. Ideea ca unul dintre oamenii de aici să-l fi omorât pe Oliver e absolut bizară. Trebuie să existe o altă explicație, oricât de puțin plauzibil ar părea.

– Atunci spuneți-mi ce știți despre ei.

– Doamna Burbridge, menajera, este văduva unui preot și e aici de șase ani, Lily Plunkett, bucătăreasa, de doisprezece. După câte știu eu, nici una nu avea vreun motiv deosebit să-l antipatizeze pe Oliver. Adrian Boyde, secretarul meu, e fost preot. A fost plecat în concediu și s-a întors chiar înainte să vin eu. Mă îndoiesc că ar fi capabil să ucidă pe cineva. Cred că știți despre Emily Holcombe. Ca singura membră în viață a familiei sale are dreptul să stea aici pe cheltuiala trustului, și și-a adus cu ea servitorul, pe Arthur Roughtwood. Apoi mai este Jago Tamlyn, barcagiu și electrician. Și bunicul lui a lucrat cândva ca barcagiu aici, pe Combe.

– Și Millie Tranter? întrebă Kate.

– Millie e singura persoană tânără din personalul nostru și cred că-i face plăcere acest lucru. Nu are decât optsprezece ani. O ajută pe doamna Plunkett la bucătărie, servește la masă și o mai ajută la diverse lucruri pe doamna Burbridge.

– Trebuie să vorbesc cu domnișoara Oliver, dacă se simte suficient de bine să mă primească, zise Dalglish. E cineva cu ea în momentul acesta?

– Doar Dennis Tremlett, redactorul lui Oliver. Am fost împreună cu Guy să le dăm vestea despre moartea lui Oliver. Jo a trecut mai apoi pe-acolo să vadă dacă poate face ceva pentru ea. Dennis Tremlett e încă acolo, așa că Miranda nu e singură.

– Aș dori să mă însoțiți amândoi la far, zise Dalglish. Ați putea să sunați la bibliotecă și să le spuneți oamenilor care așteaptă acolo că voi merge la ei cât de curând posibil. Sau poate ați prefera să le dați drumul să facă orice doresc și să-i chemați când termin ce mi-am propus.

– Cred că vor prefera să aștepte, zise Maycroft. Înainte să plecăm de-aici, mai doriți și altceva?

– Ne-ar fi de mare ajutor să putem folosi seiful. S-ar putea să existe probe care să necesite păstrarea în siguranță până când vor fi trimise la laborator. Mă tem însă că va trebui să schimbăm combinația. Vă deranjează?

– Deloc. Actul de constituire a trustului și celelalte documente importante nu sunt pe insulă. Informațiile despre foștii oaspeți sunt, bineînțeles, confidentiale, dar vor fi la fel de în siguranță în fișete ca și în seif. Ar trebui să fie suficient de mare pentru tot ce aveți nevoie. Uneori mă întreb dacă n-a fost construit să ascunzi în el un cadavru.

Își dădu brusc seama cât de nepotrivită era remarca aceea și se făcu roșu la față ca un rac. Ca să-și ascundă stânjeneala, exclamă cu fals entuziasm:

– Spre far!

Benton deschise gura să spună ceva, dar o închise imediat. Probabil avusese de gând să facă o referire la titlul romanului Virginiei Woolf, dar se răzgândise. Aruncând o privire furișă spre Kate, Dalglish se gândi că tânărul dăduse dovadă de înțelepciune să tacă.

Dalgliesh, cei doi colegi ai lui, Maycroft și Staveley ieșiră din conac pe ușa din față și coborâră pe cărarea îngustă de la baza crestei stâncoase. Dalgliesh observă că la aproximativ cinci metri sub ei era vârful mai scund pe care-l zărise din elicopter. Văzut de sus, platoul îngust părea la fel de plin de vegetație ca o grădină plantată. Peticile de iarbă dintre stânci erau de un verde-aprins, stâncile uriașe cu fețele argintii de granit păreau aranjate cu grijă de o mână de peisagist, iar din crevase se revărsa un belșug de flori galbene și albe cu frunze poroase. Într-o notă mai prozaică, Dalgliesh mai observă că pe sub stâncile ieșite în afară se întrezărea o rută ascunsă către far, pe care orice persoană suficient de agilă se putea strecura.

Maycroft mergea între Dalgliesh și Kate și le povestea despre restaurarea farului. Dalgliesh se întreabă dacă această limbujie era o modalitate de a-și masca stânjeneala sau Maycroft încerca să impună o stare de normalitate plimbării, vorbindu-le ca unor vizitatori mai convenționali și mai puțin amenințatori.

– Farul a fost construit după modelul faimosului far al lui Smeaton care a fost demontat în 1881 și reînălțat în Plymouth Hoe în semn de omagiu. Acesta este tot atât de elegant și aproape la fel de înalt. A fost neglijat după ce s-a construit farul modern la capătul nord-vestic al insulei, și, în timpul ultimului război, când s-a evacuat insula, a ars într-un incendiu care i-a distrus cele trei etaje de sus. După aceea a fost lăsat

în ruină. Unul dintre oaspeții noștri însă, pasionat de faruri, a sponsorizat restaurarea. Lucrările au fost făcute cu o remarcabilă atenție la detalii și, pe cât posibil, s-a realizat un model al farului în starea lui finală de funcționare. Reflectorul funcționează și acum, este controlat de Trinity House și e automat. O navă de la Trinity House vine din când în când să-l verifice.

Ieșiră de pe potecă și urcară o movilă acoperită cu iarbă, coborând în cele din urmă la ușa farului. Era din stejar masiv cu un mâner ornamental fixat aproape prea sus să ajungi la el, un zăvor de fier și o gaură de cheie. Dalglish observă – și era convins că și Kate și Benton observaseră același lucru – că ușa nu era vizibilă de dincolo de movila acoperită cu iarbă. Farul era chiar mai impresionant văzut de aproape decât de la distanță. Zidurile ușor concave, sclipitoare și imaculate ca și cum ar fi fost proaspăt vopsite, se înălțau aproximativ cincisprezece metri până la structura elegantă din vârf unde se găsea reflectorul, cu pereții sectionați având deasupra acoperișul în formă de pălărie de mandarin cu un pompon în vârf și o morișcă de vânt. Structura din vârf părea excentric de naivă și copilăroasă, era pictată în roșu și era înconjurată de o platformă cu balustradă. Avea patru ferestre înguste fixate foarte sus deasupra ușii, iar primele două de sus erau atât de mici, încât păreau doar hublouri.

Maycroft împinse cu forță ușa grea de stejar și apoi se trase la o parte să-i lase pe Dalglish și pe ceilalți să intre. Parterul circular era folosit ca depozit. Pe unul dintre pereți stăteau rezemate vreo cinci-șase scaune pliante și un cuier pe care erau atârnate mai multe impermeabile de ploaie și niște cizme de cauciuc. La dreapta ușii se afla un cufăr mare și deasupra lui șase cârlige pe care erau agățate corzi de alpinism, dintre care cinci erau încolăcite meticulos. Pe al șaselea cârlig coarda atârna desfăcută, iar capătul ce atârna era răsucit lejer într-o spirală de doar cincisprezece centimetri. Nodul era marinăresc, și deasupra avea încă două noduri simple, o

combinație ciudată. Evident că orice om capabil să lege un nod marinăresc ar trebui în mod normal să fie suficient de sigur că nodul nu va aluneca. Și de ce n-a făcut lațul la început, folosind un simplu nod alunecător la capătul corzii? Metoda atât de complicată folosită sugera fie o persoană fără experiență cu corzile, fie una atât de agitată sau zăpăcită, încât nu mai gândea coerent.

– Acest colac de coardă și nodul arătau tot așa și când le-ați văzut după ce ați dat jos cadavrul? întrebă Dalglish.

– Exact la fel, răspunse Staveley. Chiar îmi amintesc că mi s-a părut foarte neîndemânatic legat și m-am mirat că Oliver știa să facă un nod marinăresc.

– Cine a reîncolăcit coarda și a agățat-o pe cârlig?

– Jago Tamlyn, răspunse Maycroft. Când am pornit cu mașina de teren cu targa spre conac, i-am strigat să vadă de coardă. I-am zis s-o pună înapoi pe cârlig împreună cu celelalte.

Și cu ușa neîncuiată, coarda era perfect accesibilă pentru oricine ar fi vrut să umble la ea. Evident va fi trimisă la laborator, dacă nu cu speranța de a găsi amprente, atunci măcar pentru o urmă de ADN lăsată de niște mâini transpirate. Dar orice dovadă de felul acesta, chiar și identificabilă, era deja compromisă.

– Să urcăm pe platformă, zise el. Aș vrea să aud exact ce s-a întâmplat din momentul în care a dispărut Oliver.

Începură să urce cu greu în șir indian pe treptele de lemn lipite de perete într-o spirală până în vârf, trecând pe lângă fiecare cameră, fiecare din ce în ce mai mică, fiecare meticolos restaurată. Văzând interesul evident al lui Benton, Maycroft le descrie pe scurt:

– După cum ați văzut, parterul e folosit acum mai ales ca depozit pentru echipamentul de alpinism al lui Jago. În cu-făr sunt ghete de alpinism, mănuși, curele, scripeți, clame, hamuri și așa mai departe. Pe vremuri acolo se ținea apă, care trebuia pompată sus și încălzită pe o sobă dacă îngrijitorul

dorea să facă baie... În camera asta se afla generatorul electric și se țineau sculele. În asta se ținea rezervorul de petrol și mai sus e un depozit de alimente. În ziua de azi, farurile sunt dotate cu frigidere și congelatoare, dar pe vremuri îngrijitorii nu aveau decât mâncare la conservă. Acum trecem prin camera troluiului și ajungem în camera bateriei. Bateriile se folosesc ca sursă de curent pentru reflector în caz că se strică generatorul. Nu e mare lucru de văzut aici, dar camera de zi cred că o să vi se pară interesantă. Îngrijitorii farului își găteau și luau masa aici, folosind o sobă pe cărbuni sau chiar și o mașină cu gaz.

Nimeni altcineva nu zise nimic în timp ce urcară treptele. Ajunseră în dormitor. Camera circulară nu avea spațiu decât pentru două paturi înguste cu loc de depozitare sub ele, amândouă acoperite cu paturi identice. Dalglish ridică marginea uneia și văzu că nu avea sub ea decât o saltea tare. Păturile întinse cu grijă peste cele două paturi păreau nederanjate. Încercând să recreeze o atmosferă de domesticitate, restauratorul adăugase fotografii ale familiei îngrijitorului și două plăcuțe rotunde de porțelan pe care scria: „Binecuvântată fie această casă“ și „Pace, dormi liniștit“. Aceasta era singura încăpere care-i dădu lui Dalglish o idee despre felul cum trăiseră probabil acei oameni morți cu mult timp în urmă.

Urcară apoi treptele înguste și curbe de la camera de serviciu, unde era un radiotelefon, un barometru, un termometru și o hartă marină de mari dimensiuni cu toate insulele britanice agățată de perete. Un scaun pliant era rezemat de zid.

– Unii dintre oaspeții noștri mai plini de energie își duc uneori un scaun pe platforma din jurul reflectorului. De acolo se vede cea mai frumoasă priveliște de pe insulă și pot să citească fără să-i deranjeze nimeni. Pe treptele acestea se ajunge la ușa de la platformă.

Nici o fereastră din aceste camere nu fusese deschisă vreodată și, deși nu se putea spune că mirosea urât, aerul era

totuși închis, iar spațiul care se strâmta pe măsură ce urcai devenea din ce în ce mai sufocant. Pe platformă, Dalgliesh respiră în sfârșit aerul dulce al mării, atât de proaspăt, încât se simți ca un prizonier eliberat. Priveliștea era întru totul spectaculoasă: toată insula se întindea la picioarele sale, nuanțele de verde și de maro ale zonei centrale erau într-un contrast sobru cu sclipirea vârfurilor de granit de la mal și întinderea strălucitoare a mării. Se îndreptară spre partea care dădea spre mare. Valurile se înălțau tăioase și involburate până departe, de parcă o mână gigantică vopsise la întâmplare peste imensa pânză albastră niște linii albe mișcătoare. Îi întâmpină o rafală de briză marină, care la înălțimea asta avea forța unui viscol și, instinctiv, toți cinci se agătară de balustradă. Dalgliesh se uită la Kate și o văzu trăgând întretăiat aer în piept, de parcă și ea se simțise captivă înăuntru. Briza se potoli imediat și i se păru că și marea agitată și brăzdată cu linii albe se liniștise.

Dalgliesh se uită în jos și văzu că până la mare nu mai era nimic în afară de câțiva metri de pavaj de granit mărginit de un zid scund de pietre și, dincolo de el, ca într-un sandvici, se găsea, în fața lustruită a crestei abrupte de stâncă și de cealaltă parte, marea. Se aplecă peste balustradă și pentru o secundă simți o amețelă care-l dezorientă. În ce stare de disperare extremă sau de exaltare autodistrugătoare trebuia să fie cineva ca să se azvârle în infinitul acesta? Și de ce ar alege un sinucigaș oroarea degradantă a spânzurării? De ce nu se aruncase pur și simplu în abis?

– Unde exact a fost legată coarda? întrebă el.

Din nou, Maycroft se repezi să răspundă:

– Cred că a căzut aproximativ din punctul acesta. Atârna cam la trei metri și jumătate – patru metri, nu pot fi mai precis de-atât. Și-a legat coarda de balustradă trecând-o printre stâlpi și apoi pe deasupra. Restul corzii era aici, pe platformă.

Dalgliesh nu comentă. Orice discuție cu colegii lui era inhibată de prezența lui Maycroft și Staveley, așa că trebuia

să aștepte. Își dorea să fi văzut exact cum fusese legată coarda de balustradă. Cu siguranță, legarea nodului luase ceva timp și cine-l făcuse, Oliver sau altcineva, trebuise evident să socotească și cât de multă coardă să lase în jos.

– Tot așa îți amintești și dumneata, doctore? îl întreabă el pe Staveley.

– Da. În mod normal am fi fost prea șocați ca să observăm detalii de felul acesta, dar bineînțeles a trebuit să desfacem nodul înainte să lăsăm trupul jos și ne-a luat destul de mult timp. Am încercat să forțăm nodul prin balustradă, dar până la urmă a trebuit să-l luăm de la capăt și să-l desfacem încet.

– Voi doi ați fost singurii care ați urcat aici sus?

– A venit și Jago după noi. Toți trei am tras la început corpul în sus. Ne-am oprit aproape imediat. Ni s-a părut oribil să tragem și mai tare de gât. Nici nu știu de ce ne-am gândit să facem așa la început. Presupun că pur și simplu pentru că era cu mult mai aproape de vârful farului decât de pământ.

– E tulburător și numai să mă gândesc la asta, zise Maycroft. Am avut un moment de panică în care am avut impresia că efectiv s-ar putea să-i smulgem capul de pe corp. Singurul lucru posibil și corect ni s-a părut să-l lăsăm blând la pământ. Am desfăcut coarda și Jago a trecut-o pe după un stâlp al balustradei ca un fel de frână. Eu și Guy am putut după aceea foarte bine să ne descurcăm cu coarda răsucită peste balustradă, așa că i-am zis lui Jago să coboare să prindă corpul când ajunge la pământ.

– Cine mai era acolo? întreabă Dalglish.

– Numai Dan Padgett. Doamna Holcombe și Millie plecaseră.

– Și restul angajaților și oaspeții?

– Nu le-am sunat pe doamnele Burbridge și Plunkett ca să le spun că Oliver dispăruse, așa că ele n-au venit cu noi să-l caute. N-aș fi putut da de doctorul Spiedel sau de doctorul Yelland decât dacă erau în cabanele lor la ora aceea, dar

evident că nici n-am încercat. Ca oaspeți, ei nu sunt responsabili de siguranța lui Oliver. Și, oricum, nu era deloc cazul să-i deranjez inutil. Mai târziu, după ce am sunat la Londra și mi s-a spus că erați deja pe drum înapoi, am telefonat la cabane, dar nici unul nu mi-a răspuns. Probabil erau undeva la plimbare în partea de nord-vest a insulei. Presupun că și acum sunt tot acolo.

– Deci grupul de căutare a fost alcătuit din voi doi, Jago, doamna Holcombe, Dan Padgett și Millie Tranter?

– Nu le-am rugat eu pe doamna Holcombe și pe Millie să ne ajute. Millie a venit mai târziu cu Jago și doamna Holcombe era în infirmerie când m-a sunat Jo. Avea programat să i se administreze vaccinul antigripal. Adrian Boyde și Dennis Tremlett s-au dus în sudul insulei să-l caute, iar Roughtwood a zis că era prea ocupat și că nu ne poate ajuta. De fapt, nici nu începusem cu adevărat căutarea. Eram împreună în fața conacului când s-a lăsat ceața și nu părea să aibă sens să mergem mai departe de far până nu trecea. De obicei ceața dispare rapid pe Combe.

– Și dumneavoastră ați fost primul care a văzut cadavrul?

– Da, iar Dan Padgett imediat după mine.

– Ce v-a făcut să credeți că Oliver va fi la far sau lângă far? Obişnuia să vină des aici?

– Nu cred. Dar, bineînțeles, noi îi lăsam pe oameni în pace. Nu ne verificăm oaspeții. Dar eram aproape de far și mi-a venit ideea să caut acolo prima dată. Ușa nu era zăvorâtă, așa că am urcat un etaj și am strigat în sus pe scări. M-am gândit că mă va auzi dacă e acolo. Nu știu de ce m-am hotărât după aceea să înconjur farul. În momentul acela mi s-a părut natural. Oricum, ceața era foarte densă și nu părea să aibă vreun sens să continuăm să-l căutăm. Nu s-a ridicat decât de-abia când eram înspre partea cu marea și atunci l-am văzut. Millie și Jago veneau de cealaltă parte, dinspre port. Millie a început să țipe și atunci au apărut Guy și doamna Holcombe.

– Și coarda?

– Când am văzut că Jago a prins corpul și l-a așezat pe cărare, am coborât amândoi imediat, răspunse Staveley. Dan era în picioare și Jago era îngenucheat lângă cadavru. Mi-a zis: „E mort, domnule. N-are nici un rost să încercați să-l re-suscitați“. Desfăcuse deja coarda din jurul gâtului și i-o sco-sese de pe cap.

I-am trimis pe Jago și pe Dan să aducă targa și un cear-saf, continuă Maycroft. I-am așteptat cu Guy, fără să vorbim. Cred că i-am întors spatele și ne-am uitat la mare, cel puțin eu așa am făcut. N-aveam nimic cu ce să-l acoperim și ni s-a părut – mă rog – indecent să ne holbăm la fața aceea schimo-nosită. A părut să treacă foarte mult timp până s-a întors Jago cu Dan și între timp venise și Roughtwood. Cu siguranță, l-a trimis doamna Holcombe. I-am ajutat pe Dan și pe Jago să urce cadavrul pe targă. Apoi am pornit spre casă, Dan și Roughtwood au cărat targa, iar eu și Guy am mers pe lângă ea. Jago a rămas în urmă și i-am strigat: „Ia coarda și pune-o înapoi în far, te rog. Nu atinge nordul sau lațul. O să fie o an-chetă și coarda o să fie o dovadă“.

– Nu v-a venit ideea să luați coarda cu voi? întrebă Dalglish.

– N-avea nici un rost. Toți ne-am gândit că s-a sinucis. Coarda era prea mare ca să încapă în sertarul de la birou și putea să stea la fel de sigur în far. Drept să spun, nici nu mi-a trecut prin minte că nu ar fi așa. Ce puteam să fac cu ea, ra-tional vorbind? Devenise deja un obiect al groazei. Cel mai bine era să fie ținută departe de ochii lumii.

Dar nu fusese ținută departe de mâinile lumii. Ușa farului nu se putea încuia, deci oricine de pe insulă putea ajunge la ea. Cu cât fuseseră mai mulți oameni care puseseră mâna pe coardă și pe nod, cu atât mai dificil va fi să se descopere cine legase nodul marinăresc și apoi se asigurase cu cele două no-duri simple. Trebuia neapărat să vorbească și cu Jago Tamlyn.

Presupunând că fusese o crimă, Jago era singurul care putea să știe când și cum a fost mutată coarda. Ar fi fost mai bine poate să-l fi chemat și pe Jago cu ei acum, dar Dalgliesh nu voia să aibă mai mulți oameni de față la scena crimei decât era nevoie, sau să complice ancheta în stadiul acesta dezvoltându-se, chiar și numai indirect, la ce anume se gândea.

– Cred că asta a fost tot pentru moment, zise el. Vă mulțumesc.

Coborâră treptele în tăcere. Guy Staveley mergea cu grija și atenția unui bătrân. Ajunseră în cele din urmă la parter. Dalgliesh avu senzația că această coardă albastră cu roșu, înfășurată lejer cu lațul atârnat la capăt, căpătase în mod subtil caracteristici amenințătoare de obiect încărcat de putere latentă. Mai avusese și înainte reacția asta când privea diverse arme ale crimei: oțelul obișnuit, lemnul sau frânghia încărcate brusc cu o putere înfriorătoare. Toți priviră coarda în tăcere pentru mai multe clipe, ca și cum s-ar fi înțeles.

– Aș dori să vorbesc cu Jago Tamlyn înainte să mă întâlnesc cu toți ceilalți împreună, îi zise lui Maycroft. Poate fi contactat mai rapid?

Maycroft și Staveley se uitară unul la altul.

– Poate că s-a dus și el la conac, răspunse Staveley. Cred că cei mai mulți sunt în bibliotecă acum, dar nu cred că Jago o să vrea să stea de pomană să aștepte. S-ar putea să fie încă la șalupă. Dacă e acolo, o să-i fac semn cu mâna.

Dalgliesh i se adresă lui Benton-Smith:

– Găsește-l și cheamă-l aici, bine?

Dalgliesh sesiză îmbujorarea bruscă a lui Staveley. Ghicea foarte bine ce-i trecea prin minte. Se întreba dacă Dalgliesh se asigură că nu va avea timp să-l avertizeze pe Jago sau să-i povestească tot ce se discutasese înainte să apuce el să-l chestioneze.

– Da, domnule, zise Benton-Smith.

Se duse imediat de cealaltă parte a farului și dispăru din vedere. Trebuia să ocolească marginea stâncoasă ca să ajungă lângă port. Așteptarea păru interminabilă, dar nu se putea să fi trecut mai mult de cinci minute și auziră pași pe stânci și două siluete apărură de după far.

Cel care se apropia acum de ei era exact omul care-i pri-vise de pe chei când veneau cu elicopterul. Prima impresie a lui Dalgliesh era de frumusețe bărbătească și siguranță de sine. Jago Tamlyn era scund, după părerea lui Dalgliesh nu avea nici măcar un metru șaptezeci, dar era solid și puternic. Era îmbrăcat într-un jersey de lână bleumarin tricotat cu modele complicate și pantaloni de catifea reiață vârați în cizme negre pescărești de cauciuc. Era foarte oacheș, cu trăsături puternice, păr creț și răvășit, și barbă scurtă, cu sprâncene groase și ochi înguști cu irisul albastru ca safirul în contrast cu pielea arsă de soare. Se uită la Dalgliesh cu ochii ficși, prudenți și calculați, dar când îi întâlni privirea își schimbă imediat atitudinea și deveni supus ca un soldat care așteaptă să primească ordine. Chipul său nu exprima acum absolut nimic.

Maycroft îi prezentă pe Dalgliesh și pe Kate folosindu-le gradele și numele întregi, o formalitate care sugera că se aștepta să-și strângă mâinile. Nu o făcură însă. Jago înclină ușor din cap și nu zise nimic. Dalgliesh conduse grupul la partea dinspre mare a farului. Începu să vorbească fără nici o introducere.

– Vreau să-mi spui exact ce s-a întâmplat din momentul când te-au chemat să mergi în căutarea lui Oliver.

Pentru aproximativ cinci secunde, Jago nu zise nimic. Dalgliesh se gândi că era puțin probabil că avea nevoie de timp ca să-și reîmprospăteze amintirile. Când începu însă să vorbească, le oferī o dare de seamă fluentă și fără șovăieli.

– Domnul Boyde m-a sunat din birou ca să-mi spună că domnul Oliver nu a venit la infirmerie, deși avea programare și m-a rugat să vin să-i ajut să-l caute. Se lăsase ceața, așa că

n-am văzut ce rost avea să mergem să-l căutăm, dar am apucat-o totuși pe cărarea din port ca să vin încoace. Millie Tranter era în cabană și a alergat după mine. Când am ajuns mai aproape de far, ceața s-a ridicat dintr-odată și am văzut cadavrul. Domnul Maycroft era deja acolo cu Dan Padgett. Dan tremura și gemea. Millie a început să țipe și chiar atunci au apărut de după far domnul doctor Staveley și doamna Holcombe. Eu, domnul Maycroft și doctorul Staveley am intrat în far și am urcat până la platformă. Am început să tragem de trup în sus, dar apoi domnul doctor a zis că ar trebui să-l lăsăm mai bine în jos. Am înfășurat coarda în jurul balustradei ca să controlăm coborârea. Domnul Maycroft mi-a zis să mă duc jos să prind cadavrul și așa am făcut. Când l-am prins, domnul Maycroft și domnul doctor au lăsat coarda să cadă cu totul la pământ.

După aceea tăcu. Dalglish așteptă un moment și apoi îl întreabă:

– Ai așezat corpul pe pământ singur?

– Da, domnule. Dan a venit să mă ajute, dar n-a fost nevoie. Domnul Oliver nu era chiar așa de greu.

Din nou făcu o pauză. Se vedea clar că Jago se hotărâse să nu ofere din proprie inițiativă nici o informație, ci doar să răspundă la întrebările puse.

– Cine a fost cu dumneata când l-ai așezat pe pământ? întreabă Dalglish.

– Numai Dan Padgett. Doamna Holcombe o dusesese pe fată de-acolo, așa cum și trebuia.

– Cine a desfăcut și i-a scos coarda de la gât?

Pauza de acum fu chiar mai lungă.

– Cred că eu.

– Nu ești sigur? Vorbim despre ce s-a întâmplat azi-dimineață. Nu a fost un moment pe care să-l uiți așa ușor.

– Eu am dezlegat-o. Cred că m-a ajutat și Dan. Adică, eu am prins de nod și el a început să împingă de coardă prin

nod. Tocmai i-o scoteam peste cap când au ajuns lângă noi și domnul Maycroft și domnul doctor.

– Deci amândoi ați luat parte la desfacerea corzii?

– Așa cred.

– De ce ați făcut asta?

Jago se uită acum direct în ochii lui Dalgliesh.

– Mi s-a părut firesc, zise el. Avea rosături adânci pe gât de la coardă. Nu puteam să-l lăsăm așa. Nu se cuvenea.

– Și apoi?

– Domnul Maycroft ne-a zis mie și lui Dan să aducem targa. Domnul Roughtwood – majordomul doamnei Holcombe – era deja aici când ne-am întors.

– Acea a fost prima dată când l-ai văzut pe Roughtwood la locul faptei?

– V-am mai zis deja, domnule. După ce Millie s-a dus cu doamna Holcombe, n-am mai rămas decât noi trei de aici și Dan. Roughtwood a venit în timp ce eu și cu Dan ne-am dus să aducem targa.

– Ce s-a întâmplat cu coarda?

– Domnul Maycroft mi-a strigat să o pun împreună cu celelalte, așa că am încolăcit-o la loc și am pus-o înapoi pe cârlig.

– Ai încolăcit-o foarte lejer? Celelalte erau strânse mai cu grijă.

– Eu am grijă de echipamentul de alpinism. Corzile sunt responsabilitatea mea. Totdeauna le păstrăm așa. Dar asta era diferită. N-avea sens s-o mai strâng la loc ca pe celelalte, nu am de gând s-o mai folosesc vreodată. Coarda asta-i cu ghinion acum. Nu mi-aș mai pune eu viața-n joc cu ea acum, și nici viața altcuiva. Domnul Maycroft a zis să nu m-ating de nod. A zis c-o să fie o anchetă și că poate judecătorul o să vrea să vadă coarda.

– Dar, bineînțeles, dumneata deja ai atins-o, și zici că și Dan Padgett.

– Se poate. Am apucat-o ca să desfac lațul și să i-o trag peste cap. Am știut că era mort și că nu mai aveam ce să-i fac, dar nu se cuvenea să-l las așa. Cred că și Dan tot așa s-a gândit.

– A putut să te ajute, deși era așa de tulburat? În ce stare era când a ajuns aici?

Kate văzu că întrebarea îl deranjă pe Jago. Dar răspunse prompt.

– Era supărat, așa cum ai spus. Mai bine să-l întrebați pe el ce simțea, domnule. Cam ca mine, mă gândesc. A fost un șoc.

– Mulțumesc, domnule Tamlyn, zise Dalgliesh. Ne-ai fost de foarte mare ajutor. Aș vrea să te uiți la nod cu atenție.

Jago se uită, dar nu zise nimic. Kate știa că Dalgliesh putea avea răbdare dacă așa se puteau obține cele mai bune rezultate. Dalgliesh așteptă și, în cele din urmă, Jago vorbi:

– Domnul Oliver știa să facă un nod marinăresc, dar se pare că n-avea mare încredere în el. A mai făcut încă două noduri simple deasupra. Nu așa se face.

– Ai cumva idee dacă domnul Oliver știa că un nod marinăresc e foarte sigur?

– Cred că știa să facă un nod marinăresc, domnule. Tai-că-său a fost barcagiu aici și după ce-a murit maică-sa, el l-a crescut. Au locuit aici pe Combe până au fost toți evacuați când a început războiul. După aceea a venit tot aici, și a stat cu taică-său până a împlinit șaisprezece ani. Apoi a plecat. Precis l-a învățat taică-său să facă un nod marinăresc.

– Și coarda? Poți să-ți dai seama dacă arată și acum așa cum era când ai agățat-o sus?

Jago se uită la coardă. Nu avea nici o expresie pe față.

– Cam la fel.

– Nu cam la fel – după cât îți amintești dumneata arată exact la fel, domnule Tamlyn?

– E greu de zis. Nu m-am uitat chiar așa de atent cum arăta. Pur și simplu am încolăcit-o și am agățat-o în cui. Așa cum am zis, domnule. Mi se pare cam tot așa cum am lăsat-o.

– Asta e tot pentru moment, zise Dalglish. Mulțumesc, domnule Tamlyn.

Maycroft îi făcu un semn din cap că e liber. Jago se întoarse spre el cu un gest ce părea să exprime mulțumirea că scăpa de Dalglish și de toate întrebările lui.

– N-are nici un rost să mă duc iar la șalupă, domnule. Nu cred că e nevoie. Motorul merge ca briciul acum. Mă duc și eu în bibliotecă la ceilalți.

Îl priviră pășind apăsător și dispărând dincolo de movilă. Dalglish îi făcu un semn lui Kate, care-și deschise trusa criminalistică, își puse o pereche de mănuși de latex, scoase o pungă mare de probe și, ridicând cu grijă coarda din cârlig, o lăsă să cadă înăuntru și sigilă punga. Își luă un pix din buzunar, aruncă o privire la ceas și notă ora și conținutul pungii pe etichetă. Benton-Smith își scrisese și el numele. Maycroft și Staveley îi priviră în tăcere, fără să se uite unul la altul și Dalglish văzu că amândoi începuseră să devină neliniștiți, de parcă de-abia acum își dădeau seama de implicațiile depline ale prezenței lui și a colegilor lui pe insulă.

– Ar trebui să mă duc la conac să verific dacă toată lumea e în bibliotecă, zise brusc Staveley. Emily nu va veni, dar ceilalți ar trebui să fie acolo.

Fără să aștepte vreun răspuns, ieși în grabă din far și sări de cealaltă parte a stâncilor cu o viteză surprinzătoare. Pentru o clipă, nimeni nu zise nimic. Apoi Dalglish i se adresă lui Rupert Maycroft.

– Vreau să fie încuiat farul. Este vreo șansă să găsiți cheia?

Maycroft se uita încă în direcția unde dispăruse Staveley. Tresări violent.

– Aș putea încerca. Până acum bineînțeles că nu s-a oboșit nimeni. Așa că nu sunt prea mari speranțe. Se poate să se fi pierdut de ani de zile. Dan Padgett sau Jago ar putea probabil să înlocuiască toată încuietoarea, dar nu prea cred că se găsește vreuna pe insulă suficient de rezistentă pentru ușa asta.

S-ar putea să ia ceva timp. Dacă nu reușesc să găsească una, **ar** putea să pună un zăvor mai zdravăn, dar bineînțeles că un zăvor n-ar împiedica pe nimeni să intre în far dacă ar vrea.

Dalgliesh se uită la Benton.

– Ocupă-te de asta, te rog, după ce termini în bibliotecă. Dacă trebuie totuși să ne mulțumim cu un zăvor, vezi să fie sigilat. Nici asta n-ar opri pe nimeni să intre, dar cel puțin o să știm dacă a intrat cineva.

– Da, domnule.

Pentru moment terminaseră cu farul. Venise vremea să-i cunoască pe locuitorii insulei Combe.

Traversară holul vast până la ușa bibliotecii. Înainte s-o deschidă, Maycroft se opri și le spuse:

– Majoritatea oamenilor care locuiesc în prezent pe insulă ar trebui să fie înăuntru, în afară de domnișoara Oliver și de domnul Tremlett. Desigur, pe ei nu i-am deranjat. Doamna Holcombe și Roughtwood sunt în Atlantic Cottage, dar vor fi disponibili pentru întrebări mai târziu. Când terminați aici, vom încerca din nou să-i contactăm pe domnii Speidel și Mark Yelland.

Intrară într-o încăpere identică ca formă și mărime cu biroul lui Maycroft. Și aici erau ferestre înalte în arcadă cu priveliștea către mare și cer. Dar camera aceasta era evident o bibliotecă. Lângă toți ceilalți pereți erau corpuri înalte din lemn de mahon, închise cu sticlă, din podea până aproape de tavan, pline de cărți. Corpul din dreapta ușii era folosit pentru o colecție de CD-uri. În fața șemineului se găseau două fotolii de piele cu spătar înalt și în jurul mesei mari și ovale din centrul camerei erau aranjate câteva scaune de piele. Aici se așezaseră majoritatea persoanelor din încăpere, în afara de două femei care ședeau în fotolii și a unei femei mai tinere, blonde și bine făcute, care stătea în picioare lângă fereastră uitându-se afară. Lângă ea se afla Guy Staveley. Când intră Dalglish cu însoțitorii lui, aceasta se întoarse către el și-l scrută cu niște ochi minunați, de un maro-auriu intens ca melasa.

Fără să aștepte să fie prezentată, femeia sparse tăcerea:

– Eu sunt Joanna Staveley. Guy se ocupă de boli, iar eu furnizez pansamente, laxative și tratamente de tip placebo. Infirmeria e la etajul doi din turn, dacă aveți nevoie de noi.

Nimeni altcineva nu spuse nimic. Se auzi un zgomot ușor când bărbații așezați la masă își împinseră scaunele înapoi ca să se ridice, dar apoi se răzgândiră și rămaseră așezați. Cum ușa de mahon era prea solidă ca să se audă măcar un murmur de voci de pe hol, liniștea devenise atât de apăsătoare încât era greu de crezut că fusese vreodată spartă. Un singur geam era deschis și Dalglish mai mult simți decât auzi zbuciumul constant al mării.

Era limpede că Maycroft își repetase dinainte în minte ce avea să zică, dar oricum reuși să facă prezentările cu mai multă autoritate și încredere calmă decât îl crezuse Dalglish capabil, deși nu era într-un totuș degajat.

– Acesta este domnul comandant Dalglish de la New Scotland Yard, iar împreună cu el, colegii lui, doamna inspec-tor Miskin și domnul sergent Benton-Smith. Sunt aici pentru a ancheta circumstanțele morții tragice a domnului Oliver. L-am asigurat pe domnul comandant că vom coopera într-un totuș pentru stabilirea adevărului. Iar acum aș vrea să vi-i prezint pe colegii mei, domnule comandant. Doamna Burbridge este menajera noastră, responsabilă de toate treburile casnice, iar doamna Plunkett e bucătăreasa.

Arătase printr-un gest din cap spre cele două femei așezate în fotolii. Doamna Plunkett era o femeie solidă cu obraji plini și cu un chip comun, dar agreabil. Purta un halat alb încheiat până sus. Halatul era foarte scrobrit și Dalglish se întrebă dacă îl îmbrăcase pentru a proclama limpede care era locul ei în ierarhia insulei. Avea părul negru și des cu doar câteva fire cărunte ici și colo, prins doar cu o agrafă și lăsat să-i curgă pe spate în valuri, într-un stil pe care Dalglish îl văzuse în fotografiile din anii 1930. Stătea cu un calm aparent netulburat,

ținându-și mâinile vânjoase așezate în poală, cu degete ca niște cârnăciori și cu pielea roșie. Avea ochii mici și vii și îl privi scrupulos, dar fără ostilitate, cu aerul experimentat al unei bucătărese care cântărește potențialele merite și defecte ale unei fete nou angajate ca ajutor la bucătărie.

Doamna Burbridge arăta foarte limpede a fi decana casei. Stătea dreaptă în scaun, ca și cum ar fi pozat pentru un portret. Era scundă și bondoacă având bustul plin, dar cu încheieturi și glezne delicate. Mâinile palide cu unghii scurte și nevopsite nu dădeau nici un semn de încordare. Părul cenușiu era împletit și răsucit într-un coc în vârful capului, iar ochii ageri îl fixau, de după ochelarii cu rame de argint, cu o privire mai degrabă întrebătoare decât bănuitoare. Avea gura generoasă și fermă. Dalglish se gândi că era una dintre acele femei care-și impun autoritatea cu mare ușurință: ce voia ea se îndeplinea pur și simplu prin faptul că nici nu părea să-și imagineze că e posibil să fie contrazisă, și asta fără a fi neapărat din cauză că insistase.

Amândouă femeile rămaseră așezate, dar pe chip le apăruă pentru o clipă zâmbete convenționale și respectuoase.

Maycroft își întoarse atenția asupra grupului din jurul mesei.

— L-ați întâlnit deja pe Jago Tamlyn. Jago e barcagiul responsabil de șalupă, electrician calificat și tot el se ocupă de întreținerea generatorului, fără de care am rămâne fără lumină sau curent. Lângă Jago e Adrian Boyde, asistentul meu personal, apoi Dan Padgett, grădinarul și omul bun la toate, și la capătul mesei Millie Tranter. Millie ajută la bucătărie și la cusut.

Dalglish nu voia să-i sperie, dar nici nu-și făcea iluzii. Știa că nu putea să-i facă să se simtă în largul lor și că orice încercare n-ar fi decât o batjocură. Nu venise aici pe post de prieten și nu putea să ascundă acest adevăr inconfortabil, oricât și-ar fi exprimat regretele pentru moartea lui Oliver sau părerile de rău că-i deranjează. În timpul întrevederilor

individuale cu fiecare se aștepta să afle mai multe lucruri, dar dacă-l văzuse cineva pe Oliver în dimineața aceea, mai ales dacă îl văzuseră mergând la far, trebuia să afle imediat. Și mai era un avantaj în această întrevvedere cu tot grupul. Declarațiile făcute deschis puteau fi chestionate sau negate imediat de ceilalți, fie prin vorbe, fie chiar și numai prin priviri. Poate că mai târziu, când vor fi singuri, suspiecții vor fi mai deschiși, dar aici, toți împreună, era mult mai probabil să se vadă ce relații existau între ei. Și voia neapărat să afle cât mai exact ora morții. Era convins că estimarea preliminară a doctoriței Glenister se va dovedi corectă: Oliver murise aproximativ la ora opt dimineața. Dar chiar și un interval de zece minute putea să facă o deosebire foarte clară între un alibi solid și unul ce poate fi demontat, între îndoială și siguranță, între nevinovăție și culpă.

– Eu sau unul din ofițerii mei va vorbi cu fiecare în parte astăzi sau mâine cel mai târziu. Probabil ar fi bine să-l anunțați pe domnul Maycroft dacă aveți de gând să plecați din această clădire sau din locuințele voastre personale. Dar acum, că sunteți toți împreună, doresc să aflu dacă l-a văzut cineva pe domnul Oliver fie după ce a plecat de la cină aseară la aproximativ nouă și un sfert, fie astăzi dimineață la orice oră.

Se lăsă tăcerea. Toți se uită unii la alții, dar la început nimeni nu zise nimic. Doamna Plunkett sparse tăcerea:

– Eu l-am văzut la cină. A plecat chiar în timp ce urcam în sufragerie să iau farfuriile de la felul principal. Am servit cafeaua la nouă și jumătate ca de obicei aici în bibliotecă, dar nu s-a mai întors. La cină a fost ultima dată când l-am văzut. Azi-dimineață am fost ocupată în bucătărie pregătind micul dejun pentru domnul Maycroft și apoi prânzul. Nimeni n-a vrut să mănânce, zise ea după o mică pauză. Și e păcat, am făcut *somon-en-croute*. Nici n-are rost să încerc să-l încălzesc mai târziu. Adevărată risipă. Îmi pare rău că nu pot să v-ajut mai mult.

Își aruncă o privire doamnei Burbridge, ca și cum i-ar fi transmis un mesaj. Doamna Burbridge preluă ștafeta imediat.

– Eu am luat cina în apartamentul meu și am citit până la zece și un sfert, când am ieșit să iau o gură de aer înainte de culcare. N-am văzut pe nimeni. Se întetise vântul și sufla mult mai puternic decât mă așteptasem, așa că n-am stat afară mai mult de cincisprezece minute. Azi-dimineață am stat în apartamentul meu, de fapt în atelierul de cusut, până m-a sunat domnul Maycroft să-mi spună că l-au găsit spânzurat pe domnul Oliver.

– În ce direcție v-ați dus aseară? întrebă Kate.

– Până la far și înapoi, de-a lungul crestei. Mă plimb foarte des pe-acolo înainte să mă culc. Și, cum am mai zis, n-am văzut pe nimeni.

Adrian Boyde încerca să-și păstreze calmul, cu umerii ușor aduși și cu mâinile sub masă. Dintre cei patru oameni așezați în jurul lui, el era singurul care nu văzuse cadavrul spânzurat, și totuși el părea cel mai bulversat. Avea chipul complet golit de sânge, lucios de sudoare, șuvița care i se lipise de frunte arăta atât de nefiresc de neagră, încât părea vospită. Până în acel moment își privise mâinile încheștate, iar acum își ridică ochii și se uită țintă la Dalglish.

– Eu am luat cina singur în cabana mea și n-am mai ieșit după aceea. Azi-dimineață am venit la lucru devreme – înainte de opt – și am traversat toată insula, dar până nu a sosit domnul Maycroft la birou, cam pe la nouă și douăzeci, n-am văzut pe nimeni.

Toți își întoarseră privirile spre Dan Padgett. Ochii palizi și înfricoșați zburară de la unul la altul în jurul mesei, încercând parcă să se convingă că era într-adevăr rândul lui să vorbească. Își supse buzele. Ceilalți așteptară. Când, în sfârșit, începu să vorbească foarte pe scurt, rosti cuvintele cu o bravadă forțată ce sună jenant de ostil. Dalglish avea prea multă experiență să nu știe că frica nu însemna neapărat vinovăție; foarte des

tocmai pe cei mai nevinovați îi speria cel mai tare ancheta crimei. Dar era curios să afle care era motivul. Deja sesizase că antipatia generală față de Oliver se datora mai degrabă unei cauze mai profunde și nu neapărat felului lui dezagreabil de a fi și certurilor legate de cazarea în alte cabane. Cu prestigiul numelui ei, doamna Emily Holcombe putea fără îndoială să-i țină piept lui Oliver. De-abia aștepta să vorbească și cu doamna Holcombe. Oare Padgett fusese o victimă mai vulnerabilă?

– Am făcut o plimbare înainte de cină, dar pe la opt eram în cabana mea și n-am mai ieșit toată noaptea, zise Padgett. Nu l-am văzut pe domnul Oliver nici aseară, nici azi-dimineață.

– Nici eu, zise Millie.

Se uita ținută la Kate când zise asta, sfidând-o parcă s-o contrazică. Dalgliesh se gândi că e surprinzător că o fată atât de tânără alesese sau fusese aleasă să lucreze pe Combe. I se părea de la sine înțeles că ultimul loc unde ar vrea să stea o adolescentă ar fi această insulă mică, izolată și controlată atât de asiduu. Fata purta o jachetă foarte scurtă din denim prespălat, împodobită cu o mulțime de insigne, și se foia încontinuu pe scaun, lăsând din când în când să se vadă o fâșie îngustă de piele delicată între marginea jachetei și pantalonii cu talie joasă. Avea părul foarte blond, prins într-o coadă la spate, și câteva șuvițe din bretonul neregulat îi acopereau pe jumătate fața micuță cu trăsături ascuțite și ochii neastâmpărați. Nu dădea semne că fusese extrem de tulburată nu cu multă vreme în urmă. Își ținea buzele strânse și părea îmbufnată și ostilă. Dalgliesh se gândi că acesta nu era cel mai potrivit moment să-i pună prea multe întrebări lui Millie, dar cu mult tact și în particular, era foarte posibil ca Millie Tranter să se dovedească o sursă de informații mult mai bună decât colegii ei mai în vârstă.

Toți ochii se întoarseră spre Jago.

– Cum domnul Oliver era sănătos la cină, mă gândesc că nu vă interesează ce-am făcut vineri după-amiază. Cina am

luat-o la mine în cabană. Cârnați cu piure de cartofi, dacă vreți să știți. Azi-dimineață am mers cu șalupa în larg vreo patruzeci de minute ca să verific motorul. Face nazuri de-o bucată de vreme. Asta a ținut cam de la șapte patruzeci și cinci până pe la opt douăzeci, sau ceva în genul ăsta.

– Unde v-ați dus? întrebă Kate. Adică, în ce direcție?

Jago se uită la ea ca și cum întrebarea ar fi fost o aberație.

– Drept înainte și apoi drept înapoi, domnișoară. Nu m-am dus la plimbare de plăcere.

Kate își stăpâni iritarea.

– Ați trecut pe lângă far?

– N-aveam cum, dacă m-am dus drept înainte și-napoi, nu?

– Dar puteați vedea farul?

– Păi, l-aș fi văzut, dacă mă uitam la el, dar nu m-am uitat.

– Nu e chiar așa de ușor de trecut cu privirea.

– Am fost ocupat cu șalupa. N-am văzut pe nimeni și nimic. M-am întors la cabana mea singur până a venit Millie pe la nouă și jumătate. Următorul lucru mai interesant a fost când m-a sunat domnul Boyde să-mi spună că domnul Oliver a dispărut și m-a rugat să merg și eu să-l caut. Restul v-am povestit deja.

– Ai zis că nu te duci să verifici șalupa până la nouă și jumătate, interveni Millie. Mi-ai promis că mă iei și pe mine.

– Ei și? M-am răzgândit. Și nu ți-am promis, Millie.

– Nici măcar n-ai vrut să mă iei cu tine să-l căutăm pe domnul Oliver. Mi-ai zis să rămân la cabană. Nu știu de ce ai fost așa de nervos.

Era aproape pe punctul de a plânge.

Nici Staveley, și nici soția lui nu se așezaseră. Dalgliesh îi privi stând în picioare împreună lângă fereastră și fu șocat de cât de puțin semănau. Guy Staveley dădea impresia unui om care se putea controla foarte bine, ceea ce nu făcea decât să pună în evidență vitalitatea exuberantă a soției sale. Jo Staveley era doar cu doi-trei centimetri mai scundă decât

soțul ei, cu sânii mari și picioarele lungi. Avea părul prins cu doi piepteni roșii, blond mai întunecat la rădăcini, și tot atât de des pe cât de rar era al lui. Câteva șuvițe aurii i se ondulau pe frunte, încadrând un chip pe care primele ravagii ale timpului mai degrabă accentuau decât diminuau feminitatea ei debordantă. Ar fi fost ușor probabil s-o încadreze într-un stereotip: genul de femeie frumoasă cu un apetit sexual mare și care își domină un soț mai slab și mai puțin pragmatic decât ea. Dar Dalglish se ferea întotdeauna de stereotipuri, și se gândi că realitatea s-ar putea să fie mult mai subtilă și mai complexă. Probabil și mai periculoasă. Dintre toate persoanele din cameră, ea era cea mai degajată. Pentru această întrevedere se îmbrăcase în niște haine mai sobre decât cele pe care le-ar fi ales probabil într-o zi obișnuită de lucru. Jacheta crem, asortată la pantaloni negri strâmți avea luciul delicat al mătăsii. O purta descheiată să i se vadă tricoul negru de dedesubt, cu un decolteu suficient de adânc să i se întrezărească partea de sus a sânilor.

– L-ați cunoscut deja pe soțul meu, bineînțeles, când ați fost la scena crimei, zise ea. Sau nu se mai consideră sinuciderea crimă în zilele de azi? Însă sinuciderea asistată e, nu-i așa? Dar nu cred că Oliver a avut nevoie de ajutor. Țsta e un lucru pe care chiar a trebuit să-l facă singur.

– Răspundeți vă rog la întrebare, doamnă Staveley, zise Kate.

– Am fost cu soțul meu la cină aici aseară. Amândoi am rămas la cafea în bibliotecă. Ne-am întors la Dolphin Cottage și ne-am culcat înainte de unsprezece. Nici unul din noi n-a ieșit din cabană. Nu am deloc pasiunea asta de a ieși la plimbare înainte de culcare. Am luat micul dejun împreună în cabană – grepfrut, pâine prăjită și cafea – și apoi am venit la infirmerie să-l aștept pe Oliver. Trebuia să vină să dea sânge la nouă. Când s-a făcut deja nouă și douăzeci și încă nu venise, am început să dau telefoane să văd ce-l reținea. Era un

om dificil și, deși ura acele atât de tare, mă așteptam fie să telefoneze și să anuleze programarea, fie să fie punctual. Nu am mers să-l caut cu ceilalți, dar s-a dus soțul meu. Am aflat prima dată ce s-a întâmplat când a venit Guy să-mi spună. Dar deja știți toate astea.

– E totuși mai bine s-o auzim de la dumneavoastră, zise Dalglish.

Jo Staveley zâmbi.

– Ceea ce spun eu nu are cum să difere de ce v-a zis soțul meu. Am fi avut destul timp până ați sosit voi să fabricăm un alibi dacă doream.

Franchetea ei îi stânjeni vizibil pe toți ceilalți. În tăcerea care urmă, aproape se auzi un freamăt de șoc. Toți avură grija să nu li se întâlnească privirile.

– Dar nu suntem aici ca să ne oferim unul altuia alibiuri, nu-i așa? zise doamna Burbridge. Nu ai nevoie de alibi în caz de sinucidere.

– Și nici nu-ți vine cu elicopterul un polițist de elită de la Poliția Metropolitană. Ce e în neregulă la polițiștii din Cornwall? Nu cred că nu ar fi competenți să ancheteze o sinucidere... Sau o crimă, dacă tot veni vorba.

Toți ochii se întoarseră spre Dalglish.

– Nimeni nu sugerează că poliția locală nu e competentă. Am venit aici cu acordul șefului poliției din Cornwall. Sunt foarte aglomerați, așa cum sunt de fapt cam toate departamentele de poliție. Și e important să clarificăm chestiunea asta cât mai repede, cu un minimum de publicitate. În momentul de față anchetăm aici o moarte suspectă.

– Dar domnul Oliver a fost un om important, un scriitor renumit, zise blajin doamna Burbridge. Se vorbea c-o să primească premiul Nobel. Nu puteți să ascundeți faptul c-a murit, nu el.

– Nu ascundem moartea lui, zise Dalglish. Încercăm doar s-o explicăm. Vestea a fost deja comunicată editurii

domnului Oliver și diseară va fi probabil anunțată la știrile de la televizor și radio, iar mâine în ziare. Nici unui ziarist nu i se va permite însă să vină pe insulă și toată întrebările vor fi lăsate pe seama Departamentului de relații cu publicul al Poliției Metropolitane.

Maycroft se uită la Dalglish și apoi, ca și cum ar fi primit un semnal, continuă el:

– Bineînțeles că vor apărea speculații, dar sper că nici unul dintre voi nu va contribui la ele. Aici vin oameni cu responsabilități foarte mari pentru a se bucura de singurătate și liniște. Și membrii consiliului vor să fie siguri că vor putea în continuare să găsească singurătatea și liniștea aceasta. Insula și-a îndeplinit exact scopul dorit de fondatorul ei inițial, dar asta doar pentru că oamenii care lucrează aici – voi toți – sunt loiali, devotați și cât se poate de discreți. Ceea ce vă rog acum este să continuați să fiți loiali și discreți și să-l ajutați pe domnul Dalglish să afle adevărul despre moartea domnului Oliver cât de repede posibil.

În clipa aceea se deschise ușa. Toate privirile se întoarseră spre cel nou-venit. Acesta intră calm și sigur pe el și se așeză pe unul dintre scaunele din jurul mesei.

Ca de fiecare dată când întâlnise un om de știință renumit, Dalglish fu surprins să vadă cât de tânăr arăta. Yelland era înalt – de un metru nouăzeci – cu părul blond și ondulat, de o lungime și o neorânduială care nu făceau decât să accentueze aparența tinereții. Era chipeș, iar maxilarul proeminent și buzele subțiri îl făceau să nu arate deloc comun. Rareori mai văzuse Dalglish un chip atât de dărâmat de extenuare și marcat de povara responsabilității și a muncii îndelungate. Dar nu se putea nega faptul că avea prestanță.

– Mark Yelland, zise el. Nu am aflat despre moartea lui Oliver decât la prânz, când m-am întors la Murrelet Cottage și mi-am verificat mesageria vocală. Presupun că scopul acestei întâlniri este de a fixa momentul morții.

– Întrebam dacă l-ați văzut pe domnul Oliver după cină aseară sau azi-dimineață la vreo oră, zise Dalglish.

Vocea lui Yelland era surprinzătoare, puțin aspră, cu o urmă de accent est-londonez.

– Cu siguranță vi s-a spus despre altercația pe care am avut-o cu el aseară la cină. Azi-dimineață nu am văzut pe nimeni, mort sau viu, până ce am intrat în camera aceasta. Alte informații despre timp nu am să vă dau.

Se lăsă tăcerea. Maycroft se uită la Dalglish.

– Asta a fost tot, domnule comandant? Atunci vă mulțumesc tuturor pentru prezență. Vă rog să mă anunțați pe mine sau pe cineva din echipa domnului Dalglish unde vă putem găsi în caz de nevoie.

În afară de doamna Burbridge, toți se ridicară și se îndreptară spre ieșire cu aerul abătut al unui grup de studenți după un seminar nereușit. Doamna Burbridge se ridică vioaie, se uită la ceas și trecu pe lângă Maycroft, spunându-i pe un ton usturător, din ușă:

– Te-ai descurcat foarte bine, Rupert, dar îndemnul de a fi loiali și discreți a fost complet inutil. Când ai pomenit pe insula asta să nu fie cineva loial și discret de când ai venit aici?

Dalglish i se adresă încet lui Yelland, tocmai când acesta era pe punctul de a ieși.

– Așteptați o clipă, vă rog, domnule doctor.

Continuă însă de-abia după ce Benton-Smith închise ușa în urma ultimului plecat.

– V-am rugat să rămâneți, pentru că nu mi-ați răspuns la întrebarea dacă ați vorbit cu domnul Oliver aseară după ora nouă treizeci. Aș dori în continuare răspunsul la această întrebare.

Yelland îl privi fix. Dalglish se simți din nou absolut șocat de forța acestui om.

– Nu-mi face plăcere să fiu interogat, mai ales în public, zise Yelland. De aceea nu m-am grăbit să vin mai repede. Nu l-am văzut și n-am vorbit cu Oliver azi-dimineață, ceea ce ar

trebui să fie momentul relevant, bineînțeles, dacă nu cumva ales să se arunce în întunericul final azi-noapte târziu. Dar l-am văzut într-adevăr după cină. Când a plecat, am mers după el afară.

Dalgliesh realizează că nici Maycroft, nici Staveley nu se gândiseră că merită să-i spună acest lucru.

– Am mers după el afară pentru că discuția de la masă fusese mai degrabă agresivă și sarcastică decât clarificatoare. Nu mi-am rezervat loc la cină decât pentru că verificasem că Oliver va fi acolo. Voiam să-l provoc la o discuție despre noua lui carte, să-l fac să justifice ceea ce a scris. Dar mi-am dat seama că îndreptasem asupra lui o furie cauzată de alții. Mai erau însă unele lucruri pe care simțeam nevoia să i le spun. Cu mulți alți oameni nici nu m-aș fi obosit. M-am obișnuit deja cu ignoranța și răutatea – mă rog, poate nu m-am obișnuit, dar de cele mai multe ori sunt în stare să le fac față psihologic. Dar Oliver era diferit. E singurul romancier modern pe care-l citesc, parțial pentru că n-am prea mult timp pentru lectura de plăcere, dar în principal pentru că nu simt că citindu-i cărțile îmi pierd timpul. Nu scrie despre lucruri triviale. Mi se pare că oferă ceea ce zicea Henry James că e scopul unui roman: să ajute inima omului să se cunoască pe sine însăși. E destul de pretențios, dar dacă ai nevoie de sofisticarea ficțiunii, conține un anume adevăr. Nu aveam de gând să mă justific pentru ceea ce fac – în cele din urmă, singura persoană pe care trebuie s-o conving sunt eu însumi –, dar voiam cu adevărat să mă înțeleagă, sau cel puțin o parte din mine voia asta. Eram foarte obosit și băusem cam prea mult vin la cină. Nu eram beat, dar nu mai gândeam foarte limpede. Cred că aveam două motive contradictorii – unul era să ajung la un fel de pace cu un om total dedicat vocației lui, pe care o înțeleg și o admir, și în același timp să-l avertizez că, dacă se mai leagă de personalul sau laboratorul meu, voi face o cerere oficială de restricție legală. Bineînțeles că

n-aveam de gând să fac asta. Ar fi fost tocmai tipul de publicitate pe care dorim să-l evităm. Dar eram încă foarte nervos. S-a oprit din mers când am ajuns lângă el și cel puțin s-a întors să mă asculte pe întuneric.

Făcu o pauză. Dalglish așteptă. În cele din urmă, Yelland continuă:

– I-am explicat că e posibil să folosesc – și cuvântul e într-adevăr potrivit – cinci primare în decursul unui experiment anume. Acestea vor fi bine îngrijite, hrănite cum trebuie, lăsate să se miște, să se joace – vor fi chiar iubite. Moartea lor va fi mai ușoară decât orice moarte în natură, și aceste morți vor putea să ajute în cele din urmă să aline, probabil chiar să vindece, durerea a sute de mii de oameni, ar putea pune capăt unora dintre cele mai îngrozitoare și netratabile boli cunoscute de omenire. Nu trebuie să existe oare o aritmetică a suferinței? Am vrut să-i pun o singură întrebare: dacă folosirea a cinci animale poate scăpa o viață de suferință, sau salva viața cu totul a cincizeci de mii de alte *animale* – nu oameni – nu i s-ar părea sacrificarea acelor cinci justificabilă, din punct de vedere rațional și umanitar? Și atunci, de ce nu și oameni? Și mi-a răspuns: „Nu mă interesează suferința altora, oameni sau animale. Nu făceam decât să dezbat o problemă“. Eu i-am răspuns: „Dar sunteți un mare romancier umanist. Înțelegeți suferința“. Îmi amintesc foarte clar că mi-a răspuns: „Scriu despre ea; n-o înțeleg. Nu pot s-o simt prin intermediul altora. Dacă aș putea-o simți, n-aș mai scrie despre ea. Vă pierdeți timpul, doctore. Amândoi facem ceea ce trebuie să facem. Nu avem de ales nici unul din noi. Dar toate au un sfârșit. Pentru mine sfârșitul este foarte aproape“. A zis asta pe un ton foarte obosit, ca și cum nu-i mai păsa absolut deloc. I-am întors spatele și am plecat. Am convingerea că am vorbit cu un om aflat la capătul puterilor. Era tot atât de captiv în cușca lui, ca oricare dintre animalele mele. Nu

mă interesează ce dovezi împotriva sinuciderii o să găsiți; sunt convins că Nathan Oliver s-a sinucis.

– Mulțumesc, îi răspunse încet Dalglish. Acesta a fost sfârșitul conversației, și ultima oară când l-ați văzut sau ați vorbit cu el?

– Da, ultima oară. Poate ultima oară când l-a văzut cineva. Asta, bineînțeles, dacă n-a fost crimă. Dar sunt naiv. Probabil dau prea mare importanță ultimelor lui cuvinte. Poliția Metropolitană nu și-ar trimite formidabilul poet-detectiv să ancheteze o sinucidere oarecare pe o insuliță.

Poate că nu intenționase să pară batjocoritor, dar reușise totuși. Kate stătea chiar lângă Benton și i se păru că-l aude mârâind încet ca un cățeluș enervat. Sunetul era atât de ridicol, încât trebui să facă un efort de voință să nu zâmbească. Yelland continuă:

– Poate ar trebui să vă spun și că nu-l cunoșteam și nu l-am întâlnit pe Oliver până la cina de aseară și convorbirea pe care-am avut-o cu el după aceea. L-am respectat ca romancier, dar nu mi-a plăcut de el. Și acum, dacă nu mai aveți alte întrebări, aș dori să mă întorc la Murrelet Cottage.

Plecă la fel de rapid precum venise.

– Asta chiar că e ciudat, domnule, zise Benton. Prima dată recunoaște că s-a dus la cină doar ca să se ia la ceartă cu Oliver, apoi merge afară după el fie să se împace cu el, fie să-l amenințe și mai tare. Nu pare sigur care din două, și e om de știință.

– Chiar și oamenii de știință sunt capabil de gesturi necugetate, zise Dalglish. Trăiește și lucrează într-o stare constantă de amenințare pentru el și familia lui. Laboratorul Hayes-Skolling e atacat îndeosebi de organizațiile de protecție a animalelor.

– Așa că el vine pe Combe și-și lasă nevasta și copiii neprotejați, zise Benton.

– Nu avem de unde ști asta, interveni Kate. Un lucru însă e sigur, domnule. Având în vedere mărturia doctorului Yelland,

nimeni nu va fi convins că a fost o crimă. A fost teribil de hotărât să ne convingă că Oliver s-a sinucis.

– Poate pentru că așa crede el cu adevărat, zise Benton. La urma urmei, el n-a văzut urmele alea de pe gâtul lui Oliver.

– Nu, dar e om de știință. Dacă le-a făcut el, atunci ar trebui să știe că există.

Miranda Oliver le comunică la telefon că era gata să răspundă la orice întrebare dacă Dalglish dorea să vină la ea. Din moment ce era vorba de o discuție cu o fiică probabil îndurerată, Dalglish se gândi că ar fi o dovadă de tact să o ia doar pe Kate cu el. Oricum, avea nevoie de Benton pentru alte lucruri – trebuiau verificate distanțele dintre cabane și far, trebuiau fotografiate stâncile inferioare, mai ales locurile pe unde ar fi comparativ ușor de trecut, fie la urcare, fie la coborâre. Creasta inferioară va reprezenta o problemă. Era complet acoperită de tufișuri, și fără îndoială orice locuitor al cabanelor de pe coasta de vest a insulei putea veni pe jos ultimii aproximativ patru sute de metri până la far, fără să fie văzut.

Peregrine Cottage era mai mare decât păruse din aer, când arăta chiar pipernicită față de conacul Combe, sau chiar față de vecina ei, Seal Cottage. Era adăpostită într-o mică depresiune, ascunsă pe jumătate de cărare, și mult mai departe de creasta de stânci decât toate celelalte cabane. Era construită în același stil, ziduri de piatră și un pridvor, două ferestre la parter și două la etaj, acoperiș de tablă. Dar această asemănare perfectă cu celelalte avea ceva vag deprimant, chiar amenințător. Probabil distanța față de creastă și caracterul retras al depresiunii puțin adânci crea impresia de izolare intenționată, de cabană proiectată cu bună știință să fie mai puțin atractivă decât vecinele ei.

Ferestrele de la parter erau acoperite de perdele. Ușa avea un ciocânel simplu de metal și când Kate îl lovi încet, se deschise aproape imediat. Miranda Oliver se trase la o parte și le făcu semn să intre.

Dalgliesh se opri un minut să citească principalele informații despre Nathan Oliver în *Who's Who* înainte de a pleca de la biroul său din Londra, așa că știa că se căsătorise în 1970 și că avusese treizeci și șase de ani când se născuse fiica lui. Dar tânăra care-l privea acum calmă părea mai bătrână decât cei treizeci și doi de ani ai ei. Avea pieptul voluminos și începea să aibă aerul impunător al unei adevărate matroane. În afara nasului puternic și al frunții înalte, Dalgliesh nu observă vreo asemănare prea mare cu tatăl ei. Părul castaniu-deschis extrem de bogat era legat la ceafă, avea gura mică și fermă și pomeții ușor lăsați. Cel mai remarcabil lucru la chipul ei erau ochii verzi-cenușii cu care îl măsura acum pe îndelete. Nu se vedea nici un semn că ar fi plâns de curând.

Dalgliesh făcu prezentările. Acesta era un moment prin care trecuse de multe ori de-a lungul carierei sale de detectiv, și întotdeauna i se părea deosebit de dificil, ca de altfel absolut tuturor colegilor lui. Trebuia să rostească frazele convenționale de condoleanțe, dar în urechile lui toate sunau întotdeauna în cel mai bun caz nesincere și în cel mai rău niște dulcegării jenante. Dar de data asta fu întrerupt încă înainte de a începe:

– Bineînțeles că pierderea mea a fost cea mai mare, zise Miranda Oliver. La urma urmei, sunt fiica lui și i-am fost alături, ajutându-l în munca lui, aproape toată viața mea de adult. Dar moartea tatălui meu este de asemenea o pierdere pentru literatură și lume. Vă pot oferi ceva? zise ea după o clipă de pauză. O cafea? Ceai?

Lui Dalgliesh momentul i se păru aproape bizar.

– Nu, mulțumim, nu dorim nimic. Îmi pare rău că trebuie să vă deranjez într-un asemenea moment, dar sunt sigur că

înțelegeți necesitatea. Să ne așezăm? zise el când văzu că nu li se oferise încă un loc.

Încăperea se întindea pe toată lungimea cabanei, zona de luat masa era aproape de o ușă care ducea probabil în bucătărie, iar biroul lui Oliver era în celălalt capăt. În fața ferestrei cu vedere la mare era un birou greu de stejar, cu o mäsută lângă el, cu un calculator și un copiator, și câteva rafturi din lemn de stejar de-a lungul a doi pereți. Zona de luat masa avea de asemenea rolul de cameră de zi cu două fotolii de cele două părți ale șemineului de piatră și cu o canapea așezată sub geam. Impresia generală era de austeritate lipsită de confort. Nu se simțea un miros detectabil de ars, dar grătarul șemineului era plin de hârtie înnegrită și cenușă albă.

Se așezară la masă, iar Miranda Oliver arăta calmă și sigură pe ea ca la o vizită de curtoazie. După ce se așezară, auziră pași greoi coborând încet scările. Apăru un tânăr. Cu siguranță le auzise bătaia la ușă și știa că erau aici, dar se uită la Dalglish și la Kate ca și cum l-ar fi luat prin surprindere prezența lor. Purta jeansi și un pulover albastru-închis atât de voluminos, încât îl făcea să pară și mai fragil. Spre deosebire de Miranda Oliver, Dennis Tremlett părea devastat de durere sau de frică, probabil de amândouă. Avea un chip tineresc, cu aspect vulnerabil, cu buzele aproape incolore. Părul castaniu îi era tuns cu un breton drept, dar foarte scurt deasupra ochilor adânciți în orbite, dându-i aerul unui călugăr novice. Dalglish aproape se aștepta să vadă o tonsură monahală.

– Acesta este Dennis Tremlett, zise Miranda. A fost redactorul și secretarul tatălui meu. Cred că ar trebui să vă spun că Dennis și cu mine suntem logodiți și ne vom căsători –, dar poate tata a anunțat asta la cină aseară.

Dalglish se întrebă dacă ar fi cazul să-i felicite.

– Nu, zise Dalglish. Nu ni s-a spus. Nu veniți la masă cu noi, domnule Tremlett?

Tremlett se apropie de masă și Dalglish observă că avea un ușor șchiopătat. După un moment de ezitare se așeză pe un scaun, alături de Miranda. Aceasta îi aruncă o privire posesivă și puțin amenințătoare și-și întinse mâna spre el. Tremlett nu păru sigur dacă să i-o ia sau nu, dar în cele din urmă îi atinse degetele pentru o clipă și apoi își puse amândouă mâinile sub masă.

– V-ați logodit de curând? întrebă Dalglish.

– Mi-am dat seama că ne iubim în timpul ultimei vizite a tatei în Statele Unite. La Los Angeles, mai exact. Nu ne-am hotărât să ne logodim decât ieri și aseară l-am anunțat și pe tata.

– Cum a primit vestea?

– A zis că bănuia de multă vreme că deveniserăm apropiați, așa că n-a fost o surpriză pentru el. S-a bucurat pentru noi și am vorbit pe scurt despre planurile noastre de viitor, că vom locui în apartamentul din Londra pe care l-a cumpărat pentru a fi folosit de Dennis, cel puțin până ne vom cumpăra o casă proprie, cum ne vom asigura că o să fie bine îngrijit, și că atât Dennis, cât și eu îl vom vizita zilnic. Știa că nu se putea descurca fără noi și nu aveam de gând să-l lăsăm baltă, dar, bineînțeles, asta urma să provoace o schimbare în viața lui. Ne-am întrebat amândoi de atunci dacă nu cumva numai se prefăcuse că se bucura pentru noi, dacă nu cumva era mai neliniștit decât ne-am dat noi seama la gândul de a locui singur. Bineînțeles că nu era să-l lăsăm singur. Aveam de gând să găsim o menajeră de încredere și urma să stăm amândoi cu el pe timpul zilei, dar e posibil să fi fost un șoc mai mare pentru el decât am realizat la momentul acela.

– Deci dumneata i-ai dat vestea, zise Kate. Nu l-ați înfruntat împreună pe tatăl dumitale?

Făcuse probabil o alegere nefericită a verbului. Miranda Oliver se înroși la față și ripostă tăios printre fălcile încleștate:

– Nu l-am înfruntat. Sunt fiica lui. Nu a avut loc nici o înfruntare. I-am dat vestea și a fost fericit s-o audă, cel puțin mie așa mi s-a părut.

Kate i se adresa lui Dennis Tremlett.

– Ați vorbit cu domnul Oliver după ce logodnica dumneavoastră i-a dat știrea?

Tremlett clipi din ochi de parcă încerca să-și stăpânească lacrimile și se văzu clar că avu nevoie de un adevărat efort să-i întâlnească privirea.

– Nu, n-am avut ocazia. A luat cina la conac și a venit acasă după ce eu plecasem deja. Când am sosit aici azi-dimineață, el deja ieșise. Nu l-am mai văzut.

Îi tremura vocea. Kate se întoarse spre Miranda Oliver.

– Cum se simțea tatăl dumitale în ultimul timp? Părea deprimat, îngrijorat, altfel decât de obicei?

– A fost foarte tăcut. Știu că era îngrijorat că îmbătrânea, era îngrijorat că nu mai putea scrie bine. Nu mi-a spus asta chiar așa, dar eram foarte apropiați. Simțeam că era nefericit. Și tu ai simțit asta, nu-i așa, iubitul? îl întreabă pe Tremlett.

Cuvântul de alint, aproape șocant prin cât de neașteptat era, fusese pronunțat răspicat, un cuvânt nou dobândit și încă nefamiliar, nu atât o formă de alint, cât o mică sfidare. Tremlett însă nu păru să bage de seamă.

– Nu-mi făcea multe confidențe, îi zise el lui Dalglish. Nu aveam cu adevărat o asemenea relație. Eu nu eram decât redactorul și secretarul lui. Știu că era îngrijorat că ultima lui carte n-a fost la fel de bine primită precum cele de dinainte. Bineînțeles că a devenit un autor aproape clasic; criticii sunt mereu respectuoși. Dar el însuși nu era satisfăcut. Îi lua mai mult timp să scrie și cuvintele nu-i mai veneau atât de ușor. Dar era încă un scriitor minunat.

I se frânse vocea și se opri. Miranda continuă în locul lui:

– Presupun că domnul Maycroft, și doctorul Staveley, și ceilalți o să vă spună că tata era dificil. Avea tot dreptul să fie

difficil. S-a născut aici și prin actul de constituire a trustului, nu puteau să-l împiedice să vină aici oricând voia. Ar fi trebuit să primească Atlantic Cottage. Avea nevoie de ea pentru munca lui și avea dreptul s-o primească. Emily Holcombe ar fi putut foarte ușor să se mute, dar nu voia. Și apoi chiar la început a mai fost o problemă, pentru că tatăciul a insistat să îl însoțim și eu, și Dennis. Vizitatorii ar trebui să vină singuri. Dar tata a fost de părere că din moment ce Emily Holcombe a putut să și-l aducă pe Roughtwood, și el putea să ne aducă pe mine și pe Dennis. Și oricum, trebuia să ne-aducă; avea nevoie de noi. Domnul Maycroft și Emily Holcombe conduc locul ăsta cum au ei chef. Nu par să înțeleagă că tatăciul e – a fost – un mare romancier. Reguli din acestea prostești nu i se pot aplica lui.

– Credeți că era suficient de deprimat încât să se fi sinucis? întrebă Dalgliesh. Îmi pare rău, dar trebuie să vă întreb acest lucru.

Miranda îi aruncă o privire rapidă lui Dennis Tremlett, vrând parcă să sugereze că ar fi fost o întrebare mai potrivită pentru el. Dar Tremlett stătea țeapăn în scaun, cu ochii ațintiți în jos și mâinile încheștate, și nu-i întâlnește privirea. Miranda continuă:

– Asta e o sugestie îngrozitoare, domnule comandant. Tatăl meu n-a fost genul de om care să se sinucidă și, oricum, n-ar fi făcut-o în felul acesta atât de oribil. Urâtenia îl dezgusta complet și moartea prin spânzurare e urâtă. Avea toate motivele să trăiască. Avea faimă, siguranță și talent. Mă avea pe mine. Îl iubeam.

Kate interveni. Nu era niciodată nesimțită și foarte rar se întâmpla să dea dovadă de lipsă de tact, dar nici nu era nici într-atât de delicată încât să nu pună o întrebare directă.

– Poate că decizia voastră de a vă căsători l-a mâhnit mai mult decât a lăsat să se vadă. La urma urmei, ar fi fost o răsturnare majoră de situație în viața lui. Dacă mai avea și alte

motive de îngrijorare pe care nu vi le-a împărtășit, acesta se poate să fi fost ultima picătură.

Miranda se răsuci către ea îmbujorată. Îi răspunse cu o voce de-abia stăpânită.

– Ce oribil să spuneți așa ceva! Insinuați că eu și Dennis suntem responsabili de moartea tatei. E o cruzime, și e ridicol pe deasupra! Dumneata chiar crezi că nu mi-am cunoscut propriul tată? Am locuit cu el de când am plecat de la școală și am avut grijă de el, i-am făcut viața confortabilă, i-am slujit talentul.

– La asta s-a gândit și domnișoara inspector, interveni cu blândețe Dalglish. Domnul Tremlett și dumneata erați evident hotărâți să nu-l lăsați pe domnul Oliver să sufere, dumneata să continui să-ți asumi responsabilitatea îngrijirii lui, iar domnul Tremlett să continue să-i fie secretar. Dar poate tatăl dumitale nu și-a dat seama care erau intențiile voastre. Doamna inspector Miskin a pus o întrebare rezonabilă, nici crudă, și nici cinică. Avem dovezi că în seara de după ce a aflat vestea, tatăl dumitale a cinat la conac – ceea ce era neobișnuit – și că a fost cu siguranță abătut. De asemenea, că a comandat șalupa pentru azi după-amiază. Nu a zis clar că are de gând să părăsească insula, dar asta a lăsat să se înțeleagă. V-a spus cumva unuia din voi că intenționa să plece?

De data aceasta se uitară unul la altul și Dalglish văzu limpede că întrebarea era pe cât de neașteptată, pe atât de supărătoare. Câteva clipe nu mai zise nimeni nimic. Apoi Dennis Tremlett răspunse încet:

– Mi-a zis pe la începutul săptămânii că ar vrea să meargă în oraș pentru o zi. N-a spus de ce. Am avut senzația că era vorba de documentare.

– Comandând șalupa doar pentru după-amiază, nu ar fi stat o zi întreagă în oraș, zise Kate. A mai plecat vreodată de pe insulă după ce se instalase deja?

Încă o pauză. Dacă Tremlett sau domnișoara Oliver erau tentați să mintă, o clipă de gândire i-ar fi avertizat că poliția putea verifica orice spuneau cu ajutorul lui Jago Tamlyn. În cele din urmă, răspunse Tremlett.

– Din când în când, dar nu des. Nu-mi mai amintesc exact ultima dată.

Dalgliesh sesiză atât în tonul întrebărilor, cât și în răspunsurile lor o schimbare, subtilă, dar de neconfundat. Se hotări să schimbe direcția.

– A pomenit ceva tatăl dumitale despre testament? Există vreo organizație, de pildă, care va beneficia după moartea lui?

Văzu limpede că această întrebare era mai ușoară pentru cei doi.

– Sunt singurul său copil și, natural, sunt principala beneficiară, zise Miranda. Mi-a zis asta acum câțiva ani. Se poate să-i fi lăsat ceva și lui Dennis în semn de mulțumire pentru serviciile lui pe parcursul ultimilor doisprezece ani, și cred că a menționat și asta. Mi-a mai spus că lasă două milioane de lire Trustului Insulei Combe, pentru a fi folosite măcar în parte pentru construirea încă a unei cabane care să-i poarte numele. Nu știu dacă și-a schimbat testamentul recent. Dacă și l-a schimbat, mie nu mi-a spus. Știu că era din ce în ce mai supărat că trustul nu i-a pus Atlantic Cottage la dispoziție. Presupun că acționau la îndemnul domnului Maycroft. Nimeni de aici nu are idee cât de importantă era cabana aceea pentru tăticul meu. Locul unde lucrează este esențial pentru el și cabana asta nu este de fapt potrivită. Știu că are două dormitoare, iar majoritatea cabanelor n-au, dar tata nu s-a simțit niciodată ca acasă aici. Domnul Maycroft și Emily Holcombe n-au părut niciodată să realizeze că tata era unul dintre cei mai mari romancieri ai Angliei și că avea nevoie de anumite lucruri pentru munca lui – locul potrivit, priveliștea potrivită, suficient spațiu și, de asemenea, intimitate. Dorea

Atlantic Cottage și ar fi putut fi foarte ușor să-i fie dată lui. Aș fi foarte încântată să aflu că a tăiat trustul din testament.

– Când exact i-ați dat tatălui dumitale vestea despre logodnă? întrebă Kate.

– Ieri pe la ora cinci, poate puțin mai târziu. Fusesem cu Dennis la o plimbare lungă de-a lungul stâncilor și am venit acasă singură. Tăticul era aici și citea, iar eu i-am făcut un ceai și i-am spus. A fost foarte drăguț, dar n-a zis prea multe, doar că se bucura pentru noi și că se așteptase la asta. Apoi a zis că va lua cina la conac, așa că am sunat-o pe doamna Burbridge și i-am spus să pregătească încă o porție. A zis că era un musafir acolo pe care dorea neapărat să-l întâlnească. Se poate să fi fost doctorul Speidel sau doctorul Yelland, ei sunt singurii alți oaspeți pe insulă.

– A spus despre ce era vorba?

– Nu. A zis că se duce în camera lui să se odihnească până va fi timpul să se schimbe pentru cină. Nu l-am mai văzut până a coborât, chiar înainte de șapte și jumătate, și a plecat la conac. Nu mi-a mai zis decât că se va întoarce târziu.

Dalgliesh se întoarce și spre Tremlett.

– Și dumneata când l-ai văzut ultima dată?

– Cu puțin înainte de ora unu. M-am întors în camera mea din clădirea adiacentă la ora obișnuită pentru prânz. A zis că nu va avea nevoie de mine după-amiază – de obicei nu lucrează vinerea – așa că m-am gândit să ies la o plimbare. I-am spus Mirandei unde mă duc și am știut că o să vină și ea să ne întâlnim și să vorbim despre planurile noastre. După aceea am hotărât ca ea să meargă să-i spună tatălui ei, iar eu m-am întors în camera mea. Am venit înapoi aici la opt, așteptându-mă să-l găsesc ca să ia cina cu noi doi, dar Miranda mi-a spus că s-a dus la conac. Nu l-am mai văzut după aceea.

De data aceasta cuvintele îi veniseră mult mai ușor și mai prompt. Oare le repetase?

Kate se uită la Miranda.

– Presupun că a venit foarte târziu.

– A venit mai târziu decât m-am așteptat, dar am auzit ușa și m-am uitat la ceasul de pe noptieră. De-abia trecuse de unsprezece. N-a mai intrat să-mi spună noapte bună. De obicei o face, dar nu întotdeauna. Presupun că n-a vrut să mă deranjeze. L-am văzut pe geam azi-dimineață plecând la șapte și douăzeci. Eu tocmai ieșisem de sub duș și mă îmbrăcam. Când am coborât, am observat că își făcuse un ceai și mâncase o banană. M-am gândit că s-a dus la o plimbare matinală și că se va întoarce pentru micul dejun, ca de obicei.

Nici unul nu pomenise nimic de hârtia arsă din cămin. Dalglish fu surprins că nu o curățaseră, dar probabil Miranda Oliver și Tremlett își dăduseră seama că ar fi inutil, din moment ce mai mult ca sigur că Maycroft și Staveley le spusese că o văzuseră.

– Au fost arse niște hârtii, zise el. Puteți să-mi spuneți vă rog despre asta?

Tremlett înghiți în sec, dar nu răspunse. Aruncă o privire rugătoare către Miranda, dar aceasta era pregătită.

– Erau șpalturi ale ultimului roman al tatei. Lucra la ele, făcând schimbări importante. Tata n-ar fi făcut una ca asta. Sunt sigură că a intrat cineva în cabană în timpul nopții.

– Dar nu era încuiată ușa?

– Nu. Foarte rar o încuiem, pentru că aici pe insulă nu e nevoie. Când s-a întors aseară atât de târziu ar fi putut probabil s-o încuie din obișnuință, dar poate pur și simplu a uitat sau nu s-a mai obosit. Nu era încuiată când m-am trezit azi-dimineață, dar nici nu avea de ce să fie. Evident că tatăl a lăsat-o deschisă când a plecat.

– Dar a văzut cu siguranță urmele distrugerii. Și nu aveau cum să nu-l îngrozească. N-ar fi fost natural să te trezească și pe dumneata, să te întrebe ce s-a întâmplat?

– Poate, dar n-a făcut-o.

– Nu ți se pare surprinzător acest lucru?

Dalgliesh se trezi uitându-se țintă în ochii care-l priveau cu ostilitate.

– Tot ce s-a întâmplat începând de ieri este surprinzător. E surprinzător că tatăl meu e mort. Poate că n-a observat sau poate că n-a vrut să mă deranjeze.

Dalgliesh i se adresa lui Dennis Tremlett.

– Cât de importantă este pierderea? Dacă erau șpalturi, presupun că mai există un set aici și încă unul la editură.

Tremlett își regăsi vocea.

– Erau importante. Nu le-ar fi ars niciodată. Insista întotdeauna să primească șpalturi pe care să facă ultimele corecturi, nu pe manuscris. Asta era foarte dificil pentru editură, bineînțeles, și era mai scump pentru el, dar nu-și corecta niciodată romanele până nu primea șpalturile. Și corecta foarte mult. Așa îi plăcea lui să lucreze. Uneori făcea schimbări între o ediție și următoarea. Nu credea niciodată că un roman putea fi cu totul perfect. Și nu accepta corectorii de la editură. Lucra cu mine. El scria cu creionul schimbările dorite, și eu le copiam în cerneală pe setul meu de șpalturi. Și setul acela a dispărut, la fel ca al lui.

– Și unde erau păstrate?

– În sertarul de sus al biroului. Nu erau încuiate. Nu s-a gândit că ar fi necesar.

Dalgliesh voia să vorbească numai cu Tremlett singur, dar știa că nu va fi ușor. I se adresa din nou Mirandei:

– Cred că m-am răzgândit în legătură cu ceaiul sau cafeaua. Aș dori puțină cafea, dacă nu e prea mare deranjul.

Dacă o deranjase cererea, Miranda își ascunse bine iritarea și ieși fără un cuvânt din camera de zi. Dalgliesh văzu cu ușurare că închide ușa în urma ei. Se întrebă dacă alesese bine cafeaua. Dacă Oliver fusese foarte pretențios, probabil va trebui să macine boabele și asta va lua timp, dar dacă n-avea de gând să se ostenească pentru el, nu se putea baza pe mai mult de câteva minute.

Așa că îl întreabă pe Tremlett fără nici un preambul:

– Cum era domnul Oliver ca șef?

Tremlett își ridică privirea spre el. Acum părea dintr-odată dornic să vorbească.

– Era dificil, dar la urma urmei de ce să nu fie? Adică, nu-mi făcea confidențe și uneori își pierdea răbdarea, dar nu mă deranja. Îi datorez totul. Am lucrat pentru el doisprezece ani și au fost cei mai buni ani din viața mea. Eram redactor independent când l-am întâlnit și în cea mai mare parte lucrasem cu editura lui. Fusesem multă vreme bolnav, așa că îmi era greu să-mi găsesc o slujbă fixă. A văzut că eram meticulos, așa că după ce am lucrat cu el la o carte, m-a angajat permanent. Mi-a plătit cursurile la seară ca să învăț să lucrez pe calculator. A fost pur și simplu un privilegiu să lucrez pentru el, să fiu de față zi de zi. Am citit odată niște cuvinte de T. S. Eliot care mi se pare că i se potrivesc absolut perfect: „Dăruindu-te zbaterii intolerabile dintre cuvinte și sensuri“. Oamenii ziceau despre el că e un Henry James modern, dar chiar nu era. Avea într-adevăr frazele lungi și complicate, dar la James mi s-a părut întotdeauna că ascund adevărul. Însă la Nathan Oliver, îl revelau. Niciodată n-o să uit ce-am învățat de la el. Nu pot să-mi imaginez viața fără el.

Era aproape în lacrimi. Dalglish îl întreabă cu blândețe:

– Cât de mult l-ai ajutat? Vreau să spun, a discutat vreodată cu dumneata ce proiecte avea, ce voia să scrie?

– N-avea nevoie de ajutorul meu. Era un geniu. Dar uneori îmi spunea – poate despre o parte cu acțiune – „Crezi asta? Ți se pare rezonabil?“ Și atunci îi spuneam. Nu cred că-i plăcea prea mult să inventeze narațiuni.

Oliver fusese norocos să găsească un acolit cu o dragoste autentică de literatură și o sensibilitate care să-i fie pe măsură, o persoană probabil mulțumită să-și subvalueze propriul talent minor pentru a-l servi pe acela mai mare. Dar durerea era autentică și era greu să-l vezi ca ucigaș al lui Oliver. Era însă

adevărat și că Dalglish întâlnise criminali cu abilități actoricești extraordinare. Chiar și când e autentică, durerea poate fi cea mai înșelătoare dintre emoții și extrem de rar era lipsită de complicații. E foarte posibil să plângi din toată inima moartea unui om talentat și în același timp să fii încântat de moartea omului însuși. Dar arderea cărții era cu siguranță altceva. Asta arăta ură pentru operă în sine și o perversitate a minții pe care n-o detectase la Tremlett. Deci ce anume plângea omul acesta, moartea oribilă a unui mentor sau o grămadă de hârtie înnegrită cu notițele atente în creion ale unui mare scriitor? Nu putea să împărtășească durerea, dar împărtășea sincer indignarea și oroarea față de cea din urmă.

Întră Miranda. Kate se ridică s-o ajute cu tava. Miranda turnă cafeaua pe care de fapt Dalglish n-o voise, și o băură repede amândoi, și el, și Kate. Era excelentă. Imediat după aceea, întrevăderea păru să ajungă la sfârșit. Tremlett se ridică în picioare și ieși poticnindu-se din cameră și Miranda îi conduse pe Dalglish și Kate până la intrare, închizând cu grijă ușa în urma lor.

Se îndreptară spre Seal Cottage. După un moment de tăcere, Dalglish începu:

– Domnișoara Oliver și-a lăsat opțiunile foarte deschise, nu ți s-a părut? Absolut de neclintit în convingerea că tatăl ei nu ar fi putut în nici un caz să se sinucidă, când doar cu câteva minute înainte enumerase motivele pentru care ar fi putut face exact asta. Tremlett e distrus și îngrozit, în timp ce ea e perfect stăpână pe sine. E ușor de văzut cine e partenerul dominant în relația asta. Ți s-a părut că Tremlett mințea?

– Nu, domnule, dar m-am gândit că poate ea mințea. Vreau să spun, toate chestiile alea despre logodnă – tăticul mă iubește, tăticul vrea ca fetița lui să fie fericită – chiar sună asta a ceea ce-ar zice Nathan Oliver pe care-l cunoaștem noi?

– Nu-l cunoaștem noi, Kate. Numai ce ne-au spus alții despre el.

– Și toată povestea cu logodna mi s-a părut stranie la început. Prima dată m-am tot mirat de ce nu s-au dus să-i spună lui Oliver deodată, de ce Tremlett a avut așa mare grijă să stea deoparte după ce s-a aflat vestea. Apoi însă m-am gândit că poate nu-i chiar așa de ciudat. Poate că Miranda plănuise să-i spună singură tatălui ei, să-i explice ce simțea, să clarifice planurile pe care și le făurise. Și dacă el nu era nicicum de-acord, poate nici nu i-ar mai fi spus lui Tremlett. Ar fi putut să-l mintă, să-i spună că Oliver a fost încântat de căsătoria lor... Dar nu prea are sens, nu? Oricum ar fi aflat adevărul imediat, azi-dimineață ar fi venit la lucru și tatăcul i-ar fi spus.

– Da, i-ar fi spus, zise Dalglish. Afară, bineînțeles, de cazul în care Miranda putea fi suficient de sigură că a doua zi dimineață tatăcul nu va mai fi de față să spună ceva.

Pe la ora patru, Dalglish și echipa lui primiseră cheile de la camere, inclusiv pe cea de la intrarea laterală în conac și se instalaseră, Dalglish în Seal Cottage și Kate și Benton în două camere alăturate în fosta clădire a grajdurilor. Dalglish se hotărâse să-i lase pe Kate și pe Benton să discute cu Emily Holcombe, cel puțin prima oară. Ca ultimă membră a familiei sale și ca cea mai veche locuitoare a insulei, ar fi putut probabil să-i dea mai multe informații despre rezidenți decât oricine altcineva și, în afară de asta, voia neapărat să stea de vorbă cu ea. Dar aceea întrevedere putea aștepta și el, nu ea, va fi cel care o va conduce. Era important ca toți suspectii să realizeze că Benton și Kate erau parte a echipei lui.

Se întoarse la birou să aranjeze niște detalii administrative și fu surprins de faptul că Maycroft nu părea să fie îngrijorat că doctorul Speidel nu dăduse încă nici un semn de viață, dar presupunea că asta se datora politicii împământe-nite pe insulă de a nu-i deranja pe oaspeți. Doctorul Speidel fusese pe insulă la momentul crimei; mai devreme sau mai târziu, singurătatea lui autoimpusă va trebui încălcată.

Maycroft era singur în birou când intră Dalglish și, aproape imediat după aceea, își făcu apariția Adrian Boyde.

– A venit doctorul Speidel, zise el din prag. Dormea când l-ai sunat mai înainte, nu era la plimbare, și n-a primit mesajul decât după ora trei.

– Poftește-l înăuntru, te rog, Adrian. Știe despre Nathan Oliver?

– Nu cred. L-am întâlnit intrând pe ușa din spate. Eu, unul, nu i-am spus.

– Bine. Roag-o pe doamna Plunkett să ne trimită niște ceai, te rog. Cam în zece minute. Unde e doctorul Speidel acum?

– Pe hol, stă pe bancheta de stejar. Nu arată bine de loc.

– Ne-am fi dus noi la el, dacă ne-ar fi spus. De ce n-a sunat să-l ia mașina de teren? E destul de departe să vii pe jos de la Shearwater Cottage.

– Și eu l-am întrebat. A zis că s-a gândit c-o să-i facă bine o plimbare.

– Spune-i că i-aș fi recunoscător dacă ar putea să ne acorde un minut. Nu ar trebui să dureze mai mult. A sosit abia miercuri și aceasta e prima lui vizită pe insulă, îi zise apoi lui Dalglish. M-aș mira foarte tare să aibă ceva folositor să vă spună.

Boyde dispăru. Așteptară în tăcere. După câteva clipe, ușa se deschise larg și Boyde zise tare, de parcă ar fi prezentat oficial un vizitator important:

– Domnul doctor Speidel.

Dalglish și Maycroft se ridicară în picioare. Doctorul Speidel aruncă o privire rapidă către Dalglish și păru complet dezorientat pentru o clipă, gândindu-se probabil că ar fi trebuit să-l recunoască. Maycroft nu mai făcu nici o prezentare. Simțind probabil că stând în spatele biroului părea nepotrivit de oficial, poate chiar vag amenințător, îi făcu semn lui Speidel să se așeze într-unul din fotoliile din fața căminului gol, apoi se așeză în fotoliul din fața lui. Doctorul arăta într-adevăr bolnav. Fața lui frumoasă și distinsă era roșie și răvășită, iar picăturile de transpirație de pe frunte semănau cu niște pustule. Poate era îmbrăcat prea gros pentru ziua relativ caldă. Pantalonii groși, puloverul de lână pe gât, haina de piele și fularul erau mai potrivite pentru miezul iernii

decât pentru această după-amiază însoțită de toamnă. Dalglish își răsuci scaunul spre ei, dar aștepta să fie prezentat înainte să se așeze.

– Acesta e domnul comandant Dalglish, ofițer de poliție de la New Scotland Yard. A venit aici pentru că s-a întâmplat o tragedie. De aceea mi s-a părut necesar să vă deranjez. Îmi pare rău că trebuie să vă anunț că Nathan Oliver a murit. I-am descoperit corpul neînsuflețit azi-dimineață la ora zece, spânzurat de balustrada din vârful farului.

În mod straniu, prima reacție a lui Speidel fu să se ridice din fotoliu și să vină să dea mâna cu Dalglish. În ciuda chipului îmbujorat, avea mâinile neașteptat de reci și de jilave. Se așeză la loc în fotoliu și își desfăcu încet fularul de la gât, părând să mediteze ce anume să răspundă. Când, în cele din urmă, vorbi, Dalglish sesiză un foarte vag accent german.

– Este o tragedie pentru familia lui, pentru prietenii lui și pentru literatură. Era foarte apreciat în Germania, mai ales romanele din perioada de mijloc a creației sale. Vreți să spuneți că moartea a fost o sinucidere?

Maycroft aruncă o privire către Dalglish și-l lăsă pe el să răspundă.

– Se pare că da, există însă și dovezi contrare. Evident, dorim să clarificăm totul și, dacă e posibil, înainte ca știrea să se răspândească la nivel național.

– Nu se pune problema păstrării secretului, interveni Maycroft. O asemenea moarte va atrage cu siguranță interes și doliu internațional. Trustul speră că, dacă se află rapid ce s-a întâmplat, viața pe insulă nu va fi deranjată prea mult timp.

Făcu o pauză și păru să regrete ceea ce tocmai mărturisise.

– Bineînțeles că tragedia a tulburat mult mai mult decât numai tihna de pe Combe, dar este în interesul tuturor, inclusiv al familiei domnului Oliver, să se afle ce anume s-a întâmplat cât mai curând posibil, pentru a împiedica zvonurile și speculațiile.

– Am întrebat pe toată lumea dacă l-a văzut cineva pe domnul Oliver după cina de aseară și, mai ales, azi-dimineață, zise Dalglish. Ne-ar fi de mare ajutor să aflăm în ce stare psihică se afla în orele de dinaintea morții și, pe cât posibil, când anume a murit.

Răspunsul lui Speidel fu întrerupt de un acces puternic de tuse. Își privi apoi mâinile încleștate în poală și pentru câteva secunde păru pierdut într-o stare de meditație. Tăcerea păru nepotrivit de lungă. Lui Dalglish nu-i venea să creadă că era o reacție de durere atât de profundă pentru un om pe care tocmai afirmase că nu-l cunoștea în mod personal. Prima lui reacție fusese o frază de condoleanțe convenționale, rostite fără nici o emoție deosebită. Și era extrem de improbabil ca întrebarea atât de simplă a lui Dalglish să necesite atâta timp de gândire. Se întrebă dacă nu cumva era într-adevăr grav bolnav. Tusea de mai înainte păruse clar dureroasă. Doctorul Speidel mai tuși o dată în batistă și de data asta pentru mai mult timp. Probabil tăcerea nu fusese decât o încercare de a-și stăpâni tusea.

În cele din urmă, își ridică privirea.

– Vă rog să mă iertați, tusea asta e foarte deranjantă. Am început să mă simt rău pe șalupă când am venit încoace, dar nu destul de rău încât să-mi anulez vizita. M-am gândit că odihna și aerul curat mă vor vindeca imediat. Mi-ar părea rău să fiu o pacoste și să îmbolnăvesc pe toată lumea de pe insulă cu gripă.

– Dacă preferați cumva să vorbim mai târziu... zise Dalglish.

– Nu, nu. E important să vă vorbesc acum. Cred că vă pot ajuta cu momentul morții. Cât despre starea de spirit, despre asta nu știu nimic. Nu-l cunoșteam personal pe Nathan Oliver și nu mi-aș permite să sugerez că-l înțelegeam ca om decât în măsura în care-i înțelegeam cărțile. Pot să v-ajut cu ora morții, însă. Am convenit să ne întâlnim la far azi-dimineață la

ora opt. Nu am dormit bine din cauza unei febre ușoare și nu m-am trezit la timp. Când am ajuns la far era deja opt și șase minute. N-am reușit să intru. Ușa era încuiată.

– Cum ați ajuns la far, domnule doctor? Ați comandat mașina de teren?

– Nu, am mers pe jos. După ce am trecut de cabana cea mai apropiată de-a mea – Atlantic cred că se numește – am coborât printre stânci și am mers pe cărarea de sub creastă până a devenit impracticabilă, cam la douăzeci de metri de far. Am sperat să trec neobservat.

– Ați văzut pe cineva?

– Nu, nici în drum spre far, nici pe drumul înapoi.

Urmă o tăcere. Apoi Speidel continuă, fără vreun imbold din partea lui Dalglish.

– M-am uitat la ceas când am sosit la ușa farului. Deși întârzasem șase minute, mă gândeam că domnul Oliver mă va aștepta totuși, fie în fața ușii, fie înăuntru, în far. Dar ușa era încuiată, cum am spus.

Maycroft se uită la Dalglish.

– Probabil era zăvorâtă pe dinăuntru. După cum i-am explicat domnului Dalglish, a existat o cheie la un moment dat, dar a dispărut de mai mulți ani.

– Ați auzit zăvorul de după ușă? întrebă Dalglish.

– N-am auzit nimic. Am bătut la ușă cât de tare am putut, dar n-a răspuns nimeni.

– Ați înconjurat farul?

– Nu mi-a trecut prin minte. Nu văd ce rost ar fi avut. Primul meu gând a fost că domnul Oliver a sosit și a găsit farul încuiat, așa că s-a dus după cheie. Celelalte posibilități erau că n-a avut de gând să vină la întâlnirea cu mine sau că mesajul meu n-a ajuns la el.

– Cum ați aranjat întâlnirea? întrebă Dalglish.

– Dacă m-aș fi simțit suficient de bine să merg la cină aș fi vorbit cu domnul Oliver în persoană. Am fost informat că

era așteptat aseară. Am scris în schimb un bilet. Când a venit tânăra cu supa și whisky-ul, i l-am dat ei și am rugat-o să i-l înmâneze. Era în mașina de teren și de la ușă am văzut că a pus plicul de la mine într-o tașcă de piele pe care scria *Poștă*, agățată de bord. A zis că i-o va înmâna personal domnului Oliver la Peregrine Cottage.

Dalgliesh nu menționează că nu se găsisese nici un bilet asupra corpului.

– I-ați spus cumva în mesaj că întâlnirea ar trebui păstrată secret?

Speidel reuși să schițeze un zâmbet ironic, întrerupt însă de o nouă criză mai scurtă de tuse.

– Nu i-am scris „ardeți sau mâncați hârtia asta după ce o citiți“. Nu conținea fraze teatrale de copii de școală. I-am scris pur și simplu că aș dori să discut cu el o chestiune privată, importantă pentru amândoi.

– Vă amintiți cumva cuvintele exacte? zise Dalgliesh.

– Bineînțeles. L-am scris ieri înainte să vină tânăra – Millie, cred – cu proviziile pe care le-am cerut. Asta a fost acum mai puțin de douăzeci și patru de ore. Am folosit o hârtie albă simplă și am scris sus numele și numărul de telefon al cabanei mele, ora și data. I-am scris că-mi pare rău să-i deranjez solitudinea, dar că am o chestiune de foarte mare importanță pentru mine pe care aș vrea să o discut personal cu el, căci îl privește și pe el. L-am rugat apoi să vină să ne întâlnim la far a doua zi dimineată, la ora opt. Dacă nu i se pare convenabilă ora, i-aș fi recunoscător să sune la Shearwater Cottage să aranjăm o altă dată.

– Ați scris ora opt cu litere sau cifre?

– Cu litere. Când am găsit farul încuiat, m-am gândit că poate tânăra a uitat să-i dea mesajul, dar n-am fost deosebit de îngrijorat. Și eu și domnul Oliver eram pe insulă. Nu putea să-mi scape.

Exprimarea aceasta, rostită aproape din întâmplare, i se păru complet neașteptată lui Dalgliesh și probabil semnificativă. Se lăsă o tăcere.

– Ați sigilat mesajul?

– Nu, nu l-am sigilat, dar l-am pus într-un plic. În mod normal nu siglez un plic livrat la mână. Nu așa e obiceiul și aici? Bineînțeles că putea fi citit, dar nici nu mi-a trecut prin minte că ar face cineva așa ceva. Chestiunea pe care am vrut să o discut cu el era confidențială, nu faptul că ne întâlneam.

– Și după aceea? zise Dalgliesh pe un ton extrem de blajin, ca și cum ar fi interogat un copil vulnerabil.

– După aceea m-am hotărât să văd dacă domnul Oliver era în cabana lui. O întrebam pe menajeră care e cabana lui chiar când am sosit. Am început să merg într-acolo, dar m-am răzgândit. Nu mă simțeam în formă și m-am gândit că poate ar fi mai bine să amân o întâlnire care ar putea fi dure-roasă, până mă voi simți mai bine. Nu era nici o urgență. Cum am mai spus deja, nu avea cum să evite întâlnirea. Dar m-am hotărât să mă întorc la cabana mea trecând pe lângă far și să mai verific o dată. De data asta ușa era întredeschisă. Am deschis-o cu totul și am urcat primele două etaje, strigându-l. Dar n-am primit nici un răspuns.

– Nu ați urcat până în vârful farului?

– Nu avea rost, și obosisem. Începea să mă deranjeze și tusea. Mi-am dat seama că deja mersesem prea mult.

„Acum vine întrebarea vitală“, își spuse Dalgliesh. Se gândi cu atenție la ce cuvinte să folosească. Ar fi inutil să-l întrebe pe Speidel dacă a observat ceva deosebit la parter, din moment ce atunci intrase prima dată în far. Cu riscul de a pune o întrebare care să sugereze răspunsul, trebuia să întrebe direct.

– Ați observat colacele de coardă agățate pe perete imediat lângă ușă?

– Da, le-am observat, zise Speidel. Era o ladă de lemn dedesubt. Presupun că în ea erau alte echipamente de alpinism.

– Ați observat câte corzi erau agățate?

– Cinci, răspunse Speidel. Pe cuiul cel mai îndepărtat de ușa, nu era nici o coardă.

– Sunteți sigur de asta, domnule doctor?

– Sunt sigur. De obicei observ astfel de detalii. Și am făcut și alpinism în tinerețe, așa că eram interesat să văd ce facilități sunt pe insulă. După aceea am închis ușa și m-am întors la cabana mea, luând-o printre tufișurile din centrul insulei, pentru că pe acolo e drumul cel mai ușor, se evită coborârea printre stânci până pe platoul de mai jos.

– Deci nu ați înconjurat farul?

Doctorul Speidel avea evident febră și tușea, dar asta nu-l făcuse să-și piardă inteligența. Răspunse pe un ton mai aspru.

– Dacă aș fi înconjurat farul, domnule comandant, cred că aș fi observat un corp spânzurat, chiar și prin ceața de dimineață. Nu am înconjurat farul, nu m-am uitat în sus și nu l-am văzut.

Dalgliesh întrebă cu voce înceată:

– Ce anume ați vrut să discutați în particular cu domnul Oliver? Îmi pare rău dacă par indiscret, dar sunt sigur că vă dați seama că trebuie să știu.

Din nou se lăsă o scurtă tăcere și, în cele din urmă, Speidel răspunse:

– O chestiune de familie, asta-i tot. Nu are cum să aibă vreo legătură cu moartea lui, vă asigur, domnule comandant.

Oricărui alt suspect – și Speidel era suspect, ca toată lumea de pe insulă, de altfel – Dalgliesh i-ar fi atras atenția că orice detaliu e important în anchetarea unei crime, dar Speidel nu avea nevoie de asemenea atenționări. Rămase în așteptare cât timp Speidel se șterse pe frunte și păru să-și adune puterile. Dalgliesh îi aruncă o privire scurtă lui Maycroft.

– Dacă nu vă simțiți în stare să continuați, putem s-o lăsăm pe mai târziu, zise el. Păreți a avea febră. După cum știți,

există un doctor pe insulă. Poate ar trebui să mergeți să-l vedeți pe doctorul Guy Staveley.

Nu spuse că nu era nici o urgență continuarea discuției. *Era* o urgență, mai ales dacă doctorul Speidel avea să fie internat în salonul medical. Pe de altă parte însă, în afară de faptul că-i displăcea ideea de a îngriji un bolnav, exista și un pericol în continuarea întrevederii dacă Speidel nu era în deplinătatea facultăților sale mintale.

Speidel îi răspunse cu o urmă de nerăbdare iritată în voce.

– Mă simt bine. N-am nimic decât o tuse și puțină febră. Aș prefera să termin acum. Dar aș avea o întrebare, dacă e posibil. Să înțeleg că această investigație a devenit deja o anchetă de crimă?

– Asta a fost întotdeauna o posibilitate, zise Dalglish. Până primesc raportul medicului legist o tratez ca pe o moarte suspectă.

– Atunci ar fi mai bine să vă răspund la întrebare. Aș putea bea niște apă, vă rog?

Maycroft se îndreptă spre o mäsută de lângă perete pe care era o carafă cu apă, când se auzi o bătaie la ușă, urmată imediat de doamna Plunkett cu un cărucior cu trei cești, un ceainic, un vas cu lapte și unul cu zahăr.

– Mulțumesc, zise Maycroft. Am dori de asemenea niște apă proaspătă. Cât de rece posibil, te rog.

În timp ce așteptau, Maycroft turnă ceaiul. Speidel clătină din cap, și tot așa și Dalglish. Nu așteptară mult și apără din nou doamna Plunkett cu o carafă și un pahar.

– E foarte rece, zise ea. Să v-o torn?

Speidel se ridică în picioare și doamna Plunkett îi dădu paharul. Amândoi își făcură câte un semn ușor din cap, și doamna Plunkett așeză carafa pe cărucior.

– Nu arătați prea bine, domnule doctor, zise ea. Cred că ar fi mai bine să vă întindeți în pat.

Speidel se așeză la loc în fotoliu, bău cu sete și zise:

– Acum e mai bine. Nu am prea multe să vă spun.

Așteptă până plecă doamna Plunkett și apoi își așează paharul pe tavă.

– După cum am spus, e o chestiune de familie și am sperat că va putea rămâne confidențială. Tatăl meu a murit pe insula aceasta în niște circumstanțe pe care familia nu le-a investigat niciodată complet. Asta din cauză că mariajul părinților meu începuse să se destrame încă înainte să mă nasc eu. Mama provenea dintr-o distinsă familie militară prusacă și căsătoria ei cu tata a fost privită ca o legătură complet nepotrivită. În timpul războiului tata a fost staționat cu forțele ocupante în Guernsey din Insulele Canalului Mânecii. Asta în sine nu a fost un motiv de mândrie pentru familia mamei, care ar fi preferat un regiment mai distins și un rol mai important. Se zvonea că împreună cu doi colegi ofițeri a făcut o excursie aici după ce s-a aflat că insula a fost evacuată. Nu știu de ce au făcut asta și nici dacă au avut permisiunea ofițerului lor superior. Presupun că nu. Nici unul dintre cei trei nu s-a mai întors. După o anchetă în care s-a dezvăluit escapada, s-a presupus că s-au pierdut pe mare. Familia a fost fericită că măcar s-a terminat căsătoria, și încă nu cu un scandal dezgustător sau cu un divorț – erau foarte fermi împotriva divorțului – ci printr-o moarte convenabilă în serviciu activ, chiar dacă nu se acoperise de gloria tradițională a familiei. Nu mi s-au spus decât extrem de puține lucruri despre tata în copilărie și am avut impresia, așa ca mulți alți copii, că ar fi mult mai bine să nu întreb nimic. După moartea primei mele soții m-am recăsătorit și acum am un fiu de doisprezece ani, care îmi pune întrebări despre bunicul său și cred că e foarte supărat că nu sunt scrise sau măcar povestite detalii din viața lui, ca și cum ar fi cumva degradante. I-am spus că voi încerca să aflu ce s-a întâmplat. Nu am primit prea mare ajutor de la sursele oficiale. În arhivele militare este scris că cei trei tineri au absentat fără permisiune, luând cu ei

o șalupă de nouă metri cu motor. Nu s-au mai întors nicio dată și au fost dați ca dispăruți, probabil înecați. Am avut mai mare noroc dând peste un coleg ofițer căruia tatăl meu i-a destăinuit sub jurământ de păstrare a secretului că cei trei intenționau să ridice steagul german pe o insuliță de lângă coasta Cornwall, probabil ca să arate că era posibil. Combe e singura insulă posibilă și prima mea țintă de investigație. Am fost în Cornwall anul trecut, dar nu și pe insula Combe. Am întâlnit un pescar pensionar, trecut bine de optzeci de ani, care a putut să-mi dea niște informații, dar n-a fost deloc ușor. Oamenii s-au purtat extrem de bănuitor, ca și cum am fi încă în război. Având în vedere obsesia voastră națională față de istoria noastră recentă, mai ales epoca Hitler, uneori am senzația că poate chiar suntem încă.

Ultima frază o rostise cu o urmă de amărăciune în voce.

– Nu aveți cum să aflați multe despre insula Combe dacă i-ați întrebat pe localnici, zise Maycroft. Locul acesta are o istorie lungă și nefericită. Mai sunt și amintirile oamenilor despre trecutul insulei, iar faptul că este proprietate privată și nu se permite accesul turiștilor nu are cum să fie de ajutor.

– Am aflat suficient cât să consider că merită să fac o vizită aici, zise Speidel. Știam că Nathan Oliver s-a născut aici și că venea în vizită de patru ori pe an. A zis asta chiar el într-un articol de ziar din aprilie 2003. S-a făcut mare caz în presă despre copilăria lui din Cornwall.

– Dar era foarte mic când s-a terminat războiul, zise Maycroft. Cum ar fi putut el să v-ajute?

– Avea patru ani în 1940. Putea să-și amintească. Și dacă nu, poate tatăl lui i-a spus ceva despre ce s-a întâmplat în timpul evacuării. Informatorul meu mi-a zis că domnul Oliver a fost printre ultimii care au plecat.

– Dar de ce ați ales farul ca loc de întâlnire? întrebă Dalgliesh. Puteați găsi un loc sigur și privat oriunde pe insulă. De ce nu în cabana dumneavoastră?

Și acum simți o schimbare în atitudinea doctorului Speidel, o schimbare subtilă, dar perceptibilă. Nu-i convenise deloc întrebarea.

– Întotdeauna m-au interesat farurile. E un fel de hobby de-al meu. M-am gândit că domnul Oliver ar putea să mi-l arate. „De ce nu Maycroft sau Jago?” se gândi Dalglish.

– Deci îi cunoașteți povestea, că e o copie după un alt far mai vechi și mai celebru făcut de același constructor, John Wilkes, care a construit Eddystone?

– Da, știam asta.

Vocea lui Speidel slăbi brusc și broboanele de sudoare i se uniră pe frunte, scurgându-i-se acum pe obraji în șiroaie atât de dese, încât chipul îmbujorat părea să i se topească.

– Ne-ați fost de mare folos, mai ales în ce privește momentul morții, zise Dalglish. Vă rog, putem să clarificăm încă o dată orele? Când exact ați ajuns la far?

– Cum am mai spus, am întârziat puțin. M-am uitat la ceas. Era opt și șase minute.

– Și ușa era zăvorâtă?

– Probabil. N-am putut intra și nici nu m-a auzit nimeni.

– Și când anume v-ați reîntors?

– Aproximativ douăzeci de minute mai târziu. Presupun că mi-a luat cam douăzeci de minute, dar nu m-am uitat la ceas.

– Deci cam pe la opt treizeci ușa era deschisă?

– Întredeschisă, da.

– Și în tot acest timp ați văzut pe cineva, fie la far, fie pe drum?

– N-am văzut pe nimeni.

Își puse mâna la cap și închise ochii.

– Vă mulțumesc, ne oprim aici, zise Dalglish.

– Cred că cel mai bine ar fi să-l lăsați pe doctorul Staveley să vă consulte, zise Maycroft. În momentul acesta infirmeria de aici ar fi un loc mai bun pentru dumneavoastră decât Shearwater Cottage.

Încercând parcă să dezmintă acest lucru, Speidel se ridică în picioare. Se clătină și Dalglish se repezi la el și reuși să-l sprijine, apoi îl ajută să se așeze la loc în fotoliu.

– Sunt bine, zise Speidel. Nu am decât o răceală și o febră ușoară. Am o predispoziție la infecțiile pulmonare. Aș prefera să mă întorc în cabana mea. Dacă aș putea lua mașina de teren, poate că domnul comandant m-ar putea duce acolo.

Cererea era complet neașteptată; Dalglish văzu că-l surprinsese pe Maycroft. Îl surprinsese și pe el, dar răspunse că acceptă cu plăcere și se întoarse spre Maycroft.

– Mașina e afară?

– Lângă ușa din spate. Puteți merge, domnule doctor?

– Perfect, mulțumesc.

Într-adevăr părea să-și fi recăpătat puterile și intră împreună cu Dalglish în lift. În spațiul restrâns, respirația lui Speidel se simțea caldă și acră. Mașina de teren era parcată în curtea din spatele conacului și Dalglish conduse în tăcere, la început pe drumul cu denivelări și apoi prin hârtoapele terenului acoperit de tufișuri. Dalglish avea mai multe întrebări pe care voia să i le adreseze, dar simțea instinctiv că acesta nu era momentul propice.

Ajunși la Shearwater Cottage, îl ajută pe Speidel să intre în camera de zi și-l sprijini până acesta se lasă într-un fotoliu.

– Sunteți sigur că vă simțiți bine?

– Perfect, mulțumesc. Vă mulțumesc pentru ajutor, domnule comandant. Am două întrebări pe care am vrut să vi le pun. Prima este: A lăsat Nathan Oliver o scrisoare?

– Nu am găsit nici una. Și a doua întrebare?

– Credeți că a fost ucis?

– Da, zise Dalglish. Asta cred.

– Vă mulțumesc. Asta e tot ce voiam să știu.

Se ridică. Dalglish se apropie încercând să-l ajute să urce scările, dar Speidel apucă balustrada, refuzându-i oferta.

– Mă descurc, mulțumesc. Nu e grav, o noapte de somn și-mi trece.

Dalgliesh așteptă până când Speidel ajunsese cu bine în dormitor, închise apoi ușa cabanei și se întoarse cu mașina la conacul Combe.

Ajuns înapoi în biroul lui Maycroft, acceptă o ceașcă de ceai și se așază cu ea în fotoliul din fața căminului.

– Speidel nu știe nimic despre faruri, zise el. Am inventat numele John Wilkes. Nu el a construit farul vostru sau pe cel din Eddystone.

Maycroft se așază în celălalt fotoliu cu ceașca în mână. Își învârti lingurița gânditor și răspunse fără să se uite la Dalgliesh.

– Îmi dau seama că nu mi-ați permis să fiu de față decât pentru că doctorul Speidel este oaspete aici și eu sunt responsabil în numele trustului pentru binele lui. Îmi dau seama și că, dacă aceasta se dovedește a fi într-adevăr o crimă, și eu sunt un suspect exact ca toți ceilalți. Nu mă aștept să-mi spuneți mie ceva despre anchetă, dar aș vrea să vă spun eu ceva. Eu cred că a zis adevărul.

– Dacă a mințit, s-ar putea să apară o problemă din faptul că i-am pus întrebări într-un moment în care ar putea pretinde că nu se simțea bine pentru a face față unui interogatoriu.

– Dar el a insistat mereu să continueți. Amândoi l-am întrebat dacă într-adevăr vrea să vorbească. Nu a fost forțat. Cum se poate să fie asta o problemă?

– Pentru procuratură, răspunse Dalgliesh. Apărarea ar putea argumenta că se simțea prea rău ca să poată răspunde la întrebări sau să știe ce anume zice.

– Dar n-a zis nimic care să clarifice în vreun fel moartea lui Oliver. Tot ce-a zis a fost despre trecut, despre niște întâmplări nefericite de demult, îngropate în timp, despre bătălii apuse.

Dalgliesh nu răspunse. Era păcat că Maycroft fusese prezent în timpul discuției cu Speidel. Ar fi fost dificil să-l

alunge din propriul birou sau să-i ceară unui om evident bolnav să se deplaseze până la Seal Cottage. Dar dacă Speidel spusese adevărul, acum aveau o confirmare vitală a momentului morții, și ar fi preferat să păstreze acest lucru pentru el și echipa lui. Oliver murise între șapte patruzeci și cinci și opt și un sfert dimineța. În momentul în care Speidel a ajuns la far prima dată, ucigașul lui Oliver se afla undeva în spatele acelei uși zăvorâte, iar cadavrul probabil atârna deja spânzurat de balustrada farului, pe peretele dinspre mare.

Dalglish îl întreabă pe Maycroft dacă poate să continue să-i folosească biroul pentru a discuta și cu Millie. Se gândea că biroul ar fi mult mai puțin intimidant pentru ea decât Seal Cottage și, evident, ar fi câștigat și timp. Maycroft încuviință, dar adăugă:

– Aș vrea să fiu și eu de față, dacă nu vă supărați. Oare n-ar putea să ni se alătore și doamna Burbridge? Ea are cea mai mare influență asupra lui Millie. Cred că ar fi mai bine pentru ea să aibă o prezență feminină alături, adică, în afară de un ofițer de poliție.

– Dar Millie are optsprezece ani, nu? zise Dalglish. Nu e minoră, dar dacă credeți că are nevoie de protecție...

– Nu e asta, răspunse grăbit Maycroft. Pur și simplu mă simt responsabil pentru că am acceptat-o aici. A fost probabil o greșeală, dar acum e aici și s-a trezit implicată în toată teatrala asta și, în afară de asta, a avut și șocul să-l vadă pe Oliver spânzurat. Nu pot să nu mă gândesc că e încă doar un copil.

Dalglish nu prea putea să-i interzică lui Maycroft accesul în propriul birou. Se îndoia că Millie va fi prea încântată să fie și doamna Burbridge aici, dar menajera pâruse o femeie foarte rațională și spera că va ști când să tacă. Dalglish îi chemă pe Kate și pe Benton-Smith prin radio. Dacă vor fi de față și Maycroft și doamna Burbridge, Millie se va confrunța cu prezența a cinci oameni, mult mai mulți decât era

de dorit, dar nu avea de gând să-i excludă pe Kate și pe Benton. Mărturia lui Millie promitea să fie vitală.

– Atunci telefonați-i doamnei Burbridge și rugați-o să fie drăguță s-o caute pe Millie și s-o aducă aici.

Maycroft păru buimăcit pentru o clipă că i se făcuse pe plac așa de ușor. Apoi ridică receptorul și sună. După aceea se uită cu o încruntare prin birou și începu să aranjeze scaunele într-un semicerc în fața căminului, împreună cu cele două fotolii. Intenționa evident să creeze o atmosferă intimă, dar, din moment ce nu era foc în cămin, aranjamentul părea deplasat.

Doamna Burbridge și Millie sosiră după zece minute. Dalgliesh se întrebă dacă nu cumva se certaseră pe drum. Doamna Burbridge avea buzele reduse la o linie subțire și două pete mari și roșii în obraji. Starea de spirit a lui Millie era chiar mai ușor de descifrat. Trecu de la surpriză la vederea aranjamentului scaunelor, la agresivitate și, în cele din urmă, la o prudență șireată, cu versatilitatea unui actor care dă o probă pentru un rol într-o telenovelă. Dalgliesh îi oferî unul din fotolii și o plasă pe Kate în fotoliul din fața ei, iar el se așeză la dreapta lui Kate. Doamna Burbridge se postă lângă Millie, iar Benton și Maycroft ocupară celelalte două scaune.

Dalgliesh începu fără nici un preambul.

– Millie, doctorul Speidel ne-a spus că ieri după-amiază ți-a dat un plic să i-l duci domnului Oliver. Este adevărat?

– Se poate.

Doamna Burbridge interveni:

– Millie, nu fi ridicolă. Și nu-i face pe oameni să-și piardă vremea. Ori ți-a dat, ori nu ți-a dat.

– Mda, OK. Mi-a dat un bilet. Apoi izbucni: De ce trebuie să fie și domnul Maycroft și doamna Burbridge aici? Nu mai sunt minoră!

Deci Millie știa căte ceva despre sistemul penal pentru minori. Dalgliesh nu era deloc surprins, dar nu dorea să

investigheze acum niște delincvențe juvenile din trecut, probabil minore.

– Millie, nu te acuzăm de nimic. Nimeni n-a sugerat că ai făcut ceva greșit. Dar trebuie să știm exact ce s-a întâmplat în ziua de dinaintea morții domnului Oliver. Îți amintești la ce oră ți-a dat doctorul Speidel biletul?

– Cum ați zis și dumneavoastră, după-masă. Înainte de ceai, adăugă apoi, după o pauză.

– Cred că pot să ajut și eu, zise doamna Burbridge. Domnul doctor Speidel a telefonat să spună că nu poate veni la cină, dar că ar dori niște supă și whisky. A zis că nu se simte prea bine. Millie ajuta în bucătărie când am mers să vorbesc cu doamna Plunkett despre supă. Aproape totdeauna are supă pregătită. Ieri era o supă foarte hrănitoare de pui, făcută de ea, bineînțeles. Millie s-a oferit să o ducă la Shearwater Cottage cu mașina de teren. Îi place să conducă mașina. A plecat cam pe la trei.

Dalgliesh își îndreptă din nou atenția asupra lui Millie.

– Deci ai dus supă și whisky-ul, și ce s-a mai întâmplat?

– Doctorul Speidel mi-a dat un bilet. A zis că mă roagă să-l duc la domnul Oliver și eu am zis: „OK, i-l duc“.

– Și apoi ce-ai făcut?

– Păi, l-am pus în tașca de poștă, nu?

– E o geantă de piele pe care scrie *Poștă* atașată de bordul mașinii de teren, explică doamna Burbridge. Dan Padgett livrează toată corespondența la cabane și ia scrisorile pentru ca Jago să le ducă în oraș cu șalupa.

Kate preluă interogatoriul:

– Și după aceea, Millie? Te-ai dus direct la Peregrine Cottage? Și nu spune că poate. Te-ai dus?

– Nu, nu m-am dus. Doctorul Speidel n-a zis că e urgent. N-a zis să i-l duc lui domnul Oliver chiar atunci. N-a zis decât: „Du-te și du-i-l“. Oricum, am uitat, adăugă îmbufnată.

– Cum ai uitat?

– Am uitat, pur și simplu. Oricum, a trebuit să mă duc înapoi la mine în cameră. Trebuia să merg până la baie și m-am gândit să-mi schimb și bluza și pantalonii. E o problemă cu asta?

– Bineînțeles că nu, Millie. Unde era mașina cât timp ai fost în cameră?

– Păi afară, un' să fie?

– Biletul de la doctorul Speidel era încă în tașcă?

– Păi sigur că era. Altfel n-aș fi putut să i-l duc, nu?

– Și când i l-ai dus?

Millie nu răspunse. Kate continuă:

– Ce s-a întâmplat după ce ți-ai schimbat hainele? Unde te-ai dus apoi?

– Bine, m-am dus să-l văd pe Jago. Am știut că merge cu șalupa în larg azi-dimineață ca să verifice motorul și am vrut să mă duc și eu cu el. Așa că m-am dus la Harbour Cottage. Mi-a dat o cană de ceai și niște prăjitură.

– Tot cu mașina?

– Da, tot cu mașina. Am mers cu ea până acolo și am lăsat-o pe chei cât am stat de vorbă cu Jago în cabană.

– Și nu ți-a trecut prin minte că poate scrisoarea era foarte urgentă și că domnul doctor Speidel se aștepta cu siguranță să o duci în drumul înapoi spre casă? interveni doamna Burbridge.

– Păi n-a zis nimic de nici o urgență și nici măcar n-a fost urgent. Nu trebuiau să se-ntâlnească decât azi-dimineață la opt! Se lăasă o tăcere. Oh, la dracu'!

– Deci ai citit-o, zise Kate.

– Se poate. OK, da, am citit-o. Adică, era deschisă. De ce și-a lăsat scrisoarea deschisă dacă nu voia să i-o citească oamenii? Nu poți să duci oamenii la tribunal că au citit un bilețel.

– Nu, Millie, zise Dalgliesh. Dar moartea domnului Oliver poate duce la un proces în tribunal și în acest caz ai putea fi citată ca martor. Știi cât de important va fi să spui adevărul în

instanță. Vei fi sub jurământ. Dacă ne minți acum, s-ar putea să ai niște probleme foarte mari după aceea. Deci ai citit biletul?

– Da, cum am mai zis, l-am citit.

– I-ai spus domnului Tamlyn că l-ai citit? I-ai spus despre întâlnirea de la far dintre domnul Oliver și doctorul Speidel?

Urmă o pauză mai lungă. În cele din urmă, Millie mormăi:

– Mda, i-am spus.

– Și ce ți-a zis?

– N-a zis nimica. Adică, n-a zis nimic despre întâlnire. Mi-a zis că mai bine m-aș duce să-i duc biletul lui domnu' Oliver chiar atunci.

– Și?

– Așa că m-am dus la mașină, nu? Și m-am dus la Peregrine Cottage. N-am văzut pe nimeni, așa că am pus plicul în cutia poștală de-afară. Dacă nu l-a primit, atunci cred că e tot acolo. Am auzit-o pe domnișoara Oliver vorbind cu cineva în sufragerie, dar n-am vrut să i-l dau ei. E o scorpie înfundată și, oricum, biletul nu era pentru ea. Domnul doctor Speidel mi-a zis să i-l dau lui domnu' Oliver și, dacă-l vedeam, i-l dădeam lui. Așa că l-am pus în cutia poștală. Și apoi m-am întors în mașină și am venit înapoi la conac, s-o ajut pe doamna Plunkett să pregătească cina.

– Mulțumesc, Millie, zise Dalglish. Ne-ai fost de mare ajutor. Ești sigură că nu mai este ceva ce ar trebui să știm? Orice altceva ai făcut sau ai zis, sau ți-a zis ție altcineva?

Dintr-odată, Millie începu să strige:

– Mai bine nu duceam niciodată rah.... nenorocitul ăla de bilet! Mai bine-l rupeam în bucăți! Se răsuci spre doamna Burbridge: Și nu vă pare rău c-a murit! La nici unul! Toți n-ai vrut decât să-l vedeți plecat de pe insulă, se vedea foarte bine. Dar mie-mi plăcea de el. Cu mine s-a purtat cumsecade. Ne-am întâlnit de mai multe ori și ne-am dus la plimbare. Era... Vocea îi scăzu la o șoaptă mohorâtă. Eram prieteni.

Urmară câteva clipe de tăcere, întreruptă cu blândețe de Dalglish.

– Când a început această prietenie, Millie?

– Când a fost aici ultima dată – în iulie, cred. Oricum, foarte curând după ce m-a adus Jago aici. Atunci ne-am întâlnit.

În pauza care urmă, Dalglish văzu privirea calculată a lui Millie trecând cercetător de la un chip la altul. Își aruncase bomba verbală și acum era încântată, deși poate puțin speriată, văzând ce reacție puternică obținuse. Înțelegea din tăcerea lor și încruntarea îngrijorată a doamnei Burbridge cât erau de șocați.

Doamna Burbridge îi spuse pe un ton sever:

– Deci asta făceai tu în diminețile acelea când îți spuneam să verifici lenjeria de pat. Ziceai că te duceai să te plimbi. Eu m-am gândit că erai la Harbour Cottage cu Jago.

– Păi, uneori acolo am și fost. Dar alteori m-am dus să mă-ntâlnesc cu domnul Oliver. Am zis că am fost la plimbare și la plimbare am și fost. Am fost la plimbare cu el. Nu e nimic rău în asta.

– Dar, Millie, ți-am spus când ai venit aici că nu ai voie să deranjezi oaspeții. Ei au venit aici ca să fie singuri, mai ales domnul Oliver.

– Cine-a zis că-l deranjam? Nu era obligat să se întâlnească cu mine. A fost ideea lui. Îi plăcea să se întâlnească cu mine. Chiar el mi-a zis.

Dalglish n-o întrerupse pe doamna Burbridge. Deocamdată făcea treaba în locul lui, și încă foarte bine. Din nou îi apărură cele două pete roșii destul de urâte din obraji, dar glasul îi răsună clar și hotărât:

– Millie, a vrut să... mă rog... a vrut să facă dragoste cu tine?

Răspunsul lui Millie fu dramatic. Începu să țipe revoltată.

– Ce scârbos! Sigur că nu! E bătrân. E mai bătrân și decât domnul Maycroft. Doamne, ce scârbos! N-a fost deloc așa.

Nu m-a atins niciodată. Ce, vreți să spuneți că era un pervers? Că era pedofil?

În mod surprinzător, cel care interveni primul fu Benton. Vocea tânără avea un ton amuzat, de bun-simț.

– N-avea cum să fie pedofil, Millie, nu mai ești copil. Dar unii bărbați mai în vârstă se îndrăgostesc de-adevăratelea de fete tinere. Ți aduci aminte de americanul acela bătrân din ziarele de săptămâna trecută? S-a căsătorit cu patru fete, toate au divorțat de el și au devenit foarte bogate, și acum se însoară cu a cincea.

– Da, am citit. Eu cred că e scârbos. Domnul Oliver nu era așa.

– Millie, zise Dalglish. Sunt sigur că nu era așa, dar pe noi ne interesează orice amănunt ne poți da despre el. Când cineva moare în mod misterios e bine să știi ce anume simțea, dacă erau îngrijorat sau supărat, dacă-i era frică de cineva. Se pare că tu l-ai cunoscut pe domnul Oliver mai bine decât oricine altcineva pe Combe, în afară de fiica lui și de domnul Tremlett.

– Păi atunci, de ce nu-i întrebați pe ei?

– I-am întrebat. Acum te întrebăm și pe tine.

– Chiar și dacă e o chestie personală?

– Chiar și dacă e o chestie personală. Ți plăcea de domnul Oliver. Era prietenul tău. Sunt sigur că vrei să ne ajuți să descoperim de ce a murit. Deci hai să vorbim despre prima voastră întâlnire și spune-ne cum a început prietenia voastră.

Doamna Burbridge întâlni privirea lui Dalglish și se abținu să mai facă vreun comentariu. Toți își fixară acum atenția asupra lui Millie. Dalglish își dădu seama că fetei începea să-i placă această notorietate neobișnuită. Spera însă că va rezista tentației să profite de ea.

Millie se aplecă înainte cu ochii sclipind și îi privi pe rând pe toți.

– Făceam plajă pe vârful crestei de dincolo de capelă. E o adâncitură în iarbă între niște tufișuri, așa că e izolat. Și, oricum, nu merge nimeni pe-acolo. Și dacă ar merge, ce mă deranjează pe mine? Cum am spus, făceam plajă. Nu e nimic rău în asta.

– În costumul de baie? o întreabă doamna Burbridge.

– Ce costum de baie? În nimic. Eram întinsă pe un prosop. Deci stăteam eu așa, la soare. Era după-amiaza mea liberă, asta înseamnă că era joi. Am vrut să mă duc la Pentworth, dar Jago n-a vrut să scoată șalupa. Oricum, stăteam acolo așa, când dintr-odată am auzit un zgomot. Un fel de țipăt – mă rog, mai mult un geamăt. Am crezut prima dată că era un animal. Am deschis ochii și l-am văzut uitându-se la mine. Am urlat și am tras de prosop până l-am înfășurat în jurul meu. El arăta îngrozitor. Am crezut c-o să leșine, așa de alb era. N-am văzut în viața mea un bărbat în toată firea așa de speriat. A zis că-i pare rău și m-a întrebat dacă eu sunt bine. Ei bine, eu n-aveam nimic, ce să am? Eu nu m-am speriat așa ca el. Așa că i-am zis că ar trebui să stea jos și poate o să se simtă mai bine, și așa a făcut. A fost foarte ciudat. Apoi a zis că-i pare rău că m-a speriat și că a crezut că am fost altcineva, o fată pe care a cunoscut-o demult și care tot așa stătea și ea la soare ca mine. Și eu am zis: „V-a plăcut de ea?” și el a zis ceva chiar ciudat, cum că era în străinătate și că fata a murit, atâta că n-a zis „fata“.

Dalgliesh își dădu seama că Millie era martorul perfect, unul dintre acei oameni foarte rari care au o memorie aproape completă.

– „Dar s-a întâmplat în altă țară; și oricum, fetișcana a murit”¹, zise el.

¹ Replică din piesa *Evreul din Malta* de dramaturgul englez Christopher Marlowe (1564–1593). (n. red.)

– Da, exact așa. Cum de știți precis cum a zis? E ciudat, nu? Mi s-a părut că a inventat-o el.

– Nu, Millie, cel care a inventat-o a murit acum mai mult de patru sute de ani.

Millie rămase o clipă încruntată, contemplând această ciudațenie. Dalgliesh o îmboldi cu blândețe.

– Și apoi?

– L-am întrebat de unde știe c-a murit și el a zis că, dacă n-ar fi murit, n-ar visa la ea. A zis că nu visează niciodată despre vii, numai despre morți. L-am întrebat cum o chema și mi-a zis că nu-și amintește și că poate nici nu i-a zis vreodată. A zis că numele nu conta. El îi zicea Donna, dar că a luat numele dintr-o carte.

– Și după aceea?

– Păi, am început să vorbim. Mai ales despre mine – despre cum am ajuns să fiu pe insulă. Avea un caiet și, din când în când, după ce ziceam ceva, scria în caiet. Între timp mă îmbrăcasem.

Ultima frază o rosti cu o privire enervată aruncată către doamna Burbidge. Aceasta părea pe punctul să-i spună că era un păcat și că se dezbrăcase la plajă, dar rămase totuși tăcută. Millie continuă:

– Deci, după aceea ne-am ridicat și eu am venit înapoi la conac. Dar el a zis că poate ne-am putea întâlni să mai vorbim și altă dată. Și așa am făcut. Mă suna dimineța devreme și zicea când să ne întâlnim. Îmi plăcea de el. Mi-a povestit unele lucruri pe care le-a făcut în călătoriile lui. A fost peste tot în lume. A zis că se întâlnea cu oamenii și învăța cum să fie scriitor. Câteodată nu zicea prea multe, așa că numai ne plimbam.

– Când l-ai văzut ultima dată, Millie? întrebă Dalgliesh.

– Joi. Joi după-amiază.

– Și cum ți s-a părut atunci?

– Ca întotdeauna.

– Despre ce ați vorbit?

– M-a întrebat dacă sunt fericită. Și i-am zis că sunt bine. În afară de atunci când sunt nefericită, așa cum am fost când au luat-o pe buni la azil și când a murit pisica mea Slipper – avea lăbuțe albe – și când Jago nu vrea să mă ducă și pe mine cu șalupa, și doamna Burbridge mă tot bate la cap cu cusutul. Chestii din astea. El a zis că la el e invers. El e nefericit aproape tot timpul. M-a întrebat despre buni și cum a fost când a început să se-mbolnăvească de Alzheimer, așa că i-am spus. A zis că toți bătrânii se tem îngrozitor de Alzheimer. Că ne fură cea mai mare putere pe care o avem noi, oamenii. A zis că e o putere tot așa de mare ca a oricărui tiran sau zeu. Că putem să ne fim propriii călai.

Se lăsă o tăcere totală.

– Asta ne-a ajutat foarte mult, Millie, zise Dalglish. Mai poți să ne spui ceva despre domnul Oliver?

– Nu. Nu v-aș fi spus nici asta, dacă nu mă obligați, zise cu un ton dintr-odată ostil. Mie-mi plăcea de el. Numai mie-mi pasă c-a murit. Nu mai vreau să rămân aici.

Avea ochii plini de lacrimi. Se ridică brusc în picioare și doamna Burbridge se ridică și ea, aruncându-i lui Dalglish o privire acuzatoare și conducând-o cu blândețe afară.

Maycroft vorbi acum pentru prima oară:

– Asta schimbă lucrurile. Sigur a fost sinucidere. Trebuie să existe o metodă de a explica urmele de pe gât. Fie că și le-a făcut singur, fie că altcineva le-a făcut după ce-a murit, cineva care a vrut să facă sinuciderea să pară crimă.

Dalglish nu zise nimic.

– Dar era atât de nefericit, a ars manuscrisele...

– Voi primi confirmarea mâine, dar nu cred că mărturia lui Millie rezolvă problema, zise Dalglish.

Maycroft începu să aranjeze scaunele la loc.

– Oliver s-a folosit de ea, bineînțeles, zise el. N-ar fi stat de vorbă cu Millie pentru plăcerea conversației cu ea.

„Dar asta era exact ceea ce dorea de la ea, se gândi Dalglish. Conversația.“ Dacă avea de gând să creeze o Millie fictivă pentru următorul lui roman, atunci cu siguranță îi cunoștea personajul mai bine decât se cunoștea pe el însuși. Știa ce simțea și ce gândea. Ceea ce trebuia să mai afle era numai cum anume și-ar exprima ea aceste gânduri în cuvinte.

Kate nu zise nimic până nu ajunseră în lift.

– Deci, din momentul în care Millie s-a întors în camera ei și până a pus biletul în cutia poștală de la Peregrine Cottage, oricine ar fi putut avea acces la el?

– Dar, domnișoară inspector, zise Benton, cum ar fi știut că e acolo? Chiar ar deschide cineva geanta de poștă numai așa, din curiozitate? Nu aveau de ce să creadă că vor găsi ceva valoros.

– Trebuie însă să avem în vedere și această posibilitate, zise Dalglish. Am aflat acum că Jago știa foarte bine despre întâlnirea de la ora opt și că e foarte posibil ca Miranda și Tremlett să fi știut și ei, și de fapt oricine a văzut mașina nesupravegheată. Înțeleg de ce Jago n-a zis nimic – o proteja pe Millie. Dar dacă ceilalți doi au găsit mesajul și l-au citit, de ce n-au spus nimic? E posibil ca Oliver să nu-și fi controlat cutia poștală până n-a ieșit din cabană azi-dimineață. Poate a pornit la o plimbare dimineață devreme pentru că voia să evite s-o vadă pe fiică-sa. După ce-a citit biletul de la Speidel, a avut motiv să-și schimbe planul și s-a hotărât să se ducă la far.

Nu sunară la Peregrine Cottage decât odată ajunși la Seal Cottage. Răspunse Miranda Oliver. Le spuse că nu auzise mașina cu o seară înainte, dar cum nu venea niciodată până la ușă, pentru că era prea îngustă cărarea, nu avea cum să o audă. Nici ea, nici domnul Tremlett nu verificaseră cutia poștală, și nici unul din ei n-ar fi deschis o scrisoare adresată tatălui ei.

Kate și Benton se duseră la cabana lui Jago să-i mai pună câteva întrebări. Îl găsiră rupând frunzele moarte de pe mușcatele din cele șase ghivece mari de teracotă din fața cabanei.

Plantele crescuseră înalte și încâlcite, cu tulpinile lemnoase, dar aproape toate frunzele erau încă verzi, și cele câteva flo-ricile de pe tulpinițele gălbui te duceau cu gândul la vară.

Când auzi ce recunoscuse Millie, le spuse pe un ton nepăsător:

– Mi-a zis despre bilet și i-am zis că ar trebui să i-l ducă imediat la Peregrine Cottage. Eu nu l-am văzut și nici nu l-am citit. Nu m-a interesat.

– Poate că nu în momentul acela, dar după moartea domnului Oliver sunt sigură că ți-ai dat seama că e o informație vitală. Faptul că nu ne-ai dezvăluit-o este aproape o infracțiune, obstrucționarea poliției într-o anchetă. Nu ești un om prost. Sunt sigură că-ți dai seama și dumneata cum arată chestia asta.

– M-am gândit că doctorul Speidel o să vă spună personal când apare. Și exact așa a și făcut, nu? Nu-i treaba mea ce fac oaspeții, cu cine se întâlnesc și unde.

– N-ai spus nimic nici azi după-amiază la întâlnirea de grup din bibliotecă, zise Benton. Ai fi putut vorbi atunci sau în particular, după aceea.

– M-ați întrebat dacă l-am văzut pe domnul Oliver aseară sau azi-dimineață. Nu l-am văzut, și nici Millie.

– Știi bine că trebuia să ne comunicăm imediat această informație, zise Kate. Așa că de ce nu ne-ai spus?

– N-am vrut să se lege cineva de Millie. N-a făcut nimic rău. Nu e ușor pentru ea să trăiască aici, pe Combe, biata fată. Și asta ar fi însemnat că-l bănuiesc pe doctorul Speidel, nu?

– Și n-ai vrut să faci asta?

– Nu în fața tuturor, mai ales că nici nu era prezent acolo, zise Jago. Nu mă interesează cine l-a omorât pe Nathan Oliver, dacă a fost omorât. Și mă gândesc că n-ați fi aici, dacă se omora singur. E treaba voastră să aflați cine l-a spân-zurat. Pe voi vă plătește statul pentru asta. N-o să vă mint,

dar nici nu-i treaba mea să v-ajut, și oricum n-o să mă apuc să arăt cu degetul spre alți oameni și să-i bag în rahat.

– L-ai urât atât de tare pe domnul Oliver? întrebă Benton.

– Se poate spune și așa. S-o fi născut el pe insula asta, Nathan Oliver, dar maică-sa și taică-său au fost amândoi venetici. Nici unul n-a fost din Cornwall, nici Nathan, nici părinții lui, indiferent de ce chestii a tot zis el prin ziare. Poate că nu și-a dat seama că noi nu uităm așa de repede prin părțile astea. Dar asta nu înseamnă că sunt criminal.

Părea pe punctul de a mai spune ceva, dar se aplecă din nou asupra ghivecelor cu flori. Kate îi aruncă o privire lui Benton. Nu mai aveau nimic de aflat de la Jago pe moment. Kate îi mulțumi, cu o voce oarecum ironică, și-l lăsară cu florile sale.

Maycroft le oferise biciclete pentru a se deplasa mai ușor pe insulă. Aveau patru biciclete păstrate special pentru folosința oaspeților, dar Kate spuse că va merge cu Benton-Smith pe jos până la Atlantic Cottage, deși știa că nu aveau timp de pierdut. Ideea de a apărea pedalând pe bicicletă în jos pe cărare ca să ia la întrebări un suspect de crimă i se părea absolut ridicolă. Știa că Dalglish nu s-ar îngrijora că-și pierde din prestigiu și că probabil s-ar fi amuzat de această idee. Dar, deși regreta că n-avea aceeași încredere în sine, Kate preferă să meargă pe jos. La urma urmei, nu era decât mai puțin de un kilometru. Nu le strica puțină mișcare.

Cărarea mergea prima sută de metri aproape de marginea de stâncă și din când în când se opreau pentru câteva clipe să se uite în jos la granitul crăpat și stratificat, la colții ascuțiți de stâncă și la valurile spumegânde. La un moment dat, cărarea coti la dreapta și coborâră pe o potecă acoperită de iarbă, mărginită la dreapta de o ridicătură de pământ și un șir scund de rugi de mure plini de spini. Mergeau fără să vorbească. Dacă ar fi fost însoțită de Piers Tarrant, Kate știa că ar fi discutat despre caz – prima reacție a oamenilor, nodul ciudat de pe laț –, dar acum prefera să nu speculeze cu voce tare până la întâlnirea obișnuită de seara târziu cu Dalglish. Măine pe la prânz vor primi raportul doamnei doctor Glenister și, dacă aveau noroc, vor ști cu certitudine că anchetează o crimă.

Știa că încă de pe acum Dalglish nu avea nici o îndoială, și nici ea, de altfel. Presupunea că și Benton avea aceeași impresie, dar o inhibiție cjudată o împiedica să-i ceară părerea, și asta nu pentru faptul că era subalternul ei. Accepta ideea că trebuiau să lucreze împreună. Fiind numai ei trei pe insulă și fără posibilitatea imediată de a beneficia de ajutorul obișnuit al unor profesioniști – fotografi, experți în amprente, criminaliști – ar fi fost absurd să fie prea ceremonioși în legătură cu statutul personal sau împărțirea sarcinilor de lucru. Problema ei era că relația trebuia să fie armonioasă, oricât de formală părea. Dificultatea era că nu exista de fapt o relație. Mai lucrase cu el în echipă doar o singură dată. Fusese eficient atunci, nu se temuse să spună ce gândea și contribuisese cu inteligență la rezolvarea cazului. Dar Kate pur și simplu nu începuse încă să-l cunoască sau să-l înțeleagă. Benton-Smith părea mereu înconjurat de un fel de palisadă personală cu sârmă ghimpată și afișe pe care scria „Nu vă apropiați“.

Dintr-odată le apărură în față Atlantic Cottage. Kate ținea minte încă din elicopter că era cea mai mare cabană de piatră și cea mai apropiată de creasta de stâncă. Acum însă observă că erau de fapt două cabane, cea mai mare la dreapta, cu un pridvor acoperit cu țiglă, două foișoare pe amândouă părțile și două imediat sub acoperișul de piatră. Cabana mai mică avea patru geamuri mai mici, era pătrată și avea un acoperiș scund. Amândouă aveau în față un răzor cu flori de un metru lățime, mărginit de un zid de piatră. Din fisurile zidului de piatră ieșeau câteva floricele roșii și plante agățătoare, și la dreapta pridvorului se înălța un tufiș înalt și prosper de fucsie, ale cărei petale risipite pe cărare păreau a fi picături de sânge.

Kate bătura și Roughtwood deschise ușa imediat. Era de înălțime medie, dar lat în umeri și cu o față pătrătoasă, destul de intimidantă, cu buzele pline, ochii albaștri-cenușii adânciți în orbite, contrastând prin paloarea lor cu nuanța intensă de galben a părului și a genelor, o culoare pe care Kate n-o mai

văzuse niciodată la un bărbat. Purta un costum negru foarte oficial, o cravată sobră cu dungi și un guler înalt, care îi dădeau aspectul unui antreprenor de pompe funebre. Kate se întreabă dacă așa se îmbrăca el de obicei seara sau se schimbase acum într-un costum mai potrivit pentru o insulă în doliu? Oare chiar era în doliu?

Intrară în holul mic și pătrat. O ușă la stânga se deschidea într-o bucătărie și camera din dreapta era evident sufrageria. De cealaltă parte a mesei lungi se vedea un perete întreg acoperit de rafturi cu volume legate în piele.

Roughtwood deschise ușa de la capătul holului.

– Au sosit polițiștii, doamnă. Au venit cu șase minute mai devreme.

Auziră clar și răspicat din cealaltă cameră vocea puternică, autoritară și aristocratică a doamnei Holcombe.

– Atunci poștește-i înăuntru, Roughtwood. Nu vrem să fim acuzați că nu cooperăm cu poliția.

Roughtwood se trase la o parte și-i anunță foarte oficial:

– Doamna inspector Miskin și domnul sergent Benton-Smith, doamnă.

Camera era mai mare decât se așteptaseră. Chiar în față erau patru ferestre și o ușă cu geam către terasă. La stânga era șemineul cu o măsuță și două fotolii în față. Pe măsuță, jocul de scrabble le indică faptul că tocmai întrerupseseră o partidă. Kate rezistă tentației de a-și arăta curiozitatea holbându-se în jur în mod nepolitic, observă însă culorile intense și bogate, lemnul lustruit, covoarele de pe podeaua de piatră, picturi în ulei ca și în cealaltă cameră, un perete acoperit în întregime cu rafturi de cărți legate în piele, din podea până-n tavan. În șemineu ardea un foc de lemne parfumând camera cu mirosul său puternic de toamnă.

Doamna Holcombe nu se ridică din fața jocului de Scrabble. Arăta mai tânără decât se așteptase Kate: fața cu oase puternice era aproape lipsită de riduri, iar ochii cenușii imenși

erau încă limpezi sub sprâncenele curbe, neadumbriți de vârstă. Părul cenușiu cu fire argintii era prins la ceafă într-un coc greu și complicat. Purta o fustă evazată de stofă neagră, gri cu alb, un pulover alb cu gât și un colier greu de chihlimbar cu piese imense. La urechi avea cercei complicați, tot de chihlimbar. Îi făcu un semn ușor lui Roughtwood, care se așeză în fața ei, apoi se uită la el fix pentru o clipă, vrând parcă să se asigure că nu se va mișca de-acolo. Se întoarse apoi spre Kate.

– După cum vedeți, domnișoară inspector, tocmai ne terminam jocul de scrabble de sâmbătă. E rândul meu să joc și mai am șapte litere. Oponentul meu mai are... câte mai ai, Roughtwood?

– Patru, doamnă.

– Și punga e goală, așa că n-o să vă mai reținem mult. Vă rog luați loc. Am senzația că am un cuvânt de șapte litere aici, dar nu-mi dau seama care. Prea multe vocale. Un O, un I, un A și un E. Z-ul e singura consoană în afară de V. De obicei nu mai am M la sfârșitul unui joc, dar chiar acum l-am luat.

Doamna Holcombe își studie piesele cu atenție pentru câteva clipe, rearanjându-le pe suport. Încheieturile degetelor subțiri erau deformate de artrită și pe dosul palmelor venele ieșeau în relief ca niște funii violete.

– VEIOZA, doamnă, zise Benton-Smith încet. Al treilea rând de sus pe partea dreaptă.

Doamna Holcombe se răsuci în scaun spre el. Își ridică întrebător o sprânceană și Benton-Smith se apropie de masă să studieze tabla.

– Dacă-l așezați în așa fel ca Z-ul să fie pe locul de dublare de punct de lângă ARE, mai aveți încă douăzeci și două de puncte pentru ZARE. Atunci M-ul ajunge pe dublu valoarea literei la cinci și cuvântul de șase litere se dublează și el.

Doamna Holcombe calculă cu o viteză surprinzătoare și se uită la Roughtwood.

– Nouăzeci și șase în total, plus cele două sute cincizeci și trei de dinainte. Cred că asta pune clar rezultatul dincolo de orice îndoială. Dacă scazi scorul de la cele patru litere ale tale, ce-ți mai rămâne, Roughtwood?

– Două sute treizeci și nouă, doamnă, dar vreau să fac o obiecție. Nu am spus niciodată că e permis ajutor din afară.

– N-am zis nici că nu e. Jucăm după regulile noastre. Orice nu e interzis e permis. Asta e în concordanță cu principiul sănătos al legii engleze care spune că totul e permis dacă nu e interzis legal, spre deosebire de țările din Europa unde nimic nu e permis decât dacă scrie într-o lege că e.

– După părerea mea, doamnă, domnul sergent nu a avut nici un rol în jocul acesta. Nu l-a rugat nimeni să intervină.

Doamna Holcombe își dădu evident seama că discuția se îndrepta spre o confruntare neplăcută. Începu să adune piesele și să le pună în pungă.

– Foarte bine, vom considera atunci ultimul scor. Și așa, tot eu am câștigat.

– Doamnă, aș prefera ca partida să fie nulă, și să nu fie luată în considerare la totalul lunar.

– Bine, dacă vrei, fie și așa. Nu pare să-ți fi trecut prin minte că poate m-aș fi gândit și singură la cuvântul acela, dacă sergentul nu intervenea. Eram foarte aproape.

Tăcerea lui Roughtwood era elocventă. După o pauză, repetă:

– Sergentul n-a avut nici un drept să intervină. Ar trebui să facem o regulă nouă. Nici un ajutor.

Benton-Smith i se adresă doamnei Holcombe.

– Îmi pare rău, dar știți cum e cu jocul de scrabble. Dacă vezi un cuvânt de șase litere, e imposibil să nu-l spui.

Doamna Holcombe se hotărî să facă front comun cu majordomul ei.

– Când nu e jocul tău, o minte mai disciplinată ar încerca măcar. Ei, oricum, ai pus capăt jocului foarte rapid, ceea ce

fără îndoială și intenționai. De obicei servim un pahar de vin după scrabble. Presupun că n-are rost să vă ofer și vouă unul. Nu există o regulă, că te compromiți dacă bei cu suspiecții? Dacă domnul Dalglish este foarte strict în chestiile astea, probabil va avea o ședere puțin confortabilă pe insula Combe – noi ne mândrim cu pivnița noastră de vinuri. Dar presupun că nici unul din voi nu va fi corupt de o ceașcă de cafea.

Kate acceptă oferta. Acum nu se mai grăbea, văzând că există totuși o rază de speranță că discuția va avea loc. Era clar că doamna Holcombe nu va mai putea să sugereze că au stat prea mult din moment ce-și beau relaxați cafeaua.

Roughtwood ieși fără să arate vreo supărare. Când se închise ușa în urma lui, doamna Holcombe le zise:

– Având în vedere că eu și Roughtwood ne vom oferi probabil alibiuri unul altuia, cred că ar trebui să amânăm orice întrebare până se întoarce și el. În felul acesta vom economisi timp. Cât timp așteptați cafelele vă invit să ieșim pe terasă. Priveliștea e spectaculoasă.

Ea continuă să adune piesele de scrabble, nefăcând nici un gest să-i conducă pe terasă. Așa că se ridicară și se îndreptară amândoi spre ușă. Partea de sus era din sticlă, dar ușa era grea, sticla fiind evident foarte groasă, și Benton se forță să o deschidă. La geamul ușii erau atașate închizători pentru obloane și Kate observă că și celelalte patru ferestre aveau toate obloane de lemn. Creasta de stâncă nu era decât la un metru și ceva distanță, mărginită de un zid de piatră înalt cam până la brâu. Zbuciumul tunător al oceanului le bubui în urechi și Kate se trase instinctiv cu un pas înapoi. Imediat însă se duse până la zid și se uită peste el. Mult sub ei, valurile înspumate se ridicau într-o ceață albă în momentul când se spărgeau în explozii asurzitoare de stâncă.

Benton-Smith veni lângă ea. Strigă ca să fie auzit în gălăgia asurzitoare.

– E superb. Nu e nimic între noi și America. Nu-i de mirare că Oliver voia casa asta.

Kate simți admirația din vocea lui, dar nu-i răspunse. Se gândi la fluviul londonez de sub ferestrele ei de-acasă, de departe, Tamisa cafenie, puternică și pulsândă, presărată amestecător cu toate luminile orașului. Uneori fluviul părea să se miște lent ca un iaz plin de nămol, dar Kate simți un fior de spaimă privind apa oceanului, închipuindu-și puterea latentă a fluviului explodând brusc și neașteptat, măturând din calea sa întregul oraș, purtând pe valurile lui involburate rămășițele sfărâmate ale apartamentului ei. Și nici nu era o închipuire copilărească. Dacă se topește calota polară, nu va mai rămâne mare lucru din cartierele londoneze de pe cele două maluri ale Tamisei. Dar gândul la apartamentul ei o făcu să-și amintească de Piers, de patul cu trupul lui cald, de mâna lui mângâind-o în zori. Oare ce făcea în secunda asta? Cât de mult din ce se întâmplase în noaptea pe care-o petrecuseră împreună fusese dinainte plănuțit de el? Oare și el se gândea la ea tot așa de mult cum se gândea ea la el? Oare regreta ce se întâmplase sau nu fusese decât ultima într-un lung șir de cuceriri facile? Își scoase cu hotărâre din minte acest ultim gând atât de deranjant. Aici, în această cabană ce părea răsărită din stânca de granit, se găsea o altă forță, infinit mai puternică, potențial mult mai periculoasă decât Tamisa. Cât de ciudat era gândul că și fluviul și oceanul aveau în comun același element, același gust de sare pe limbă, același miros marin. O picătură mică de spumă o stropi pe față și se uscă înainte să apuce să-și ridice mâna să se șteargă.

Trecură câteva minute și apoi se reîntoarseră brusc înăuntru, ca și cum și-ar fi dat amândoi deodată seama că veniseră aici cu un scop anume. Vuietul vântului și al oceanului amuțiră brusc. Intrară în ambianța pașnică a camerei întâmpinați de mirosul de cafea proaspătă. Masa de scrabble era deja trasă la o parte. Roughtwood se postă lângă ușa ce ducea pe

terasă, vrând parcă să împiedice orice altă explorare, iar doamna Holcombe ședea în același fotoliu, dar întors de data aceasta către ei.

– Cred că veți sta foarte confortabil pe canapea, zise ea. Nu cred că va dura mai mult de câteva minute. Bănuiesc că vreți să știți ce făceam la ora când se presupune că a murit Nathan Oliver. La ce oră a fost?

– Nu suntem siguri, dar ni s-a spus că a fost văzut plecând de la Peregrine Cottage la aproximativ șapte treizeci azi-dimineață, răspunse Kate. Avea o programare la infirmerie să dea sânge la nouă, dar nu s-a dus. Presupun că deja ați aflat asta. Vrem să știm unde a fost toată lumea între momentul când a fost văzut ultima dată aseară și azi-dimineață la zece, când s-a găsit trupul.

– Asta e un răspuns ușor, în ceea ce ne privește. Am luat cina aici, așa că nu l-am văzut aseară. Roughtwood mi-a adus ceaiul de dimineață devreme la șase treizeci și mi-a servit micul dejun o oră mai târziu. Nu l-am mai văzut până n-a venit la cabană să-mi ia farfuriile de la micul dejun și argintăria ca s-o curețe. Face chestia asta în cabana lui pentru că urăsc mirosul cremei de lustruit.

Ornamentele de pe măsuta rotundă de la dreapta căminului străluceau, dar asta nu însemna neapărat că fuseseră curățate de curând. Kate bănuia că arătau mereu impecabil; nu era nevoie decât de o cârpă moale cu care să le ștergi ușor și ar fi început să lucească.

– Și când a fost asta, doamnă Holcombe?

– Nu pot să spun precis la ce oră. Nu aveam de unde să știu că voi fi interogată într-o anchetă de crimă, așa că nu mi-am notat nicăieri orele exacte. Cred că era între opt și un sfert și opt și jumătate. Eram pe terasă în momentul acela, cu ușa deschisă către camera de zi. L-am auzit, dar nu l-am văzut.

– Domnule Roughtwood, dumneata poți fi mai precis? îl întreabă Kate.

– Eu aş zice că era mai aproape de opt şi un sfert, domnişoară inspector, dar, cum zicea şi doamna, nu am fost atent să văd ce oră e.

– Nu l-am mai văzut până pe la nouă când am trecut pe la el în drum spre infirmerie să-mi fac vaccinul antigripal, continuă doamna Holcombe.

– Şi nici unul nu a ieşit azi-dimineaţă până n-aţi mers la infirmerie, doamnă Holcombe? zise Kate.

– Eu, una, nu, în afară de terasă. Roughtwood, tu ar trebui să răspunzi singur.

– Am rămas în cabana mea, în bucătărie, curăţând argintăria. A sunat telefonul puţin după ce doamna a plecat. Era domnul Boyde, şi mi-a zis că domnul Oliver a dispărut şi m-a rugat să merg şi eu să-l caut.

– Dar nu v-aţi dus, zise Benton-Smith.

– Nu. Voiam să termin argintăria la care lucram deja, şi m-am gândit că oricum nu-i nici o grabă. Erau destui oameni care să-l caute pe domnul Oliver. Vizitatorii de pe insulă merg de multe ori la plimbări lungi şi nu se aşteaptă ca toată lumea să înceapă să scotocească insula după ei. N-am înţeles de ce s-au panicat aşa. Şi, oricum, eu lucrez pentru doamna, nu pentru domnul Boyde sau pentru conac.

– Dar mai târziu te-ai dus totuşi la far? zise Kate.

– M-am dus când s-a întors doamna şi mi-a zis că l-au găsit mort pe domnul Oliver. Doamna m-a rugat să merg la far să văd dacă pot să fiu de folos cu ceva. Am ajuns acolo la timp să-i ajut cu targa.

– Dacă vreunul din voi ar fi ieşit azi-dimineaţă din cabană, celălalt ar şti? întrebă Kate.

– Nu neapărat. Trăim în mare măsură independent. Ziceţi că Oliver a fost văzut plecând de la Peregrine Cottage cam pe la şapte şi douăzeci. I-ar fi luat probabil cam cincisprezece minute să ajungă până la far. Dacă Roughtwood era în far la opt şi l-a omorât atunci – ceea ce înţeleg că vreţi să sugeraţi –

atunci n-ar fi putut să se întoarcă aici pe la opt treizeci, care e estimarea cea mai târzie, când a venit să ia argintăria. Suntem cam la opt sute de metri de conac și doar puțin mai aproape de far, după cum deja ați descoperit probabil.

– Dar nu are domnul Roughtwood o bicicletă? zise Benton-Smith.

– Deci acum sugerați că a mers cu bicicleta până la far și înapoi? Sugerați cumva că m-a dus și pe mine cocoțată pe ghidon?

– Nu sugerăm nimic, doamnă Holcombe, zise Kate. Vă întrebăm, așa cum trebuie s-o facem, unde ați fost între aceste ore și, în momentul acesta, anchetăm o moarte suspectă. Nimeni nu a menționat ceva de crimă.

– Sunt sigură că sunteți toți foarte atenți să nu ziceți asta, dar nimeni nu e prost pe insula asta. Un comandant de poliție, un inspector și un sergent de la Poliția Metropolitană nu au de ce să vină cu elicopterul ca să ancheteze o sinucidere sau o moarte accidentală. Foarte bine, nu trebuie să ne dați nici o explicație; știu că oricum nu voi primi nici una. Dacă mai aveți nevoie și de alte informații, aș prefera să i le dau comandantului Dalglish. Nu există decât un număr limitat de suspecți pe insula asta, așa că nu poate să spună că e foarte ocupat.

– M-a rugat să vă transmit că dorește să vă întâlnească mai târziu, zise Kate.

– Transmite-i te rog salutările mele. Dacă e de părere că mai pot să-l ajut cu ceva, poate va fi amabil să mă sune să aranjăm o oră convenabilă pentru amândoi. Luni dimineața nu va fi posibil pentru mine, pentru că am o programare la dentist în Newquay. Între timp, Roughtwood va fi fără îndoială încântat să vă arate bicicleta lui. Și acum, domnișoară inspector, v-aș fi recunoscătoare dacă m-ați lăsa singură în cabana mea.

Bicicleta era într-o anexă mică de piatră de lângă cabana lui Roughtwood. Era clar că aici pe vremuri fusese o

spălătorie, și căldarea mare de cupru era încă la locul ei în suportul de piatră. Pe un perete erau agățate unelte de grădinar – mult mai multe decât era nevoie pentru mica fâșie de pământ cultivat din fața celor două cabane alăturate, observă Kate. Totul era foarte curat și aranjat cu meticulozitate. Bicicleta Raleigh era veche și grea și avea fixat în față un coș mare de nuiele. Era rezemată de peretele din spate. Roata din față era dezumflată.

Benton-Smith îngenunche să examineze cauciucul.

– E o tăietură, doamnă, cam de un centimetru și jumătate lungime.

Kate se ghemui lângă el. Era greu de crezut că această tăietură atât de precisă era făcută de o piatră, un cui sau orice altceva în afară de un cuțit, dar nu făcu nici un comentariu.

– Când s-a întâmplat asta? îl întrebă pe Roughtwood.

– Acum două zile, doamnă inspector, când m-am dus la conac să aduc niște materiale de curățat.

– Ați văzut ce anume a cauzat-o?

– Nu era nimic agățat în cauciuc. M-am gândit că poate am atins o bucată mai ascuțită de cremene.

Kate se gândi pentru o clipă dacă acum ar trebui să ia bicicleta ca posibilă probă, dar se hotărî s-o lase. Nu prea erau mari șanse că va dispărea și, în stadiul acesta al anchetei, Roughtwood – ca toți ceilalți, de fapt – nu era suspectul principal. Își imagina foarte limpede reacția celorlalți locuitori de pe insulă dacă apăreau cu bicicleta. „I-au luat bietului Roughtwood bicicleta veche acum. Numai Dumnezeu știe ce-o să mai facă apoi.“ Îi mulțumi în puține cuvinte lui Roughtwood pentru cooperare, și plecă.

Câteva minute nu vorbiră nici unul nimic, apoi la un moment dat, Kate zise:

– N-am știut că ești expert la scrabble. Ar fi trebuit să scrii asta în curriculumul vitae. Mai ai și alte talente de care nu ne-ai zis nimic?

Benton-Smith îi răspunse cu o voce complet lipsită de orice expresie.

– Nu-mi vine nici unul în minte chiar acum, domnișoară inspector. Am jucat Scrabble cu bunica în copilărie. Cu bunica englezoaică.

– Ei, da. Poate e mai bine că nu te-ai putut stăpâni să nu te dai mare. Cel puțin și-au terminat jocul. Nu ne-a luat în serios nici unul din ei, și nu s-au jenat deloc să ne-o arate. Au jucat teatru cu noi. Totuși, am obținut ce informații ni s-a spus să obținem, unde au fost azi-dimineață de la șapte treizeci. Domnul Dalglish va afla orice altceva va trebui să afle. Cu dânsul n-o să joace teatru. Ce părere ai despre ea?

– Ca suspectă?

– Cum altfel? Nu ne-am dus în vizită la prieteni.

Deci vor discuta cazul ca niște colegi obișnuiți. Benton făcu o pauză înainte de a vorbi.

– Cred că dacă s-ar hotărî să omoare pe cineva, ar fi fără milă. Și nici nu cred că ar fi prea dărâmată de remușcări după aceea. Dar ce motiv ar putea avea?

– După câte ne-a zis Miranda Oliver, tatăl ei era absolut hotărât să o scoată din cabana ei.

– Dar ea nu avea nici un motiv să creadă că va reuși. E ultima Holcombe și membrii trustului ar fi fost de partea ei. Și nu are optzeci de ani? Probabil ar fi reușit să urce fără problemă scările din far, pare destul de vioaie pentru vârsta ei, dar nu pot să-mi închipui că e destul de puternică să-l fi putut azvârli pe Oliver peste balustradă sau să-l care până acolo de la etajul de mai jos. Presupun că a murit acolo. Oricine l-a ademenit la far nu a plănuit să-l omoare pe platforma cu reflectorul. De acolo ar fi existat în orice clipă riscul să fie văzut.

– Mai puțin de pe partea către mare, zise Kate. Și ar fi mai ușor decât să se trambaleze pe scările alea cu un cadavru greu până sus pe platformă. Emily Holcombe ar fi putut, bunăoară, să-i sugereze să iasă la aer să vorbească. Și nu era

un bărbat prea masiv. Cred că ar fi putut să-l împingă peste balustradă. Dar asta ar fi însemnat să-l ridice. Nu cred că i-ar fi fost ușor.

– Credeți că Roughtwood ar ucide pentru ea sau ar ajuta-o?

– De unde să știu eu? Nu prea are rost să facem speculații despre motive sau comploturi până nu verificăm alibiurile și știm cine e în afară de orice bănuială. Noi avem nevoie aici de fapte. Să zicem că a mers cu bicicleta, ce risc era să fie văzut?

– Nu prea mare, oricum, nu cât timp era pe cărare. De aici nu putea fi văzut dacă-și ținea capul în jos. Și spărtura din roată putea foarte bine să fie făcută cu un cuțit. Uitați-vă la cărarea asta: iarbă, pământ nisipos, în afară de una sau două, toate pietricele sunt netede. Sau putea să meargă de-a lungul crestei inferioare. Pe acolo era posibil să i se spargă roata. O bucată mai ascuțită de cremene ar face o tăietură foarte asemănătoare cu cea de cuțit. Dar cred că a fost, oricum, tăiată deliberat.

– Asta nu înseamnă neapărat că e vinovat. Poate și-a tăiat roata ca să scape de bănuiele, poate a sperat că așa o să-i lăsăm în pace pe amândoi.

– Atunci de ce n-a făcut-o mai convingător? întrebă Benton-Smith.

– N-a avut timp. Probabil că nu i-a venit ideea decât cu foarte puțin timp înainte să sosim noi. Erau o mulțime de unelte și o foarfecă de grădinărit în magazia aceea.

– Dar, domnișoară inspector, dacă crima și alibiul au fost premeditate, nu ar fi tăiat roata dinainte?

– Da, mai e și asta.

Restul drumului până la conac meraseră fără să mai vorbească, dar Kate simți că tăcerea era acum prietenoasă. O mică secțiune a palisadei fusese deschisă cu mare prudență.

„E interesant cât de diferite sunt cabanele pe care le-am văzut până acum, cel puțin pe dinafară“, se gândi Dalglish. Arhitectul primise probabil un plan foarte simplu și avusese grijă să nu le facă pe toate să semene între ele. Seal Cottage promitea să fie una dintre cele mai plăcute. Fusesse construită la numai zece metri de marginea crestei și, deși avea un plan simplu, exista o simetrie agreabilă în aranjamentul ferestrelor și în proporția dintre pereții de piatră și acoperiș. Nu avea decât două camere principale, un dormitor mare și un duș modern la etaj, o cameră de zi și o bucătărie la parter. Ferestrele erau situate pe două ziduri opuse, așa că era foarte luminoasă. Totul fusese pregătit pentru confortul său, probabil de către doamna Burbridge. Lângă șemineul mare de piatră aștepta un coș cu bușteni și în vatră erau deja aranjați câțiva cărbuni care nu fac fum, și surcele. Mobila era minimalistă, dar de foarte bună calitate. Două fotolii de cele două părți ale căminului, o masă simplă cu două scaune în mijlocul camerei, un birou modern și funcțional lângă una din ferestrele cu vedere la mare. Bucătăria era doar puțin mai mare decât o cambuză de navă, dar era bine echipată cu o plită electrică și un cuptor cu microunde. Avea o rezervă generoasă de portocale și un storcător de fructe electric, iar în frigider găsi lapte, șase ouă, patru felii de șuncă – așezate într-un recipient de plastic, nu învelite în celofan –, *crème brûlée* și o pâine întreagă, făcută

evident în casă. Pe un raft din dulap găsi câteva pachete mici de cereale pentru micul dejun și un borcan mare cu capac plin cu muesli. În alt dulap erau vase, tacâmuri și pahare pentru trei persoane, inclusiv trei pahare de vin. Mai găsi șase sticle de vin, trei de Sauvignon Blanc din Noua Zeelandă și trei de Chateau Batailley '94, de o calitate mult prea bună pentru consumul de zi cu zi. Se întrebă cine le plătea sau dacă nu cumva o minte mai puțin generoasă ar putea să considere vinul acesta ca o mită deghizată sau ca o ispitire deliberată la beție. Oare cât timp se așteptau să le țină sticlele? Aceasta să fie cantitatea pe care doamna Burbridge o calculase ca fiind băută în mod obișnuit de trei ofițeri de poliție în decursul a câtorva zile sau poate vor fi înlocuite de îndată ce le vor goli?

Și mai găsi câteva indicii ale griii doamnei Burbridge față de confortul lui, care-l amuzară, fiindcă păreau să arate că se străduise să-i ghicească personalitatea și gusturile. De fiecare parte a căminului erau niște nișe cu rafturi lăsate goale, probabil pentru ca fiecare oaspete să-și pună cărțile pe care și le-a adus cu el. Doamna Burbridge alesese pentru el din bibliotecă: *Middlemarch*, alegerea sigură pentru oricine se duce pe o insulă pustie, și patru volume de poezie, Browning, Housman, Eliot și Larkin. Deși nu era nici un televizor, în camera de zi exista un echipament stereo modern și pe un alt raft doamna Burbridge așezase o selecție de CD-uri – sau poate le luase la întâmplare? Erau suficient de variate încât să satisfacă un gust necapricios, cel puțin temporar: *Mesa în Si Minor* de Bach și *Suitele* lui pentru violoncel interpretate de Paul Tortelier, cântece de Finzi, James Bowman interpretând niște arii de Handel și de Vivaldi, *Simfonia a Noua* de Beethoven și *Nunta lui Figaro* de Mozart. Se pare că gustul său pentru jazz nu va fi satisfăcut.

Dalgliesh nu sugerase echipei să ia cina împreună ca să discute cazul. Tot ritualul servirii mesei într-o bucătărie cu care nu erau familiarizați și apoi spălatul vaselor nu ar fi însemnat

decât o amânare a unei discuții serioase. Se gândi și că Benton și Kate vor prefera probabil să mănânce în propriile apartamente, deși cuvântul „apartamente“ sugera ceva mult mai spațios decât camerele amenajate în fostul grajd, fie împreună, fie separat, după cum hotăra Kate. Se întrebă cum se înțelegeau cei doi când erau singuri. Cu siguranță Kate nu întâmpina nici o dificultate având de-a face cu un subordonat extrem de inteligent și de atrăgător din punct de vedere fizic, dar lucra cu ea deja de suficientă vreme ca să-și dea seama că educația de Oxford a lui Benton, în combinație cu ambiția sa nedeghizată o deranjau într-o oarecare măsură. Benton era mai mult ca sigur scrupulos de corect, dar Kate putea să sesizeze în spatele acelor ochi negri și atenți ușurința cu care era gata să-și judece superiorii și calcularea grijulie a șanselor pe care le avea.

Era limpede că doamna Burbridge se gândise că vor mânca separat. Nu lăsase farfurii sau tacâmuri în plus, în afară de două pahare de vin în plus și două căni, ceea ce sugera că cel puțin acceptase ideea că poate vor bea ceva împreună. Pe raftul dulapului era un bilet scris de mână: „Vă rog să telefonați dacă mai aveți nevoie de ceva“. Dalgliesh se hotărî să mențină cererile la minimum posibil. Dacă dorea să ia masa împreună cu cei doi colegi ai săi, puteau să-și aducă tot ce aveau nevoie de la fostul grajd.

Cina era într-un recipient de metal așezat pe un raft din pridvor, sub o cutie de lemn pe care scria *Scrisori*. Pe cutia mai mare era un alt bilet: „Vă rog reîncălziți *osso bucco* și cartofii copti treizeci de minute în cuptor la 160 de grade. În frigider este *crème brûlée*“.

Dalgliesh urmă instrucțiunile și așeză masa, reflectând cu ironie la ciudățenia situației lui. În anii de când intrase în poliție ca sergent, luase de foarte multe ori masa în timpul serviciului, în grabă sau în tihnă, în aer liber sau înăuntru, singur sau cu alți colegi, unele mese plăcute, altele aproape de nemâncat. Pe majoritatea le uitase de mult, dar unele din vremea când

era un tânăr ofițer îi făceau și acum să vibreze corzile memoriei: uciderea brutală a unui copil asociată pentru totdeauna în mod dubios cu sandviciurile cu cașcaval făcute cu energie feroce de mama copilului, pătratele nedorite adunându-se unul peste altul în teancuri din ce în ce mai înalte, până când femeia apucase cu un urlet cuțitul cu amândouă mâinile și-l înfipsese în masă, apoi se prăbușise în hohote de plâns peste un munte dezintegrat de pâine și cașcaval. Sau când se adăpos-tise de ploaia înghețată împreună cu un sergent sub un pod de cale ferată, în timp ce așteptau să vină medicul legist. Nobby Clark își scosese două plăcintele cu brânză din valiza cu echipamentul de anchetă: „Înghite-le rapid, băiete. Nevastă-mea le-a făcut. O să-ți dea un pic de vlagă“. Își amintea și acum cu câtă plăcere luase plăcintele încă fierbinți în mâinile înghețate. Nu mai mâncase niciodată de atunci niște plăcinte așa de bune. Dar mesele de aici, de pe insula Combe, se vor număra probabil printre cele mai ciudate. Oare pentru următoarele câteva zile el și colegii lui urmau să fie hrăniți din mila unui criminal? Fără îndoială că în cele din urmă poliția va plăti – vreun funcționar de la Yard va avea responsabilitatea să negocieze cât de mult – și probabil deja avuseseră loc la conac câteva consultări îngrijorate între Maycroft și doamna Burbridge în legătură cu deranjul domestic provocat de sosirea lor. Se pare că urmau să fie tratați ca niște oaspeți obișnu-iți. Asta însemna că dacă anunțau dinainte puteau să ia masa la conac? Cel puțin putea să-l scutească pe Maycroft de această îngrijorare. Dar era recunoscător că în seara aceasta doamna Burbridge sau doamna Plunkett se gândise că după un prânz în care nu mâncaseră decât sandviciuri, meritau acum o cină caldă.

Dar când *osso bucco* fu gata, în loc să i se facă poftă simțind mirosul de ceapă, roșii și usturoi care se răspândise în toată bucătăria, simți că-i trecuse toată foamea. După câteva îmbucături de carne atât de fragedă că i se topea în gură, își

dădu seama că era prea obosit să mănânce. Strânse masa și se gândi că nici nu era surprinzător: era extenuat deja încă dinainte de caz, lucrând fără pauză de săptămâni întregi, și chiar și în cele câteva momente de singurătate pe care le avusese, Insula Combe i se părea ciudat de tulburătoare. Oare de ce nu reușea să se lase cuprins de pacea de aici – poate pentru că și-o pierduse pe a sa? Își simțea mintea un vârtej de speranță, dor și disperare. Se gândi la toate femeile de care îi plăcuse, pe care le respectase și pe care le apreciasse ca însoțitoare și iubite, aventuri în care nu se angajase dincolo de promisiunea reciprocă de discreție și fără nici o pretenție în afara oferirii și acceptării de plăcere. Nici una dintre femeile care-i plăceau lui – pretențioase și inteligente – nu doriseră o relație permanentă. Aveau toate slujbe prestigioase, venituri chiar mai mari decât ale lui, propriile locuințe. O oră petrecută în compania copiilor prietenelor lor le întăriseră convingerea că maternitatea era o sentință pe viață pentru care erau din fericire nepotrivite psihologic. Își recunoșteau egoismul fără remușcări și dacă regretau mai târziu, nu-și transferau durerea personală și asupra lui. Aventurile se sfârșeau de obicei din cauza exigențelor slujbei lui și, dacă vreunul din ei se simțea rănit, mândria îi împiedica să arate asta. Dar acum era îndrăgostit și lui Dalgliesh i se părea că pentru prima dată de la moartea în chinurile facerii a tinerei lui soții, își dorea asigurări de nesuștinut, nu în ultimul rând aceea că dragostea aceasta va rezista timpului. Ce ciudat că sexul era așa de simplu și dragostea atât de complicată.

Se sili să scape de imaginile trecutului și de preocupările personale ale prezentului. Aveau o treabă de făcut și în vreo cinci minute vor sosi Kate și Benton. Se întoarse în bucătărie, își făcu o cafea tare, desfăcu o sticlă de vin roșu și deschise ușa cabanei, lăsând aerul parfumat și cald al nopții să intre, și aruncând o privire la cerul sclipitor de la puzderia de stele.

Kate și Benton-Smith luară cina fiecare în camera sa, aducându-și recipientele cu mâncare de la bucătăria din conac, după ce îi sunase doamna Plunkett. Kate se gândi că dacă ar fi fost cu Piers Tarrant ar fi mâncat împreună, uitând pentru moment orice rivalitate, discutând și dezbătând cazul. Dar cu Benton-Smith era altfel, și nu pentru că era subalternul ei; asta nu o îngrijora deloc atunci când îi plăcea de un coleg. Dar ca întotdeauna Dalgliesh va cere prima dată părerea ofițerului inferior în grad și, dacă Benton avea de gând să se dea mare cu inteligența sa, nu avea deloc chef să-i ofere ea o repetiție generală. Primiseră două apartamente alăturate în fosta clădire a grajdurilor. Le inspectase rapid pe amândouă înainte de a alege, așa că știa că apartamentul lui era imaginea în oglindă a celui ocupat de ea. Camerele erau mobilate foarte minimalist; ca și ea, Benton avea o cameră de zi de aproximativ trei metri și jumătate pe doi metri și jumătate, o chicinetă pentru încălzirea unei mâncări gătite deja și pentru a-și face un ceai sau o cafea, iar la etaj un dormitor de o persoană cu o cameră de baie.

Bănuia că ambele apartamente erau de obicei ocupate de personalul temporar ce rămânea aici doar pentru o noapte sau în timpul săptămânii. Doamna Burbridge, probabil ajutată de Millie, pregătise camera pentru oaspeții neașteptați și, evident, nedoriți – patul era proaspăt făcut, bucătăria scilipea de curățenie și frigiderul era bine aprovizionat cu mâncare și

lapte proaspăt –, dar se vedeau încă urmele ocupanților de dinainte. La dreapta patului era agățată pe perete o copie tipărită a *Madonnei cu pruncul* de Rafael, iar la stânga o fotografie de familie în ramă de stejar. Imortalizați în sepia, pozând cu grijă rezemați de balustrada unui debarcader marin erau bunicii – bărbatul într-un scaun cu roțile – zâmbind larg, părinții în haine de sărbătoare de vară și trei copii, cu fețele rotunde și bretoane identice, uitându-se stoic înspre aparat. Probabil una dintre aceste odrasle era ocupanta obișnuită a acestei camere. În dulap era agățat un halat roz cu găitane, papucii de asemenea roz erau aranjați frumos dedesubt, iar pe raft câteva romane de Catherine Cookson. Kate luă halatul de pe umeras și-l agăță pe-al ei, simțindu-se ca un intrus.

Făcu duș, își schimbă cămașa și-și perie viguros părul, apoi și-l reîmpleți și bătu la ușa lui Benton ca să-i dea de știre că era gata. Benton ieși imediat și Kate observă că se schimbase într-un costum de indian, ca Nehru, de un verde atât de întunecat, încât părea negru. Îi dădea un aspect hieratic, distinct și exotic, dar îl purta atât de lejer, încât părea că se schimbase în ceva familiar și confortabil pentru propria plăcere. Poate așa și era. Îi venea să-i spună: „De ce te-ai schimbat? Nu suntem în Londra și nu e o ocazie specială“, dar știa că n-ar face decât să se arate meschină. Și, oricum, nu se străduise și ea să arate mai bine?

Merseră pe cărarea îngustă către Seal Cottage fără să vorbească. Ferestrele luminate ale conacului din spatele lor și pâlpăirile distante de lumină de la cabane făceau și mai apăsătoare tăcerea. De îndată ce apuse soarele, dispăru și iluzia verii. Era sfârșit de octombrie, încă neobișnuit de cald pentru acest anotimp, dar se simțea frigul de neconfundat al toamnei. Aerul era ușor parfumat, ca și cum lumina muribundă ar fi atras spre ea toată dulceața concentrată a zilei. Dacă n-ar fi fost stelele, ar fi fost întuneric beznă. Kate nu văzuse niciodată așa de multe, așa de sclipitoare și de apropiate. Transformau bezna

noptii într-o luminozitate misterioasă prin care cărarea îngustă se vedea ca o panglică lucioasă, în care firele de iarbă sclipeau ca niște perle mici, argintate de lumină.

Seal Cottage avea ușa deschisă către nord și prin ea se revărsa lumina pe curtea de piatră din față. Kate văzu că Dalglish aprinsese de curând focul. Surcelele trosneau și pocneau și cele câteva bucăți de cărbune încă nu fuseseră atinse de flacără. Pe masă se găsea o sticlă deschisă de vin și trei pahare, și se simțea miros de cafea. Kate și Benton optară pentru vin și, în timp ce A.D. îl turnă în pahare, Benton trase la masă scaunul de la birou.

Aceasta era partea din anchetă care-i plăcea lui Kate cel mai mult, pe care o aștepta mereu cu nerăbdare, aceste momente liniștite, de obicei la sfârșitul fiecărei zile, când evaluau ce progrese făcuseră și-și făceau planuri pentru a doua zi. Această oră de discuții și tăceri, cu ușa cabanei încă deschisă către noapte, cu vâlvățile roșietice ale flăcărilor ce dansau în șemineu reflectându-se în toată încăperea, cu aroma vinului și a cafelei reprezentau cel mai apropiat prototip de atmosfera confortabilă și neamenințătoare a unui „acasă“ de care nu avusese niciodată parte în copilărie, de ceea ce își imagina ea că dădea sens vieții de familie.

A.D. întinse pe masă harta insulei.

– Bineînțeles, putem considera că anchetăm o crimă. Nu vreau totuși să folosesc acest cuvânt față de altcineva de pe insulă până nu primim confirmarea din partea doamnei doctor Glenister. Cu puțin noroc, asta se va întâmpla mâine pe la prânz. Haideți să recapitulăm faptele cum le știm până acum, dar prima dată să găsim un nume pentru presupusul criminal. Sugestii?

Kate cunoștea acest obicei invariabil al șefului ei. Ura cu pasiune expresiile „amicul“ sau alte asemenea porecle folosite în mod general. Trebuia să se fi pregătit, dar își dădu seama că n-avea nici o idee.

– Am putea să-i zicem Smeaton, domnule, zise Benton. După arhitectul farului de la Plymouth Hoe. Cel de aici e o copie.

– Asta pare cam nedrept față de un inginer atât de talentat.

– Calcraft atunci, după călăul din secolul al XIX-lea, zise Benton.

– Calcraft să fie. Foarte bine, Benton, deci ce știm?

Benton își împinse paharul de vin puțin la o parte. Întâlni direct privirea lui Dalgliesh.

– Victima, Nathan Oliver, venea regulat de patru ori pe an pe insula Combe, întotdeauna pentru două săptămâni. De data aceasta a venit luni împreună cu fiica lui, Miranda, și cu secretarul lui, Dennis Tremlett. Așa se întâmpla de obicei. Câteva dintre faptele cunoscute depind de informații care s-ar putea să fie sau nu corecte, dar fiica lui spune că a plecat de la Peregrine Cottage cam pe șapte și douăzeci azi-dimineață, înainte de a servi micul dejun gătit ca de obicei. Cadavrul a fost descoperit la zece dimineață de Rupert Maycroft, căruia i s-au alăturat imediat Daniel Padgett, Guy Staveley, Jago Tamlyn, Millie Tranter și Emily Holcombe. Cauza aparentă a morții este strangularea, fie în camera de sub reflector, fie pe platforma circulară de deasupra. Calcraft a adus apoi coarda de alpinism, i-a înnodat-o în jurul gâtului, a legat-o de balustradă și a azvârlit cadavrul în gol. Prin urmare, Calcraft este suficient de puternic să care pe scări în sus cadavrul greu până pe platformă sau măcar are suficientă forță să-l împingă peste balustradă. Ați spus că ceea ce-a zis doctorul Speidel nu vi s-a părut complet. A scris un bilet prin care îl informa că dorea să se întâlnească la far azi-dimineață la ora opt. I-a dat biletul lui Millie Tranter care spune că l-a livrat punându-l în cutia poștală de la Peregrine Cottage. Recunoaște că i-a zis lui Jago despre întâlnire. Miranda Oliver și Tremlett ar fi putut citi biletul și, de altfel, oricine altcineva avea acces la mașina de teren. A primit Oliver biletul? Dacă nu, de ce s-a

duș la far? Dacă trebuiau să se întâlnească la opt, de ce s-a dus într-acolo așa devreme, de la șapte și douăzeci? A fost schimbată ora de pe bilet? Și dacă da, de către cine? Opt nu poate fi schimbat așa de ușor în șapte treizeci decât dacă-l ștergi și scrii celălalt număr deasupra. Dar asta sună complet aiurea. Nu i-ar oferi lui Calcraft decât treizeci de minute să-l întâlnească pe Oliver, să-l facă să urce în vârful farului, să-l omoare și apoi să plece, și asta presupunând că Oliver ajungea la timp. Bineînțeles, Calcraft putea distruge scrisoarea originală și să o înlocuiască. Dar tot ar fi ridicol să schimbe momentul întâlnirii cu numai treizeci de minute.

Și apoi mai e și ușa farului. Speidel spune că era încuiată când a ajuns el. Asta înseamnă că era cineva înăuntru – Oliver, ucigașul lui, sau amândoi. Când s-a întors, cam peste douăzeci și cinci de minute, ușa era deschisă și a observat că lipsea coarda. N-a auzit nimic, dar ce-ar fi putut să audă de la treizeci de metri mai jos de camera unde a avut loc omorul? Dar poate că Speidel a mințit. Nu avem decât cuvântul lui că ușa era încuiată și că nu s-a întâlnit cu Oliver. Poate că Oliver îl aștepta exact așa cum a plănuit și Speidel l-a omorât. Și nu avem decât mărturia lui Speidel care să confirme momentul morții. Dar de ce a ales farul ca loc de întâlnire? Știm că l-a mințit pe domnul Dalglish că farurile sunt un hobby pentru el.

– Trebuia să ne dai faptele; zise Kate. Ai deviat pe tărâmul supozițiilor. Mai sunt câteva lucruri pe care le știm cu siguranță. Oliver era întotdeauna un oaspete dificil, dar de data asta se pare că a fost chiar mai puțin rezonabil decât de obicei. A făcut circul acela în port când a aflat că i s-a pierdut proba de sânge, i s-a plăns lui Maycroft după aceea, a cerut în mod repetat ca Emily Holcombe să-i cedeze Atlantic Cottage și a făcut scena de la cina de vineri. Și apoi mai e logodna Mirandei Oliver cu Tremlett. Toți trei s-au comportat foarte straniu, nu credeți? Oliver se întoarce acasă târziu după cină, când Miranda e deja în pat și pleacă înainte să se

scoale. Pare hotărât să n-o vadă. Și de ce a comandat șalupa pentru după-amiază? Pentru cine a comandat-o? O credem pe Miranda când ne spune că s-a bucurat să afle de logodnă? Pare asta o reacție plauzibilă din partea unui om dedicat cu atâta egoism muncii lui, încât n-a lăsat niciodată nimic să intervină între el și meseria lui de scriitor? Sau e cumva posibil ca motivul să fie undeva în trecut?

– Dacă e un motiv din trecut, de ce a așteptat Calcraft weekendul acesta pentru a-l omori? întrebă Dalgliesh. Oliver venea pe insulă în mod regulat. Însă majoritatea suspectilor au avut nenumărate ocazii și șanse să se răzbune dinainte. Și pentru ce să se răzbune? E un weekend rău ales, nu sunt decât doi oaspeți, nici un angajat temporar, numai cei permanenți, toți posibili suspecti sunt reduși la un număr total de treisprezece. Cincisprezece, dacă le adăugăm și pe doamnele Plunkett și Burbridge.

– Dar asta poate funcționa în ambele direcții, domnule, zise Benton. Sunt mai puțin suspecti, dar mai multe șanse de a umbla oriunde pe insulă fără să fii văzut de nimeni.

– Da, într-adevăr, se pare că acest Calcraft a trebuit să acționeze în weekendul acesta, zise Kate. Deci ce s-a schimbat de la celelalte vizite ale lui Oliver? Au sosit doi oameni care nu erau aici la ultima vizită a lui Oliver, acum trei luni, doctorul Speidel și doctorul Yelland. Incidentul cu sângele pierdut peste bord care l-a făcut pe Oliver să amenințe că va veni să trăiască aici în mod permanent. Și logodna lui Tremlett cu Miranda. E greu de imaginat că ea e criminala, dar e posibil să fi plănuit asta cu Tremlett. E evident că dintre cei doi ea e cea mai puternică.

– Hai să ne uităm la hartă, zise Dalgliesh. Calcraft se putea duce la far fie pentru că și-a dat întâlnire cu Oliver – ceea ce pare o coincidență improbabilă, deși am auzit și de altele chiar mai incredibile –, fie pentru că a citit biletul și a schimbat ora, fie pentru că l-a văzut din întâmplare pe Oliver în

drum spre far și l-a urmărit. Ruta evidentă este pe lângă creasta inferioară. Cei care ar fi putut merge cel mai convenabil pe-acolo sunt cei de la conac sau din cabanele de pe partea de sud-vest a insulei: cei doi Staveley, Dan Padgett, Roughtwood și doamna Holcombe. Mai este o creastă de stânci pe la est, care merge până dincolo de Chapel Cottage, dar se oprește în port. Trebuie să ne amintim că biletul a fost trimis aseară. Calcraft putea merge la far vineri noaptea la adăpostul întunericului și să aștepte acolo sâmbătă dimineața devreme. Mai este și posibilitatea că nu s-a chinuit neapărat să nu fie văzut, dacă în momentul acela nu avea intenții criminale. E posibil să nu fi plănuțit dinainte să-l omoare, să fi fost o crimă nepremeditată, nu una de gradul întâi. În momentul acesta, bâjbâim prin întuneric. Avem nevoie de raportul de autopsie al doamnei doctor Glenister și mai trebuie să vorbim cu doctorul Speidel. Să sperăm că se va simți suficient de bine.

O oră mai târziu venise deja vremea să pună capăt speculațiilor din noaptea aceea. Mâine avea să fie o zi plină. Dalglish se ridică în picioare, iar Kate și Benton îi urmară imediat exemplul.

– Ne vedem mâine după micul dejun ca să facem un program, zise el. Nu, lasă paharele, Benton. Mă ocup eu de ele. Noapte bună.

Pusese deja la locul lor paharele de vin spălate și focul era pe cale să se stingă. Se gândi să asculte puțin Mozart înainte de culcare. Alese actul al doilea din *Nunta lui Figaro* și cabana fu inundată de vocea controlată, puternică și amănunțiv de frumoasă a Kirei Te Kanawa. Era CD-ul pe care-l ascultase cu Emma în apartamentul lui cu vedere spre Tamisa. Pereții de piatră ai cabanei erau prea înguști să poată suporta atâta frumusețe, așa că deschise din nou ușa și lăsă dorul contesei după soțul ei să se răspândească sub stele. Afară era un scaun de lemn rezemat de peretele cabanei și rămase acolo ascultând până se termină aria. Intră să oprească combina muzicală și apoi ieși iar pentru a mai arunca o privire spre cerul nopții înainte de culcare.

O femeie mergea pe cărăruia dintre tufișurile din centrul insulei, venind de la cabana lui Adrian Boyde. Îl văzu și se opri. Dalglish își dăduse seama încă din prima clipă că era Jo Staveley, după mersul încrezător și licărirea trecătoare a luminii stelelor în părul blond. După o clipă de ezitare, femeia se apropie de el.

Dalglish îi zâmbi.

– Deci ocazional mai ieșiți totuși la o plimbare.

– Numai când am un scop. M-am gândit că Adrian n-ar trebui să rămână singur. A fost o zi oribilă pentru toți, dar pentru el a fost un coșmar, așa că m-am dus să mânânc osso

bucco împreună cu el. Din păcate nu bea nimic. Mi-ar prinde bine un pahar de vin, dacă nu e prea mare deranjul. Guy doarme probabil deja și nu-mi place să beau singură.

– Nici un deranj.

Îl urmă în cabană. Dalgliesh deschise a doua sticlă de vin roșu și o aduse la masă cu două pahare. Jo purta o jachetă roșie, cu gulerul ridicat. O dădu jos și o puse pe spătarul scaunului. Se așezară față în față, fără nici un cuvânt. Dalgliesh turnă vinul. La început, Jo bău cu sete, ca și cum ar fi fost apă, apoi așeză paharul pe masă, își întinse picioarele și scoase un suspin de satisfacție. În cămin ultimul lemn înnegrit muri scoțând un fuior firav de fum. Dalgliesh savură liniștea, dar se întrebă dacă oaspeților nu li se părea din când în când prea apăsătoare această tăcere și singurătate și nu se hotărau imediat să se reîntoarcă la strălucirea seducătoare a vieților lor pline de adrenalină. Puse întrebarea cu voce tare.

Jo izbucni în râs.

– S-au văzut cazuri, sau cel puțin așa se zice, dar rar. Știu la ce să se aștepte încă înainte să ajungă aici. Tocmai pentru liniștea aceasta plătesc și, credeți-mă, nu e ieftin. Nu ați simțit niciodată că, dacă trebuie să mai răspundeți la o întrebare, să mai auziți un telefon sau să mai vedeți încă o față de om, o să vă pierdeți mințile cu totul? Și apoi, siguranța. Teroriștii, scama constantă de răpiri, evident că e o adevărată desfătare să știi că poți să dormi cu ușile și ferestrele deschise fără nici un bodyguard sau polițist care să-ți urmărească orice mișcare.

– Nu va pune capăt acestei iluzii moartea lui Oliver?

– Mă îndoiesc. Combe își va reveni. Insula asta a uitat orori mult mai grave decât sfârșitul lui Nathan Oliver.

– Antipatia generală față de Oliver pare provocată de ceva mai serios decât faptul că nu s-a purtat prea amabil ca oaspete, zise Dalgliesh. S-a întâmplat ceva între el și Adrian Boyde?

– De ce mă-ntrebați pe mine?

– Pentru că domnul Boyde vă este prieten. Probabil îl înțelegeți mai bine decât ceilalți rezidenți de pe insulă. Și asta înseamnă că sunteți persoana cu cele mai mari șanse să știe adevărul.

– Și cu cele mai mari șanse să vi-l spună și vouă?

– Poate.

– Pe el l-ați întrebat? Ați vorbit cu Adrian?

Comandantul își sorbi încet vinul, savurându-l în mod evident.

– Nu. Încă nu.

– Atunci, nu vorbiți cu el. Ascultați, nimeni – nici chiar dumneavoastră – nu crede cu adevărat că Adrian a avut vreo legătură cu moartea lui Oliver. Nu e mai capabil de crimă decât noi doi, probabil mult mai puțin de fapt. Și atunci de ce să-i pricinuiți durerea asta? De ce să răscoliți trecutul când n-are nimic de-a face cu moartea lui Oliver, cu motivul pentru care sunteți aici și cu ce aveți de făcut?

– Mă tem că răscolirea trecutului face parte din îndatoririle mele.

– Sunteți un detectiv cu experiență. Am auzit de dumneavoastră. Așa că nu-mi spuneți că-l vedeți cu adevărat pe Adrian ca suspect. Nu cumva scoateți gunoiul la suprafață numai așa, de distracție – pentru putere, dacă pot să zic așa? Vreau să zic, nu se poate să nu vă dea o anume satisfacție toată chestia asta cu întrebările la care trebuie să răspundem. Dacă nu răspundem, părem vinovați, dacă răspundem, încălcăm intimitatea cuiva. Și pentru ce? Nu-mi spuneți că e în slujba dreptății sau a adevărului. „Care e adevărul?” zise în glumă Pilat; dar nu rămase să asculte un răspuns.“ Știa el ce știa, Pilat ăsta.

Citatul îl luă prin surprindere, dar ce motiv avea să presupună că nu-l citise pe Bacon? Era surprins și de faptul că era atât de pătimașă și că nu simțea nici o ostilitate personală din partea ei, în ciuda vehemenței cuvintelor ei. El nu juca decât

rolul de loctiitor. Adevăratul dușman trecuse dincolo de limitele urii ei.

– Nu am timp pentru o discuție cvasifilozofică despre **dreptate și adevăr**, zise el cu blândețe. Pot să respect o **confidență**, dar numai până la un punct. Crima distruge **intimitatea** – **intimitatea** suspectilor, a familiei victimei, a tuturor celor care **intră** în contact cu moartea respectivă. Deja m-am săturat să **tot explic** lucrul acesta, dar pur și simplu trebuie acceptat. În **primul rând**, crima distruge **intimitatea** victimei. Dumneavoastră simțiți că aveți dreptul să vă protejați prietenul; Nathan Oliver nu mai poate fi protejat de nimeni.

– Dacă vă spun, veți accepta că ceea ce vă spun este **adevărat** și-l veți lăsa în pace pe Adrian?

– Nu vă pot promite așa ceva. Tot ce pot să vă spun e că, **știind** ce s-a întâmplat, îmi va fi mai ușor să-i pun întrebări **fără** să-i provoc o suferință inutilă. Meseria noastră nu e să **provocăm** oamenilor durere.

– Serios? OK, OK, recunosc că nu e intenționat. Numai Dumnezeu știe cum ați fi dacă ați face-o intenționat.

Rezistă tentației să-i replice ceva, și nici nu i se păru greu. **Își** aminti ce i se spusese în biroul acela din New Scotland Yard. Soțul ei provocase moartea unui băiețel de opt ani. Fusesse o eroare medicală, dar e posibil ca poliția locală să fi fost **implicată** cel puțin adiacent. Nu era nevoie decât de un **singur** ofițer cu exces de zel, ca să înțelegi de ce era așa de **pornită** împotriva poliției.

Jo Staveley își împinse paharul gol către el și Dalglish îi mai turnă vin.

– Adrian Boyde este alcoolic? întrebă el.

– De unde ați știut?

– N-am știut. Spuneți-mi ce s-a întâmplat.

– Ținea o slujbă și era în timpul Sfintei Împărtășanii. Ori-cum, a scăpat cupa și apoi a căzut la pământ mort de beat. Sau a căzut la pământ mort de beat, scăpând cupa din mână.

Preluase biserica unde a fost vicar soțul doamnei Burbridge și unul dintre episcopii bisericii știa că doamna Burbridge se mutase aici, și probabil știa câte ceva despre Combe. I-a scris o scrisoare fostului administrator și i-a sugerat să-i ofere lui Adrian o slujbă. Adrian e foarte competent. Deja știa să lucreze la calculator și se pricepe bine la cifre. La început totul a mers bine. Era aici de mai bine de-un an și nu băuse nimic și toți speram că va rămâne așa. Și atunci s-a întâmplat. A venit Nathan Oliver în vizita lui obișnuită. L-a invitat pe Adrian la cină într-o seară și i-a dat vin. Bineînțeles că i-a fost fatal. Tot ce reușise Adrian să facă de când venise aici a fost distrus într-o singură noapte.

– Oliver știa că Boyde e alcoolic?

– Bineînțeles că știa. De aceea l-a invitat. Totul a fost plănuit. Scrisa o carte cu un personaj care era alcoolic și voia să vadă exact ce se întâmplă când îi oferi vin unui bețiv.

– Dar de ce aici? Putea să vadă căderea într-o comă alcoolică în zeci de cârciumi din Londra pe care le știe toată lumea. Nu e un fenomen chiar așa de rar.

– Sau pe orice stradă într-o sâmbătă seara, zise ea. Dar n-ar fi fost același lucru. Avea nevoie de cineva care încerca să se lupte cu demonii săi. Voia timp și intimitate ca să controleze situația și să poată vedea fiecare minut în desfășurare. Și presupun că i se părea important să aibă victima la dispoziție exact când ajunsese la momentul respectiv din roman, fără să mai piardă vremea.

O văzu tremurând. Emană o furie și o revoltă atât de intense, încât le simți ca pe o forță fizică izbindu-se de zidurile masive de piatră și ricoșând în cameră, umplând-o de ură nețărmată. Așteptă câteva clipe înainte să o întrebe:

– Și ce s-a întâmplat apoi?

– Unul dintre ei – fie Oliver, fie corectorul acela al lui sau poate fiică-sa – l-a cărat pe Adrian la cabana lui. I-a luat câteva zile să se trezească. Nici măcar n-am știut ce se întâmplase,

n-am știut decât că băuse. Am crezut că a dat cumva peste vin la conac, dar nici unul nu ne-am dat seama cum. Două zile mai târziu, s-a dus cu Jago să aducă proviziile săptămânale și a dispărut. Eram la apartamentul meu din Londra câteva zile mai târziu și într-o seară l-am găsit în pragul ușii, pulbere de beat. L-am primit înăuntru și am avut grijă de el câteva săptămâni. Apoi l-am adus aici. Punct. Sfârșit. În perioada aceea mi-a povestit ce se întâmplase.

– Sunt sigur că a fost o perioadă foarte dificilă pentru dumneavoastră.

– Și pentru el. Nu sunt tocmai colega ideală de cameră, mai ales când nu beau mai multă vreme. Mi-am dat seama că ar fi imposibil să fac asta la Londra, așa că l-am dus la o cabană izolată de lângă Bodmin Moor. Încă nu începuse sezonul turistic, așa că n-a fost greu să găsesc ceva ieftin. Am stat acolo șase săptămâni.

– A știut cineva de aici ce se întâmpla?

– I-am sunat pe Guy și pe Rupert să le spun că sunt bine și că Adrian e cu mine. Nu le-am spus unde eram, dar i-am zis lui Jago. Venea din când în când să mă înlocuiască în weekendurile lui libere. N-aș fi reușit fără el. Măcar unul din noi era tot timpul cu Adrian. Dumnezeu, mi se părea așa de plictisitor atunci, dar acum nu știu de ce, am senzația că eram fericită, poate mai fericită decât am fost ani de zile. Mergeam la plimbare, povesteam, făceam mâncare, jucam cărți, petreceam ore întregi în fața televizorului uitându-ne la înregistrări cu seriale vechi de la BBC, unele erau așa de lungi că ne uitam săptămâni la rând, de exemplu, *Bijuteriile Coroanei*. Și, bineînțeles, aveam cărți. E foarte ușor să petreci timpul cu el. E un om bun, inteligent, sensibil și amuzant. Nu se plânge deloc. Când a simțit că e momentul potrivit, ne-am întors aici. Nimeni nu a pus nici o întrebare. Așa se trăiește aici. Aici nimeni nu pune nici o întrebare.

– Alcoolismul l-a făcut să părăsească biserica? V-a făcut confidențe despre asta?

– Da, pe cât am putut comunica la nivelul acesta. Eu nu înțeleg deloc religia. A fost parțial din cauza alcoolismului, dar în primul rând pentru că-și pierduse încrederea în dogmă. Nu înțeleg de ce l-a deranjat asta chiar așa de tare. Eu, una, credeam că asta e avantajul principal al mult iubitei noastre Biserici Anglicane; poți să crezi mai mult sau mai puțin orice-ți cade bine. Oricum, a ajuns să creadă că Dumnezeu nu poate fi și bun, și atotputernic; viața e o luptă continuă între două forțe – binele și răul, Dumnezeu și diavolul. Asta e o erezie; nu mai știu exact cum îi zice – un cuvânt lung care începe cu m.

– Maniheism, zise Dalglish.

– Da, parcă așa cumva. Mie mi se pare rațional. Cel puțin asta explică suferința nevinovaților, pe care altfel n-o poți înțelege decât printr-o întreagă încurcătură de sofisme. Dacă-ăș avea o religie, eu asta aș alege. Presupun că am devenit fără să știu o *maniheană* – dacă acesta e cuvântul – prima dată când am văzut un copil murind de cancer. Dar se pare că nu-i voie să crezi așa ceva, dacă ești creștin, și presupun că în primul rând dacă ești preot. Adrian e un om bun. Eu, una, nu cred că sunt chiar așa de bună, dar pot să recunosc bunătatea când o văd la cineva. Oliver era rău; Adrian e bun.

– Dacă ar fi atât de simplu, meseria mea ar fi foarte ușoară, replică Dalglish. Vă mulțumesc pentru ce mi-ați spus.

– Și nu-i veți pune întrebări lui Adrian despre alcoolism? Asta ne-a fost târgul.

– N-a fost nici un târg, dar n-o să menționez lucrul acesta în momentul de față. S-ar putea chiar nici să nu fie vreodată nevoie.

– O să-i spun că știți, așa mi se pare cinstit. Poate se hotărăște să vă spună chiar el. Mulțumesc pentru vin. Noapte bună. Știți unde să mă găsiți.

Dalgliesh o privi până dipăru mișcându-se încrezătoare pe sub stelele strălucitoare, spălă apoi cele două pahare de vin și încuie ușa cabanei. Erau deci trei oameni care ar fi putut avea un motiv: Adrian Boyde, Jo Staveley și probabil Jago, care renunțase la weekendurile lui libere pentru a o înlocui pe Jo, o generozitate care sugera că împărtășea și el dezgustul ei față de cruzimea lui Oliver. Dar ar fi fost Jo Staveley atât de deschisă față de el dacă ar fi știut, sau măcar banuit, că unul din ceilalți doi e vinovat? Probabil, dacă realizase că mai devreme sau mai târziu ar fi aflat în mod inevitabil adevărul. Nici unul dintre cei trei nu părea a fi un criminal, dar același lucru se putea spune despre oricine de pe insula Combe. Știa că e periculos să se concentreze asupra motivului până la punctul de a neglija modul și mijloacele de operare a criminalului, dar i se părea că în acest caz motivul era primordial. Bătrânul Nobby Clark îi spusese că singurele motive pentru crimă sunt dorința, banii, ura și dragostea. Ceea ce era în cea mai mare parte adevărat. Dar motivele în sine erau extraordinar de variate și unii dintre cei mai cruzi criminali ucisese din motive de neexplicat pentru o minte rațională. Îi veniră în minte cuvintele lui George Orwell: „Crima, nelegiuirea unică, este generată numai de emoțiile puternice“. Și, bineînțeles, că așa și era.

PARTEA A TREIA

Vocile trecutului

Duminică dimineața Dalgliesh se trezi chiar înainte de ivirea zorilor. Încă din copilărie se trezise mereu brusc, fără acele momente confuze între somn și trezie, cu mintea ageră din prima clipă, conștient de sunetele și imaginile noii zile, cu trupul nerăbdător să scape din capcana așternuturilor. Dar în dimineața asta rămase într-o pace somnolentă, prelungind fiecare etapă blândă a deșteptării lente. Cele două ferestre mari cu geamurile larg deschise deveniră încet vizibile, iar dormitorul se dezvălui în lumina palidă cu toate formele și culorile sale. Noaptea trecută marea fusese un tovarăș mângâietor în timpul ultimelor clipe înainte de a adormi, dar acum părea mai tăcută, mai mult un foșnet ritmic decât un sunet perceptibil.

Făcu un duș, se îmbracă și coborî la parter. Își făcu un suc proaspăt de portocale, se hotărî să nu-și gătească nimic pentru micul dejun, plimbându-se în schimb prin cameră cu un bol cu cereale, analizând, mai pe îndelete decât fusese posibil cu o zi înainte, acest sediu atât de neobișnuit în care se desfășura ancheta, apoi ieși din cabană în aerul cu miros de mare. Era o zi calmă, cu petice palide de cer apărând ici și colo printre rândurile joase de nori de un gri palid cu nuanțe roz. Marea era ca un tablou în stil pointilist cu lumină argintie la linia orizontului. Dalgliesh rămase mai multe clipe nemîșcat privind fix înspre est – înspre Emma. Chiar și acum,

în toiul unei anchete, cât de ușor îi punea stăpânire pe gânduri! Noaptea trecută fusese aproape un chin să și-o închipuie în brațele lui; acum nu mai era o prezentă atât de tulburătoare, se mișca în tăcere alături de el, cu părul negru răvășit de somn. Dintr-odată își dori din toată inima să-i audă vocea, dar știa că orice s-ar întâmpla nu îl va suna. Era oare această tăcere modalitatea prin care ea îi respecta dreptul de a nu fi deranjat în timp ce-și desfășura activitatea profesională atât de diferită de a lui? Soția sau iubita care sună în momentul cel mai nepotrivit sau jenant fusese dintotdeauna un personaj de comedie. Putea s-o sune el acum – era sigur că încă nu-și începuse ziua de lucru –, dar știa că nu o va face. Părea să existe un pact nerostit care separa în mintea ei iubitul care era detectiv, de iubitul care era poet. Primul dispărea periodic într-un teritoriu străin încă nestrăbătut de picior de om, pe care ea nu dorea – sau poate se gândea că nu are dreptul – să-l exploreze sau cerceteze în vreun fel. Sau poate știa tot atât de bine ca el că slujba lui îi inspira poezia, că cele mai bune versuri ale lui își aveau obârșia în durerea, oroarea și epavele penibile și deprimante ale vieților tragice și spulberate cu care avea de-a face în profesia lui? Oare tocmai din cauză că știa acest lucru rămânea tăcută când el lucra? Pentru el ca poet, frumusețea naturii și a chipurilor omenești nu fusese niciodată suficientă. Întotdeauna avusese nevoie de atelierul mizerabil de zdrențe și oase al inimii, ca și Yeats. Se întreba dacă Emma știa despre el ceea ce el însuși trebuia să accepte jenat, oarecum rușinat, și anume că, deși el își păzea intimitatea cu atâta grijă, își alesese o meserie care-i permitea – de fapt îi pretindea – să încalce intimitatea altora, a morților și a viilor deopotrivă.

Aruncă o privire spre nord la capela masivă din piatră și văzu o femeie mergând cu pasul acela hotărât care-i amintea de enoriașele tatălui său, mulțumite că-și făcuseră datoria și că-și satisfăcuseră foamea spirituală, și îndreptându-se spre satisfacția lumească a unui mic dejun copios. Nu-i trebui

decât o secundă s-o recunoască pe doamna Burbridge, dar era o doamnă Burbridge complet schimbată. Purta o haină de stofă cafenie cu albastru, într-o croială rigidă și demodată, o pălărie moale de fetru albastru cu o pană elegantă și mănuși, iar în mâini ținea o carte, mai mult ca sigur de rugăciuni. Evident fusese la o slujbă la capelă. Ceea ce însemna că Boyde era singur în cabana lui.

Nu era nici o grabă și se hotărî să meargă întâi pe lângă cabană până la capela aflată la aproximativ cincizeci de metri mai încolo. Era construită mai primitiv decât cabanele, o clădire solidă și severă de nu mai mult de cinci metri pătrați. Avea o ușă cu zăvor ca o ușă de grajd, și când o deschise fu întâmpinat de un aer mai rece și umed. Pe jos era un pavaj cu dale crăpate și nu avea decât o singură fereastră, cu geamul atât de mizerabil, că de-abia se strecurau câteva raze firave de lumină. Exact sub geam era plasat un bolovan greu, cu partea de sus plată, folosit în mod evident pe post de altar, deși era neacoperit și nu avea pe el decât două sfeșnice butucănoase de argint și o cruce mică de lemn. Lumânările erau arse aproape de tot, dar părea să se mai simtă un vag miros de fum acru. Se întrebă cum fusese mutat bolovanul acela înăuntru. Fusese cu siguranță nevoie de cel puțin șase bărbați zdraveni să-l pună acolo. Nu era nici o bancă sau scaun în afară de două scaune pliante de lemn rezemate de perete, probabil unul din ele pentru doamna Burbridge, care era singura enoriașă așteptată la slujbă. Singurul indiciu ce sugera că această clădire fusese vreodată sfințită era o mică cruce de piatră lipită destul de strâmb de vârful acoperișului și Dalgliesh se gândi că era foarte posibil să fi fost inițial construită pe post de adăpost pentru animale și că începuse să fie folosită ca lăcaș de rugăciune mult mai târziu. Nu simți deloc sacralitatea impunătoare și aproape irațională pe care i-o evocau bisericile străvechi, unde aerul tăcut părea impregnat cu ecoul cântecelor religioase. Totuși, își dădu seama

că închide ușa cu mai mare grijă decât ar fi făcut-o în mod normal și se miră, ca de multe alte ori, cât de adânc înrădăcinate și cât de durabile erau influențele din copilăria sa de fiu de preot, pentru care anul era împărțit după calendarul bisericesc și nu în trimestre școlare și vacanțe sau luni.

Ușa de la Chapel Cottage era deschisă și silueta înaltă a lui Dalglish eclipsă pentru un moment lumina, făcând inutilă bătaia în ușă. Boyde stătea la o masă din fața ferestrei și se întoarse imediat să-l salute. Camera era scăldată în lumină. O ușă cu ferestre de amândouă părțile dădea într-un patio de piatră de la marginea crestei de stâncă. La stânga era un grătar mare de piatră cu un cuptor de pâine și un vraf de surcele de o parte și lemne de foc de cealaltă. În fața lui erau aranjate două fotolii cu spătar înalt, iar lângă unul era o mäsută cu o veioză modernă poziționată pentru lectură. Pe masa de la fereastră era o farfurie unsuroasă și se simțea miros de șuncă prăjită.

– Sper că nu vă deranjez, zise Dalglish. Am văzut-o pe doamna Burbridge ieșind din capelă așa că m-am gândit că ar fi un moment potrivit să vă vizitez.

– Da, de obicei vine la masa de duminică de la șapte dimineața, răspunse Boyde.

– Și nimeni altcineva?

– Nu. Nici nu cred că le-a trecut prin minte. Probabil nici chiar celor care mergeau pe vremuri la biserică. Poate se gândesc că un preot care nu mai lucrează – adică nu mai are o parohie – nu mai e preot. Nu mi-am făcut reclamă că țin slujba. E de fapt un act privat de pietate, dar doamna Burbridge a aflat despre asta când am îngrijit-o pe mama lui Dan Padgett. Acum sunt secretarul lui Rupert Maycroft, zise el zâmbind. Poate e mai bine așa. Cred că meseria de preot neoficial al insulei ar fi mai mult decât aș putea suporta.

– Mai ales dacă se hotărâsc toți să vi se spovedească, zise Dalglish.

Făcuse comentariul în glumă. Pentru o clipă își imagină situația ridicolă a tuturor locuitorilor de pe Combe revărsându-și gândurile necreștinești în urechile lui Boyde, mai ales pe cele despre Oliver. Dar îl surprinse reacția lui Boyde. Pentru o secundă, Dalglish aproape se simți vinovat pentru ceea ce rostise, dar Boyde nu părea omul care să caute neapărat motive de a se considera ofensat.

– Aș fi tentat să mă mut la Biserica Evanghelică și să-i trimit pe toți la părintele Michael din Pentworthy, zise Boyde cu un zâmbet. Dar nu sunt o gazdă bună. Vă rog, ocupați loc. Tocmai îmi făceam o cafea. Nu doriți și dumneavoastră?

– Ba da, mulțumesc.

Dalglish se gândi că unul dintre pericolele minore ale unei anchete era cantitatea nesănătos de mare de cafeină pe care o consuma. Dar voia ca discuția să fie cât mai neoficială posibil, și mâncarea sau băutura aduceau întotdeauna o atmosferă mult mai degajată.

Boyde dispăru în bucătărie lăsând ușa întredeschisă. Auzi sunetele familiare din bucătărie, şuieratul ibricului, hârâitul metalic al boabelor de cafea măcinate, clinchetul ceștilor și al farfuriilor. Dalglish se așeză într-unul din fotoliile din fața focului și contemplă un tablou în ulei de deasupra căminului gol. Oare să fie un Corot? Era un peisaj franțuzesc, un drum drept între două șiruri de ploi, acoperișurile unui sat în depărtare, o turlă de biserică licărind sub soarele verii.

Boyde reveni cu o tavă. Mirosul mării și al focului de lemne era acoperit de aroma cafelei și a laptelui cald. Boyde împinse o măsuță între cele două fotolii și așeză tava.

– V-am admirat tabloul, zise Dalglish.

– E o moștenire de la bunica. Era franțuzoică. E un Corot timpuriu, pictat în 1830 lângă Fontainbleau. E singurul lucru de valoare pe care-l am. Una dintre compensațiile vieții de pe Combe e că pot să-l agăț liniștit pe perete și să știu că n-o să-mi fie furat sau vandalizat. Nu mi-am putut permite

niciodată să-l asigur. Îmi place așa de mult pentru copaci. Mi-e dor de copaci, sunt așa de puțini pe insulă. Chiar și lemnele de foc le importăm.

Își băură cafelele în liniște. Dalglish se simți ciudat de calm, ceea ce se întâmpla foarte rar în compania unui suspect. „Acesta e un om cu care aș fi putut vorbi, care mi-ar fi plăcut“, se gândi el. Simțea că, în ciuda ospitalității lui Boyde, nu exista de fapt încredere între ei.

După un minut își puse jos ceașca și începu:

– Când v-am întâlnit pe toți împreună în bibliotecă și v-am întrebat despre ce-ați făcut ieri-dimineață, dumneavoastră ați fost singurul care a zis că a ieșit la o plimbare înainte de micul dejun. Trebuie să vă mai întreb o dată dacă ați văzut pe cineva în timpul acesta.

Boyde răspunse încet, fără să-i întâlnească privirea.

– N-am văzut pe nimeni.

– Și unde v-ați dus exact?

– M-am plimbat de aici până la Atlantic Cottage și înapoi. Chiar înainte de ora opt.

Din nou se lăsă tăcerea. Boyde luă tava și o duse în bucătărie. Nu se întoarse în fotoliu decât după trei minute și apoi păstră iar tăcerea pentru câteva minute, părând să se gândească ce să spună.

– Sunteți de acord că nu ar trebui să aruncăm bănuielei ce n-au alt rost decât să deruteze sau să inducă în eroare și să dăuneze foarte grav persoanei în cauză?

– Bănuielile au de obicei o bază în fapte, zise Dalglish. Trebuie să aflu aceste fapte. Eu trebuie apoi să decid ce semnificație au, dacă au vreuna. Părinte, știți cine l-a omorât pe Nathan Oliver?

Îl întrebase direct, privindu-l fix în ochi. I se adresase fără să vrea în calitate de preot și fu surprins el însuși, chiar în timp ce se auzea rostind cuvântul. Îi trebuiră câteva secunde până să realizeze pe deplin semnificația a ceea ce

păruse la început a fi doar o scăpare de moment. Efectul asupra lui Boyde fu imediat. Îl privi pe Dalgliesh cu ochi încărcăți de suferință ce păreau să-l implore.

– Vă jur că nu știu. Vă jur și că n-am văzut pe nimeni pe drum.

Dalgliesh îl crezu. Știa că nu mai putea afla nimic în momentul de față și poate nici nu mai era nimic de aflat. Cinci minute mai târziu, după câteva momente de conversație banală și perioade mai lungi de tăcere, plecă nesatisfăcut. Trebuia să lase întrevederea în stadiul acesta, dar va trebui să mai vorbească măcar o dată cu Boyde.

Era nouă și un sfert și când ajunse la ușa cabanei sale îi văzu pe Kate și pe Benton apropiindu-se pe cărarea dintre tușiuri. Le ieși în întâmpinare și se întoarseră împreună.

Când intrară, sună telefonul. Era Guy Staveley.

– Domnule Dalgliesh? V-am sunat să vă spun că nu va fi posibil să vorbiți din nou cu doctorul Speidel, cel puțin nu în momentul de față. Starea lui s-a înrăutățit peste noapte. L-am transferat la infirmerie.

Era unsprezece fără câteva minute și Dalgliesh se hotărî să o ia pe Kate cu el la discuția cu doamna Plunkett, dar când o sună să programeze întâlnirea, bucătăreasa întrebă dacă era posibil să vină ei la bucătărie. Dalgliesh acceptă imediat. Era mai convenabil, și doamna Plunkett își economisea astfel timpul, iar în plus era convins că va fi mai comunicativă în mediul ei obișnuit decât în Seal Cottage. Cinci minute mai târziu, ședea alături de Kate la masa lungă de bucătărie, iar doamna Plunkett stătea de cealaltă parte, continuându-și treaba.

Bucătăria îi aminti lui Dalgliesh de copilărie: același tip de sobă, deși puțin mai modernă, aceeași masă de lemn ștersă de nenumărate ori, scaunele Windsor și dulapul înalt de stejar cu învâlmășeala de farfurii, căni și cești. Un colț al încăperii era evident locul de odihnă al doamnei Plunkett. Un balansoar, o măsuță joasă și un birou pe care erau aranjate mai multe cărți de bucate. Bucătăria aceasta, exact ca aceea din casa parohială, era îmbibată de un amestec de mirosuri – pâine proaspăt coaptă, boabe măcinate de cafea, șuncă prăjită – toate anticipând o savoare a mâncării care însă niciodată nu ajungea să fie la înălțimea aromelor care o precedaseră. Își aminti de bucătăreasa familiei sale, femeia de peste nouăzeci de kilograme, purtând atât de nepotrivit numele de doamna Lightfoot¹, și care

¹ Sprinten, ușor, în lb. engl.

nu vorbea aproape niciodată nimic, dar îl primise întotdeauna cu dragă inimă în bucătăria parohială, dându-i voie să radă de pe fundul bolului bucăți de aluat din care să-și modeleze omuleți ca de plastilină, ascultându-i întrebările nesfârșite. „Ar trebui să-l întrebi de Sfinția Sa despre asta“, îi răspundea ea uneori.

Absolut totdeauna se referea la tatăl său ca la Sfinția Sa. Era mereu bine-venit în biroul tatălui său, dar micul Adam simțise întotdeauna că bucătăria cu dalele ei de piatră era sufletul casei.

O lăsă pe Kate să pună majoritatea întrebărilor. Doamna Plunkett continua să lucreze. Curăță grăsimea de pe cotletele de porc, dădu apoi bucățile de carne prin făină amestecată cu condimente, le puse la rumenit și le întoarse într-o tigaie cu untură fierbinte. După aceea luă cotletele din tigaie și le așeză într-o caserolă, venind în cele din urmă la masă. Se așeză în fața lor și începu să curețe și să taie niște ceapă, apoi să curețe de semințe niște ardei gras.

Kate nu voise să i se adreseze cât doamna Plunkett era cu spatele, așa că nu începu să vorbească decât acum:

– De cât timp lucreați aici, doamnă Plunkett?

– La Crăciunul trecut s-au împlinit doisprezece ani. Bucătăreasa de dinainte a fost domnișoara Dewberry. Era una dintre bucătăresele acelea cu diplomă de *ordon bleu* și care spunea mereu „vai, ce drăguț, mersi“. Mă rog, era o bucătăreasă bună, nu zic că nu. Sosurile. Era foarte pasionată de sosuri, domnișoara Dewberry. Am învățat multe de la ea despre sosuri. Veneam aici în timpul săptămânii când era foarte ocupată și o ajutam ca fată în bucătărie. Nu că era vreodată chiar așa de ocupată – n-ai cum să fii așa de ocupată cu maximum șase oaspeți și cu majoritatea angajaților care își fac singuri de mâncare. Totuși, era obișnuită să aibă pe cineva s-o ajute în restaurantele alea elegante unde lucrase, și eu eram văduvă fără copii și cu destul timp la dispoziție. Totdeauna am fost o

bucătăreasă bună, și acum sunt. De la mama am învățat. Nu s-a întâmplat vreodată să nu poată mama să facă ceva în bucătărie dacă-i venea ideea. Când domnișoara Dewberry s-a pensionat, a sugerat să-i ocup eu postul. Deja știa de ce sunt în stare. Am fost în probă două săptămâni și cu asta, basta. Mi-a convenit și mie, și lor. Nu cheltuie atâția bani pe mine ca pe domnișoara Dewberry, și mă descurc foarte bine, mulțumesc, și fără un ajutor permanent în bucătărie. Îmi place să fiu singură în bucătăria mea. Și, oricum, fetele din ziua de azi sunt mai mult o belea decât un ajutor. Dacă le vine ideea să gătească, n-o fac decât pentru ca să apară la televizor cu bucătarii ăia celebri. Nu zic că nu mă bucur când mă mai ajută Millie, dar își petrece vremea mai mult fugărindu-l pe Jago, decât la mine în bucătărie.

Lucra în timp ce vorbea, așa că se ridică și se întoarse la sobă, mișcându-se firesc și eficient, cu încrederea deplină a oricărui artizan în atelierul lui. Dar lui Dalglish i se păru că nu era nici o legătură între aceste activități familiare și ceea ce gândea de fapt, că se refugiase în această rutină confortabilă și începuse pălăvrăgeala despre obiceiurile și metehnele domnișoarei Dewberry ca să evite confruntarea directă cu el și cu Kate și ca să nu le întâlnească privirile. Aerul din bucătărie deveni savuros și se auzea foarte încet șuierul grăsimii topite.

– Miroase foarte bine, zise Kate. Ce gătiți?

– Cotlete de porc cu sos de roșii și ardei gras. Pentru cina din seara asta, dar m-am gândit să încep de pe-acum. Îmi place să ațipesc puțin după-masa. Poate e o mâncare cam grea, dar s-a schimbat vremea și domnului doctor Staveley îi place carnea de porc și o să vrea să mănânce ceva cald. Oamenii trebuie să-și păstreze puterile când se întâmplă o nenorocire. Nu că ar fi cineva teribil de distrus, în afară de domnișoara Oliver, dar bietul om trebuie să fi fost tare nefericit să facă așa o grozăvie.

– Într-o situație ca asta trebuie să aflăm cât mai mult posibil despre persoana care a murit, zise Dalglish. Am aflat că domnul Oliver venea regulat pe insulă, la fiecare trei luni o dată. Presupun că ați ajuns să-l cunoașteți.

– Nu prea. Nu suntem încurajați să vorbim cu oaspeții decât dacă vor ei asta. Și n-are nimic de-a face cu faptul că n-ar fi prietenoși sau că noi suntem doar niște angajați. Nu e deloc vorba de o chestie așa de snoabă. Nici domnul Maycroft, nici domnul doctor Staveley nu vorbesc cu ei aproape deloc. Ei vin aici pentru liniște, și singurătate, și securitate. Vin aici să fie singuri. Știți, a venit un prim-ministru odată aici pentru două săptămâni. A fost așa un circ din cauza securității, dar până la urmă și-a lăsat gărzile de corp acasă. A trebuit să le lase, altfel nu l-ar fi primit aici. Și-a petrecut o grămadă de timp stând la masa asta și uitându-se la mine cum făceam mâncare. N-a vorbit prea multe. Poate i se părea odihnitor. Într-o zi i-am spus: „Domnule, dacă n-aveți nimic mai bun de făcut, mai bine ați bate ouăle alea“. Și le-a bătut.

Dalglish voi s-o întrebe care prim-ministru și din ce țară, dar știa că întrebarea ar fi fost complet deplasată și mai mult ca sigur nici nu i-ar răspunde.

– Dacă oaspeții își petrec timpul singuri, unde mănâncă? Și când?

– Toate cabanele au frigider și cuptor cu microunde. Ei, da, ați văzut și singur asta. Așa că oaspeții își prepară singuri micul dejun și prânzul. Dan Padgett merge cu mașina de teren pe la toți și le livrează alimentele de care au nevoie pentru micul dejun și prânz de cu seară. Primesc ouă proaspete de la găinile noastre, pâine le fac chiar eu, și șuncă. Avem un măcelar în oraș care are porcii lui – nu luăm noi șuncă din aia la pachet din care curge zeamă când o desfaci. Pentru prânz în general le dăm salată sau legume prăjite iarna și o plăcintă sau carne rece. Și mai este cina de aici de la opt pentru oricine vrea. Întotdeauna trei feluri.

– Domnul Oliver a fost la cină vineri, zise Kate. Era ceva obișnuit?

– Nu. N-a mai fost la cină decât de trei ori poate în toți anii de când vine aici. Îi plăcea să mănânce la el în cabană. Domnișoara Oliver îi gătea și îmi spunea mie cu o zi înainte ce să-i trimit.

– Vi s-a părut că se comportă normal la cină? întrebă Dalglish. Vreau să spun că a fost probabil ultima dată când l-a văzut cineva în afară de familia lui în viață. S-a întâmplat ceva neobișnuit care ar putea să ne dea un indiciu despre starea lui de spirit?

Doamna Plunkett se întoarse cu fața către sobă, dar nu suficient de iute. Dalglish avu senzația că observă o expresie de ușurare.

– N-aș putea spune că se comporta – mă rog, cum s-ar zice normal, n-am eu de unde să știu ce era normal pentru el. Cum am mai spus, nu ajungem de obicei să-i cunoaștem pe oaspeți. Dar de obicei oamenii sunt destul de tăcuți la cină. Se înțelege dinainte că nu vin aici să vorbească despre munca lor sau despre motivul pentru care sunt pe insulă. Și nici nu te aștepți să-i auzi ridicând vocea. Domnul doctor Staveley și domnul Maycroft erau de față, așa că mai bine îi întrebați pe ei.

– Bineînțeles, zise Kate. Dar acum vă întrebăm ce impresie ați avut și dumneavoastră.

– Păi, eu n-am fost în sufragerie chiar așa de mult timp, niciodată nu stau mult. Am început cu chiftelute de pepene cu portocale și le-am aranjat pe farfuriile înainte să sun gongul de cină, așa că am intrat înăuntru la ei numai când m-am dus cu Millie să le servim bibilica cu legume și să luăm farfuriile de la felul întâi. Mi-am dat seama că domnul Oliver și doctorul Yelland începeau să se certe. Cred că era ceva din cauza laboratorului domnului doctor. Ceilalți trei păreau foarte jenați.

– Domnul Maycroft, doctor Staveley și doamna Staveley? întrebă Kate.

– Da, exact, ei trei. Doamna Holcombe și doamna Burbridge nu iau cina de obicei la conac. Mă gândesc că domnul doctor Yelland o să vă spună chiar el despre ce-a fost vorba. Credeți că a însemnat ceva că domnul Oliver nu s-a purtat normal vineri, că l-a supărat și altceva?

– E posibil, zise Dalgliesh.

– Acum, că mă gândesc la asta, apuc să-i cunosc pe unii oaspeți mai bine decât pe restul, cum tot servesc mereu la masă. Drept să spun, chiar mai bine decât domnul Maycroft sau decât domnul doctor Staveley. Nu că aş putea să vă dau numele lor și, chiar dac-aş putea, nu vi le-aş spune. A fost odată un domn – cred că-i spuneau „magnat al industriei” – căruia îi plăcea pâinea cu untură. Dacă aveam friptură de vită – pe atunci făceam mai des friptură de vită, mai ales iarna – îmi șoptea înainte să plece din sufragerie: „Doamnă P., o să trec pe la bucătărie înainte de culcare”. Până venea el, eu terminam deja de făcut curat și beam un ceai fierbinte în liniște în fața focului. Adora să mănânce pâine cu untură. Mi-a zis că n-a mai mâncat de când era copil. Mi-a povestit o mulțime de lucruri despre bucătăreasa familiei lui de când era copil. Nu-i uiti niciodată pe oamenii care au fost buni cu tine în copilărie, nu-i așa, domnule?

– Nu, zise Dalgliesh. Niciodată.

– Păcat că domnul Oliver n-a fost mai prietenos și mai deschis, doamnă Plunkett, zise Kate. Noi speram că ne veți putea spune ceva despre el, să ne ajutați să înțelegem de ce a făcut ceea ce a făcut.

– Drept să spun, aproape că nici n-am dat ochii cu el. Nici nu mi-l pot imagina venind la mine în bucătărie pentru o pâlavrageală și un pic de pâine cu untură.

– Cum se înțelegea cu ceilalți oameni de pe insulă? întrebă Kate. Mă refer la angajații și la rezidenții permanenți.

– Cum am mai spus, aproape că nu l-am văzut deloc și nu cred că ceilalți angajați au avut prea multe de-a face cu el.

Am auzit un zvon că avea de gând să se mute aici definitiv. Mă gândesc că v-a povestit deja domnul Maycroft despre asta. Nici un angajat n-ar fi fost bucuros și mă gândesc că doamna Holcombe ar fi fost și mai puțin încântată. Bineînțeles că știam toți că nu se înțelege deloc cu Dan Padgett. Nu că l-ar fi văzut chiar așa de des, dar Dan duce mâncarea la cabane și mai face cine știe ce treburi se întâmplă să mai apară, așa că el intră în contact cel mai des cu oaspeții. Domnul Oliver zicea că Dan nu făcea absolut nimic bine. Ori el, ori domnișoara Oliver mă sunau mereu să se plângă că Dan nu le-a livrat ce au comandat sau că nu era de-ajuns de proaspăt – ceea ce nu-i adevărat. Nu iese de-aici nici o fărâma de mâncare care să nu fie proaspătă. Mie mi se pare că domnul Oliver avea chef de ceartă cu cineva și cred că Dan era cel mai la îndemână.

– Și apoi a mai apărut scandalul cu proba de sânge scăpată peste bord, zise Kate.

– Da. Am auzit despre asta. Ei, mă rog, bineînțeles că domnul Oliver a avut motiv să fie nervos din cauza asta. Trebuia acum să-și mai ia o dată sânge și nimănui nu-i place să fie înțepat cu acul. Deși, până la urmă, nici n-a mai dat deloc sânge. Dar totuși, poate îl stresa să se gândească la asta. A fost foarte neglijent din partea lui Dan, nici urmă de îndoială.

– Nu credeți că a făcut-o intenționat, ca să se răzbune pe domnul Oliver că s-a tot legat de el? întrebă Kate.

– Nu, nu pot crede asta. Eu, una, cred că se temea prea tare de domnul Oliver să facă o tâmpenie ca asta. Dar, oricum, a fost un accident ciudat. Lui Dan nu-i plăcea marea, așa că de ce s-o fi aplecat peste marginea bărcii? Eu mă gândeam mai degrabă că o să stea ghemuit în cabină. Așa a stat de câte ori am fost în șalupă cu el. Tremura ca frunza de frică, serios.

– V-a spus vreodată cum a ajuns să lucreze aici – Dan Padgett, adică, întrebă Kate.

Doamna Plunkett rămase o clipă să se gândească ce anume sau dacă să răspundă.

– Păi, mă gândesc c-o să-l întrebați pe el, și precis o să vă spună.

– Și eu cred că ne va spune, doamnă Plunkett, zise Dalglish. Dar este întotdeauna folositor să aflăm două opinii diferite despre oameni când anchetăm o moarte suspectă.

– Dar domnul Oliver s-a sinucis. Vreau să spun, l-au găsit spânzurat. Nu văd ce are asta de-a face cu altcineva, în afară de el și poate de fiică-sa.

– Poate că nu, dar cu siguranță starea lui de spirit a fost influențată de alți oameni, de ceea ce i-au zis, de ce-au făcut. Și încă nu putem fi siguri că a fost o sinucidere.

– Vreți să spuneți că poate a fost crimă?

– Este posibil, doamnă Plunkett.

– Dacă a fost, atunci puteți să vi-l scoateți pe Dan Padgett din minte. Băiatul ăla n-are curaj să omoare o găină – nu c-ar fi băiat, bineînțeles. Cred că are vreo treizeci de ani deja, deși arată așa de tânăr. Dar totdeauna m-am gândit la el ca la un băiat.

– Noi ne întrebam dacă v-a făcut vreodată confidențe, doamnă Plunkett, zise Kate. Majoritatea oamenilor au nevoie de cineva cu care să vorbească despre viață, despre ce probleme au. Avem senzația că Dan nu se simte chiar ca acasă pe Combe.

– Mda, e adevărat. Maică-sa a ținut cu tot dinadinsul să vină aici. Mi-a zis că maică-sa și părinții ei veneau în Pentworthy în fiecare an pentru două săptămâni în august, când era ea mică. Sigur că nici pe-atunci nu era permis să vizitezi insula, dar voia ea s-o vadă. Așa i-a venit ei, un fel de vis romantic. Când s-a îmbolnăvit grav și-a știut că o să moară, și-a dorit nespus să vină aici. Poate i-o fi trecut prin cap că o s-o vindece insula. Dan n-a vrut s-o refuze, dac-a văzut cât de bolnavă era. Dar a fost foarte urât din partea lor

să nu-i spună domnului Maycroft cât de bolnavă era, când au cerut slujbele. N-a fost cinstit cu el – sau cu noi toți, că veni vorba. Doamna Staveley era la Londra, dar a venit înapoi spre sfârșit și a avut grijă de doamna Padgett. Și domnul Boyde a îngrijit-o un pic, dar cred că pentru că a fost preot înainte. Noi, toate femeile, l-am ajutat s-o îngrijească și Dan nu și-a îndeplinit aproape nici o îndatorire în ultima lună cât a trăit ea. Cred că pe la sfârșit deja o ura puțin pe maică-sa. Eram în cabană și curățam casa după ce murise, doamna Staveley o aranjase în pat și acum așteptam să vină s-o ducă în port. Dan a zis că ar vrea să păstreze o șuviță de păr, așa că m-am dus să-i caut un plic în care s-o pună. Dar pur și simplu i-a smuls părul din cap și am văzut ce privire avea, nu se poate zice că era iubitoare. Cred că era foarte supărat pe amândoi părinții lui, ceea ce e destul de trist, dacă stai să te gândești. Mi-a spus că ar fi trebuit să fie destul de înstăriți. Taică-său avea o mică afacere – o tipografie, parcă – pe care-o moștenise de la tatăl lui. Dar nu s-a priceput s-o gestioneze. Și-a luat un asociat care l-a înșelat, așa că a dat faliment. Și apoi s-a îmbolnăvit de cancer – exact ca mama lui Dan, dar el a avut cancer la plămâni – și a murit. Atunci au aflat că nici măcar nu s-a obosit să-și facă asigurare de viață, să le lase ceva. Dan n-avea decât trei ani pe-atunci, așa că nu-și prea amintește de taică-său. Așa că Dan și maică-sa s-au dus să stea la sora ei mai mare. Asta stătea numai cu soțul ei și n-aveau copii, așa că-ai zice că poate o să țină la copil, dar nici pomeneală. Erau dintr-o sectă din aia puritană care crede că orice îți face plăcere e un păcat. L-au făcut și să-și schimbe numele. A fost botezat Wayne, Daniel e de fapt al doilea nume al lui. A avut o copilărie groaznică și nici după aceea nu i-a mers nimica bine. Unchiu-său l-a învățat ceva tâmplărie și decorațiuni – Dan e foarte îndemânatic. Dar, oricum, nu i-a plăcut niciodată pe insulă și nici nu cred că o să-i placă. Sigur că nu mi-a zis toate chestiile astea despre

copilăria lui dintr-odată. Mi le-a spus puțin câte puțin, așa, în picături. Cum ați zis mai înainte, toată lumea are nevoie să-și mai descarce sufletul din când în când.

– Dar acum că a murit mama lui, de ce mai stă? întrebă Dalglish.

– Oh, nici n-are de gând să stea. Maică-sa i-a lăsat niște bănuți pe care i-a economisit și Dan plănuiește să se ducă la Londra să facă oarece școală. Cred că și-a trimis deja dosarul la o universitate din astea noi ce-au apărut acum. De-abia așteaptă să plece. Să vă spun drept, nu cred că fostul administrator l-ar fi angajat. Dar domnul Maycroft era nou și avea două locuri libere de ocupat, unul de om bun la toate și unul de ajutor pentru doamna Burbridge. Iar o să aibă un loc liber după ce pleacă Dan – asta dacă mai continuă activitatea pe insulă.

– Există discuții că nu va mai continua?

– Păi, cam da. Sinuciderile nu prea atrag oamenii, nu? Și nici crimele, bineînțeles. Dar nu te pui să omori oameni numai pentru că ți se par enervanți din când în când. Și, oricum, domnul Oliver n-a stat niciodată mai mult de două săptămâni, deci oricum toată lumea știa că în câteva zile va pleca. Și dacă l-a omorât cineva, atunci probabil c-a ajuns pe insulă nevăzut de nimeni, și noi totdeauna ne-am gândit că asta nu e posibil. Și cum a plecat după aceea? Mă rog, poate e și-acum aici, și se-ascunde undeva. Asta nu-i o idee prea plăcută.

– Și mai e Millie. Și pe ea a angajat-o domnul Maycroft, nu?

– Da, dar nu cred c-a avut mult de ales. Jago Tamlyn a găsit-o cerșind pe stradă în Pentworthy și i s-a făcut milă de biata fată. Jago asta are inimă bună, mai ales că e așa de tânăr. A avut o soră care s-a spânzurat după ce-a sedus-o un om însurat și-a lăsat-o gravidă. Asta s-a întâmplat acum șase ani și ceva, dar nu cred că și-a revenit cu totul. Poate că arăta un pic ca Millie, cine știe? Așa că l-a sunat pe domnul Maycroft și l-a întrebat dacă poate s-o aducă pe insulă și să-i găsească o cameră și o slujbă până să se hotărască ce să facă mai

bine cu ea. Ori asta, ori s-o ducă la poliție. Așa că domnul Maycroft i-a găsit o slujbă, s-o ajute pe doamna Burbridge la cusut și pe mine în bucătărie. Millie nu ne face probleme. E fată harnică, dac-o apucă chef, și n-am de ce să mă plâng. Totuși, insula asta nu e un loc potrivit pentru o fată așa de tânără. Are nevoie să fie cu alții de vârsta ei și de o slujbă adevărată. Lucrează mai mult la cusut cu doamna Burbridge decât cu mine, și știu că doamna Burbridge e îngrijorată din cauza ei. Nu că nu e frumos că avem ceva tinerețe și aici, pe Combe.

– Cum vă înțelegeți cu Miranda Oliver, doamnă Plunkett? întrebă Kate direct. Și ea e tot așa de dificilă ca și tatăl ei?

– N-o să spun că e ușor de discutat cu ea. E mult mai dispusă să critice decât să spună „mulțumesc“. Dar, oricum, n-a avut o viață ușoară, biata fată, legată de un tată bătrân, întotdeauna la dispoziția lui. Doamna Burbridge mi-a spus că s-a logodit cu secretarul ăla care lucrează pentru taică-său. Dennis Tremlett. Sunt sigură că l-ați întâlnit deja. Dacă asta vrea, sigur că sper că o să fie fericiți. Presupun că n-o să ducă niciodată lipsă de bani, și asta e întotdeauna de folos.

– Ați fost surprinsă să aflați de logodnă? întrebă Kate.

– N-am auzit nimic despre asta până azi-dimineață. Și nu-i cunosc pe nici unul așa de bine, încât să am o părere clară. Cum am mai spus, trebuie să-i lăsăm în pace pe oaspeți și eu exact asta și fac. Dacă ei vor să vină aici în bucătărie, asta-i altă poveste, dar eu, una, nu mă duc să-i caut. Oricum nici n-am timp. N-aș reuși să fac mare lucru dacă toată ziua ar fi oameni aici ca la moară.

Spusese acest lucru fără să pară să le facă o aluzie, dar Kate aruncă o privire către Dalgliesh. Acesta înclină ușor din cap. Era momentul să plece.

Kate avea mai multe lucruri de făcut. Se duse să-l găsească pe Benton, iar Dalgliesh se întoarse pe jos la Seal Cottage să aștepte telefonul doamnei doctor Glenister. Doamna Plunkett le dăduse mai multe informații decât realizase probabil. Era

prima dată când auzise de intenția lui Oliver de a se muta permanent pe Combe. Că celorlalți rezidenți permanenți trebuie să le fi părut asta mai degrabă un dezastru decât o inconveniență, mai ales lui Emily Holcombe. Și mai era ceva. Îl sâcâia convingerea că undeva acolo, în învălmășeala aceea de cuvinte a doamnei Plunkett, se ascundea ceva de o importanță crucială. Gândul îl zgândărea, exact ca un fir enervant de bumbac; dacă ar fi în stare să-l apuce de un capăt, ar ajunge la adevăr. Își recapitulă în minte conversația: copilăria nefericită a lui Dan Padgett, Millie cerșetoare pe străzile din Pentworth, magnatul industriaș cu pâinea lui cu untură, cearta lui Oliver cu Mark Yelland. Firul nu era în nici una dintre astea. Se hotărî să-și scoată cu totul problema din minte, cu speranța că mai devreme sau mai târziu avea să se lămurească.

Exact la amiază, sună telefonul. Vocea doamnei doctor Glenister era puternică, autoritară, calmă și neșovăitoare, ca și cum ar fi citit de pe o hârtie.

– Nathan Oliver a murit de asfixiere provocată prin strangulare manuală. Leziunile interne sunt considerabile. Încă nu am terminat de scris raportul de autopsie, dar, de îndată ce e gata, îl voi trimite prin e-mail. O parte din organele interne sunt examinate chiar acum, dar nu mai este mare lucru de aflat. Fizic era în stare foarte bună pentru un om de șaizeci și opt de ani. Există dovada unei artrite extinse la mâna dreaptă, care probabil îi făcea probleme dacă scria de mână – și așa scria, având în vedere că am găsit o mică bătătură pe degetul arătător. Cartilajele sunt calcificate, ceea ce nu este neobișnuit la o persoană în vârstă, și are o fractură la lobul superior al tiroidei. Această fractură localizată este invariabil cauzată de apăsarea locală în cazul unei apucări puternice. În cazul acesta nu ar fi fost necesară multă violență. Oliver era mai firav decât părea și, după cum ați văzut, avea un gât comparativ subțire. Mai are și o mică vânătaie la ceafă, unde capul i-a fost forțat să lovească o suprafață dură. Având în vedere

aceste descoperiri, nu există posibilitatea că s-ar fi învinetît singur la ceafă încercând să facă sinuciderea să pară crimă, dacă i-a trecut cuiva prin minte această posibilitate caraghioasă. Hainele lui Oliver sunt la laborator, dar după cum știți, dar în cazurile astea de strangulare, unde capul e izbit de un obiect dur, se poate să nu existe contact fizic între atacator și victimă. Dar asta e problema voastră, nu a mea. Există totuși un lucru interesant: am sunat azi-dimineață la laborator în legătură cu un alt caz și făcuseră o analiză preliminară a corzii. Nu vor obține nimic folositor, mă tem. S-a făcut o încercare de a curăța coarda ștergând-o de-a lungul întregii lungimi. S-ar putea să descopere ce fel de material au folosit ca s-o șteargă, dar sunt puține șanse pe asemenea suprafață.

– Inclusiv nodul? întreabă Dalglish.

– Se pare că da. O să vă trimită un e-mail când o să găsească ceva de raportat, dar le-am zis că vă spun eu despre coardă. Sunați-mă dacă vă mai pot ajuta cu ceva. La revedere, domnule comandant.

– La revedere și mulțumesc.

Legătura se întrerupsese. Doamna doctor Glenister își îndeplinise datoria ei și nu avea de gând să-și irosească timpul discutând despre a lui.

Dalglish îi chemă pe Kate și pe Benton înapoi la Seal Cottage și le dădu veștile.

– Așadar sunt puține șanse să aflăm ceva folositor de la coardă, în afară de faptul că acest Calcraft a prevăzut că laboratorul va putea prevala amprente de pe suprafață, deci știe câte ceva despre criminalistică, zise Kate. Poate știe chiar și că transpirația poate oferi urme de ADN. Jago și Padgett au umblat amândoi cu coarda după ce cadavrul a fost coborât la pământ, așa că ar mai fi avut nevoie să o curețe? Iar după ce a fost pusă la loc în farul neîncuiat, oricine ar fi putut avea acces la ea.

– Poate că n-a fost ștearsă de criminal, ci de o persoană care încerca să-l protejeze, zise Benton.

Se așezară la masă și Dalglish schiță un program pentru restul zilei. Trebuiau să măsoare distanțele, să verifice posibilitatea ca Padgett de la Puffin Cottage să-l fi văzut pe Oliver mergând la far și cât timp i-ar fi luat să ajungă la far pe creasta inferioară, să examineze întregul far cu minuțiozitate ca să găsească toate urmele posibile și să-i interogheze pe toți suspectii. Întotdeauna se putea întâmpla ca după o noapte de reflecție să se mai afle ceva nou.

Acum, că doctorița Glenister confirmase oficial că era vorba de o crimă, venise timpul să-l sune pe Geoffrey Harkness la New Scotland Yard. Nu se aștepta ca acesta să fie încântat de verdict, și nici nu era.

– Vei avea nevoie de tehnicieni, experții în amprente și o echipă de criminaliști, îi spuse el. Cel mai rezonabil ar fi să dăm cazul poliției locale din Devon și Cornwall, dar asta n-ar fi deloc pe placul anumitor persoane din Londra, și bineînțeles mai e și ideea că din moment ce ești deja acolo ar trebui să continui dumneata. Cât e de posibil să obții un rezultat în, să zicem, următoarele două zile?

– E imposibil de spus.

– Dar n-ai nici o îndoială că omul e pe insulă?

– Cred că putem fi destul de siguri de asta.

– Păi atunci n-ar trebui să dureze prea mult, cu un număr atât de restrâns de suspecti. Cum am mai spus, la Londra toată lumea se gândește că ar trebui să continui dumneata, dar te anunț când se ia o hotărâre definitivă. Între timp, mult succes!

Biroul doamnei Burbridge era o încăpere micuță la etajul întâi în aripa de vest, dar apartamentul ei personal era la etajul de deasupra. Deoarece liftul nu funcționa decât în turn, în biroul ei se ajungea fie pe scările de la intrarea din spate, fie cu liftul până în fața biroului lui Maycroft și apoi traversând biblioteca. Ușa vopsită în alb sclipea de curățenie. O plăcuță de alamă cu numele ei și o sonerie făceau cunoscut statutul ei și-i recunoșteau dreptul la intimitate. Dalglish aranjase dinainte întâlnirea și doamna Burbridge deschise imediat după târâitul aproape imperceptibil, salutându-i pe el și pe Kate ca pe niște musafiri așteptați, deși nu neapărat doriți. Dar nu era nepoliticoasă. Regulile ospitalității trebuie îndeplinite cu orice preț.

Holul în care intrară era neașteptat de larg și chiar înainte să se închidă ușa în urma lor Dalglish simți că intraseră într-un domeniu mult mai personal decât orice se așteptase el să găsească pe Combe. Când venise pe insulă, doamna Burbridge își adusese cu ea relicvele acumulate de-a lungul a mai multor generații: suvenire de familie ale unor fericiri efemere sau de durată, mobilă tipică epocii din care provenea, conservată cu grijă, păstrată din pietate familială, și nu neapărat pentru că se potrivea noii ei locuințe. Pe un birou de mahon era aranjată o colecție de bibelouri de Staffordshire de mărimi și întruchipări diferite. John Wesley predicând de la amvonul lui, alături de un Shakespeare de mari dimensiuni,

așezat elegant cu picioarele încrucișate, cu o mână sprijinindu-și o frunte impresionantă, și cu cealaltă rezemată de un teanc de cărți. Dick Turpin cu picioarele bălângănindu-se, călare pe un cal mititel, la umbra unei regine Victoria de peste șaiszeci de centimetri înălțime cu coroana de Împărăteasă a Indiei. Lângă perete erau aranjate într-un șir neprimitor câteva scaune – două elegante, celelalte monstruoase ca mărime și formă. Deasupra lor, tapetul decolorat era aproape invizibil din cauza tablourilor: acuarele banale, picturi în ulei de mici dimensiuni în rame pretențioase, câteva fotografii sepie, dagherotipuri cu scene rurale din epoca victoriană pe care nici un țăran de pe vremea aceea nu le-ar fi recunoscut, o pereche de picturi delicate cu nimfe zbenguindu-se în rame ovale aurite.

În ciuda excesului de decorațiuni, Dalglish nu avea deloc senzația că intră într-un magazin de antichități, probabil pentru că obiectele nu erau dispuse pentru frumusețea lor sau în scopuri comerciale. În cele câteva secunde în care traversase holul în urma doamnei Burbridge și a lui Kate, se gândi: „Generația părinților noștri și-a purtat cu ea trecutul consemnat în vopsea, porțelan sau lemn; noi l-am dat la o parte. Chiar și istoria noastră națională este predată și amintită doar prin faptele cele mai oribile pe care le-am făcut, nu prin cele mai bune“. Îi veni în minte propriul apartament de pe malul Tamisei, mobilat în mod minimalist, și simți o vină irațională care-l făcu să se simtă prost. Mobila și tablourile de familie pe care alesese să le păstreze și să le folosească erau doar acelea care-i plăceau lui personal, pe care voia să-și odihnească ochii. Argintăria familiei era în seif la bancă; nici nu avea nevoie de ea, nici nu avea timp să o lustruiască. Dăruise tablourile mamei lui și biblioteca teologică a tatălui său unor prieteni de familie. Și acum se întrebă dintr-odată oare ce vor face copiii acelor prieteni cu această moștenire nedorită când va veni vremea? Pentru cei tineri, trecutul este întotdeauna o

povară. Oare Emma ce va dori să aducă în viața lor, asta, bineînțeles, dacă va aduce ceva? Și apoi, imediat, aceeași îndoielă insidioasă. Oare vor avea o viață împreună?

– Tocmai terminam de aranjat ceva în atelierul de cusut, zise doamna Burbridge. Dacă nu vă supărați, veniți acolo cu mine pentru câteva minute, și apoi vom putea merge în camera de zi, unde vom sta mai confortabil.

Îi conduse într-o cameră la capătul coridorului atât de diferită de holul supraaglomerat, încât Dalgliesh de-abia reuși să nu-și arate surpriza. Era o încăpere bine proporționată și foarte luminoasă, cu două ferestre mari orientate spre vest. Încă de la prima privire era absolut evident că doamna Burbridge avea un talent deosebit la broderii. Camera era dedicată întru totul acestei arte. În afară de două mese de lemn așezate în unghi drept și acoperite cu o pânză albă, un perete întreg era plin cu teancuri de cutii cu un capac transparent de celofan prin care se vedeau sculurile lucioase de fir de mătase colorată. De un alt perete era rezemată o ladă imensă cu suluri de țesătură de mătase. Lângă ea era un panou cu mostre de material și ici-colo fotografii color de fețe de altar, stiharii și patrafire brodate. Erau cam douăzeci-treizeci de modele de cruci, simbolurile celor patru evangheliști și diferiți sfinți, și desene de porumbei albi în zbor ascendent sau descendent. În fundul camerei era un manechin de croitorie pe care era drapat un stihar brodat, de mătase verde aprins, cu două aplicații identice pe cele două poale de broderie delicată cu frunze și flori de primăvară.

Millie era așezată la masa cea mai aproape de ușă, lucrând la un patrafir crem. Dalgliesh și Kate văzură o fată foarte diferită de cea cu care vorbiseră cu o zi înainte. Purta un halat alb imaculat, avea părul legat la spate cu o panglică albă și cu mâinile foarte curate împungea delicat un ac foarte subțire în marginea unui model aplicat pe mătase. Își înălța privirea doar pentru o clipă asupra lui Dalgliesh și Kate, și se

aplecă înapoi asupra lucrului. Trăsăturile ascuțite ale feței copilărești erau atât de transformate de concentrare, încât părea aproape frumoasă, nu numai extrem de tânără.

Doamna Burbridge se duse lângă ea și studie cusătura invizibilă pentru ochii lui Dalgliesh. Vocea îi răsună într-un șuierat încet de aprobare.

– Da, da, Millie. E foarte bine. Foarte bine făcut. Acum poți să pleci. Dacă vrei, poți să vii înapoi după-amiază.

Millie își regăsise însă agresivitatea.

– Poate-o să vin, poate nu. Am și alte treburi.

Patrafirul era întins peste o bucată mică de pânză albă de bumbac. Millie vârî acul într-un colț și împături pânza albă peste broderia ei, apoi își scoase halatul și panglica din păr și le puse cu grijă în dulapul de lângă ușă. Când termină, avea deja pregătită și o replică.

– Nu cred că ar trebui să intre aici polițiștii când au ei chef, să ne deranjeze de la lucru.

– Sunt aici la invitația mea, Millie, îi răspunse încet doamna Burbridge.

– Dar pe mine nu m-a întrebat nimeni. Și eu lucrez aici. Și mi-a ajuns cât am avut de-a face cu polițiștii încă de ieri.

Millie ieși tăfnoasă afară.

– Se va întoarce după-masă, zise doamna Burbridge. Îi place foarte mult să coasă și deja brodează frumos, deși e de foarte puțin timp aici. Bunica ei a învățat-o să coasă. Așa se întâmplă de obicei cu cei tineri. Încerc s-o conving să facă un curs la Școala de Arte și Meserii, dar e dificil. Și, bineînțeles, mai este și problema cu locuința, dacă pleacă de pe insulă.

Dalgliesh și Kate se așezară la masa lungă și o priviră pe doamna Burbridge mișcându-se sprintenă prin încăpere, făcând sul o pânză transparentă care evident era o față de altar, aranjând sculurile de mătase în cutiile lor după culoare și apoi punând sulurile de mătase înapoi în dulap.

– Stiharul acela era minunat, zise Dalgliesh. Dumneavoastră faceți și modelul sau numai broderia?

– Și modelul. De fapt, asta e aproape și mai interesant. Au avut loc câteva schimbări majore în broderia bisericească de la război încoace. Probabil vă mai amintiți că fețele de altar erau de obicei doar două benzi de trese împletite, cu care se acopereau cusăturile, cu un motiv central standard, nimic original sau nou. Pe la jumătatea anilor cincizeci a apărut tendința de a fi mai inventivi și de a crea modele specifice acestui secol. Eu mă pregăteam pentru examenul de la Școala de Arte și Meserii pe vremea aceea, și am fost foarte încântată de ce am văzut. Dar eu nu sunt decât o amatoare. Eu nu fac decât broderii de mătase. Alții fac niște lucrări mult mai originale și mai complicate. Am început când fața de altar din biserica soțului meu a început să se destrame pe la cusături și curatorul bisericii mi-a sugerat să mă apuc să fac una nouă chiar eu. Lucrez mai ales pentru prieteni, deși bineînțeles că materialele le plătesc ei și mă ajută și cu banii pe care-i dau lui Millie. Stiharul e un cadou de pensionare pentru un episcop. Verdele este culoarea liturgică pentru Epifanie și Treime, dar m-am gândit că poate o să-i placă mai mult florile de primăvară.

– Când sunt gata, veșmintele acestea sunt cu siguranță foarte grele și valoroase, zise Kate. Cum le trimiteți la destinatari?

– Le duce Adrian Boyde. Îi dă și ocazia – rară, dar cred eu, bine-venită – de a mai pleca de pe insulă. Într-o săptămână cred că va putea să livreze și stiharul acesta. Cred că ne putem asuma riscul acesta.

Ultimele cuvinte le rostise atât de încet, că Dalgliesh de-abia le auzi. Așteptă să mai zică ceva.

– Am terminat aici pentru moment, zise ea, dintr-odată. Poate vreți să veniți în camera de zi?

Îi conduse într-o încăpere mai mică, aproape la fel de excesiv de mobilată ca și holul, dar surprinzător de primitoare și confortabilă. Îi invită să stea în două fotolii joase din fața căminului, cu tapiserie de catifea. Doamna Burbridge își trase un taburet și se instală pe el față în față cu ei. Le oferî cafea, după cum se și așteptau, dar refuzară amândoi cu mulțumiri. Dalglish nu voia să intre de la bun început direct în discuția despre moartea lui Oliver, dar era convins că vor afla ceva folositor de la doamna Burbridge. Era o femeie discretă, dar probabil știa mai multe despre insulă și locuitorii ei decât Rupert Maycroft, care sosise mai recent.

– Jago a adus-o pe Millie aici la sfârșitul lui mai, zise ea. Avea o zi liberă și-și vizita un prieten în Pentworthy. Când a ieșit dintr-un local a văzut-o pe Millie cerșind pe promenada din fața mării. Întotdeauna a avut o inimă mare, mai ales față de tineri. Oricum, el și prietenul lui au dus-o pe Millie la un restaurant pescăresc din apropiere – se pare că Millie era aproape moartă de foame – și i-au ascultat povestea. E o poveste banală, mă tem. Tatăl ei le-a abandonat când era mică și Millie nu s-a înțeles niciodată prea bine nici cu mama ei, nici cu șirul ei de amanți. A plecat din Peckham și s-a dus să trăiască la bunica din partea tatălui ei, într-un sat undeva lângă Plymouth. A dus-o bine acolo, până când bătrâna s-a îmbolnăvit de Alzheimer și au dus-o la azil, iar Millie a rămas pe drumuri. Cred că le-a zis celor de la serviciile sociale că se duce acasă la Peckham, dar nimeni nu s-a oboșit să verifice. La urma urmei, nu mai era minoră și cred că oricum erau prea ocupați. Nu a reușit să rămână în casa bunicii. Stăteau acolo cu chirie și proprietarul voia deja de mult să se descotorosească de ele, și Millie nu avea de unde să plătească chiria. A dus-o greu de tot o vreme cu puținii bani pe care-i mai avea și, când i s-au terminat și aceia, l-a întâlnit pe Jago. Jago l-a sunat pe domnul Maycroft din Pentworthy și l-a întrebat dacă o poate aduce temporar pe Millie aici. Una dintre camerele din

clădirile adiacente era liberă și doamna Plunkett avea într-adevăr nevoie de puțin ajutor la bucătărie. Domnului Maycroft i-a fost greu să-l refuze. Dintr-o firească umanitate și, de asemenea, pentru că Jago e indispensabil pe Combe și nu exista nici o posibilitate să aibă vreun interes sexual față de fată... Dar bineînțeles că nu sunteți aici să vorbiți despre Millie, zise ea brusc. Vreți să-mi puneți din nou întrebări despre moartea lui Oliver. Îmi pare rău că am fost cam dură ieri, dar felul cum a exploatat-o pe Millie e absolut tipic. Se folosea de ea, bineînțeles.

– Sunteți sigură de asta?

– Da, domnule Dalgliesh. Așa lucra el, așa trăia el. Privea oamenii din jur și se folosea de ei. Dacă voia să vadă pe cineva scufundându-se în infern, făcea în așa fel încât să poată vedea exact asta. Totul apare în romanele lui. Și dacă nu găsea pe altcineva pe care să experimenteze, atunci poate a făcut experimente pe el însuși. Așa cred că a și murit. Dacă a vrut să scrie despre cineva care a fost spânzurat, sau care probabil plănuia să se omoare în felul acesta, atunci avea nevoie să ajungă cât mai aproape de această experiență. Poate chiar a mers până într-acolo încât să-și pună lațul în jurul gâtului și să se urce pe balustradă. Sunt cam douăzeci de centimetri de spațiu, dacă nu și mai mult, și bineînțeles că se putea ține de balustradă. Știu că pare o prostie, dar să știți că m-am gândit foarte mult la asta, de fapt, toți ne-am gândit, și cred că asta-i explicația. A fost un experiment.

Dalgliesh ar fi putut să-i spună că era un experiment stupid, dar nu fu nevoie. Doamna Burbridge continuă cu ardore în ochi, vrând parcă neapărat să-l convingă.

– S-a ținut foarte bine de balustradă. Poate a fost un impuls de moment să se urce pe ea, nevoia de a simți moartea atingându-i ușor obrazul, convins totuși că este întru totul stăpân pe situație. Nu asta e satisfacția jocurilor cu adevărat periculoase pe care le joacă bărbații?

Ideea nu era cu totul deplasată. Dalgliesh își putea imagina amestecul de spaima și exuberanță cu care Oliver ar fi stat pe acea fâșie îngustă de piatră, ținându-se cu o singură mână de balustradă ca să nu cadă. Dar nu-și făcuse urmele acelea pe ceafă singur. Era deja mort încă dinainte de a se prăbuși în gol.

Doamna Burbridge rămase în tăcere o clipă, părând să ajungă la o hotărâre. Apoi îl privi drept în ochi și-i zise cu o anumită emoție:

– Nici o persoană de pe insula asta nu va spune că-l plăcea pe Nathan Oliver, nici una. Dar majoritatea lucrurilor pe care le-a făcut ca să-i supere pe oameni erau de fapt minore – se enerva repede, era nepoliticos, se plângea mereu că Dan Padgett nu e eficient, că nu i s-a livrat mâncarea la timp, că șalupa nu era întotdeauna la dispoziția lui oricând avea el chef să facă ocolul insulei, chestii de genul ăsta. Dar a făcut un lucru care a fost efectiv oribil. Un lucru diavolesc. Acesta e un cuvânt pe care oamenii nu-l folosesc aici, domnule comandant, dar eu îl folosesc.

– Cred că știu la ce vă referiți, doamnă Burbridge, zise Dalgliesh. Am vorbit cu doamna Staveley.

– E ușor s-o critici pe Jo Staveley, dar eu n-o critic niciodată. Adrian ar fi murit probabil, dacă nu era ea. Acum încearcă să treacă peste asta, și bineînțeles că nimeni nu pomeneste niciodată nimic. Sunt sigură că nici dumneavoastră n-o să-i ziceți nimic. N-are nimic de-a face cu moartea lui Oliver, dar nimeni nu va uita ce-a făcut. Și acum, dacă mă iertați, am niște lucruri de care trebuie să mă ocup. Îmi pare rău că nu v-am putut ajuta mai mult.

– Ne-ați ajutat foarte mult, doamnă Burbridge, zise Dalgliesh. Vă mulțumim.

Trecând prin bibliotecă, Kate îi zise:

– Ea crede că Jo Staveley a făcut-o. Doamna Staveley purta cu siguranță pică pentru ceea ce s-a întâmplat cu

Adrian Boyde, dar e asistentă medicală. De ce să-l omoare în felul acela? Putea să-i facă lui Oliver o injecție fatală când i-a luat sânge. E ridicol, bineînțeles. Ea ar fi primul suspect.

– Și nu ar fi asta împotriva oricărui instinct de conservare? replică Dalglish. Și trebuie să ne amintim că e posibil ca moartea să fi fost impulsivă, nu neapărat premeditată. E cu siguranță suficient de puternică să-l poată ridica pe Oliver peste balustradă și putea ajunge foarte ușor la far de la Dolphin Cottage pe creasta inferioară. Totuși, nu prea mi-o pot închipui pe Jo Staveley ca pe-o criminală. Dar, în același timp, nu cred c-am dat vreodată peste un grup de suspecti mai improbabili.

După cum se așteptase doamna Burbridge, Millie se întoarse după-amiază, dar nu ca să lucreze la patrafir. Își petrecu în schimb o oră întreagă aranjând sculurile de mătase colorată în cutiile lor într-o ordine logică și împachetând stiharul într-o cutie lungă de carton, împăturindu-l cu grijă în hârtie. Toate acestea se desfășurară într-o liniște aproape neîntreruptă. După aceea își dezbrăcă amândouă halatele albe și se duseră în bucătăria imaculată a doamnei Burbridge, unde aceasta puse ibricul de ceai. Apoi își băură ceaiul la masa de bucătărie.

Supărarea atât de violentă care-o apucase pe Millie la moartea lui Oliver scăzuse vizibil și, după convorbirea cu Dalglish, părea mai degrabă abătută. Dar mai erau unele lucruri pe care doamna Burbridge știa că ar trebui să le spună. Se uită la Millie care stătea în fața ei la masă și își adună curajul să vorbească.

– Millie, i-ai spus domnului comandant Dalglish adevărul despre ce s-a întâmplat cu biletul de la domnul doctor Speidel, nu-i așa? Nu vreau să spun că ai mințit, dar uneori uităm anumite detalii mai importante și altă dată nu spunem tot ce știm pentru că încercăm să protejăm pe altcineva.

– Sigur c-am zis adevărul. Cine-a zis c-am mințit?

– Nimeni, Millie. Am vrut numai să fiu sigură.

– Ei, acum sunteți sigură. De ce mă tot bateți toți la cap cu asta – dumneavoastră, domnul Maycroft, poliția și toată lumea?

– Nu te bat la cap. Dacă zici că ai spus adevărul, asta e tot ce-am vrut să știu.

– Păi, l-am spus, nu?

Doamna Burbridge continuă:

– Pur și simplu sunt îngrijorată pentru tine uneori, Millie. Ne face tuturor plăcere că ești aici, dar acesta nu e un loc potrivit pentru cineva atât de tânăr. Ai toată viața înaintea. Ar trebui să fii cu alți tineri, să ai o slujbă adevărată.

– O să-mi iau o slujbă adevărată când o să vreau așa ceva. Și, oricum, am deja o slujbă adevărată, lucrez pentru dumneavoastră și pentru doamna Plunkett.

– Și amândouă ne bucurăm de asta. Dar nu sunt prea multe oportunități pentru viitorul tău aici, Millie. Uneori mă întreb dacă nu cumva stai aici pentru că ții la Jago.

– Jago e de treabă. E prietenul meu.

– Bineînțeles că e, dar nu poate fi mai mult de atât pentru tine, nu crezi? Vreau să zic, are deja pe cineva în Pentworth pe care-l vizitează, nu-i așa? Prietenul cu care era când l-ai întâlnit prima dată.

– Da, Jake. E fizioterapeut la spital. E prietenos.

– Deci nu există de fapt nici o speranță că Jago se va îndrăgosti de tine, nu crezi?

– Nu știu. S-ar putea să fie. Poate înclină și de-o parte, și de alta.

Doamna Burbridge aproape o întrebă: „Și speri să încline-n partea ta?“, dar se opri la timp. Regreta deja că începuse această conversație periculoasă. Spuse cu șovăială:

– Mă gândeam doar că ar trebui să mai cunoști și alți oameni, Millie, să ai o viață mai diversă decât ai aici. Să-ți faci prieteni.

– Dar am prieteni, nu? Dumneavoastră sunteți prietena mea. Eu vă am pe dumneavoastră și dumneavoastră m-aveți pe mine.

Se simți copleșită de o bucurie atât de intensă, încât pentru câteva secunde nu fu în stare să vorbească. Se forță să se uite la Millie. Fata avea mâinile încleștate în jurul ceștii de ceai și privea în jos. Și doamna Burbridge văzu atunci buzele copilărești întinzându-se într-un zâmbet amuzant și, în același timp, disprețuitor, care-o făcu să pară mult mai matură. Nu fuseseră decât niște cuvinte, ca aproape toate cuvintele lui Millie: rostite în trecut, goale de orice alt înțeles în afară de unul superficial și de moment. Doamna Burbridge își lăsă privirea în jos și, stăpânindu-și cu un efort de voință tremurul degetelor, își duse cu grijă ceașca de ceai la buze.

Clara Beckwith era cea mai apropiată prietenă a Emmei Lavenham. Se cunoscuseră în primul an de studenție la Cambridge și era singura persoană căreia Emma îi făcea confidențe. Nici că se puteau găsi două persoane mai diferite: una heterosexuală și împovărată de frumusețea ei creolă, cealaltă micuță și îndesată, cu părul tuns scurt și chip rotund cu ochelari, având – după părerea Emmei – aerul vânjos și de încredere al unui ponei. Nu era foarte singură ce anume prețuia Clara la ea, bănuind dintotdeauna că era în mare măsură o atracție fizică. Emma conta pe onestitatea și bunul-simț al Clarei, pe felul nesentimental în care accepta capriciile vieții, ale iubirii și dorinței. Știa că era atrasă sexual atât de bărbați, cât și de femei, dar că de cinci ani avea o relație fericită și stabilă cu Annie, o femeie blajină și tot atât de fragilă și de vulnerabilă pe cât de puternică era Clara. Ambivalența Clarei față de relația Emmei cu Dalglish ar fi provocat probabil complicații dacă Emma ar fi suspectat vreodată că e bazată pe gelozie și nu pe bănuielile instinctive pe care prietena ei le avea întotdeauna față de motivațiile bărbaților. Cei doi nu se întâlniseră niciodată. Nici nu-și exprimaseră vreodată dorința să se întâlnească.

Clara absolvise Matematica prima din promoția ei de la Cambridge și lucra ca manager de fonduri la o companie londoneză de renume din City, dar locuia și acum cu partenera ei

în apartamentul din Putney pe care și-l cumpărase după ce terminase facultatea, cheltuia foarte puțin pe haine, singura extravaganță pe care și-o permitea fiind mașina Porsche și vacanțele cu Annie. Emma bănuia că o parte importantă a câștigurilor ei se ducea pe opere de binefacere și că economisea bani pentru o afacere viitoare încă neprecizată, împreună cu iubita ei. Slujba actuală nu era decât temporară, Clara nu dorea să se cufunde cu totul în această lume seducătoare a dependenței excesive de bunăstare.

Tocmai se întorceau de la un concert de la Royal Festival Hall. Se terminase devreme și pe la opt și un sfert deja se străduiau să-și facă loc prin mulțimea adunată în fața garderobei. Ieșiră apoi în stradă și se plimbară de-a lungul Tamisei până la Podul Hungerford. După cum le era obiceiul, comentariile despre muzica ascultată aveau să urmeze mai târziu. Deocamdată, cu acordurile încă răsunându-le în minte, mergeau în tăcere, cu privirile ațintite asupra luminiițelor sclipitoare înșirate ca un colier pe malul celălalt. Se opriră înainte să ajungă la pod și se rezemară amândouă de parapetul de piatră ca să privească apa întunecată a fluviului, cu suprafața lui suplă și fremătătoare ca spinarea unui animal viu.

Emma își dăruise inima Londrei. Iubea această metropolă cu o afecțiune la fel de intensă ca aceea pe care o simțea pentru Cambridge, orașul ei natal, dar diferită în felul ei, nu cu devotamentul pătimaș al lui Dalglish, care știa și părțile cele mai rele și pe cele mai bune ale acestui tărâm ales. Londra își păstra o parte din misterul ei chiar și față de cei ce-o iubeau. Londra era istoria însăși, solidificată în cărămidă și piatră, iluminată în vitralii, celebrată în monumente și statui, și totuși pentru Emma era mai mult un spirit decât un loc, un aer rătăcitor ce respira pe aleile ascunse, care stăpânea tăcerea din catedralele goale, și zăcea adormit sub străzile mai gălăgioase. Își aruncă privirea pe malul celălalt, la Big Ben și Palatul Westminster scăldat în lumini, cu catargul gol, și

lumina din vârful turnului cu ceas stinsă. Era sâmbătă seara; Camerele nu erau în sesiune. Mult mai sus văzu un avion coborând încet, cu luminile de poziție sclipind ca niște stele mișcătoare. Mai mult ca sigur pasagerii se uitau prin hublouri la fluviul negru șerpuitor, cu podurile sale de basm pictate în lumini colorate.

Se întrebă ce făcea Dalglish. Mai lucra încă, dormea sau se plimba pe insula aceea fără nume privind cerul nopții? Stelele erau eclipsate în Londra de strălucirea luminilor electrice metropolitane, dar pe o insulă izolată întunericul nopții era cu siguranță luminat de o puzderie de stele. Dintr-odată fu copleșită de un dor de el atât de fizic și de intens, încât simți că-i năvălește tot sângele în obraji. Tânjea să se întoarcă în apartamentul lui, sus în Queenhithe, deasupra fluviului, în patul lui, în brațele lui. În seara asta, ea și Clara vor lua metroul de la stația Embankment până la Podul Putney și vor merge în apartamentul Clarei, care se afla tot pe malul Tamisei. Așa că de ce să nu meargă la Queenhithe, care era atât de aproape, încât ar fi ajuns acolo în câteva minute de mers pe jos? Nu-i venise niciodată ideea să-și invite acolo prietena, și nici Clara nu părea să se aștepte la o asemenea invitație. Queenhithe era locul ei și al lui Adam. Să permită oricui altcuiva accesul acolo i se părea o intruziune în viața lui privată, a lui și a ei. Dar oare chiar se simțea acasă acolo?

Își aminti un moment din primele zile ale dragostei lor, când Adam ieșise de la duș și-i spusese:

– Mi-am lăsat periuța de dinți de rezervă la tine în baie. Pot s-o iau de-acolo?

Emma îi răspunsese râzând:

– Bineînțeles, iubitu! Acum locuiesc aici – cel puțin parțial.

Adam venise la scaunul unde stătea și o îmbrățișase, aplecându-și capul brunet spre ea.

– Așa este, iubirea mea, și e o adevărată minune.

Își dădu seama că prietena ei se uita la ea.

– Știu că te gândești la comandantul tău, zise Clara. Mă bucur că poezia nu e un înlocuitor al performanței. Cum suna versul acela din Blake despre binefacerile dorinței satisfăcute? Așa arăți tu. Dar mă bucur că vii la Putney în seara asta. Annie se va bucura să te vadă... S-a întâmplat ceva? întrebă ea după o pauză.

– Nu, nimic. Momentele când suntem împreună sunt așa de scurte, dar sunt minunate, perfecte. Dar nu poți să trăiești mereu la intensitatea asta. Clara, vreau neapărat să mă mărit cu el. Nu știi sigur de ce vreau asta așa de tare. Nu se poate să fim mai fericiți decât suntem deja, sau mai devotați unul altuia. Nu am cum să fiu mai sigură de ceva decât sunt acum. Așa că de ce vreau oare și o legătură oficială? Nu e rațional.

– Ei bine, el te-a cerut, și încă în scris, și încă înainte să vă culcați împreună. Ceea ce sugerează o încredere sexuală în sine ce frizează aroganța. Nu mai vrea să se însoare cu tine acum?

– Nu sunt sigură. Poate crede că faptul că locuim și lucrăm separat, așa ca în momentul de față, cu aceste întâlniri atât de minunate, dar atât de scurte, este tot ceea ce avem nevoie amândoi.

– Voi, heterosexualii, vă complicați viața în asemenea hal! exclamă Clara. Vorbiți unul cu altul, nu? Vreau să spun, comunicați? Te-a cerut o dată. Acuma spune-i că e timpul să fixeze o dată.

– Nu cred că știu cum.

– Îți pot sugera mai multe alternative. Ai putea să-i spui: „O să fiu ocupată în decembrie după ce începem interviurile pentru angajările de anul viitor. Dacă te gândeai să avem o lună de miere întreagă, nu doar un weekend în apartament, cred că momentul cel mai bun ar fi de Anul Nou“. Sau ți-ai putea duce comandantul să-l prezinți tatălui tău. Înțeleg că a fost scutit de chinul acesta tradițional. Apoi îl pui pe domn’

profesor să-l întrebe ce intenții are. Asta e o chestie demodată și originală care s-ar putea să-i placă.

– Mă îndoiesc că i-ar plăcea tatei – asta, bineînțeles, dacă și-ar lua ochii din carte destul de mult timp să audă ce-i spune Adam. Și ți-aș fi recunoscătoare dacă nu i-ai mai spune „comandantul meu“.

– Ultima și singura dată când am vorbit cu el îmi amintesc că i-am zis nemernic. Cred că o să mai treacă ceva vreme până o să ajungem prieteni la cataramă. Dacă nu vrei să-l asmuți pe domn' profesor pe el pe nepregătite, ce zici de un pic de șantaj? „Gata cu weekendurile până nu văd inelul pe deget. Mi-au apărut scrupule morale.“ Asta e o chestie care a fost remarcabil de eficace de-a lungul secolelor. Nu e cazul s-o disprețuiești doar pentru c-au mai folosit-o și altele.

Emma izbucni în râs.

– Nu cred c-aș reuși să pun amenințarea în practică. Nu sunt masochistă. Nu cred c-aș rezista mai mult de două săptămâni.

– Păi atunci găsește-ți tu singură o metodă, dar nu te mai stresa așa. Doar nu te temi că te va refuza?

– Nu, nu de asta. Atâta doar că poate în adâncul sufletului nu-și dorește cu adevărat o căsătorie, iar eu mi-o doresc.

Traversau deja podul. Merseră în liniște o vreme și apoi Clara o întrebă:

– Dacă ar fi bolnav – asudat, mirosind oribil, vomând, o nenorocire, știi? – ai fi în stare să-l cureți, să-l alini?

– Bineînțeles.

– Să zicem că tu ai fi bolnavă. El ce-ar face?

Emma nu răspunse.

– Tocmai ți-am diagnosticat problema, zise Clara. Ți-e teamă că te iubește numai pentru că ești frumoasă. Nu poți să suporti gândul că ar putea să te vadă când nu ești frumoasă.

– Dar nu e importantă frumusețea, la început, cel puțin? N-a fost tot așa cu tine și Annie? Nu așa începe dragostea, cu atracția fizică?

– Ba da, desigur. Dar dacă asta e tot ce-aveți, atunci ai o problemă mare de tot.

– Nu e tot ce avem. Sunt sigură.

Dar într-un colț al minții, știa că acest gând trădător prinsese deja rădăcini.

– N-are nimic de-a face cu slujba lui, zise ea. Știu că nu putem să fim împreună chiar dacă vrem să fim. Știu că a trebuit să plece weekendul ăsta. Atâta doar că de data asta am o senzație diferită. Mă tem că s-ar putea să nu se mai întoarcă, mă tem că s-ar putea să moară pe insula aceea.

– Ce idee ridicolă! De ce să moară? Nu s-a dus acolo să înfrunte teroriști. Eu credeam că specialitatea lui sunt crimele din lumea bună, cazurile prea sensibile ca să le dea voie țăranelor nespălați de la poliția locală să dea buzna și ei. Probabil nu e în mai mare pericol decât dacă ar fi în metroul spre Putney.

– Știu că e irațional, dar nu pot scăpa de gândul ăsta.

– Atunci hai să mergem acasă.

„Și ăsta e un cuvânt pe care-l folosește cu atâta ușurință, se gândi Emma. Atunci eu de ce nu-l pot rosti când sunt cu Adam?“

Rupert Maycroft le explicase deja celor trei polițiști că, după moartea doamnei Padgett, Dan se mutase din fosta clădire a grajdurilor adiacentă conacului în cabana cu un singur pat, Puffin Cottage, situată între Dolphin Cottage și Atlantic Cottage pe coasta de nord-vest. Kate îl sunase luni dimineata devreme și aranjase să se întâlnească la amiază. Când apărură la ușă, Padgett le deschise după prima bătaie și le făcu loc să intre fără să scoată un cuvânt.

Prima reacție a lui Benton fu să se întrebe ce făcea Padgett când era acasă. În camera de zi nu exista nici un semn al vreunui hobby și, în afara câtorva cărți de pe raftul de sus al unei biblioteci de stejar și a unui șir de bibelouri de porțelan de pe polița căminului, în toată încăperea nu se găsea nimic altceva decât mobilă. Aceasta era în cea mai mare parte din stejar masiv, o masă în mijlocul încăperii cu picioare rotunjite și două tăblii extensibile, șase scaune cu un desen asemănător și un bufet greoi din același set, având ușile și panoul de sus sculptate într-un model complicat. Mai era o singură piesă de mobilier, un divan așezat sub fereastră și acoperit cu o cuvertură din diferite bucăți. Benton se întreba dacă aici fusese doamna Padgett ținută la pat de boala ei, lăsând dormitorul pentru persoana care o îngrijea pe timpul nopții. Deși nu mirosea deloc a boală sau a medicamente în cameră, aerul era stătut, probabil din cauză că toate cele trei ferestre erau închise.

Padgett trase de la masă trei scaune și cei doi se așezară în fața lui. Spre ușurarea lui Benton, Padgett nu le oferî ceai sau cafea, ci se așeză cu mâinile sub masă ca un copil ascultător, clipind din ochi. Gâtul subțire i se înălța ca un lujer din jersey gros, împletit cu un model complicat, subliniind și mai mult paloarea feței și oasele delicate ale craniului acoperit cu păr tuns foarte scurt.

– Am venit să trecem încă o dată în revistă cu dumneata ceea ce ne-ai spus sâmbătă în bibliotecă, zise Kate. Poate va fi mai ușor dacă începi să ne relatezi tot ce ai făcut sâmbătă dimineață, din momentul când te-ai trezit.

Padgett începu un recital ce suna ca o poezie învățată de dinafară.

– Datoria mea e să duc la cabane mîncarea comandată de oaspeți cu o zi înainte, și asta am făcut la ora șapte. Singurul care a vrut provizii a fost doctorul Yelland de la Murrelet Cottage. A vrut un prînz rece, niște lapte și ouă, și cîteva CD-uri din bibliotecă. Cabana lui are un pridvor ca aproape toate celelalte, așa că am lăsat mîncarea acolo. Așa am primit instrucțiuni să fac. Nu l-am văzut pe domnul doctor și m-am întors la conac cu mașina, pe la șapte și patruzeci și cinci de minute. Am lăsat-o la locul obișnuit în curte și am venit înapoi aici. Mi-am depus dosarul la o facultate din Londra pentru un curs de psihologie și mi s-a cerut să scriu un eseu în care să-mi explic alegerea. Nu am luat note bune la examenele de la liceu, dar se pare că nu contează. Am rămas în cabană lucrînd la eseu, pînă m-a sunat domnul Maycroft, imediat după nouă treizeci, și mi-a spus că domnul Oliver a dispărut și că voia să mă duc să-l caut cu grupul. Începea să se lase ceața, dar m-am dus. M-am întîlnit cu grupul în curtea din fața conacului. Am fost chiar în spatele domnului Maycroft la far cînd s-a ridicat dintr-odată ceața și am văzut corpul. Atunci am auzit-o pe Millie țipînd.

– Și ești absolut sigur că n-ai văzut pe nimeni, nici pe domnul Oliver, nici pe altcineva, până nu te-ai alăturat grupului? întrebă Kate.

– V-am mai spus. N-am văzut pe nimeni.

În momentul acela sună telefonul. Padgett se ridică imediat.

– Trebuie să răspund, zise el. Telefonul e în bucătărie. L-am mutat să n-o deranjeze pe mama.

Ieși din cameră, închizând ușa în urma lui.

– Dacă e doamna Burbridge, atunci nu cred că va dura mult, zise Kate.

Dar Padgett nu reveni imediat. Kate și Benton se ridicară și Kate se duse lângă raftul de cărți.

– Astea sunt evident romanele mamei lui, zise ea. Majoritatea romane de dragoste obișnuite. Are totuși și o carte de Nathan Oliver, *Nisipurile din Trouville*. Pare citită, dar nu prea des.

– Sună ca un titlu de film cu mare succes la public, zise Benton. Nu e stilul lui obișnuit. Și astea au fost probabil ale mamei lui, zise el arătând bibelourile de pe poliță. Dar de ce le-a mai păstrat? Par exact genul de lucruri pe care te-ai fi așteptat să le dea de pomană în Newquay, în afară de cazul în care le păstrează din motive sentimentale.

Kate se apropie de el.

– Eu aș zice că astea trebuiau să fie primele lucruri de pe lista cu obiectele aruncate peste bord.

Benton râsucea gânditor unul din bibelouri, o doamnă în crinolină cu o bonetă cu panglici lovind alene, cu o sapă subțire, buruienile de pe cărarea unei grădini.

– Nu prea e îmbrăcată potrivit pentru treaba asta, nu crezi? zise Kate. Pantofii aceia n-ar rezista cinci minute în afara dormitorului și pălăria i-ar zbura de pe cap la prima adiere de vânt. La ce te gândești?

– O, întrebarea obișnuită, presupun, zise Benton. De ce disprețuiesc atât de mult chestia asta? Nu e un fel de snobism

cultural? Vreau să zic, oare singurul motiv pentru care-mi displace este pentru c-am fost învățat să fac astfel de judecăți de valoare? La urma urmei, e făcută bine. E sentimentală, dar există și o formă de artă bună, care se poate numi sentimentală.

– Ca de exemplu?

– Ei bine, Watteau, bunăoară. Sau *Vechiul magazin de curiozități*, dacă te gândești la literatură.

– Cred că ar trebui să o pui la loc, dacă nu vrei s-o spargi. Dar ai dreptate în ce privește snobismul cultural.

Benton puse bibeloul la loc și se întoarseră amândoi la masă. În cele din urmă, Padgett deschise ușa și reveni în cameră.

– Îmi cer scuze. M-au sunat de la facultate. Încerc să-i conving să mă lase să mă înscriu chiar acum. A început deja anul academic, dar de foarte puțin timp, și poate c-o să facă o excepție. Dar presupun că depinde și de cât timp o să rămâneți voi aici.

Benton știa că de fapt Kate ar putea foarte bine să-i spună că în prezent poliția nu avea puterea să-l rețină pe Padgett pe insulă, dar nu o făcu.

– Va trebui să vorbești cu domnul comandant Dalglish în legătură cu asta, zise ea în schimb. Evident că dacă va trebui să venim pentru o întrevedere în Londra, poate chiar la facultate, ar fi mult mai puțin convenabil pentru dumneata, și probabil și pentru ei, decât dacă vorbești cu noi aici.

Benton se gândi că asta nu era într-utotul corect, dar era probabil justificat. Mai trecură o dată peste toate detaliile a ceea ce se întâmplase după ce găsiseră cadavrul, și descrierea lui Padgett se potrivea cu ceea ce ziseseră Maycroft și Staveley. Îl ajutase pe Jago să-i scoată coarda din jurul gâtului și-l auzise pe Maycroft spunându-i lui Jago să o pună la locul ei în cârlig, dar personal n-o mai văzuse sau atinsese după aceea. Nu avea nici o idee cine și dacă a intrat încă o dată în far.

În cele din urmă, Kate zise:

– Știm că domnul Oliver era furios pe dumneata că i-ai scăpat proba de sânge peste bord și ni s-a spus că, în general, te critica foarte mult. E adevărat?

– Întotdeauna zicea că nimica nu fac bine. Bine acum, n-am intrat eu prea mult în contact cu el. Nu avem voie să vorbim cu oaspeții decât dacă vor ei. Și domnul Oliver era oaspete, deși totdeauna se purta de parcă era de-al casei, de parcă avea ceva drepturi să fie aici, pe insulă. Dar oricând vorbea cu mine, nu făcea decât să critice. Câteodată el, câteodată domnișoara Oliver, nu erau mulțumiți de ce provizii le-am adus sau ziceau că nu le-am adus ce-au comandat. Pur și simplu am simțit că nu-i plăcea de mine. E tipul... Era tipul de om care trebuie totdeauna să-și găsească pe cineva de care să se lege. Dar nu l-am omorât eu. Eu n-aș putea să omor nici măcar un animal, darămite un om. Știu că unii oameni de aici ar vrea să fiu eu vinovat, pentru că niciodată nu m-am adaptat aici, asta și spun mereu, că eu nu sunt locuitor al insulei de fapt, că numai stau aici. Eu nici măcar n-am vrut să vin pe insulă. Am venit aici numai pentru că mama a vrut cu tot dinadinsul să vină aici și de-abia aștept să plec și să-mi încep și eu viața altundeva, să-mi iau o diplomă pentru o slujbă adevărată. Sunt în stare să fiu mai mult decât om bun la toate.

Amestecul de autocompătire și agresivitate nu-l făcea deloc simpatic. Benton trebui să-și reamintească faptul că asta nu însemna neapărat că Padgett era un criminal.

– Și nu mai e nimic altceva ce ai dori să ne spui? întrebă el.

Padgett studie tabla mesei câteva clipe, apoi își înălță privirea.

– Numai fumul.

– Ce fum?

– Ei bine, cineva era deja treaz și ocupat la Peregrine Cottage. Era aprins focul. Eu eram la mine în dormitor și m-am uitat afară pe fereastră, când am văzut fumul.

Kate îl întrebă cu vocea atent controlată:

– La ce oră a fost asta? Încearcă să fii precis.

– Nu mult după ce m-am întors. Oricum, înainte de opt. Știu asta pentru că de obicei ascult știrile de la opt dacă ajung la timp.

– De ce nu ai menționat asta până acum?

– Vreți să spuneți când eram toți în bibliotecă? Nu mi s-a părut important. M-am gândit că mă va face să par un prostănac. La urma urmei, de ce să n-aibă voie domnișoara Oliver să aprindă un foc?

Era momentul să pună capăt întrevederii și să se întoarcă la Seal Cottage să-i spună lui Dalglish ce aflaseră. Câteva clipe meraseră în tăcere.

– Nu cred că i-a zis cineva că s-au ars manuscrisele, zise Kate. Va trebui să verificăm. Dar mă întreb de ce nu. Poate are dreptate, chiar nu se gândesc că și el locuiește pe insulă. Nu i-a spus nimeni nimic pentru că nu e de-al lor. Dar dacă Padgett a văzut fum ridicându-se de la Peregrine Cottage chiar înainte de ora opt, atunci a scăpat.

Luni dimineață, după micul dejun, Dalglish sună la Murrelet Cottage și-l anunță pe Mark Yelland că ar dori să discute cu el. Yelland spuse că se pregătea să meargă la plimbare, dar dacă nu era nici o urgență ar putea să treacă el pe la Seal Cottage înainte de amiază. Dalglish se așteptase să meargă la Murrelet Cottage, dar se gândi că probabil Yelland prefera să nu-i fie invadată intimitatea, și oricum nu avea nici un motiv să obiecteze. Dormise foarte rău în noaptea aceea, azvârlindu-și de mai multe ori pătura de pe el, fiindu-i neplăcut de cald și apoi trezindu-se o oră mai târziu tremurând de frig. În cele din urmă dormi prea mult și nu se trezi decât după opt, cu un început de migrenă și cu mâinile și picioarele de plumb. Ca mulți alți oameni sănătoși, Dalglish considera boala ca pe o insultă personală, pe care o poți cel mai bine combate refuzând să o accepți. O plimbare în aer curat putea să remedieze aproape orice. Dar în dimineața aceasta nu-i părea deloc rău că-l lăsase pe Yelland să se plimbe în locul lui.

Yelland sosi exact la ora anunțată. Era încălțat cu niște ghete zdravene, purta jeanși și o jachetă de denim, și avea un rucsac în spate. Dalglish nu crezu că era justificat sau necesar să-i ceară scuze că-i deranja programul. Lăsă ușa deschisă, ca să intre soarele în casă. Yelland își puse rucsacul pe masă, dar nu se așeză. Dalglish începu fără nici un preambul:

– Cineva a ars sâmbătă dimineața manuscrisele ultimului roman al lui Oliver. Trebuie să vă întreb dacă le-ați ars dumneavoastră.

Yelland nu păru să se supere din cauza întrebării.

– Nu, nu le-am ars eu. Sunt capabil de furie, de resentimente, răzbunare și, fără îndoială, și de alte ticăloșii ome-nești, dar nu sunt un copil și nu sunt un prost. Știu foarte bine că pierderea manuscriselor nu ar fi împiedicat publicarea romanului. Probabil nici n-ar fi provocat mai mult decât o inconveniență sau o întârziere minoră.

– Dennis Tremlett spune că Oliver a făcut niște schimbări importante pe aceste manuscrise. Și că acum s-au pierdut.

– Asta e regretabil pentru literatură și pentru admirătorii săi, dar mă îndoiesc că e de o importanță chiar așa de covârșitoare. Arderea romanului e, cu siguranță, un act de ciudă personală, dar nu din partea mea. Sâmbătă am stat în Murrelet Cottage, iar pe la opt treizeci m-am dus la o plimbare. Și aveam alte lucruri în minte decât Oliver și romanul lui. N-am știut că avea manuscrisul cu el, dar mă rog, s-ar putea spune că e o presupunere firească.

– Și nu s-a mai întâmplat nimic de când ați sosit pe Combe, oricât de mic și aparent nesemnificativ, ceva ce credeți că ar trebui să știu?

– V-am spus despre altercația pe care am avut-o vineri la cină. Dar din moment ce sunteți interesați de detalii, da, am văzut pe cineva vizitând-o pe Emily Holcombe joi seara, imediat după zece. Veneam înapoi de la o plimbare în jurul insulei. Era întuneric, bineînțeles, și nu i-am văzut decât silueta când i-a deschis Roughtwood ușa. Nu era unul dintre rezidenții permanenți, așa că presupun că era doctorul Speidel. Nu-mi vine să cred că are vreo importanță în anchetă, dar e singurul alt amănunt pe care mi-l amintesc. Mi s-a spus că doctorul Speidel e acum la infirmerie, dar presupun că se

simte totuși suficient de bine să poată confirma ceea ce tocmai v-am spus. Asta-i tot?

Dalgliesh răspunse că da, adăugând și obișnuitul „pentru moment“.

Când ajunsese la ușă, Yelland făcu o pauză.

– Nu l-am omorât eu pe Nathan Oliver. Nu pot să cred că vă așteptați să fiu devastat de moartea lui. Nu putem simți durere adevărată decât pentru foarte puțini oameni. Și pentru mine, Nathan Oliver cu siguranță nu e unul dintre ei. Dar regret că a murit. Sper să descoperiți cine l-a spânzurat. Știți unde să mă găsiți, dacă mai aveți și altceva să-mi spuneți.

După aceea, Yelland plecă.

Telefonul sună exact în momentul în care intrau Kate și Benton. Dalgliesh ridică receptorul și auzi vocea lui Rupert Maycroft.

– Mă tem că nu va mai fi posibil să vorbiți cu doctorul Speidel, probabil pentru mai multă vreme. I-a crescut temperatura în mod alarmant în timpul nopții și Guy a aranjat să fie transferat la un spital din Plymouth. Aici nu avem toate cele necesare pentru îngrijirea oamenilor grav bolnavi. Așteptăm din moment în moment să sosească elicopterul.

Dalgliesh închise telefonul. Chiar în aceeași clipă auzi hurelul de la distanță. Ieși afară și-i văzu pe Kate și pe Benton uitându-se la elicopterul care se apropia bâzâind ca un bondar negru și gălăgios pe fundalul de un albastru delicat al cerului matinal.

– Am înțeles că elicopterul e numai pentru urgențe, zise Kate. N-am cerut întăriri.

– E o urgență, răspunse Dalgliesh. Doctorul Speidel e într-o stare mai gravă decât ieri. Doctorul Staveley consideră că are nevoie de un tratament mai complex decât îi pot acorda aici. E neplăcut pentru noi, dar presupun că pentru el e și mai rău.

Îl scosese ră pe Speidel surprinzător de repede, pentru că la doar câteva minute după aterizare elicopterul se înălță și făcu un ocol jos deasupra lor. Cei trei îl priviră în tăcere.

– Și așa se duce unul dintre suspectii noștri, zise Kate.

„Nu putem zise că e suspectul principal, se gândi Dalglish. Dar e cu siguranță cel cu mărturia cea mai miportantă despre momentul exact al morții. Și, de asemenea, cel care nu mi-a spus tot ce știe.“ Se întoarseră în cabană, iar sunetul nu se mai auzi.

Dalgliesh stabilise o întâlnire cu Emily Holcombe pentru ora opt, așa că la șapte și treizeci de minute stinse luminile la Seal Cottage și închise ușa în urma lui. Având în vedere că-și petrecuse copilăria într-o parohie din Norfolk, Dalgliesh era obișnuit să umble noaptea pe sub un cer fără stele, dar încă nu mai văzuse asemenea beznă ca aici. La ferestrele cabanei lui Adrian Boyde nu se zărea nici o lumină, acesta plecase probabil la cină la conac, iar de la cabanele mai îndepărtate nu văzu nici o luminiță care să-l asigure că mergea în direcția corectă. Se opri să se reorienteze și-și aprinse lanterna. Merse prin întuneric și simți durerea din mâini și picioare care-l supărase toată ziua. Îi trecu brusc prin minte că poate se îmbolnăvise de o boală contagioasă și că în acest caz s-ar putea să nu fie prea decent din partea lui să o viziteze pe Emily Holcombe. Dar nu strănuta și nici nu tușea. Pur și simplu va rămâne mai la distanță de ea și, la urma urmei, dacă Yelland nu se înșela, îl primise deja pe Speidel în Atlantic Cottage.

Pe partea dinspre insulă, Atlantic Cottage era apărată de o culme ca un meterez, așa că nu văzu luminile de la parter decât când fu foarte aproape de ușă. Roughtwood îl conduse în camera de zi cu aerul condescendent al unui servitor de rang înalt față de sluga de rând care-a venit să plătească dărilor către moșier. Camera nu era luminată decât de flăcările din cămin și de o veioză. Doamna Holcombe era așezată lângă foc, cu

măinile în poală. Lumina focului se reflecta sclipitoare pe mătasea bluzei sale cu guler înalt și pe fusta de lână neagră care cădea în falduri până la glezne. Dalgliesh intră în liniște și doamna Holcombe păru să se trezească brusc dintr-o stare de reverie, îi întinse mâna și i-o strânse pe-a lui pentru o clipă, apoi îi arătă fotoliul din fața ei de cealaltă parte a șemineului.

Dacă și-ar fi putut-o imagina pe Emily Holcombe plină de solicitudine, Dalgliesh ar fi spus că acest lucru se manifestase prin privirea atentă pe care i-o aruncase și apoi prin grija promptă de a-i asigura confortul. Căldura focului de lemne, vuietul înfundat al valurilor și fotoliul moale și confortabil îl revigorară și se rezemă mulțumit de spătarul înalt. I se oferă vin, cafea sau ceai de mușețel și acceptă ceaiul cu recunoștință. Băuse deja mult prea multă cafea.

Roughtwood aduse ceaiul de mușețel.

– Îmi cer scuze că e atât de târziu, zise doamna Holcombe. În parte, dar nu complet, a fost pentru că era singura oră la care am fost disponibilă. Am avut o programare la dentist pe care n-am vrut s-o contramandez. Unii oameni de pe insula aceasta, dacă ar fi sinceri – și foarte rar sunt – v-ar spune că sunt o bătrână egoistă. Cel puțin asta am avut în comun cu Nathan Oliver.

– Îl antipatizați?

– Nu era o persoană care să permită cuiva să o placă. Eu, una, însă n-am crezut niciodată că geniul este o scuză pentru un comportament rău. Era un iconoclast. Venea aici tot la trei luni cu fiică-sa și redactorul după el, stătea două săptămâni, provoca deranj și reușea să ne reamintească faptul că noi, rezidenții permanenți, nu suntem decât o ceată de evadați neimportanți din realitate; că și noi, exact ca vechiul far, nu suntem decât simboluri, relicve ale trecutului. Ne străpungea mulțumirea de sine. Din acest punct de vedere avea și el un rost. Aș putea să-i zic un fel de rău necesar.

– Dar n-ar fi fost și el un evadat din realitate, dacă se muta de tot aici? întrebă Dalglish.

– Ah, deci ai aflat asta? Nu cred că el ar fi formulat asta chiar așa. În cazul acesta ar fi pretins că are nevoie de singurătate pentru a-și îndeplini menirea de scriitor. Își dorea cu disperare să scrie un roman la fel de bun ca penultimul, în ciuda faptului că știa foarte bine că talentul îi pălea vizibil.

– Chiar simțea asta?

– Da. Asta și groaza de moarte erau cele mai mari două spaima ale lui. Și, bineînțeles, vinovăția. Dacă te hotărăști să te descurci fără un Dumnezeu personal, e illogic să te împovărezi cu toată moștenirea păcatului iudeo-creștin. În felul asta suferi toate neplăcerile psihologice pe care le provoacă vinovăția, fără consolarea mântuirii. Oliver avea destule lucruri pentru care să se simtă vinovat, cum de altfel avem toți.

Pentru câteva clipe tăcu. Își așeză paharul pe masă și contempla nemișcată flăcările muribunde din cămin.

– Nathan Oliver trăia prin talentul lui – prin geniul lui, dacă acesta e un cuvânt mai potrivit. Dacă pierdea asta, ar fi devenit o carcasă goală. Așa că se temea de două morți de fapt. Am mai văzut lucrul acesta și la alți oameni extrem de inteligenți și faimoși pe care i-am cunoscut – pe care-i cunosc încă. Femeile par să înfrunte inevitabilul cu mai mult stoicism. Nu poți să nu observi chestia asta. Merg la Londra o dată pe an pentru trei săptămâni, ca să-mi vizitez prietenii care mai sunt încă în viață și să-mi reamintesc de la ce anume evadez. Oliver era speriat și nesigur pe el, dar nu s-a sinucis. Toți am fost bulversați de moartea lui, mai suntem încă și acum. Orice dovezi o să găsiți, sinuciderea pare totuși singura explicație posibilă. Dar pur și simplu nu pot să cred așa ceva. Și, oricum, nu ar fi ales metoda asta – urătenia, oroarea, degradarea asta. O metodă de autodistrugere care să se facă ecoul tuturor nenorociților aceia bălângănindu-se în spânzurători de-a lungul secolelor. Călăii care foloseau greutatea propriului

corp al victimelor ca să-i sugrume – oare asta să fie motivul pentru care ni se pare atât de dezgustător? Nu, Nathan Oliver nu s-ar fi spânzurat. Metoda lui ar fi fost exact ca a mea: alcool și medicamente, un pat confortabil, o scrisoare elegant ticluită dacă voia neapărat. S-ar fi dus molcom în noaptea liniștită.

Se lăsă o tăcere pentru câteva clipe.

– Am fost acolo, știți? continuă ea. Nu când a murit, bineînțeles. Când l-au dat jos. Atâta că nu l-au dat jos. Rupert și Guy nu s-au putut hotărî dacă să-l ridice sau să-l coboare. Așa că pentru câteva minute aparent interminabile a fost un fel de yo-yo omenesc. Atunci am plecat eu de-acolo. Sunt și eu curioasă ca toată lumea, dar mi-am dat seama că am și o repulsie atavică de a vedea un cadavru omenesc tratat atât de urât. Moartea impune anumite convenții. Dar voi vă obișnuiți cu asta, bineînțeles.

– Nu, doamnă Holcombe, zise Dalglish. Nu ne obișnuim.

– Antipatia mea pentru el era mai personală decât dezaprobarea generală a firii sale neplăcute. Voia să mă scoată din cabana mea. Prin actul de constituire al trustului am dreptul de rezidență aici, dar nu se specifică în act ce fel de locuință să mi se ofere, dacă am dreptul să-mi aleg locuința sau dacă pot să-mi aduc cu mine servitorul. În măsura aceasta presupun că s-ar putea spune că avea un motiv infim de supărare, deși venea și el întotdeauna cu propriii însoțitori. Probabil Rupert v-a spus că nu puteau pur și simplu să-l refuze, și în orice caz nu pentru că era insuportabil. Actul spune clar că nu i se poate refuza accesul nici unei persoane care s-a născut pe insulă. E o clauză destul de sigură. Nu s-a mai născut nimeni aici din secolul al XVIII-lea, în afară de Nathan Oliver, și el nu îndeplinește condiția decât pentru că maică-sa a confundat durerile facerii cu o indigestie și s-a născut înainte de termen cu două săptămâni, și foarte rapid, după câte am înțeles. În această vizită, a fost deosebit de insistent. Oliver propunea ca eu să mă mut în Puffin Cottage, lăsând-o pe aceasta

disponibila pentru el. Pare foarte rezonabil, bineînțeles, dar n-am avut – și nici acum n-am – nici o intenție să mă mut.

Nimic din toate acestea nu erau lucruri noi, și Dalglish nu venise până aici pentru asta. Avea însă senzația că ea știa de ce venise. Emily Holcombe se aplecă să mai pună un buștean pe foc, dar Dalglish i-o lua înainte și împinse cu grija bușteanul între flăcări. Lemnul uscat fu cuprins de flăcărui albastre și lumina se întări, poleind mahonul mobilei și aruncându-și umbrele mișcătoare peste copertile de piele ale cărților, pe podeaua de piatră și pe covoarele bogat colorate. Emily Holcombe se aplecă spre foc și-și întinse degetele lungi și încărcate de inele înspre flăcări. Dalglish îi văzu chipul din profil, trăsăturile frumoase conturându-i-se pe fundalul focului ca o camee. Cam un minut păstrară amândoi tăcerea. Dalglish își rezemase capul de spatarul fotoliului și simți cum îl lăsa durerea din picioare și brațe. Știa că în curând Emily Holcombe va începe să vorbească și că va trebui să fie gata să o asculte, să nu piardă nimic din povestea pe care în sfârșit era gata să o spună. Ar fi fost mult mai bine însă dacă nu și-ar fi simțit capul atât de greu, dacă ar putea să scape de nevoia aproape covârșitoare de a închide ochii și de a se lăsa cuprins de liniște și confort.

– Aș mai bea niște vin, zise ea, și-i întinse paharul ei.

Dalglish îi reumplu pe jumătate paharul și-și turnă și lui încă o ceașcă de ceai. Nu avea nici un gust, dar lichidul fierbinte îi făcea bine.

– Am amânat această întâlnire pentru că am vrut să mă consult prima dată cu două persoane, zise ea. Acum, că Raimund Speidel a fost dus la spital, m-am hotărât să consider că am permisiunea lui. Și fac asta înțelegând că nu veți da mai multă greutate acestei povești decât o merită. E o poveste foarte veche și în mare parte cunoscută numai de mine. Nu poate să arunce nici o lumină asupra morții lui Nathan Oliver, dar până la urma dumneavoastră va trebui să decideți.

– Am vorbit sâmbătă după-masă cu domnul doctor Speidel, zise Dalgliesh. Nu mi-a spus că discutase deja cu dumneavoastră. Mi-a dat impresia unui om care era încă în căutarea adevărului, nu unul care l-a găsit deja, dar nu cred că a fost într-un totu sincer. Bineînțeles, nu se simțea deloc bine în momentul acela. Poate s-a gândit că ar fi mai prudent să aștepte să vadă ce se mai întâmplă.

– Și acum, când doctorul Speidel zace grav bolnav într-un loc unde nu puteți comunica cu el, ați dori de la mine adevărul, tot adevărul și numai adevărul. Întotdeauna mi s-a părut un jurământ absolut inutil. Nu știu tot adevărul, dar pot să vă spun ceea ce știu eu.

Se rezemă de spătarul fotoliului și își aținti privirea în foc. Dalgliesh, în schimb, continuă să-i fixeze chipul.

– Sunt sigură că ați aflat câte ceva despre istoria insulei Combe. A fost obținută de familia mea în secolul al XVI-lea. La data aceea era deja un loc prost văzut și trezea o oroare pe jumătate superstițioasă. În secolul al XVI-lea a fost ocupată de niște pirați din Marea Mediterană care au jefuit coastele sudice ale Angliei, capturând tineri bărbați și femei și vânzându-i ca sclavi. Mii de oameni au fost răpiți în felul acesta și insula devenise un loc de temut, un loc al violurilor, torturii și captivității. Chiar și în ziua de azi localnicii nu vor să vină aici, și am avut probleme cu găsirea personalului angajat temporar. Cei pe care-i avem sunt toți loiali și de încredere, majoritatea fiind nou-veniți care nu se sinchiesc de istoria locală. Nici cei din familia mea nu au ținut cont de ea în perioada în care eram proprietarii insulei. Bunicul meu a clădit conacul, iar eu veneam aici în fiecare an în copilărie și mai târziu în adolescență. Tatăl lui Nathan Oliver, Saul, era barcagiul și, în general, omul bun la toate. Era un marinar priceput, dar un om foarte dificil, avea probleme cu băutura și devenea foarte violent. După moartea soției sale l-a crescut el singur pe băiat. Îmi amintesc că l-am văzut de mai multe ori pe Nathan

pe când el era copil și eu adolescentă. Era un băiat ciudat, foarte închis în sine, necomunicativ, dar îndărătnic. În mod destul de straniu m-am înțeles destul de bine cu tatăl lui, deși pe vremea aceea orice legătură, chiar și vag apropiată de prietenie între mine și un servitor, ar fi fost complet descăruțată, de fapt de neconceput.

Se opri pentru câteva clipe și-i întinse paharul să-i mai toarne vin. Sorbi de câteva ori înainte să-și continue povestirea.

– Când a început războiul, s-a luat hotărârea să se evacueze insula. Nu pentru că ar fi fost deosebit de vulnerabilă la un atac, dar nu mai era combustibil pentru șalupă. Am rămas aici în anul de dinainte de război, dar în octombrie 1940, după ocuparea Franței și moartea fratelui meu la Dunkirk, părinții mei au hotărât că cel mai înțelept ar fi să plecăm. Ne-am refugiat la conacul principal al familiei, de lângă Exmoor, și în anul următor eu trebuia să merg la Oxford. Evacuarea pușinilor servitori rămași pe insulă a fost aranjată de administratorul de atunci și de Saul Oliver. După ce Oliver i-a adus pe uscat și pe ultimii servitori, și-a luat băiatul și s-a întors pe insulă cu el, zicând că mai avea niște lucruri de terminat și că era îngrijorat din cauza conacului, care poate nu era foarte bine închis. Propunerea lui era să mai stea o noapte pe insulă. A venit aici doar în barca lui obișnuită, nu cu șalupa cu motor pe care-o aveam atunci.

Făcu din nou o pauză, și Dalgliesh o întrebă:

– Va mai amintiți ce dată era?

– 10 octombrie 1940. De aici înainte ceea ce vă spun mi-a fost povestit de Saul Oliver câțiva ani mai târziu, cu doar două săptămâni înainte de a muri, într-o stare de semiincoerență. Nu știu dacă voia să mărturisească sau să se laude – probabil amândouă – și nici de ce m-a ales pe mine. Nu mai ținusem deloc legătura cu el pe parcursul războiului, și nici după aceea. Eu mi-am întrerupt cariera universitară și am mers la Londra, unde am condus o ambulanță, apoi m-am

întors la Oxford și n-am mai trecut aproape deloc prin vest. Nathan plecase deja de mult de pe Combe și își începuse misiunea autoimpusă de a deveni scriitor. Nici nu cred că l-a mai văzut vreodată pe tatăl lui. Povestea lui Saul nu a fost cu totul o noutate pentru mine. Au existat unele zvonuri, așa cum sunt întotdeauna. Dar cred că mi-a spus tot adevărul pe care era pregătit să-l spună.

În timpul nopții de 10 octombrie, trei germani din forțele de ocupație din Insulele Canalului Mânecii au debarcat pe Combe. Până săptămâna aceasta, nu i-am știut nici unuia numele. A fost o călătorie extraordinar de riscantă, și era probabil o încercare de spionare a unor ofițeri plictisiți, sau poate aveau alte scopuri personale. Poate știau că insula fusese evacuată, poate au găsit-o din întâmplare. Speidel crede că voiau să pună steagul german în vârful farului lăsat în paragină. Ar fi provocat de bună seamă o oarecare consternare. După ce s-a luminat de zi, s-au urcat în vârful farului, probabil ca să spioneze teritoriul insulei. În timp ce ei erau acolo sus, Saul Oliver le-a descoperit barca și a ghicit unde se aflau. Parterul farului era folosit pe vremea aceea ca depozit de nutreț pentru animale și era plin de paie uscate. Le-a dat foc, și flăcările și fumul s-au ridicat până în încăperea din vârf. În scurt timp, tot farul era în flăcări. Nu puteau să scape urcându-se pe platforma de sus. Balustrada era foarte nesigură și ușa spre platformă era bătută în cuie de ani de zile pentru a preveni accidente. Cei trei nemți au murit, probabil asfixiați. Saul a așteptat până s-a stins focul, a găsit cadavrele pe la jumătatea turnului și le-a cărat înapoi până la barca lor. Apoi a împins-o cu barca lui până în larg și a răsturnat-o în apă adâncă.

– A prezentat și vreo dovadă la povestea asta? întrebă Dalglish.

– Doar trofee pe care le-a păstrat: un revolver, un binoclu și o busolă. După câte știu eu aceea a fost singura barcă ce a oprit pe insulă în timpul războiului și după război nu s-a

mai făcut nici o anchetă. Cei trei tineri ofițeri – presupun că erau ofițeri din moment ce au putut să ia barca – au fost probabil declarați disparuți, probabil înecați. Venirea doctorului Speidel săptămâna trecută a fost prima confirmare a adevărului acestei povești, în afară de suvenirele pe care mi le-a dat Saul înainte de a muri.

– Ce-ați făcut cu ele?

– Le-am aruncat în mare. I-am considerat fapta sa o crimă și n-am vrut să-mi amintesc de un lucru pe care aș fi preferat nici să nu-l aud vreodată. N-am considerat că are vreun rost să contactez autoritățile germane. Familiile celor trei – dacă aveau familii – nu ar fi avut ce alinare să capete din această poveste. Soldații aceia au murit oribil și fără nici un rost.

– Dar asta nu e toată povestea, nu-i așa? Saul Oliver nu era bătrân și presupun că era un bărbat puternic, dar chiar dacă a reușit să care singur trei cadavre de bărbați în toată firea unul câte unul pe toate scările acelea și apoi până în port, cum a reușit să răstoarne barca și să vâslească înapoi pe întuneric fără nici un ajutor? Nu mai era cineva pe insulă cu el?

Doamna Holcombe luă vâtraiul de alamă și-l vârî sub butucul de pe foc. Flăcările țâșniră brusc cu vioiciune.

– Își luase copilul cu el, pe Nathan, și încă un bărbat, Tom Tamlyn, bunicul lui Jago.

– A vorbit vreodată Nathan Oliver despre asta?

– Nu cu mine, și, după câte știu eu, cu nimeni. Dacă-și amintea ce s-a întâmplat, mă gândesc că ar fi folosit experiența aceea cumva. După ce barca a fost răsturnată și majoritatea dovezilor distruse, Saul și Tom s-au întors pe Combe, iar mai târziu, împreună cu băiatul, au pornit și ei către țarm, la ceilalți. Dar era întuneric. Tom Tamlyn n-a mai ajuns niciodată pe uscat. Era o noapte cu furtună și era greu de navigat. Un marinar mai puțin priceput ca Saul nu ar fi reușit s-ajungă teafăr la țarm. Versiunea lui a fost că Tamlyn îl ajuta să controleze barca și a căzut peste bord. Cadavrul a fost adus de

valuri mai departe, pe coastă, șase săptămâni mai târziu. Nu mai rămăsese mare lucru din el, și n-au reușit să obțină prea multe informații, dar partea din spate a craniului era zdrobită. Saul a pretins că se întâmplase în timpul accidentului, dar procurorul a lăsat cazul deschis, și familia Tamlyn a crezut întotdeauna că Oliver l-a omorât pe Tom. Bineînțeles, motivul era să ascundă ceea ce se întâmplase pe insulă.

– Dar în zilele acelea ar fi putut trece drept un act justificat de război, mai ales dacă Saul pretindea că germanii îl amenințaseră, zise Dalglish. La urma urmei, erau înarmați. Dacă Tamlyn a fost omorât, atunci sunt sigur că a avut un motiv mai puternic. Mă întreb în primul rând de ce a insistat Saul Oliver să fie ultimul pe insulă. Sunt sigur că administratorul nu ar fi plecat până nu ar fi făcut tot posibilul să securizeze conacul. Și ce au făcut cu băiatul, un copil de patru ani, în timp ce ei se descotoroseau de cadavre? Doar nu era să-l lase să se plimbe primprejur nesupravegheat.

– Saul mi-a zis că l-au încuiat în camera mea de joacă de la etaj din conac. L-au lăsat lapte și niște mâncare. Era un mic pătuț acolo și o mulțime de jucării. Saul l-a ridicat pe căluțul meu de lemn. Îmi amintesc de căluțul acela. Îl adoram pe Pegas. Era imens, o bestie magică. Dar l-au vândut și pe el, ca pe multe alte lucruri. Nu vor mai fi niciodată copii Holcombe. Eu sunt ultima din familia mea.

Sesizase o notă de regret în vocea ei? Dalglish avea senzația că nu, dar era greu de spus. Emily Holcombe se mai uită o clipă în foc, și apoi continuă:

– Când s-au întors, copilul reușise să se dea jos de pe cal și se târâse până la fereastră. L-au găsit dormind sau poate leșinat. Pe parcursul călătoriei înapoi l-au ținut în cabina de jos. Saul zicea că nu-și mai amintea nimic.

– Mai rămâne totuși chestiunea motivului, zise Dalglish. Saul Oliver v-a mărturisit că l-a omorât pe Tamlyn?

– Nu. Nu era suficient de beat pentru asta. S-a ținut de povestea cu accidentul.

– V-a mai spus și altceva?

Și acum îl privi drept în față.

– Mi-a spus că băiețelul a aprins paiele. Că se juca cu o cutie de chibrituri pe care o găsisese în casă. Bineînțeles că după aceea a intrat în panică și a zis că nici n-a fost lângă far, dar Saul a spus că l-a văzut el.

– Și l-ați crezut?

Făcu din nou o pauză.

– Atunci l-am crezut. Acum nu sunt chiar așa de sigură. Dar adevărat sau nu, sunt sigură că nu are nici o relevanță în ceea ce privește moartea lui Nathan Oliver. Raimund Speidel este un om civilizată, inteligent și omenos. Nu s-ar răzbuna pe un copil. Jago Tamlyn n-a făcut nici un secret că nu-l suportă pe Nathan Oliver, dar dacă voia să-l omoare ar fi avut o mulțime de ocazii în ultimii ani. Asta, bineînțeles, dacă Oliver a fost omorât, dar presupun că deja știți, nu-i așa?

– Da, știu, răspunse Dalgliesh.

– Atunci, motivul s-ar putea să fie în trecut, dar nu în acest trecut.

Relatarea o obosise. Se rezemă de spătarul fotoliului și pentru câteva clipe rămaseră amândoi în tăcere.

– Va mulțumesc, zise Dalgliesh. Asta explică de ce voia neapărat Speidel să-l întâlnească pe Nathan Oliver în far. Asta mă nedumerea. La urma urmei, nu e singurul loc izolat de pe Combe. I-ați spus doctorului Speidel tot ce mi-ați spus și mie?

– Tot. Ca și dumneavoastră, nici el n-a crezut că Saul Oliver a acționat singur.

– Știa și că Oliver a pretins că fiul său a aprins focul?

– Da, i-am spus tot ceea ce mi-a dezvăluit Saul. M-am gândit că doctorul Speidel avea dreptul să știe.

– Și restul insulei? Cât de mult știu ceilalți despre asta?

– Nimic. Numai dacă nu cumva le-a spus Jago, dar mi se pare foarte puțin probabil. De unde să fi știut el? Saul Oliver nu i-a spus nimic lui Nathan și acesta n-a vorbit niciodată despre viața lui pe Combe până acum șapte ani, când s-a hotărât din senin că o copilărie relativ săracă și fără mamă pe o insulă ar constitui o adăugire interesantă la puținul pe care-l dăduse publicității despre viața lui. Atunci a început și să profite de clauza din actul constitutiv al trustului prin care avea voie să vină aici oricând poftea. A respectat convenția ca persoanele care vin aici să nu dezvăluie niciodată existența insulei Combe, asta până în aprilie 2003, când a fost intervievat de un ziarist de la un supliment de duminică. Din nefericire, povestea a fost preluată și de ziarele de senzație. N-au reușit să facă prea mare caz din asta, dar a fost o încălcare a secretului foarte iritantă și, cu siguranță, nu a îmbunătățit absolut deloc felul în care era privit Oliver aici.

Venise timpul să plece. Dalglish se ridică și pentru o clipă fu copleșit de slăbiciune, dar se apucă de spătarul fotoliului și momentul trecu. Măinile și picioarele îl dureau acum chiar mai tare ca înainte și se întrebă dacă va reuși să ajungă la ușa. Brusc, își dădu seama că Roughtwood stătea în prag, cu haina lui Dalglish peste braț. Își întinse cealaltă mână și aprinse lumina. Strălucirea stridentă îl ameți pentru o clipă pe Dalglish. Își întâlniră privirile. Roughtwood se uita la el fără să încerce măcar să-și ascundă ostilitatea. Îl conduse la ușa cabanei ca pe un prizonier aflat sub escortă și urarea de „Noapte bună, domnule” i se paru lui Dalglish amenințătoare și provocatoare.

Nu-și mai amintea deloc drumul înapoi până la cabana lui printre tufișurile bătute de vânturi. Avea senzația că fusese transportat în mod misterios și subit, din camera luminată de foc a doamnei Holcombe, în această severitate monastică mărginită de pereți de piatră. Se duse la cămin, ținându-se de spătarele scaunelor până acolo, îngenunche și aprinse surcelele cu un chibrit. După un norișor de fum aromat, focul se aprinse cu flăcări roșii și albastre. La Atlantic Cottage îi fusese prea cald, acum fruntea îi era umedă de broboane de transpirație rece. Cu grijă și pricepere aranjă câteva surcele subțiri în jurul flăcărilor, apoi construi o piramidă de lemne uscate puțin mai groase. Mâinile îi lucrau parcă fără nici o legătură cu restul trupului și când își întinse degetele lungi să se încălzească la focul din ce în ce mai puternic, văzu că luceau translucide, imagini roșii, firave și imateriale, incapabile de a simți căldura.

După câteva minute se ridică, bucuros că acum se putea ține puțin mai bine pe picioare. Deși corpul i se supunea cu stângăcie și reacționa cu durere, mintea îi era perfect limpede. Știa ce i se întâmplase: luase gripă de la doctorul Speidel. Spera numai să n-o fi molipsit și pe doamna Holcombe. Din câte-și amintea el, nu tușise și nu strănutase pe tot parcursul vizitei în Atlantic Cottage. Îi atinsese mâna doar pentru o clipă când sosise și fotoliul pe care stătuse era destul de departe de

al ei. La optzeci de ani era deja rezistentă la majoritatea infecțiilor și oricum tocmai fusese vaccinată împotriva gripei. Cu puțin noroc, poate nu se îmbolnăvea. Spera din toată inima că nu. Ar fi înțelept însă să contramandeze întâlnirea cu Benton și Kate sau cel puțin să stea cât mai departe de ei și să termine cât mai curând posibil.

Întâlnirea obișnuită de seara fusese plănuită la ora zece, mai târziu decât de obicei, după vizita la doamna Holcombe. Ar trebui să fie cam aproape. Se uită la ceas: era nouă și cinci-zece de minute. Probabil erau deja pe drum. Deschise ușa și ieși în întunericul de afară. Nu se vedea nici o stea și luna se ascundea după pătura joasă de nori. Numai marea era vizibilă, o întindere calmă și ușor luminoasă sub golul negru, o stihie mult mai amenințătoare decât lipsa totală a luminii. Era greu până și să respiri aerul acesta atât de dens. Nu se zărea nici o lumină de la Chapel Cottage, dar de la conacul Combe se vedeau pătrate palide luminoase ca niște semnalizatoare de pe un vapor îndepărtat pe un ocean invizibil.

Văzu apoi o siluetă ieșind ca un strigoi din întuneric, îndreptându-se țintă către ușa de la Chapel Cottage. Era Adrian Boyde întorcându-se acasă. Pe umărul drept căra o cutie lungă și îngustă. Semăna cu un coșciug, dar nimeni n-ar fi putut purta un obiect așa de greu cu atâta ușurință – aproape cu veselie, pe cât se părea. Și Dalglish își dădu seama brusc ce putea fi. O văzuse de fapt în atelierul de cusut a doamnei Burbridge. Era cu siguranță cutia cu stiharul brodat. Îl privi pe Boyde așezând-o cu grijă jos și deschizând ușa. Apoi îl văzu șovăind pentru o clipă, ridicând cutia și îndreptându-se spre capelă.

După câteva secunde, Dalglish văzu o altă lumină, un cerc mic ca o lună pe pământ apropiindu-se tremurător de el printre tufișuri, dispărând pentru o clipă după un pâlț de copăcei și reapărând imediat. Kate și Benton erau ca de obicei foarte punctuali. Dalglish intra înapoi în cabană și aranja

trei scaune – două la masă și al lui lipit de perete. Scoase o sticlă de vin și două pahare și așteptă. Le va spune lui Kate și lui Benton ceea ce-i povestise doamna Holcombe și gata pe ziua de azi. După aceea se va duce să facă un duș fierbinte, va bea o cană cu lapte cald cu aspirină solubilă și se va culca. Transpirația de peste noapte va face să-i treacă răceala. Și altă dată se întâmplase așa. Kate și Benton puteau să se ocupe de toată alergătura, dar el va trebui să fie cât de cât sănătos ca să poată conduce ancheta. Și va fi destul de sănătos.

Tinerii detectivi intrară și-și dezbrăcară jachetele, lăsându-le pe balustrada pridvorului. Kate îi aruncă o singură privire și-l întrebă:

– Vă simțiți bine, domnule?

Încercase să-și stăpânească îngrijorarea din voce. Știa cât de mult îi dis plăcea să fie bolnav.

– Nu prea, Kate. Cred că m-am molipsit de gripă de la doctorul Speidel. Stați pe scaunele de acolo și nu vă apropiați de mine. Nu se poate să ne îmbolnăvim toți. Benton, servește tu vinul, te rog. Și mai pune niște lemne pe foc. O să vă spun ce-am aflat de la doamna Holcombe și apoi cred că o să terminăm întâlnirea de azi.

Îl ascutară în liniște. Dalgliesh se lăsă pe spătarul scaunului și-i privi de la distanță ca pe niște străini sau actori într-o piesă de teatru, într-un decor aranjat cu atenție – părul blond al lui Kate, și fața roșie de la flăcări, seriozitatea cu care Benton turna vinul în pahare.

Kate vorbi prima după ce Dalgliesh își termină relatarea.

– E interesant, domnule, dar nu ne ajută prea mult, în afară de faptul că întărește motivul doctorului Speidel. Dar nu prea pot să mi-l închipui pe el ca fiind Calcraft. A venit aici să încerce să descopere adevărul despre moartea tatălui său, nu să se răbune pentru ceea ce poate a făcut, poate nu, un copil de patru ani în urmă cu peste șaiszeci de ani. Nu are sens.

– Întărește și motivul lui Jago, zise Benton. Presupun că știa încă dinainte zvonul că bătrânul Oliver i-a omorât bunicul în noaptea aceea.

– Oh, sigur că da, știa asta încă din copilărie, zise Dalglish. Se pare că toată frația marinarilor din Pentworthy știa sau bănuia măcar. E puțin probabil ca un lucru ca acesta să fi fost uitat.

– Dar dacă plănuia să se răzbune, de ce a așteptat până acum? continuă Benton. Aproape că nu putea alege un moment mai nepotrivit, insula e pe jumătate goală. Și de ce la far, și de ce spânzurarea asta așa de ciudată? De ce n-a înscenat și el un accident când era singur cu Oliver în șalupă? Asta ar fi un fel de dreptate, nu? Mereu ne întoarcem la același lucru: De ce acum?

– Și nu e ciudat că Saul Oliver a vrut să vină singur înapoi pe insulă? Întrebă Kate. Credeți că era aici ceva de valoare pe care voia să-l fure sau probabil să-l ascundă până după război, și apoi să vină înapoi să-l găsească? Poate a plănit împreună cu bunicul lui Jago și apoi l-a omorât ca să nu trebuiască să împartă prada. Sau poate inventez acum?

Benton obiectă:

– Dar chiar dacă e adevărat, asta nu ne ajută pe noi. Nu suntem aici să anchetăm posibila crimă a bunicului lui Jago. Orice s-a întâmplat în călătoria aceea, nu o să mai aflăm noi acum adevărul.

– Eu cred că această crimă își are rădăcinile în trecut, dar nu în trecutul atât de îndepărtat, zise Dalglish. Trebuie să ne punem aceeași întrebare. S-a întâmplat ceva de la ultima vizită a lui Nathan Oliver din iulie anul acesta și sosirea lui aici de săptămâna trecută? Ce anume a determinat una sau mai multe persoane de pe insulă să hotărască să-l omoare pe Oliver? Nu cred că în seara asta putem merge mai departe de-atât. Vreau să vă duceți să vorbiți cu Jago mâine-dimineață la prima oră, apoi să veniți aici și să-mi spuneți ce-a zis. S-ar putea să fie neplăcut pentru el, dar cred că trebuie să aflăm

adevărul despre sinuciderea surorii lui. Și mai e un lucru. De ce a vrut așa de mult ca Millie să nu meargă și ea cu grupul să-l caute pe Oliver? De ce să nu ajute și ea? Încerca s-o protejeze, să nu vadă cadavrul spânzurat? Când l-au chemat să meargă să-l caute, nu cumva știa deja ce anume o să găsească?

PARTEA A PATRA

La adăpostul întunericului

Kate știa unde să-l găsească pe Jago – în barca lui. Se apropia de ora opt marți dimineța și cobora împreună cu Benton pe cărarea abruptă acoperită cu pietricele care ducea în port. Îi văzură amândoi silueta îndesată mișcându-se în jurul șalupei. Dincolo de calmul din port, marea era agitată. Vântul se întetea, aducând cu el mirosul familiar al insulei: mare, pământ, primele semne de toamnă. Pe cerul dimineții câțiva nori răzleți se mișcau precum niște bucăți de hârtie purtate de vânt.

Era absolut sigur că Jago îi văzuse venind, dar nu le aruncă decât o privire de o clipă când erau deja pe chei. Pe când ajunseră lângă șalupă, Jago dispăruse într-una din cabine. Așteptară afară până când reapăru, cărând câteva pernuțe pe care le aruncă pe banca de la pupă.

– Bună dimineța, zise Kate. Am dori să vorbim puțin cu dumneata.

– Numai foarte puțin. Nu vă supărați, dar sunt foarte ocupat, adăugă după o clipă.

– Și noi suntem. Să mergem în cabană.

– Dar aici de ce nu-i bine?

– În cabană e mai multă intimitate.

– Și aici e destulă intimitate. Nu vine nimeni pe-aici să mă bată la cap dacă lucrez pe șalupă. Dar, oricum, pentru mine-i totuna.

Îl urmărea de-a lungul cheiului până la Harbour Cottage. Kate nu știa sigur de ce prefera să nu discute cu el pe șalupă. Probabil pentru că acolo Jago era într-un tot în mediul lui. Cabana, deși tot a lui, oferea un teren mai neutru. Ușa era deja deschisă. Soarele desenase pe dalele de piatră modele de lumină. Kate și Benton nu intraseră în cabană la vizita de dinainte. Acum, în mod inexplicabil, lui Kate i se păru că fusese de nenumărate ori în această încăpere care o impresiona profund; masa goală bine frecată, cele două scaune Windsor, căminul larg, panoul de plută acoperind aproape un perete întreg cu o hartă la scară mare a insulei, un orar al fluxului și refluxului, un afiș cu păsări, câteva notițe agățate cu ace cu gămălie, și lângă panou o ramă de lemn cu o fotografie sepia mărită a unui bărbat cu barbă. Asemănarea cu Jago era izbitoare. Tatăl sau bunicul? Probabil bunicul: fotografia părea veche, postura bărbatului foarte rigidă.

Jago le făcu un semn către scaune și se așezară. De data aceasta, după o privire aruncată lui Kate, Benton nu-și mai scoase carnetul de notițe.

– Vrem să discutăm despre ceea ce s-a întâmplat la far în primele luni ale războiului, zise Kate. Știm că trei ofițeri germani au murit aici și că trupurile lor și barca în care au venit au fost scufundate în mare. Ni s-a spus că persoana responsabilă pentru asta a fost tatăl lui Nathan Oliver, Saul, și că Nathan Oliver însuși a fost pe insulă în momentul acela. Se pare că avea cam patru ani, era doar un copilăș.

Făcu o pauză. Jago îi întâlni privirea.

– Ați vorbit cu Emily Holcombe, desigur.

– Nu numai cu ea. Doctorul Speidel se pare că a descoperit în mare parte același lucru.

Kate îi aruncă o privire lui Benton, care spuse:

– Dar tatăl lui Oliver nu ar fi putut în nici un caz să facă asta fără ajutor. Să care trei bărbați în toată firea pe scările din far și până la barcă, să le îngreuneze probabil corpurile

cu pietre, apoi să scufunde barca. Și asta ducând și propria barcă alături ca să poată să se întoarcă înapoi la țarm. A mai fost cineva cu el? Bunicul dumitale?

– Da, așa e. A fost cu el bunicul. El și Saul Oliver au fost ultimii care au plecat de pe Combe.

– Deci, ce s-a întâmplat?

– De ce mă întrebați pe mine? Se pare că ați aflat asta de la doamna Holcombe, și ea mai mult ca sigur a aflat de la Saul. Era barcagiu aici pe când ea era copilă. Nu sunt prea multe lucruri pe care să nu i le fi spus domnișoarei Holcombe.

– Dumneata de unde ai aflat despre toate astea?

– Tata a știut de mic. El mi-a spus și mie. A aflat aproape totul de la Saul Oliver când era beat. Și mai erau vreo doi-trei bătrâni din Pentworthy care știau treaba asta. Au fost vorbe.

– Ce vorbe? întrebă Benton.

– Bunicul n-a mai ajuns în Pentworthy în viață. Saul Oliver l-a omorât și i-a aruncat leșul peste bord. El a zis că a fost un accident, dar lumea știa. Bunicul meu n-a fost el omul să aibă un accident pe o barcă. Era marinar mai bun decât alde Oliver. Nu s-a dovedit nimic, bineînțeles. Dar așa s-a întâmplat.

– De cât timp cunoști dumneata aceste fapte, dacă sunt fapte? întrebă Kate.

– Oh, sunt fapte. Cum am spus, nu s-a dovedit nimic pe vremea aceea. Un cadavru cu craniul sfărâmat, dar nici un martor. Polițiștii au încercat să vorbească și cu băiatul, dar n-au reușit să scoată nimic de la el. Ori nu știa, ori era prea șocat. Dar eu n-am nevoie de dovezi. Tatăl lui Nathan Oliver l-a omorât pe bunicul meu. Toată lumea din Pentworthy știa asta – și acum se știe, de cei care mai trăiesc, ca doamna Holcombe.

Câteva clipe nici unul nu mai zise nimic.

– Dacă vă gândiți acum că am avut un motiv să-l omor pe Nathan Oliver, aveți dreptate, zise brusc Jago. Am avut un motiv, și încă un motiv foarte bun. Am avut motiv încă de când am aflat povestea asta. Aveam cam unsprezece ani pe-atunci,

deci, dacă aş fi vrut să-mi răzbun bunicul, aş fi avut aproape douăzeci şi trei de ani de zile s-o tot fac. Şi nu l-aş fi spânzurat. A fost el singur pe şalupă cu mine de multe ori. Aşa aş fi făcut-o. L-aş fi aruncat peste bord cum a păţit bunicul. Şi n-aş fi ales o perioadă când insula nu e plină nici pe sfert.

– Ştim acum că Oliver a murit imediat după ora opt, când ai zis că testai şalupa. Mai spune-ne odată în ce direcţie te-ai dus.

– Am ieşit în larg cam opt sute de metri. Atât a fost de-ajuns să testez motorul.

– De la distanţa aceea ai fi avut o vedere foarte bună asupra farului. Ceaţa nu s-a îndesit decât cu puţin înainte de zece. Mai mult ca sigur ai fi putut vedea cadavrul.

– Poate că l-aş fi văzut, dacă m-aş fi uitat. Am destule de făcut pe şalupă şi fără să mă uit pe ţarm. Şi acum... zise el, ridicându-se în picioare. Dacă am discutat destul, eu m-aş duce înapoi la şalupă. Ştiţi unde să mă găsiţi.

– Nu destul, Tamlyn, zise Benton. De ce ai încercat s-o opreşti pe Millie să nu meargă să-l caute cu grupul? De ce i-ai poruncit să rămână în cabană? N-are nici un sens.

Jago se uită la el cu o privire aspră.

– Şi dacă l-am văzut bălăngănindu-se de coardă, ce-aş mai fi putut să-i fac? Era deja prea târziu în momentul acela să-l salvez. L-ar fi găsit ei suficient de repede. Eu am treburi mele de făcut.

– Deci recunoşti că ai văzut corpul domnului Oliver spânzurat de balustradă?

– Nu recunosc nimic. Dar ar trebui să ţineţi minte un lucru: dacă am fost pe şalupă la opt, n-am putut fi în far ca să-l spânzur. Şi acum chiar aş vrea să mă întorc la şalupă, dacă nu vă deranjează.

Kate interveni pe un ton blajin:

– Mai e un lucru despre care voiam să te întrebăm. Îmi pare rău dacă-ţi aminteşte de nişte momente foarte dureroase. Nu s-a spânzurat sora dumitale acum câţiva ani?

Jago se uită la ea cu o privire încărcată de atâta ură, încât pentru o clipă Kate fu convinsă că o va lovi, iar Benton făcu imediat o ușoară mișcare, pe care și-o controlă însă rapid. Dar vocea lui Jago era calmă, deși privirea îi rămăsese ațintită într-a lui Kate.

– Da. Debbie. Acum șase ani. După ce-a fost violată. N-a fost sedusă. A fost violată.

– Și ai simțit nevoia să o răzbuni?

– Așa am și făcut, nu? Am primit douăsprezece luni pentru atac corporal deosebit de grav. Nu v-a zis nimeni c-am avut cazier înainte să vin aici? L-am băgat în spital pentru trei săptămâni. Publicitatea locală i-a făcut mai mult rău, pentru că i-a stricat afacerea cu atelierul auto pe care-l avea și l-a lăsat și nevasta. N-am putut s-o aduc pe Debbie înapoi, dar Dumnezeu mi-e martor, l-am făcut să plătească.

– Când l-ai atacat?

– A doua zi după ce mi-a zis Debbie. N-avea decât șaisprezece ani. Puteți citi și-n ziarele locale, dacă vreți. El a zis c-a sedus-o, dar n-a negat. Acuma-mi ziceți că poate a fost Oliver? Asta-i o tâmpenie.

– Trebuie să știm faptele, domnule Tamlyn, asta-i tot.

Jago izbucni într-un râs forțat.

– Se spune că răzbunarea e o gustare mai bună dacă e servită rece, dar nici chiar așa de rece! Dacă-ș fi vrut să-l omor pe Nathan Oliver, l-aș fi zvârlit peste bord de ani de zile, așa cum a pățit bunicul.

Nu mai așteptă să se ridice și ei doi, ci o porni spre ușă cu pași mari și ieși. Îl urmărea și ei afară și-l văzură sărind cu ușurință în șalupă.

– Are dreptate, bineînțeles, zise Kate. Dacă voia să-l omoare pe Oliver, de ce să aștepte peste douăzeci de ani? De ce să aleagă cel mai nepotrivit weekend și de ce prin metoda asta? Și nu știe toată povestea cu farul, nu ți s-a părut? Ori n-o

știe, ori n-a vrut să zică. N-a sugerat că băiețelul ar fi putut aprinde focul.

– Dar oare chiar l-ar fi deranjat atât de tare? zise Benton. Chiar s-ar răzbuna cineva pe un om bătrân pentru ceva ce a făcut în copilărie, când avea doar patru ani? Dacă-l ura pe Oliver – și chiar cred că-l ura – sunt sigur că e dintr-un motiv mai recent, probabil ceva foarte recent, care nu i-a dat altă posibilitate decât să acționeze acum.

În clipa aceea sună stația lui Kate. O porni și ascultă mesajul, apoi se uită la Benton cu o privire care probabil spunea totul. Kate observă cum Benton se schimbă la față, văzând șocul, neîncrederea și oroarea de pe chipul ei.

– A fost domnul comandant, zise ea. Mai avem un cadavru.

Cu o seară înainte, după ce Kate și Benton plecaseră, Dalglish își încuiase ușa, mai mult din obișnuința de a-și asigura intimitatea și siguranța, decât pentru c-ar fi crezut că se află în vreun pericol. Focul aproape se stinsese, dar puse totuși grilajul de protecție în fața lui. Spălă cele două pahare de vin și le așeză la loc în dulapul din bucătărie, apoi puse dopul la sticlă. Era pe jumătate goală, dar puteau să termine restul a doua zi. Toate aceste activități mărunte îi luară destul de mult timp. Se trezi în mijlocul bucătăriei încercând să-și amintească ce voise de fapt. Oh, da, laptele. Se hotărî să nu-l mai bea, dându-și seama că mirosul de lapte cald îi va face și mai rău.

Scările păreau să fi devenit extrem de abrupte și se apucă de balustradă să nu cadă, urcând cu un efort dureros. Dușul fierbinte se dovedi a fi un chin epuizant și nu plăcerea la care sperase, dar cel puțin scăpase de mirosul acru de transpirație. În sfârșit luă două aspirine din dulăpiorul de prim ajutor, trase perdelele din fața ferestrei pe jumătate deschise și se urcă în pat. Cearșafurile și pernele erau confortabil de răco-roase. Se culcă pe o parte și se uită fix în întuneric, văzând doar pătratul ferestrei decupat pe negrul peretelui.

Se trezi la prima geană de lumină, cu părul și perna fierbinți și umede de transpirație. Cel puțin aspirina îi scăzuse febra. Poate va fi bine. Dar îl dureau mâinile și picioarele mai tare decât în ziua precedentă și tot corpul îi era dărâmat

de o oboseală care-l făcea să fie incapabil de cel mai mic efort, chiar și de a se scula din pat. Își închise ochii. Își aminti rămășițele unui vis, târând după el zdrențe palide de memorie, ca pe niște cârpe murdare prin minte, pe jumătate pălind la lumina zilei, dar suficient de limpede să-l lase într-o stare de disconfort.

Se făcea că se căsătorește cu Emma, dar nu în capela colegiului, ci la biserica tatălui său din Norfolk. Era o zi caniculară de miez de vară, dar Emma purta o rochie neagră, cu guler înalt și mâneci lungi, cu o trenă lungă și grea în urmă. Nu-i vedea fața pentru că avea capul acoperit de un văl gros. Și mama lui era de față, plângându-se că Emma nu poartă rochia ei de mireasă, pe care o păstrase cu grijă pentru soția lui. Dar Emma refuza să se schimbe. Comisarul și Harkness erau în uniforme de gală, cu tresele sclipind pe umeri și pe chipiu. Dar el nu era îmbrăcat. El stătea în mijlocul peluzei din fața casei parohiale în maiou și chiloți. Nimeni nu părea să creadă că e ceva ciudat în asta. Nu putea să-și găsească hainele și clopotele bisericii băteau deja, iar tatăl său, îmbrăcat fabulos cu un stihar verde cu patrafir brodat, îi spunea că toată lumea așteaptă. Oamenii traversau peluza către biserică în grupuri – enoriași pe care-i cunoscuse din copilărie, oameni pe care îi înmormântase tatăl său, ucigași pe care-i băgase în închisoare, Kate într-o rochie roz de domnișoară de onoare. Trebuia să-și găsească hainele. Trebuia să ajungă la biserică. Trebuia să facă neapărat ceva să nu mai audă clopotul acela.

Și într-adevăr auzea un clopot. Trezindu-se brusc, își dădu seama că suna telefonul.

Coborî treptele împleticindu-se și ridică receptorul. Se auzi o voce:

– Maycroft la telefon. Adrian e la dumneavoastră? Am încercat să dau de el, dar nu răspunde la cabană. Nu vine niciodată așa de devreme la lucru.

Vocea era insistentă, nefiresc de tare. Dalgliesh n-ar fi zis că era vocea lui Maycroft. Și apoi mai sesiză și altceva: din felul precipitat în care vorbea, omul era cât se poate de speriat.

– Nu, nu e aici, zise el. L-am văzut venind acasă pe la zece aseară. Poate s-a dus la o plimbare matinală.

– Nu merge de obicei la plimbare dimineța. Uneori pleacă de acasă pe la opt treizeci și vine mai agale, dar e prea devreme pentru așa ceva. Am niște vești urgente și triste pentru voi amândoi. Trebuie neapărat să vorbesc cu el.

– Așteptați o clipă, zise Dalgliesh. Mă duc să mă uit.

Se duse la ușă și se uită la Chapel Cottage. Nu se vedea nici un semn de viață. Va trebui să meargă până la cabană și probabil și până la capelă, dar amândouă păreau să se fi îndepărtat în mod misterios. Îl dureau picioarele și avea senzația stranie că nu erau ale lui. Îi va lua ceva timp. Se întoarse la telefon.

– Mă duc să văd dacă e în cabană sau la capelă... S-ar putea să dureze puțin, adăugă apoi. Vă sun eu înapoi.

Impermeabilul îi era agățat în pridvor. Îl luă peste halatul de casă și-și vâri cu greu picioarele goale în pantofii de stradă. Pe întinderea din centrul insulei se ridica o ceață fină de dimineată, promițând încă o zi frumoasă, și aerul mirosea dulce și umed. Prospețimea sa îl revigoră și merse mai sigur pe picioare decât crezuse că va fi în stare. Cabana nu era în-cuiată. Deschise ușa, îl strigă o dată, și începu să-l usture gâtul, dar nu primi nici un răspuns. Traversă camera de zi, și urcă cu greu scările de lemn ca să verifice și dormitorul. Cu-vertura era întinsă peste pat și când o trase de un colț, văzu că patul era făcut.

Nu-și amintea deloc cum traversase cei cincizeci de metri de iarbă și pietre până la capelă. O parte a ușii duble era închisă și se rezemă pentru câteva clipe de ea, recunoscător pentru sprijin.

Apoi își ridică privirea și văzu corpul. Nu avu nici o în-doială că Boyde era mort. Zăcea pe podeaua de piatră la o

palma de altarul improvizat, cu mâna stângă ieșind de sub marginea stiharului, cu degetele albe înțepenite și îndoite ca și cum i-ar fi făcut semn să se apropie. Stiharul îi fusese aruncat sau așezat peste corp și prin mătasea verde se vedeau pete întunecate de sânge. Pe scaunul pliant desfăcut era așezată cutia lungă de carton din care ieșea hârtia de împachetat.

Și acum acționa deja din instinct. Nu trebuia să atingă nimic până nu purta mănuși. Șocul îi dădu puteri și se trezi pe jumătate alergând, pe jumătate împleticindu-se până la Seal Cottage, fără să mai ia în seamă durerea. Se opri câteva secunde să-și tragă răsuflarea, apoi ridică receptorul.

– Maycroft, mă tem că am niște vești șocante. Mai avem un mort. Boyde a fost ucis. I-am găsit corpul în capelă.

La celălalt capăt tăcerea era atât de profundă, încât aproape îi veni să creadă că se întrerupsese legătura. Așteptă. Auzi în cele din urmă vocea lui Maycroft:

– Sunteți sigur? Nu e un accident, nu e sinucidere?

– Sunt sigur. E o crimă. Voi dori ca în cel mai scurt timp posibil toți oamenii de pe insulă să fie adunați la un loc.

– Stați o clipă, zise Maycroft. Vi-l dau și pe Guy.

Dalgliesh auzi vocea lui Staveley:

– Rupert a sunat să vă transmită amândurora un mesaj urgent. Mă tem că vă va face slujba de două ori mai dificilă. Doctorul Speidel a fost diagnosticat cu SARS – sindromul respirator acut sever. M-am gândit și eu că e una dintre posibilități atunci când l-am transferat la Plymouth, și acum diagnosticul a fost confirmat. Nu sunt sigur că va fi posibil să aduceți acum întăriri. Lucrul cel mai rațional ar fi să se pună întreaga insulă în carantină și am luat deja legătura cu autoritățile în acest scop. Eu și Rupert îi sunăm pe toți să-i anunțăm și mai târziu îi vom aduce la un loc ca să le explic implicațiile medicale. Nu e nevoie să intrăm în panică. Vestea dumneavoastră însă transformă o situație dificilă într-o tragedie. Și va face și criza medicală mult mai greu de controlat.

Suna ca o acuzație, și poate asta și era. Și vocea lui Staveley se schimbase. Dalgliesh nu-l auzise încă niciodată atât de calm și autoritar, cu o voce ce inspira atâtă încredere și siguranță. Nu mai vorbea în receptor, dar Dalgliesh auzi un murmur de voci. Cei doi bărbați vorbeau ceva separat. Staveley reveni după aceea la telefon.

– Dumneavoastră vă simțiți bine, domnule comandant? Probabil ați inhalat respirația lui Speidel când l-ați ajutat după ce s-a prăbușit și l-ați dus la cabana lui. Dumneavoastră și Jo, care a avut grijă de el, sunteți persoanele cu cel mai mare risc de molipsire.

Pe el nu se mai menționase; nici nu era nevoie. Dalgliesh întrebă încet:

– Care sunt simptomele?

– Inițial cam aceleași ca la o gripă – temperatură ridicată, durere în mâini și picioare, pierderea energiei. Tusea apare puțin mai târziu.

Dalgliesh nu răspunse, dar tăcerea lui era foarte grăitoare. Vocea lui Staveley deveni mai imperioasă.

– Voi veni cu Rupert în mașina de teren. Între timp, stați la caldura.

Dalgliesh își recăpătă glasul.

– Va trebui să-mi anunț de urgență colegii. Vor avea și ei nevoie de mașină. Eu pot veni pe jos.

– Nu fiți ridicol. Pornim imediat.

Staveley închise telefonul. Dalgliesh simțea că membrele îl dureau îngrozitor și că nu avea pic de vlagă, de parcă tot sângele i se scursese din vene. Se așeză pe scaun și o contactă pe Kate prin radio.

– Sunteți cu Jago? o întreba. Veniți aici cât de repede puteți. Confiscați mașina de la Staveley și Maycroft și nu le dați voie să vă oprească. Nu-i spuneți nimic lui Jago, bineînțeles. Mai avem un mort – Adrian Boyde.

Nu urmă o tăcere mai lungă de o clipă.

– Da, domnule, zise Kate. Venim chiar acum.

Dalgliesh își deschise trusa și-și luă mânușile sterile, apoi se întoarse la capelă, mergând cu ochii în pământ, căutând orice urmă mai neobișnuită. Nu erau prea mari speranțe să găsească urme identificabile pe terenul nisipos și cu iarbă, și nici nu găsi nimic. În capelă se ghemui lângă capul cadavrului și ridică atent gulerul stiharului. Partea de jos a feței lui Boyde fusese zdrobită, ochiul drept fiind complet invizibil sub carapacea umflată de sânge coagulat. Ochiul stâng dispăruse cu totul. Din nas nu mai rămăseseră decât niște așchii de os. Pipăi cu grijă gâtul și apoi degetele întinse de la mâna stângă. Cum era posibil ca o carne de om să fie atât de rece? Mâna era rigidă, și tot așa erau și mușchii de la gât. Rigiditatea cadaverică se instalase de mult; Boyde murise la un moment dat în timpul nopții. Ucigașul îl așteptase în capelă, sau poate afară, la adăpostul întunericului, privind și ascultând, sau poate îl văzuse pe Boyde plecând de la conac și-l urmărise până aici. Un gând anume îl tortura pe Dalgliesh. Dacă ar fi rămas în pragul cabanei sale măcar câteva minute în plus aseară, când se întorcea Boyde acasă, ar fi putut probabil să vadă și a doua siluetă ieșind din întuneric. În timp ce el vorbea cu Benton și Kate, ucigașul își săvârșea fapta mârșavă.

Se ridică în picioare cu greu și rămase lângă corpul neînsuflețit. Era o liniște aproape sacră, numai de afară se auzea marea neliniștită. O ascultă, dar fără să fie neapărat conștient de ritmicitatea cu care valurile se zdrobeau de țărmul de granit, ci lăsând sunetul să-i pătrundă într-un nivel mai adânc al conștiinței, și să se transforme în ecoul tânguitor al suferințelor de nevindecă ale lumii. Bănuia că oricine l-ar fi văzut stând atât de nemișcat și-ar fi închipuit că se ruga. Și într-un fel chiar așa și era. Era copleșit de o tristețe cutremurătoare amestecată cu vinovăție, o povară pe care știa că va trebui să o accepte și să se obișnuiască să trăiască purtând-o. Boyde nu ar fi trebuit să moară. Nu era nici o consolare să-și spună că

nu existase nici o dovadă care să sugereze că mai era cineva în pericol după moartea lui Oliver, că nu avea nici o putere să rețină un suspect doar în baza unei bănuieli vagi că s-ar putea să fie vinovat, nu avea putere nici măcar să împiedice pe cineva să părăsească insula decât dacă avea dovezi clare care să justifice arestarea. Nu știa decât un singur lucru: Boyde n-ar fi trebuit să moară. Nu erau doi criminali în micul grup de oameni de pe Combe. Dacă ar fi rezolvat crima lui Oliver în ultimele trei zile, Adrian Boyde ar fi fost încă în viață.

Auzi sunetul mașinii apropiindu-se. Benton conducea, Kate era lângă el, iar pe bancheta din spate se aflau Maycroft și Staveley. Deci reușiseră să-și impună voința. Mașina se opri la aproximativ zece metri de capelă. Kate și Benton coborâră și se apropiară de el.

Dalgliesh le strigă:

– Nu veniți mai aproape. Kate, asta înseamnă că va trebui să preiei tu coordonarea anchetei.

Li se întâlniră privirile. Kate păru incapabilă să vorbească pentru câteva clipe. Apoi răspunse calm:

– Da, domnule, bineînțeles.

– Boyde a fost omorât în bătaie, zise Dalgliesh. Are fața distrusă. Arma crimei s-ar putea să fie o piatră. Dacă a fost așa, Calcraft a aruncat-o probabil în mare. Ultima persoană care l-a văzut pe Boyde în viață am fost probabil eu, aseară, înainte să veniți voi doi. Nu l-ați văzut în timp ce vă apropiați, nu?

– Nu, domnule, răspunse Kate. Era întuneric beznă și ne-am uitat numai pe unde să călcăm. Am avut o lanternă, dar el nu cred că avea. Bănuiesc că am fi observat o lumină mișcătoare.

Maycroft și Staveley se apropiau acum hotărâți de el. Nu aveau pardesie sau jachete, iar măștile de față le atârnavă în jurul gâtului. Lumina deveni din ce în ce mai intensă și păru să devină ireală, iar mașina căpătă brusc aspectul straniu al unui vehicul lunar. Se simțea ca un actor într-o producție

teatrală bizară în care toți se așteptau să-l vadă jucând rolul principal, deși el nu cunoștea acțiunea piesei și nu văzuse scenariul nici măcar o clipă.

Le strigă cu o voce pe care de-abia și-o recunosc:

– Vin imediat, dar trebuie să termin de vorbit cu colegii mei.

Cei doi încuviințară fără un cuvânt și se traseră puțin înapoi.

Dalgliesh i se adresă iar lui Kate:

– O să încerc să-l sun pe domnul Harkness și pe doamna doctor Glenister când ajung la conac. Ar trebui să vorbești și tu cu ei. Ar trebui să poată examina și ridica de aici corpul dacă atât ea, cât și echipajul elicopterului nu se apropie de nimeni altcineva. Va trebui s-o lași pe ea să hotărască. Probele vor merge la laborator. Dacă există posibilitatea să cercetați țărmlul în siguranță pentru căutarea armei, s-ar putea să ai nevoie de Jago. Nu cred că el e suspectul nostru. Nu vă urcați pe creastă, nici unul din voi, dacă nu e sigur. Își scoase carnetul din buzunar și scrisese un bilet. Înainte să se afle vestea, sun-o, te rog, pe Emma Lavenham la numărul ăsta și încearcă s-o liniștești. Voi încerca să vorbesc și eu cu ea de la conac, dar s-ar putea să nu fie posibil. Și Kate, nu-i lăsa să mă mute de pe insulă dacă poți.

– Da, domnule, așa o să fac.

Urmă o scurtă pauză, și Dalgliesh spuse șovăitor, de parcă era greu să articuleze cuvintele:

– Spune-i...

Se opri. Kate aștepta. În cele din urmă, Dalgliesh continuă:

– Transmite-i dragostea mea.

Porni pe jos cât de sigur era în stare să meargă către mașină și cele două siluete își puseră măștile pe față și se apropiară de el.

– Nu vreau mașina, le zise el. Pot să merg singur.

Nici unul nu zise nimic, dar vehiculul prinse viață cu un huruit și întoarse. Dalgliesh merse alături de el aproape treizeci de metri până când – sub privirile lui Kate și Benton care rămăseseră încrămeniți pe loc – se împletici și fu ridicat și urcat înăuntru de cei doi.

Kate și Benton urmăriră cu privirea mașina, până dispăru hurducându-se.

– Avem nevoie de mânuși, zise Kate. Le vom folosi deocamdată pe ale domnului Dalglish.

Ușa de la Seal Cottage era deschisă și pe masă era trusa de anchetă, de asemenea deschisă. Își luară amândoi mânuși pe mâini și se întoarseră la capelă. Benton rămase în picioare lângă ea, iar Kate îngenunche lângă cadavru și ridică un colț al stiharului. Studie masa informă de sânge coagulat și oase zdrobite care fusese fața lui Boyde, apoi atinse cu grijă degetele reci ca gheața înțepenite în rigiditatea cadaverică. Se cutremură, dar își impuse să-și stăpânească emoțiile, oroarea, furia și mila care era mult mai greu de suportat decât furia sau repulsia. Auzea râsuflarea lui Benton, dar nu-și ridică ochii să-i întâlnească privirea.

Așteptă câteva clipe să-și controleze vocea și apoi spuse:

– A murit aici, probabil imediat după ce a ajuns acasă noaptea trecută. Calcraft putea să arunce piatra – sau ce-o fi fost – care l-a doborât pe Boyde, și apoi să se hotărască să termine cu el. Asta a fost din ură. Ori asta, ori și-a pierdut cu totul controlul.

Mai văzuse așa ceva și înainte: ucigașii, deseori cei care erau la prima crimă, copleșiți de oroarea și enormitatea faptei lor, nevenindu-le parcă să creadă ce făcuseră, își pierdeau

controlul și, într-o frenezie nebunească, zdrobeau chipul victimei de parcă în felul ăsta ar fi distrus fapta în sine.

– Nu cred că Boyde purta stiharul, zise Benton. Dacă ar fi căzut pe spate ar fi fost sub el. Așa că probabil Calcraft l-a scos din cutie. Poate cutia era deschisă când a intrat în capelă. Hârtia de împachetat e aici, dar nu și sfoara. Asta e ciudat, nu-i așa?

– În primul rând e ciudat că stiharul se află aici, răspunse Kate. Poate că doamna Burbridge va reuși să ne explice asta. Va trebui să adunăm rezidenții într-un loc, să-i liniștim pe cât e posibil și să le demonstrăm că suntem stăpâni pe situație. Va trebui să vii cu mine, dar nici nu putem lăsa cadavrul nesupravegheat. Vom face ce e nevoie acum aici și apoi o să aducem targa. Am putea să-l încuiem în Chapel Cottage, dar nu prea îmi convine varianta asta. E prea departe de conac. Bineînțeles că am putea folosi același salon în care l-au pus și pe Oliver, dar asta ar însemna să fie chiar în camera de lângă domnul Dalgliesh.

– În aceste circumstanțe, nu prea cred că i-ar deranja în mod deosebit pe nici unul din ei, zise Benton. Dar nu va dori doamna doctor Glenister să examineze corpul unde se află? adăugă el rapid, regretând probabil cinismul comentariului.

– Nici măcar nu știm sigur dacă vom da de ea. S-ar putea să nu vină decât medicul legist local.

– De ce nu-l mutăm în apartamentul meu, domnișoară inspector? sugera Benton. Am cheile și ne va fi la îndemână când vine elicopterul. Poate sta pe targă până atunci.

Kate se întrebă de ce nu se gândise și ea la asta, de ce se gândise fără nici o logică la salonul din turn ca și cum ar fi fost destinat să fie morgă.

– E o idee bună, sergent, zise ea.

Așeză la loc cu grijă marginea stiharului, apoi se ridică în picioare și rămase nemișcată pentru un moment, încercând să-și pună ordine în gânduri. Erau atât de multe lucruri de

făcut, dar în ce ordine? Trebuia să dea mai multe telefoane la Londra și la poliția locală din Devon și Cornwall, trebuiau făcute fotografii înainte să mute cadavrul, rezidenții trebuiau chestionați împreună și apoi separat, scena crimei trebuia examinată, inclusiv Chapel Cottage, și trebuiau măcar să încerce să recupereze arma crimei, dacă era posibil. Aproape sigur A.D. avea dreptate: cel mai firesc ar fi ca ucigașul să o fi aruncat dincolo de creasta stâncoasă, și o piatră plată era obiectul cel mai probabil. Se găseau o mulțime de asemenea pietre în nisip, printre ierburi.

– Dacă e în mare, atunci s-a pierdut. Depinde de forța aruncării și dacă a aruncat-o de la marginea crestei de sus sau de pe stâncile crestei inferioare. Ai idee când e fluxul?

– Am găsit un tabel cu fluxul și refluxul în camera de zi din apartamentul meu, domnișoară inspector. Cred că mai avem câteva ore până la flux.

– Mă întreb ce-ar face A.D. prima dată, zise Kate.

Se gândea cu voce tare, nu se aștepta să primească un răspuns, dar după o scurtă pauză, Benton îi răspunse:

– Nu e o chestiune de ce ar face domnul Dalglish, domnișoară inspector. Chestiunea e ce veți hotărî dumneavoastră să faceți.

Kate îi aruncă o privire.

– Du-te cât de repede poți până la apartamentul tău și ia-ți aparatul foto. Intră și într-al meu și adu-mi trusa de anchetă. Ia o bicicletă când te întorci. O să-l sun eu pe Maycroft și o să-l rog să ne trimită targa aici în douăzeci de minute. Asta ne va da destul timp pentru fotografii. După ce îl mutăm, o să discutăm și cu rezidenții. După aceea o să venim înapoi aici să vedem dacă există vreo posibilitate să coborâm pe țărm. Și va trebui să examinăm și Chapel Cottage. Aproape sigur Calcraft era plin de sânge, cel puțin pe mâini și pe brațe. Precis s-a spălat acolo.

Benton o luă la goană, străbătând cu mare ușurință și foarte rapid terenul accidentat. Kate se duse din nou la Seal Cottage. Avea de dat două telefoane, amândouă foarte dificile. Primul era la comisarul adjunct Harkness de la Scotland Yard. Avu loc o mică întârziere până reuși să dea de el, dar în cele din urmă îi auzi vocea precipitată. Dar convorbirea se dovedi mai puțin frustrantă decât se așteptase Kate. Harkness îi lăsa într-adevăr impresia că era convins că SARS și complicațiile provocate de boală erau un afront personal de care Kate era într-un fel răspunzătoare, dar Kate simți că era cel puțin satisfăcut de faptul că era primul care aflase vestea. Încă nu se anunțase la nivel național. Iar când îi raportă în totalitate stadiul anchetei, decizia lui, deși nu imediată, fu cât se poate de limpede.

– Anchetarea unei duble omucideri de către dumneata și un sergent nu e deloc ideală. Nu înțeleg de ce să nu poți apela la suport tehnic din partea forțelor polițienești locale. Dacă echipa de criminaliști și cei cu amprente nu se apropie de nici o persoană infectată, nu cred că e un risc chiar așa de mare. Bineînțeles, va trebui cerută autorizația de la Ministerul de Interne.

– Nu știu încă dacă eu și sergentul Benton-Smith suntem infectați, domnule, zise Kate.

– Ah, da, mai e și asta, presupun. Oricum, controlul infecției nu e problema noastră. Crima dublă este. O să vorbesc cu comisarul general la Exeter. Cel puțin se pot ocupa de probe. Va trebui să continui pe moment numai cu Benton-Smith, cel puțin în următoarele trei zile. Asta înseamnă până vineri. Și atunci vedem cum stau lucrurile. Ține-mă la curent, bineînțeles. Apropo, cum se simte domnul Dalglish?

– Nu știu, domnule, răspunse Kate. Nu am vrut să-l deranjez pe domnul doctor Staveley cu prea multe întrebări. Sper să pot vorbi cu el și să aflu ceva vești mai târziu.

– O să-l sun chiar eu pe Staveley și-o să vorbesc cu domnul Dalglish dacă se simte suficient de bine, zise Harkness.

„Ai vrea tu așa noroc“, se gândi Kate. Avea senzația că Guy Staveley era foarte eficient când venea vorba de protejarea pacienților săi.

După ce închise, își adună gândurile înainte de a da următorul telefon, mult mai dificil. Încercă să-și repete în minte ce să-i spună Emmei Lavenham, dar nimic nu i se părea că sună bine. Cuvintele erau ori prea înspăimântătoare, ori prea liniștitoare. Pe hârtia pe care i-o dăduse A.D. erau două numere, mobilul Emmei și un număr de fix; privindu-le lung, Kate își dădu seama că alegerea nu va deveni mai ușoară de la sine. În cele din urmă se hotărî să încerce prima dată telefonul fix. Era încă devreme, poate că Emma era încă în biroul ei la facultate. Poate A.D. vorbise deja cu ea, deși nu credea că e foarte posibil. Neavând mobil, ar trebui să folosească telefonul din infirmerie și cu siguranță că doctorul Staveley nu ar considera asta o prioritate.

Telefonul nu sună decât de cinci ori și Kate auzi vocea limpede, încrezătoare și lipsită de griji a Emmei Lavenham, trezindu-i o învâlmășeală de amintiri și emoții. De îndată ce Kate se prezentă, vocea se schimbă.

– Adam a pățit ceva, nu?

– Mă tem că da. M-a rugat să-ți spun că nu se simte bine. Te va suna cât de repede va putea. Îți transmite dragostea lui.

Emma își păstrase stăpânirea de sine, dar în glas i se simțea frica.

– Cum nu se simte bine? A avut un accident? E grav? Kate, te rog, spune-mi.

– Nu un accident. Cred că o să auzi și la știri în curând. Unul dintre oaspeți a sosit aici cu SARS; domnul Dalglish s-a molipsit de la el. E în infirmerie.

Tăcerea păru interminabilă și atât de absolută că, pentru o clipă, Kate se întrebă dacă nu se întrerupsese legătura.

– Cât de grav e? întrebă apoi Emma. Te rog, Kate, trebuie să aflu.

– Tocmai acum s-a întâmplat. Nu știu nici eu prea multe. Sper să aflu în ce stare e când voi trece pe la conac peste puțină vreme. Dar sunt sigură că va fi bine. E pe mâini bune. Vreau să spun, SARS nu e ca gripa aviara din Asia.

Vorbea din ignoranță, încercând s-o liniștească, dar atentă să nu mintă. Însă cum putea spune adevărul, dacă nu-l știa nici ea?

– Și e foarte puternic, mai adăugă apoi.

Emma îi vorbi cu o sfâșietoare lipsă de milă de sine.

– Era obosit când a preluat cazul. Nu pot să vin la el, știu asta. Nu pot nici măcar să încerc să vorbesc cu el. Nu cred că-mi vor da voie și oricum nu trebuie să se îngrijoreze și din cauza mea și a sentimentelor mele. Nu asta e important acum. Dar probabil tu vei reuși să-i transmiți un mesaj. Spune-i că mă gândesc la el. Transmite-i dragostea mea. Și Kate – te rog, sună-mă, bine? Spune-mi adevărul oricât de rău ar fi. Nimic nu poate fi mai rău decât ce-o să-mi imaginez eu.

– Da, Emma. O să te sun și-o să-ți spun tot ce știu. La revedere.

Închise telefonul și se gândi: „Nu «spune-i că-l iubesc», ci doar «transmite-i dragostea mea»? Țasta e tipul de mesaj pe care l-ar trimite orice prieten“. Dar ce alte cuvinte puteau să-și spună dacă nu erau față în față? „Amândouă vrem să spunem aceleași cuvinte, se gândi ea. Eu am știut întotdeauna de ce nu i le pot spune. Dar pe ea o iubește, așa că ea de ce nu poate să le spună?“

Se întoarse la capelă și începu să o examineze, mergând cu grijă în jurul cadavrului, analizând minuțios dalele de piatră, mișcându-se foarte încet, cu ochii la podea. Apoi se duse afară, în aerul proaspăt al dimineții. Oare era doar imaginația ei, sau chiar simțea un miros mai dulceag? Cu siguranță era prea devreme să apară chiar și cea mai vagă urmă a duhorii

de neconfundat a morții. Încercă să asimileze implicațiile rezolvării a două crime fără nici o resursă, în afară de Benton și de ea însăși. Miza era foarte ridicată pentru amândoi, dar oricare ar fi rezultatul, responsabilitatea finală îi aparținea ei. Și lumea din afară, lumea lor, nu ar accepta nici o scuză pentru eșec. Amândouă crimele erau omucideri banale: o societate mică și închisă, fără nici un acces din afară, un număr limitat de suspecti, chiar mai limitat acum că Speidel avea un alibi pentru moartea lui Boyde. Singurul lucru care i-ar scuza eșecul ar fi să se molipsească și ea, și Benton de SARS. Riscul de a se îmbolnăvi exista pentru amândoi. Amândoi stătuseră închiși cu Dalgliesh o oră întreagă în camera de zi de la Seal Cottage. Acum trebuiau să ancheteze două crime sub amenințarea unei boli cu mortalitate ridicată. Dar știa că riscul molipsirii era mult mai puțin apăsător pentru ea – și era convinsă că și pentru Benton – decât teama de un eșec public, sau gândul de a părăsi insula Combe cu cazul nerezolvat.

Îl văzu pe Benton la distanță, pedalând viguros, cu aparatul de fotografiat în jurul gâtului, cu o mână pe centrul ghidonului și cu cealaltă ținând trusa ei de anchetă. Sări de pe bicicletă, o aruncă lângă zid, și veni la ea. Kate nu-i pomeni despre telefonul pe care i-l dăduse Emmei, dar îi povesti pe scurt discuția cu Harkness.

– Mă mir că n-a zis că, dacă va crește în continuare numărul morților, vom rezolva cazul printr-un proces de eliminare. Ce fotografii să fac, domnișoară inspector?

Următorul sfert de oră lucrară împreună. Benton fotografie cadavrul întâi acoperit de stihar, apoi chipul distrus, capela, zona din jur, creasta superioară și cea inferioară, concentrându-se asupra unui zid de piatră parțial demolat. Apoi se duseră în Chapel Cottage. „Ce ciudat, cât de apăsătoare e liniștea!” se gândi Kate. Acum că era mort, Boyde i se părea cu mult mai prezent în această pustietate decât fusese în viață.

– Patul e făcut, zise ea. N-a dormit aici azi-noapte. Asta înseamnă că a murit unde l-am găsit, în capelă.

Se duseră în baie. Cada și chiuveta erau uscate, prosoapele erau la locul lor.

– S-ar putea să fie niște amprente pe robinete sau pe duș, dar de astea se vor ocupa echipele de criminalistică dacă și când vor putea veni în siguranță, zise Kate. Misiunea noastră e să protejăm probele. Ceea ce înseamnă să încuiem și să sigilăm cabana. Cea mai bună șansă să găsească ADN ar fi pe prosoape, așa că ar trebui trimise la laborator.

Prin ușa deschisă auziră mașina de teren. Kate se uită afară.

– Rupert Maycroft singur. Sigur că n-o să-i aducă pe doctorul Staveley sau pe Jo Staveley, dacă ei trebuie să rămână la infirmerie. Mă bucur că e numai Maycroft. Păcat că va trebui să vadă stiharul, dar cel puțin fața va fi acoperită.

Puseseră targa de-a curmezișul pe bancheta din spate a mașinii. Benton îl ajută pe Maycroft s-o descarce. Maycroft așteptă apoi afară, până când Benton și Kate o împinseră pe roțile în capelă. Câteva minute mai târziu, trista procesiune își începu drumul de-a lungul terenului nisipos, cu Maycroft în față, la volanul mașinii, Kate și Benton în urma lui, împingând targa pe roțile și mergând de-o parte și de alta a ei. Lui Kate toată scena i se părea ireală, un rit de trecere bizar și străin: lumina soarelui mai slabă și capricioasă azi, o briză vioaie fluturând părul lui Maycroft, stiharul de un verde aprins părând a fi un giulgiu strident și de prost-gust, ea și Benton în rol de îndoliați cu fața gravă mergând în urma mașinii ce se hurduca pe drumul accidentat, trupul de pe targă zdruccinându-se de fiecare dată când roțile se împotmoleau în hârtoapele drumului, tăcerea întreruptă doar de zgomotele înaintării lor, de murmurul mereu prezent al mării și de țipele ocazionale, aproape omeneste, ale unui stol de pescăruși care-i urmărea bătând din aripi, sperând probabil să găsească în acest straniu cortegiu o ofrandă de coji de pâine.

Era aproape nouă și treizeci de minute. Kate și Benton își petrecuseră aproape douăzeci de minute cu Maycroft, discutând ce era de făcut odată cu apariția acestei noi situații și acum venise momentul întâlnirii cu restul locuitorilor. La ușa bibliotecii, Benton o văzu pe Kate șovăind, o auzi trăgând adânc aer în piept să se calmeze și simți că parcă el însuși făcea asta. Observă cât de tensionată era după umeri și ceafă, când își înalță capul să înfrunte ceea ce o aștepta dincolo de ușa elegantă de mahon lustruit. Ani mai târziu, gândindu-se la acest moment, va fi uimit să-și amintească mulțimea de gânduri și temeri care se îngrămădiseră în aceste trei secunde. I se făcu milă de ea; acest caz era vital pentru ea și Kate o știa prea bine. Bineînțeles că putea să-i clădească sau să-i distrugă și lui cariera, dar ea era persoana responsabilă, nu el. Și va mai suporta Kate să lucreze pentru Dalglish dacă-i dezamăgea și pe ea, și pe el? Își aminti brusc, cu o limpezime uluitoare, ultimele cuvinte pe care Dalglish i le adresase în fața capelei, chipul ei de atunci, vocea ei. „E îndrăgostită de el, i se năzări lui brusc. Și crede c-o să moară.“ Dar acest moment nu putea să fi durat mai mult de câteva secunde. Kate apăsă clanța cu fermitate și deschise ușa.

Benton o închise după ce intrară. Îi întâmpină mirosul fri-cii, acru ca miasmele dintr-un salon de spital. Cum putea fi aerul acesta atât de neplăcut? Își spuse că nu erau decât

închipuiri de-ale lui; pur și simplu toate ferestrele erau închise. Respirau aer închis, molipsindu-se unul pe celălalt de frică. Scena care-l întâmpină era diferită de cea din prima zi în bibliotecă. Oare chiar nu avusese loc decât cu trei zile în urmă? Atunci toți erau așezați la masa lungă ca niște copii ascultători care așteaptă sosirea directorului. Simțise că erau șocați și oripilați, dar, de asemenea, plini de un anume entuziasm. Majoritatea persoanelor din încăperea nu aveau nici un motiv să le fie frică. Pentru cei care privesc de la margine, implicați, dar nevinovați, o crimă poate provoca o fascinație îngrozitoare. Acum însă nu simțea decât frică.

Se împrăștiaseră prin toată încăperea, nevoind parcă să-și întâlnească unul altuia privirile peste masă. Numai trei stăteau împreună. Doamna Plunkett ședea lângă Millie Tranter, cu mâinile pe masă, mâinile mari ale bucătăresei acoperindu-le cu totul pe ale fetei. Jago era la dreapta lui Millie și, la capătul mesei, doamna Burbridge stătea țeapănă, albă la față, personificarea groazei și a durerii. Emily Holcombe ocupase unul din fotoliile de piele cu spătar înalt din fața căminului și Roughtwood stătea drept în picioare, în spatele ei, ca o sentinelă la post. Mark Yelland stătea pe celălalt fotoliu, cu capul lăsat pe spate și brațele sprijinite fără vlagă pe mânerele fotoliului, relaxat de parcă era pe punctul de a ațipi. Miranda Oliver și Dennis Tremlett aranjaseră două dintre scaunele mai mici din bibliotecă în fața unui corp cu rafturi și stăteau așezați unul lângă altul. Dan Padgett, de asemenea pe un scaun mic, stătea singur, cu brațele atârinate între genunchi și cu capul plecat.

În momentul în care intrară, toți ochii se întoarseră spre ei, dar nimeni nu făcu nici o mișcare la început. Maycroft intră imediat după ei și se duse la masă așezându-se într-unul din scaunele rămase libere.

— Se poate deschide o fereastră, vă rog? zise Kate.

Jago se ridică și se duse pe rând la toate geamurile. O briză răcoroasă pătrunse înăuntru și auziră mai limpede vuietul mării.

– Nu toate ferestrele, Jago, zise Miranda Oliver. Două sunt de ajuns.

În voce i se simțea o urmă de îndărătnicie adolescentină. Se uită în jur la ceilalți, căutând parcă sprijin, dar nimeni altcineva nu spusese nimic. Jago închise în liniște toate geamurile, în afară de două.

Kate așteptă să termine și nu vorbi decât după aceea.

– Sunt două motive pentru care vă aflați cu toții aici, cu excepția domnului doctor Staveley și a soției sale, iar ei ni se vor alătura în curând. Domnul Maycroft v-a spus deja că a mai avut loc un deces pe insulă. Domnul comandant Dalglish a găsit cadavrul lui Adrian Boyde azi-dimineață, la ora opt, în capelă. Probabil știți deja că domnul doctor Speidel a fost transferat la spital pentru tratament și că a fost diagnosticat cu SARS – sindromul respirator acut sever. Din nefericire și domnul Dalglish s-a molipsit. Asta înseamnă că acum eu voi conduce ancheta, împreună cu domnul sergent Benton-Smith. De asemenea, mai înseamnă și că suntem cu toții în carantină. Domnul doctor Staveley vă va explica imediat cât de mult este probabil să dureze starea de carantină. În acest timp, eu și colegul meu vom ancheta atât moartea domnului Oliver, cât și uciderea domnului Adrian Boyde. Între timp, cred că cel mai inteligent și mai convenabil ar fi ca toți cei care locuiesc în cabane să se mute în conac sau în apartamentele din clădirea adiacentă. Doriți să adăugați ceva, domnule Maycroft?

Maycroft se ridică în picioare. Însă, înainte să apuce să vorbească, interveni Mark Yelland:

– Ați folosit cuvântul „ucidere“. Să înțelegem că această a doua moarte nu poate fi considerată nici accident, nici sinucidere?

– Domnul Boyde a fost ucis, zise Kate. În acest moment nu sunt pregătită să spun mai mult de atât. Domnule Maycroft?

Nimeni nu zise nimic. Benton se pregătise pentru o reacție vocală, murmure răzlețe, exclamații de oroare sau de surpriză,

dar toți păreau a fi în stare de șoc. Nu auzi decât o inhalație comună atât de joasă încât nu părea să fie decât susurul brizei marine. Toate privirile se întoarseră spre Maycroft. Acesta se ridică iar în picioare și se apucă de spătarul scaunului, împingându-l ușor pe Jago la o parte, părând să nu fie conștient de prezența lui. Avea încheieturile degetelor albe de încordare pe lemn și chipul îi era golit de orice culoare și de vitalitate; era fața unui om bătrân. Dar când vorbi, vocea îi răsună puternică:

– Inspectorul Miskin v-a oferit faptele. Guy și Jo Staveley au grijă în momentul de față de domnul Dalglish, dar doctorul Staveley va veni aici în curând să vă explice ce este SARS. Tot ce vreau eu este să transmit poliției din partea noastră șocul și oroarea provocate de moartea unui om minunat care a făcut parte din comunitatea noastră și, de asemenea, să-i asigur că vom coopera la ancheta doamnei inspector Miskin așa cum am făcut și la cea a domnului Dalglish. Între timp, am discutat cu dânsa aranjamentele de locuit pe care trebuie să le facem. Având în vedere această nouă crimă aparent nemotivată, toți nevinovații sunt în pericol. Poate ne-am grăbit cu presupunerea că insula noastră este impenetrabilă. Este posibil să fi greșit. Trebuie să accentuez că aceasta este doar părerea mea, nu a poliției, dar aceștia doresc ca toți să stăm împreună. Sunt două apartamente libere aici în conac și mai sunt câteva camere libere în clădirea adiacentă. Toți aveți chei și vă sugerez să vă încuiați cabanele și să vă aduceți ce aveți nevoie cu voi aici. S-ar putea ca poliția să aibă nevoie de acces în cabane ca să caute intrusul și eu îi voi pune doamnei inspector la dispoziție un set de chei. Întrebări?

Emily Holcombe vorbi cu vocea fermă și sigură pe ea. Dintre toți oamenii din încăpere, lui Benton ea i se părea cea mai puțin schimbată.

– Eu și Roughtwood preferăm să rămânem la Atlantic Cottage. Dacă am nevoie de protecție, Roughtwood este

perfect capabil să mi-o ofere. Avem lacăte la ușa să ne protejeze de orice jefuitori nocturni. Din moment ce nu ne putem încuia aici în conac fără deranj, aceia dintre noi care se simt adecvat protejați pot la fel de bine să rămână unde sunt.

Miranda Oliver interveni aproape înainte să apuce să termine. Toate privirile grupului, ca un automat, se întoarseră spre ea.

– Eu vreau să stau unde sunt. Dennis s-a mutat în cabana mea, deci voi fi în siguranță. Cred că deja știe toată lumea că ne vom căsători. Nu ar fi potrivit să anunțăm asta în ziare atât de curând după moartea tatălui meu, dar suntem logodiți. Firește că nu vreau să mă despart de logodnicul meu într-un asemenea moment.

Benton avu senzația că declarația aceasta fusese repetată dinainte, dar tot îl lăsă mut de uimire. Oare chiar nu-și dădea seama cât de deplasat era acest anunț triumfător de logodnă într-un asemenea moment? Simți stânjeneala generală. Ce ciudat că o gafă socială putea efectiv să tulbure oamenii, chiar și când se confruntau cu o crimă și cu teama morții.

– Dar dumneata, doctore Yelland? zise Emily Holcombe. Cabana dumitale e cea mai izolată.

– Oh, eu mă mut aici. Un singur om de pe insulă poate să se simtă în siguranță că nu va fi ucis și anume criminalul însuși. Din moment ce nu sunt eu acela, aș prefera să fiu aici în conac, nu singur în Murrelet Cottage. Mi se pare că poliția are de-a face cu un criminal cu tulburări psihice și care poate nu-și alege victimele în mod rațional. Aș prefera unul dintre apartamentele de oaspeți din conac, nu din clădirea adiacentă, pentru că voi avea nevoie de un birou. Mi-am adus de lucru cu mine.

– Jago va trebui să stea în cabana lui ca să supravegheze portul, zise Maycroft. Te deranjează, Jago?

– Trebuie să fie cineva în cabana aceea, domnule, și nu mi-ar conveni să fie altcineva în afară de mine. Pot să am grijă de mine.

Încă de când terminase Maycroft de vorbit prima dată, Millie plângea încontinuu, în hohote înăbușite, cu un sunet slab și jalnic ca miorlăitul unui pisoi. Din când în când, doamna Plunkett îi strângea mâinile, dar nu făcea nici un alt gest s-o liniștească. Nimeni altcineva nu o lua în seamă, dar acum Millie strigă brusc:

– Eu nu vreau să mă mut aici! Vreau să plec cu totul de pe insulă! Nu stau eu aici unde se omoară oameni! Nu mă puteți obliga să stau! Jago, o să mă iei cu tine, nu? Mă iei cu tine pe șalupă? Pot să stau cu Jago. Pot să merg oriunde vreau. Nu mă puteți ține aici!

– Presupun că tehnic are dreptate, zise Yelland. Stăm voluntar în carantină, evident. Autoritățile competente, oricare dintre ele, sunt răspunzătoare pentru insula asta, dar nu pot să invoce măsuri obligatorii până nu este sigur că suferim de o boală infecțioasă. Eu, unul, sunt pregătit să rămân, pur și simplu întreb care e poziția legală.

Maycroft vorbi acum cu o voce mult mai autoritară decât îl auzise Benton până acum:

– Eu stabilesc această poziție. Dacă pleacă cineva, îmi imaginez că vor fi rugați să stea acasă și să nu se apropie de alți oameni până la trecerea perioadei de incubație. Cred că această perioadă este de zece zile, dar domnul doctor Staveley ne va putea spune mai multe. Întrebarea însă e doar teoretică. Nici o ambarcațiune din exterior nu vine vreodată pe Combe și oricum vă asigur că nu va fi permisă debarcarea nici uneia în acest moment.

– Deci, suntem de fapt prizonieri? întrebă Emily.

– Emily, absolut deloc mai mult decât în timpul unei ceți foarte dese sau a unei furtuni violente. Șalupa este sub controlul meu. Nu am de gând s-o pun la dispoziția nimănui până nu se termină perioada de incubație. Are cineva vreo obiecție?

Nimeni nu avea nici una, dar Millie își ridică vocea din ce în ce mai tare:

– Eu nu vreau să stau! Nu mă puteți obliga!

Jago își mută scaunul mai aproape de al ei și-i șopti ceva la ureche. Nimeni nu auzi ce anume îi spusese, dar treptat Millie se liniști, deși la un moment dat zise arțăgos:

– Dar de ce nu pot să mă mut în Harbour Cottage cu tine?

– Pentru că o să stai la conac cu doamna Burbridge. Nimeni n-o să-ți facă nici un rău. Fii curajoasă și isteată și, când se termină toată treaba asta, o să fii o adevărată eroină!

Doamna Burbridge nu deschisese încă gura. Acum spusese și ea, cu vocea întretăiată:

– Nici unul n-a zis nimic despre Adrian Boyde. A fost omorât cu brutalitate și noi nu ne gândim decât la propria siguranță, fie să nu fim următoarea victimă, fie să nu ne molipsim de SARS, iar el e într-o morgă și așteaptă să fie tăiat în bucăți și etichetat, să nu mai fie decât o probă într-un proces de crimă.

Maycroft îi răspunse cu răbdare:

– Evelyn, am spus că a fost un om minunat, și așa a și fost. Și ai dreptate. Am fost prea preocupat de problema acestei duble urgențe ca să găsesc cuvintele potrivite. Dar vom găsi și un moment în care să-l plângem.

– N-ați găsit nici un moment să-l plângeți pe tata! zise Miranda, sărind în picioare. Nu v-a păsat dacă a murit sau dacă trăia. Câtiva chiar v-ați bucurat că a murit. Știu ce gândeați despre el, așa că să nu credeți c-o să stau să țin două minute de reculegere pentru domnul Boyde, dacă asta aveți de gând. Se întoarse spre Kate. Și nu uitați că tăticul meu a murit primul. Și moartea lui trebuie s-o anchetați.

– O anchetăm.

„Trebuie să-i ținem aici împreună, se gândi Benton. Nu putem să-i protejăm pe toți și în același timp să anchetăm o crimă dublă. Asta e singura șansă pe care-o avem să ne impunem autoritatea. Dacă nu preluăm controlul chiar acum, nu o să mai reușim niciodată. Nu putem s-o lăsăm pe Emily Holcombe să preia conducerea.“

Îi aruncă o privire lui Kate și văzu că sesizase cât era de îngrijorat.

– Ai ceva de adăugat, domnule sergent? zise ea.

– Doar un lucru, doamnă. Se întoarse spre grup și apoi o fixă cu privirea pe Emily Holcombe. Nu vă cerem să vă mutați din cabane doar pentru că veți fi mai în siguranță aici. Având în vedere că domnul Dalglish e bolnav, trebuie să folosim cu eficiență numărul de oameni pe care-l avem. Este înțelept și, de asemenea, prudent pentru voi toți să stați într-un singur loc. Aceia care nu cooperează, obstrucționează ancheta în mod foarte grav.

Benton avu senzația că observă pentru o clipă un rânjete de amuzament pe chipul doamnei Holcombe.

– Ei, dacă o formulați așa, domnule sergent, presupun că nu avem de ales. Nu am nici o dorință să fiu folosită ca țap ispășitor pentru eșecul anchetei. Doresc să iau dormitorul părinților mei atunci. Roughtwood va sta în fostele grajduri. Și, Miranda, cred că ar trebui și dumneata să vii în conac. Domnul Tremlett s-a simțit foarte confortabil în clădirea adiacentă. Ar fi cazul să puteți rezista o noapte sau două despărțiți.

Înainte să apuce Miranda să răspundă ceva, se deschise ușa și intră Guy Staveley. Benton se așteptase să-l vadă într-un halat alb, deși nu știa exact de ce, așa că pantalonii cafenii de catifea și sacoul de stofă în care fusese și dimineața i se părură acum nelalocul lor. Doctorul intră în încăperea în liniște. Avea chipul la fel de sobru ca al lui Maycroft și, înainte să înceapă să vorbească, se uită pentru o clipă la colegul lui, căutând parcă o încurajare, dar când vorbi, vocea îi răsună sigură pe ea și surprinzător de autoritară. Acesta nu era același Staveley pe care-l văzuse Benton prima dată. Toate privirile erau ațintite asupra lui. Benton se uită rapid la toate chipurile și văzu speranță, îngrijorare și apelul mut pe care-l văzuse și altă dată: nevoia disperată de a auzi cuvintele liniștitoare ale unui expert.

Scaunul din capul mesei era liber și Staveley se așază acolo, față în față cu doamna Burbridge. Maycroft se duse lângă el și ocupă scaunul din dreapta lui și toți cei care stăteau încă în picioare, inclusiv Kate, luară loc. Numai Benton rămase în picioare. Se duse în schimb lângă fereastră, savurând aerul proaspăt al brizei marine.

– Inspectorul Miskin v-a spus deja că acum știm că doctorul Speidel este bolnav de SARS. În momentul acesta se află într-o secție specială de izolare din Plymouth și are parte de cele mai bune îngrijiri. Soția și câțiva membri ai familiei sale vor sosi în curând din Germania și, bineînțeles, nu vor putea să-l vadă, respectând condiții foarte stricte. Este în continuare foarte grav bolnav. Trebuie să vă spun și că domnul comandant Dalgliesh a fost infectat și în prezent se află în infirmeria de aici. I se vor lua probe să se confirme diagnosticul, dar mă tem că nu prea sunt multe șanse să fie altceva. Dacă starea i se va înrăutăți va fi și dânsul transferat cu elicopterul la Plymouth. În primul rând, vreau să vă asigur că metoda principală de extindere a sindromului SARS este prin contact personal direct, probabil prin particulele transmise de persoana infectată odată cu tusea sau strănutul, sau prin atingerea unor suprafețe sau obiecte contaminate de picături infectate și apoi ducerea lor la nas, gură sau ochi. Este posibil ca SARS să fie transmis prin aer și prin alte mijloace, dar în prezent nimeni încă nu știe care anume. Putem presupune că doar aceia dintre voi care au venit în contact direct cu domnul doctor Speidel sau cu domnul Dalgliesh se află într-o stare gravă de risc. Oricum, este mai bine ca toți cei de pe Combe să fie în carantină aproximativ zece zile. Autoritățile de Sănătate Publică au puterea să oblige carantina asupra persoanelor infectate și în anumite cazuri asupra celor aflați în stare de risc de infecție. Nu știu dacă ar hotărî să facă asta asupra acelor dintre voi care nu ați fost în contact direct cu doctorul Speidel sau domnul Dalgliesh, dar sper că veți fi de

acord că cel mai înțelept lucru pentru noi toți în momentul acesta este să acceptăm carantina voluntară și să rămânem aici pe insulă până vom fi informați că putem pleca în siguranță. La urma urmei, nu suntem în carantină departe de casă. În afara polițiștilor și a oaspeților noștri, Combe este casa noastră. Singurul lucru care ni se cere este să nu mai facem nici o călătorie pe uscat până nu trece pericolul infecției. Dacă are cineva obiecții, vă rog, anunțați-mă.

Nimeni nu zise nimic. Millie păru pentru o clipă gata să se răzvrătească, dar imediat se resemnă posacă.

Cel care vorbi însă fu Padgett, cu vocea ascuțită.

– Mie nu-mi convine. Combe nu e casa mea – nu mai este. Am un interviu la Londra pentru admiterea la universitate. Acum că mama a murit plec de pe Combe, și mi-e posibil să mai rămân aici încă zece zile. Dacă ratez interviul acesta, s-ar putea să-mi pierd locul.

În mod surprinzător, Yelland îi răspunse primul:

– Ridicol. Bineînțeles că-ți vor păstra un loc. Doar nu crezi c-o să te primească la interviu cu brațele deschise dacă bănuiesc c-ai fost infectat cu SARS.

– Dar n-am fost. Domnul doctor Staveley tocmai a explicat.

– Ai fost interogat de domnul comandant Dalgliesh, nu-i așa? Dacă nu de dânsul, atunci de unul din colegii dumnealui, și amândoi au fost expuși riscului. De ce nu accepți și dumneata inevitabilul și termină cu văicăreala!

Padgett se făcu roșu ca sfecla și păru gata să replice. Doctorul Staveley interveni înainte ca acesta să apuce să spună ceva:

– Deci, suntem toți de acord să acceptăm carantina voluntară. Voi anunța autoritățile. Bineînțeles că între timp va avea loc o intensă activitate internațională, trebuie să dea de urma călătorilor din avionul de la Beijing în care a zburat și doctorul Speidel și a prietenului său cu care a fost în sudul Franței. Slavă Domnului însă, asta nu e responsabilitatea mea. Eu și soția mea avem grijă în momentul de față de domnul comandant

Dalglish, dar s-ar putea să fie nevoie să-l transfer la Plymouth mai târziu. Între timp, dacă vă îmbolnăviți cumva, vă rog să veniți imediat la infirmerie. SARS începe de obicei cu o febră și simptome asociate cu gripa – dureri de cap, stare generală de rău, dureri în tot corpul. Unii pacienți, dar nu toți, încep să tușească încă de început. Cred că asta e tot ce am să vă spun în momentul de față. Uciderea lui Adrian Boyde, care în mod normal ne-ar alunga orice alte griji și considerații din minte, cade în sarcina domnișoarei inspector Miskin și a domnului sergent Benton-Smith. Sper că toți vom coopera cu dânsii așa cum am făcut și cu domnul comandant Dalglish. Are cineva întrebări? Rupert, mai vrei să adaugi ceva?

– Numai despre publicitate. Vestea aceasta va apărea la știrile de la ora unu de la radio și televiziune. Mă tem că acesta este sfârșitul vieții retrase de pe această insulă. Facem tot ce putem să reducem la minimum neplăcerile cauzate. Nici unul dintre telefoanele de aici nu are numărul listat în cartea de telefon, dar asta nu înseamnă că nu e posibil să se descopere totuși numerele. Secția de Relații cu Publicul de la New Scotland Yard se ocupă de publicitatea iscată din cauza crimelor. Varianta oficială este că anchetele sunt în desfășurare, dar că încă e prea devreme pentru rezultate. Audierea oficială din instanță în cazul domnului Oliver a fost amânată și probabil se va da un nou termen. Cei interesați o vor putea ruga pe doamna Plunkett să le permită să urmărească la televizorul dânzei emisiunile de știri. Măine vor fi lăsate din elicopter ziarele, împreună cu proviziile necesare. Nu pot să spun că aștept cu nerăbdare să văd ce se va scrie în ele.

– Dar personalul temporar din oraș, cei care vin aici doar în timpul săptămânii? întrebă doctorul Yelland. Ei nu vor fi hărțuiți de ziariști?

– Nu cred că li se cunoaște numele. Dacă presa reușește totuși să dea de urma lor, nu prea văd cum am putea să-i ajutăm. Nu există nici o posibilitate rezonabilă să debarce

cineva pe insulă. Heliportul nu va putea fi folosit decât de aparatele de zbor așteptate, ambulanțele aeriene sau elicopterele de provizii. Probabil vor exista și alte elicoptere care ne vor deranja cu zgomotul lor dacă vor zbura deasupra insulei, dar va trebui să le suportăm. Mai doriți să spuneți ceva, domnișoară inspector?

– Numai unul sau două lucruri în plus față de ceea ce am spus mai înainte. Încercați pe cât posibil să stați împreună. Dacă doriți să faceți puțină mișcare, să fiți însoțiți de o persoană sau două și nu vă îndepărtați prea mult de conac. Aveți cu toții chei de la cabanele, camerele dumneavoastră din conac sau de la clădirea adiacentă, și este de preferat să le țineți încuiate. Eu și sergentul Benton-Smith vă rugăm să fiți de acord să percheziționăm orice cameră va fi necesar. Vreau neapărat să economisim timp. Are cineva vreo obiecție? întrebă ea, dar nimeni nu răspunse. Atunci voi presupune că sunteți de acord. Vă mulțumesc. Înainte să ne despărțim, v-aș ruga să scrieți unde ați fost și ce ați făcut de ieri-seară la ora nouă până la ora opt azi-dimineață. Sergentul Benton-Smith va aduce hârtia și pixurile necesare și vă va lua declarațiile scrise când veți termina.

– Vom arăta ca o ceată de studenți mai bătrâiori care se chinuie să-și ia examenele de licență, zise Emily Holcombe. Sergentul Benton-Smith va rămâne să ne supravegheze?

– Nu, doamnă Holcombe, nu vă va supraveghea nimeni, răspunse Kate. Aveți de gând să copiați? Se adresa celorlalți: Asta e tot, deocamdată. Vă mulțumim.

Colile de hârtie și pixurile erau pregătite deja pe biroul lui Maycroft. Benton traversă coridorul să le aducă, gândindu-se că această primă întâlnire cu suspiecții a echipei lor reduse la numai două persoane nu fusese prea rea. Simțea că acum preluaseră teoria conform căreia un străin reușise cumva să pătrundă pe insulă. În acest caz, nu avea nici un rost să le spulbere această iluzie. Frica de un ucigaș psihopat

aflat în libertate undeva pe insulă îi va ține cel puțin laolaltă. Și mai era un avantaj: ucigașul se va simți mai în siguranță și va deveni mai încrezător în sine. Orice ucigaș se pune în mai mare pericol tocmai când este mai încrezător în sine. Benton aruncă o privire la ceas. În mai puțin de patruzeci de minute va avea loc fluxul. Dar prima dată vor trebui să discute cu doamna Burbridge. Mărturia ei ar putea face inutilă cățărarea aceea periculoasă.

Spre deosebire de ceilalți, ea nu rămase pe loc să-și scrie declarația, își împături foaia de hârtie și o puse cu grijă în poșetă. Apoi se ridică încet în picioare ca și cum ar fi devenit brusc o bătrânică și se apropie de ușă. Kate îi deschise ușa și-i zise:

– Doamnă Burbridge, am dori să discutăm puțin cu dumneavoastră, și este destul de urgent. Se poate chiar acum?

Doamna Burbridge răspunse fără să se uite la ea.

– Dați-mi vă rog cinci minute. Vă rog. Doar cinci minute. Și plecă. Benton aruncă o privire la ceas.

– Să sperăm că nu mai mult.

Doamna Burbridge îi întâmpină la ușa pe Kate și pe Benton fără să le vorbească și, spre surprinderea lui Kate, îi conduse în atelierul de cusut, nu în camera de zi. Aici se așeză la masa mai mare. Kate fusese prea preocupată să găsească cele mai potrivite cuvinte ca să mai poată să se concentreze și asupra chipurilor fiecăruia. Femeia era atât de devastată de suferință, încât era de nerecunoscut față de prima dată când o văzuse, după moartea lui Oliver. Avea pielea verde-cenușie, de pergament, cu riduri adânci ca niște brazde, și ochii îndure-rați, înecați de lacrimile nevărsate, își pierduseră orice urmă de culoare. Dar Kate mai văzu și un suflet într-atât de pustiit, încât nici nu putea fi vorba de a încerca în vreun fel să-l consoleze. Nu mai simțise încă niciodată atât de inadecvat și de neajutorat demersul ei. Își dori din toată inima să fi fost de față și A.D. El ar ști ce să spună, el știa întotdeauna.

Îi trecură prin minte imagini fulgerătoare ale altor pierderi, altor dolii, amestecându-se ca într-un colaj făcut din durere. Erau așa de multe ori de când devenise polițistă, atât de multe vești îngrozitoare de dat. O succesiune de uși ce se deschideau înainte să apuce să sune sau să bată, soții, soți, copii căutând adevărul în ochii ei înainte să aibă timp să vorbească; cotrobăiala frenetică în bucătării nefamiliare ca să facă tradiționalul „ceai fierbinte și bun“, care nu era niciodată bun și pe care îndoliații îl beau doar din politețe, cu inima sfâșiată.

Această nefericire era mult mai profundă decât orice putea fi alinat prin plăcerea trecătoare a unui ceai dulce și fierbinte. Aruncându-și privirea în atelier ca și cum îl vedea pentru prima dată, Kate fu cuprinsă de un sentiment tulburător de milă și furie; sculurile de mătase în culori bogate și intense, panoul de plută plin de mostre, fotografiile și simboluri, pânza mică împăturită din fața doamnei Burbridge în care era înfășurată fâșia brodată de mătase la care lucrase Millie, toate dovezi ale creativității fericite și nevinovate care de acum va fi mânjită pentru totdeauna de oroare și sânge.

Nu așteptaseră în tăcere decât probabil zece secunde, dar timpul părea să se fi oprit în loc. În cele din urmă însă, doamna Burbridge își înălță privirea tristă și se uită la Kate.

– A fost stiharul, nu-i așa? A fost ceva în legătură cu stiharul. Și eu i l-am dat.

– Era întins peste corpul domnului Boyde, dar n-a fost folosit ca să-l omoare, răspunse Kate cu blândețe.

„Oare asta își închipuise doamna Burbridge?”

– N-a fost sufocat, mai zise ea. Stiharul a fost pur și simplu așezat peste el.

– Și e... E pătat de sânge?

– Da, mă tem că da.

Kate își deschise gura să zică: „Dar cred că poate fi curățat”, dar se opri la timp. Îl auzise pe Benton trăgând rapid aer în piept. Oare și el își dăduse seama că tocmai se abținuse să spună o absurditate pe cât de insultătoare, pe atât de prostetească? Doamna Burbridge nu plângea pierderea celui obiect făcut cu atâta dragoste, nici timpul și efortul irosite.

O văzu acum pe doamna Burbridge uitându-se prin atelier ca și cum și ea l-ar fi văzut pentru prima dată.

– Totul e fără rost, nu-i așa? Nimic de aici nu e real. Nu e decât înfrumusețarea de suprafață a unei fantezii. Eu i-am dat stiharul. Dacă nu i l-aș fi dat... i se frânse vocea.

Kate îl auzi apoi pe Benton vorbind și fu surprinsă să vadă ce glas blând avea.

– Ucigașul a pus stiharul peste el, dar așa se și cuvenea, nu credeți? Adrian era preot. Probabil mătasea stiharului a fost ultimul lucru pe care l-a simțit. Nu credeți că a fost o alinare pentru el?

Doamna Burbridge își înalță capul să-l privească în ochi, apoi își întinse o mână tremurătoare și-i apucă degetele tinere.

– Da, zise ea. Așa ar fi fost. Mulțumesc.

Kate se deplasă în liniște spre scaunul cel mai apropiat de al ei și se așeză lângă ea.

– O să-l prindem, zise ea. Dar vom avea nevoie de ajutorul dumneavoastră, mai ales acum că domnul Dagliesh s-a îmbolnăvit. Trebuie să știm ce s-a întâmplat aseară. Ați spus că i-ați dat domnului Boyde stiharul.

Doamna Burbridge era mult mai calmă acum.

– A venit să mă vadă după cină. Eu am servit cina aici ca de obicei, dar știam că trebuia să vină. Era aranjat dinainte. I-am spus că terminasem stiharul și a zis că vrea să-l vadă. Dacă lucrurile ar fi stat altfel, dacă domnul Oliver n-ar fi fost ucis, Adrian l-ar fi dus el însuși la episcop. Sugerase acest lucru pentru că ar fi fost un fel de test pentru el. Cred că se simțea pregătit să plece de pe insulă, cel puțin pentru câteva zile.

– Deci de aceea era stiharul împachetat într-o cutie? întrebă Kate.

– Era pus în cutie, dar nu pentru a fi dus de pe insulă. Știam că încă nu se putea întâmpla asta, cel puțin nu încă. Pur și simplu m-am gândit că lui Adrian i-ar plăcea să-l poarte, poate în timp ce spunea slujba de seară. Aproape în fiecare seară făcea așa. Nu l-ar fi purtat la mesă, asta nu se cade. Am văzut când îl admira că i-ar fi plăcut să-l ia pe el, așa că i-am spus că mi-ar fi de folos să văd cum stă, dacă era comod. Dar era doar un pretext, de fapt. Voiam să se bucure de plăcerea de a-l purta.

– Vă mai amintiți cât era ora când a plecat de aici cu el? întrebă Kate.

– N-a stat mult. Am simțit că voia să se întoarcă la cabana lui. După ce a plecat am stins lumina aici și m-am dus să ascult radioul în camera de zi. Îmi amintesc că m-am uitat la ceas pentru că nu voiam să ratez o emisiune. Era nouă fără zece minute.

– Ați simțit că voia să se întoarcă la cabana lui. Era un lucru obișnuit? Adică, a părut mai grăbit decât ar fi fost normal? Ați fost surprinsă că n-a zăbovit mai mult? V-a dat cumva impresia că voia poate să treacă pe la cineva în drum spre casă?

Întrebarea era foarte importantă, și doamna Burbridge păru să-și dea seama de asta. Le răspunse de-abia după o pauză.

– În momentul acela nu mi s-a părut neobișnuit. M-am gândit că avea de lucru la ceva sau că voia să asculte o emisiune la radio. E drept că de obicei nu se grăbea să plece. Dar nici acum nu s-a grăbit de fapt, nu? A stat aici douăzeci și cinci de minute.

– Despre ce ați vorbit? întrebă Benton.

– Despre stihar, patrafir și celelalte piese la care lucram. A admirat și fețele de altar. A fost doar o discuție prietenească obișnuită. Nu am vorbit nici unul despre moartea domnului Oliver, dar cred că îl preocupa. Era profund afectat de moartea domnului Oliver. Bineînțeles că toți eram afectați, dar la el era ceva mai profund. Și așa e și normal, nu? Adrian înțelegea natura răului.

Kate se ridică în picioare.

– Nu vreau să rămâneți singură în apartament, doamnă Burbridge, zise ea. Știu că toată lumea va sta la conac, dar chiar și așa aș prefera să nu rămâneți singură în apartament pe timpul nopții.

– Oh, nici nu voi fi. Nici doamna Plunkett nu vrea să stea singură și a sugerat să mă mut la ea. Jago și Dan o să-mi mute patul acolo. Știu că ar veni ea aici, dar vrea neapărat să

se uite la televizor. Mă tem că nici una nu vom avea prea mare liniște acum. Chiar și oamenii care în mod normal nu sunt interesați de televizor vor dori acum să se uite la știri. Totul s-a schimbat, nu-i așa?

– Da, spuse Kate. Mă tem că da.

– M-ați rugat să scriu ce am făcut aseară. Am adus hârtia aici cu mine, dar n-am reușit să scriu nimic. Nu am avut putere să scriu ce s-a întâmplat. Este important?

– Nu mai este, doamnă Burbidge, răspunse Kate cu bunătațe. Ne-ați spus ce voiam să știm. Mă tem că va trebui să faceți o declarație oficială mai târziu, dar nu vă îngrijorați deocamdată din cauza asta.

Îi mulțumiră și plecară. O auziră încuind ușa.

– Deci i-a trebuit o oră să ajungă acasă, zise Benton. Drumul acela printre tufișuri, chiar și pe întuneric, nu avea cum să-i ia mai mult de treizeci de minute, poate chiar mai puțin.

– Ar trebui să cronometrăm, preferabil după lăsarea întunericului. Putem fi aproape siguri că Boyde nu s-a dus la plimbare, nu pe o noapte fără stele și cărând un pachet voluminos. A trecut pe la cineva, și când o să știm pe la cine, o să îl prindem pe Calcraft al nostru. Kate se uită o clipă la ceas. Ne-a luat douăzeci de minute să obținem informațiile astea, dar n-am putut s-o grăbim și sunt importante. Vreau să fiu aici când sosește doctorița Glenister. Va trebui să nu ne apropiem prea tare de ea, dar cred că ar fi bine să fim de față când ia cadavrul.

Tocmai intrau în apartamentul lui Kate când sună telefonul. Doctorița Glenister depunea mărturie în Old Bailey și nu putea pleca de-acolo în următoarele două zile. Era însă un medic legist local foarte competent și le sugerase să-l folosească pe el. Orice probe găseau puteau fi trimise la laborator după ce luau corpul.

Kate puse receptorul în furcă.

– Poate că e mai bine așa. Și noi mai avem de lucru la scena crimei și vreau neapărat piatra aceea, dacă putem s-o

găsim. Dacă vine fluxul, s-ar putea să fi pierdut deja prea mult timp.

– Nu l-am pierdut, domnișoară inspector, zise Benton. A trebuit să vorbim cu toată lumea laolaltă și să le asigurăm securitatea. Și am avut nevoie de mărturia doamnei Burbridge. Dacă Boyde îi dădea un indiciu despre locul unde voia să meargă, cazul era rezolvat. Există o limită la ce putem face numai noi doi. Și cu fluxul ar trebui să fie în regulă, dacă s-a schimbat chiar înainte de zece aseară. Atunci am avea aproximativ o oră până trece refluxul.

– Ei, să sperăm că ai dreptate. După un moment de șovăială, Kate adăugă: Te-ai descurcat foarte bine, sergent. Ai știut ce să-i spui doamnei Burbridge, ce anume o va consola.

– Am primit o educație religioasă, domnișoară inspector. Uneori e folositoare.

Kate îi studie chipul frumos și oacheș. Era la fel de imposibil ca o mască.

– Și acum să-l sunăm pe Jago, să-l rugăm să ne iasă în întâmpinare cu mașina și echipamentul de alpinism. Cineva – și mă gândesc că Maycroft – va trebui să-i țină locul la Harbour Cottage.

Benton avu senzația că trecuse aberant de mult timp până când Maycroft reuși să se elibereze de celelalte responsabilități să vină în port să-l înlocuiască pe Jago și să-i explice ce trebuia să facă. Simțiră că Maycroft ar prefera să facă asta singur, așa că așteptară în mașină în fața farului. Benton rezistă tentației de a se uita mereu la ceas, o obsesie iritantă care nu făcea decât să lungească trecerea timpului.

– Presupun că suntem în siguranță apelând la el, zise el dintr-un impuls.

– Atâta timp cât nu-l lăsăm să vadă ce găsim, asta în caz că găsim ceva.

– Eu mă gândeam la cățărare.

– N-avem de ales. A.D. a zis că nu crede că Jago e omul nostru și până acum încă n-a greșit niciodată.

Apăru și Jago. Benton îl ajută să încarce mașina de teren cu echipamentul de alpinism și Kate se urcă la volan. Traversară centrul insulei hurducându-se fără să-și vorbească. Benton știa că nu voia să distrugă eventualele probe de pe terenul de lângă scena crimei și, într-adevăr, când se aflau la aproximativ douăzeci de metri de capelă, Kate opri motorul.

– Ceea ce căutăm a fost probabil aruncat peste creasta inferioară de undeva din apropierea capelei. Eu sau sergentul Benton-Smith vom coborî în rapel să cercetăm zona. Vom avea nevoie de ajutorul duminale.

Jago nu zise nici acum nimic. Kate se strecură printre tu-
fișuri și pietre răzlețe până la creasta inferioară, urmată de
cei doi, și apoi merse de-a lungul platoului îngust până când,
uitându-se în sus, consideră că se afla sub capelă. Se apropi-
ară de margine și se uitară în jos. Straturile de granit, fisurat
în unele părți, în altele neted ca o tavă de argint lustruit, co-
borau cam douăzeci și patru de metri până la nivelul mării,
întrerupte din loc în loc de pinteni ieșiți în afară ca niște co-
șuri suspendate, în adânciturile cărora creșteau ierburi și flori
mici și albe. La poalele stâncii era un golf mic fără plajă, plin
cu bolovani și pietre până la nivelul peretelui de stâncă. Flu-
xul se apropia cu mare repeziciune.

– E posibil să coborâm pe-aici? îl întrebă Kate pe Jago.
Crezi că vor fi probleme?

În sfârșit, vorbi și Jago:

– Nu la coborâre. Dar cum aveți de gând să urcați îna-
poi? E nevoie de un alpinist cu experiență.

– Nu mai există și altă posibilitate de a ajunge în golf?
întrebă Kate.

– Mergeți mai încolo și uitați-vă și singură. Accesul e im-
posibil, oricum ar fi fluxul sau refluxul.

– Și nu există posibilitatea de a ajunge înot ocolind pro-
montoriul?

Chipul lui Jago era foarte elocvent. Ridică din umeri.

– Numai dacă vreți să fiți sfâșiați. Stâncile de sub apă sunt
ascuțite ca niște lame.

– Bunicul era alpinist și m-a învățat și pe mine, zise
Benton. Dacă vrei să vii cu mine până jos, ar trebui să reușim
să urcăm înapoi, dacă există vreo escaladă consacrată.

– Este una la vreo treizeci de metri la sud de capelă. E
singurul drum în sus, dar nu e pentru un novice. Care e esca-
lada cea mai grea pe care-ați făcut-o?

– Tatra de pe coasta Dorsetului. E lângă promontoriul
St. Anselm.

Benton completă în gând: „Și, pentru numele lui Dumnezeu, nu mă întreba când“.

Acum, pentru prima dată, Jago îl privi în față.

– Sunteți nepotul lui Hugh Benton-Smith?

– Da.

Pentru câteva secunde domni tăcerea.

– OK, să-i dăm bătaie, atunci, zise Jago în cele din urmă. Ar trebui să m-ajutați și cu echipamentul. N-avem prea mult timp.

O lăsară pe Kate la marginea stâncii. În câteva minute se întoarseră. Jago mergea încrezător înainte, cu corzile aruncate peste umăr. Benton venea în urma lui, cu restul echipamentului, gândindu-se: „Cunoaște fiecare centimetru din creasta asta. A mai făcut escaladarea asta și înainte“.

Jago aruncă la pământ corzile.

– Ar trebui să vă dați jos jacheta, zise el. Ghetele par destul de bune. Vedeți care din căști vi se potrivește. Cea cu insigna roșie e a mea.

Bolovanii erau mai mari aici și creasta inferioară era mai îngustă decât în oricare altă parte a insulei. Jago își puse casca pe cap, alese apoi rapid o stâncă și, sub privirea celor doi, luă două funii groase, le împleti împreună și le securiză în jurul bolovanului cu o carabinieră. În timp ce-l privea înșurubând clama grea de metal, Benton își dădu seama că nu mai gândise cuvântul „carabinieră“ de mai mult de un deceniu. Și funiile se numeau bucle. Trebuia să-și amintească numele. Jago desfășură coarda, vârî mijlocul prin carabinieră și, întinzându-și brațele în mișcări largi, reîncolăci amândouă jumătățile de coardă și le aruncă peste marginea stâncii. În cădere, coarda se desfășură ritmic, schițând modele albastre și roșii prin aerul strălucitor.

Timpul se opri în loc pentru Benton și pentru o secundă deconcertantă păru să o ia razna, aruncându-l în trecut. Avea paisprezece ani din nou și stătea cu bunicul său în vârful

acela de pe coasta Dorsetului. Bunicul lui, căruia îi spusese întotdeauna Hugh, fusese pilot pe un avion de luptă, decorat în al Doilea Război Mondial și, după acei ani tumultuoși, nu se adaptase niciodată la viața de la sol unde moartea celor mai buni prieteni ai lui îl făcuse să se simtă pe jumătate vinovat că el supraviețuise. Chiar și în adolescență, iubindu-l și fiind dornic să-i facă pe plac, Benton intuise ceva din această rușine și pierdere ireparabilă în spatele felului de a fi artăgos și uneori zeflemitor al bunicului său. Hugh fusese obsedat de alpinism, căutând în acel teritoriu straniu dintre aer și stâncă mai mult decât senzații sportive. Francis – Hugh nu-i spusese niciodată Benton – tânjise întotdeauna să-i împărtășească pasiunea, știind chiar și atunci că ceea ce îl învăța de fapt bunicul său era să-și stăpânească frica.

În primul an de facultate, când Hugh se prăbușise și murise în timpul unei escaladări în Nepal, pasiunea lui pentru alpinism scăzuse considerabil. Nici unul dintre prietenii lui nu făcea alpinism. Alte lucruri îl interesau. Acum însă, în acea secundă de amintire, auzi vocea lui Hugh. „Escaladarea e FD – Foarte Dificilă – dar cred că ești pregătit pentru ea, Francis. Ești?”

„Da, Hugh. Sunt pregătit.”

Dar auzea de fapt vocea lui Jago.

– Escalada e FD, dar dacă ai făcut Tatra, ar fi cazul să fii pregătit pentru ea. OK?

Și aceasta era ultima șansă să se retragă. În curând va sta pe marginea aceea îngustă de țărm stâncos bătut de valuri, confruntat cu o escaladare periculoasă, împreună cu un potențial ucigaș. Își repetă în minte cuvintele lui Kate: „A.D. nu crede că Jago e omul nostru. Și n-a greșit încă niciodată”.

Se uită la Jago.

– Sunt gata.

Își dezbracă jacheta și prin jerseul de lână fină simți răceala vântului ca o catapasmă rece pe spinare. Își puse hamul

și centura de carabiniere, bucle și pitoane, probă două căști, găsi una care i se potrivea și și-o fixă pe cap. Aruncă o privire fugară spre Kate. Aceasta avea chipul imobil de îngrijorare, dar nu spuse nimic. Benton se întreabă dacă voia să-i spună „Nu ești obligat să faci asta, nu-ți ordon“, dar știa că dacă îi dădea lui sarcina de a alege nu ar fi făcut decât să se descotoarsească ea însăși de responsabilitate. Putea să-l oprească, dar nu putea să-i ordone să facă escaladarea. Benton se întreabă de ce era atât de bucuros de asta. Kate scoase o pungă de plastic pentru probe și o pereche de mănuși de latex din trusa ei și i le înmână. Fără vorbă, Benton le vârî în buzunarul de la pantaloni.

Se uită la Jago care verifica încă o dată ancora din jurul bolovanului, apoi trecu prin carabinieră coarda la nivelul brăului. Deja îi reveneau amintirile cu ușurință, coarda peste umărul drept și pe la spate. Nimeni nu zise nimic. Își aminti că această pregătire de rutină pentru o escaladare se făcea întotdeauna în liniște, cu gesturi formale, semnificative, adunându-și curajul și hotărârea, aproape ca și cum bunicul său ar fi fost un preot hirotonisit, iar el novicele, îndeplinind amândoi un ritual sacerdotal fără cuvinte, dar foarte familiar. Jago nu era prea potrivit pentru rolul de preot. Încercând să-și mai risipească frica prin umor sardonic, Benton își spuse că el în-suși era mult mai probabil să ajungă victima sacrificată.

Se duse până la marginea crestei de stâncă, se propti pe picioare și se aplecă pe spate în spațiul gol. Acesta era punctul fără întoarcere și îi provocă amestecul pe care și-l amintea atât de bine de teroare și euforie. Dacă ancora nu ținea, s-ar prăbuși de la douăzeci și patru de metri înălțime pe stânci și ar muri pe loc. Dar coarda se întinse și ținu. Pentru o secundă, în poziție aproape orizontală, își înalță ochii către cer. Norii mânați de vânt goneau într-un vârtej de alb și albastru palid, iar sub el marea se izbea de peretele de stâncă în valuri neconținute de zgomote, pe care parcă le auzea acum pentru

prima oară. Dar totul era acum ușor și după mai mult de un deceniu, simți din nou starea aceea ca de beție euforică din adolescență, sărind și alunecând în josul peretelui de stâncă, controlând cu mâna stângă coarda de la spate, iar cu dreapta pe cea din față, simțind-o alunecând ușor prin carabinieră, știind că el deținea controlul.

Atinse solul cu tălpile. Se eliberă rapid din coardă și le strigă că era jos. Își puse mânușile de latex și cercetă cu privirea fâșia îngustă de pietre și pietricele rotunjite de valuri, încercând să-și dea seama de unde ar fi cel mai bine să înceapă. Fluxul venea cu forță, improșcând cu spumă peste ridicăturile netede ale aflorimentului cel mai îndepărtat, formând vârtejuri în bazinele adânci dintre stânci, avansând și apoi retrăgându-se rapid, lăsând pentru o clipă suprafața înșelătoare a bolovanilor rotunjiți și a stâncilor zdrențuite de granit să sclipească în mii de cioburi de cristal. Timpul lucra acum împotriva lui. Cu fiecare val zona de căutare se îngusta. Cu ochii ațintiți în jos, se ghemui și înaintă cu grijă, metru după metru. Știa ce anume căuta: o piatră grea, dar suficient de mică încât să poată fi ținută în mână, o unealtă a morții pe care se găseau încă urme de sânge, cu puțin noroc. Cu fiecare pas însă, era tot mai dezamăgit. Chiar și pe fâșia aceasta atât de îngustă, se găseau grâmezi de mii de pietre, multe dintre ele având mărirea și greutatea potrivite și majoritatea netezite de secole petrecute în mare. Își pierdea vremea cu această căutare zadarnică și mai avea încă de făcut escaladarea aceea.

Trecură mai multe minute și începea să-și piardă orice speranță. Uitase cu totul euforia coborârii. Și-o închipui pe Kate așteptând deasupra strigătul ce anunța succesul. Acum însă nu va fi decât un singur strigăt, către Jago, să-i spună că era timpul să coboare și el.

Și în clipa aceea o văzu, chiar la poalele stâncii, ceva ce cu siguranță nu trebuia să fie aici, pe acest țărm necălcăt de picior de om: o fluturare palidă. Se apropie să se uite mai bine

și pentru o secundă îi veni să-și arunce brațele în aer și să scoată un urlet de triumf. Se uita la o piatră în formă de ou, înfășurată pe jumătate în ceea ce era evident o mânășă chirurgicală sfâșiată. Cea mai mare parte a latexului subțire se ruptese probabil în timpul căderii, răsucit de valurile fluxului și bătut de briză, dar un deget și o mică parte din palma mânășii erau încă intacte. Luă cu grijă piatra și-i examină suprafața. Pata roșiatică, ce nu părea să fie naturală, era probabil sânge. Trebuia să fie sânge. Era absolut sigur sânge.

Își depuse trofeul în punga de probe, o închise și alergă împiedicându-se până la coardă. Legă punga de capăt și își puse amândouă palmele căuș în jurul gurii, scoțând un urlet triumfător.

– Am găsit-o! Ridic-o sus!

Își lăsă capul pe spate și văzu chipul lui Kate uitându-se în jos la el. Kate îi făcu un semn cu mâna și coarda cu punga se ridicară ciocnindu-se ușor de peretele de stâncă.

Aproape imediat coarda fu lăsată iar jos și Jago coborî rapid ca într-o cădere liberă, corpul îndesat părănd să danseze peste stânci. Se eliberă din coardă și trase de două ori ușor de ea. Imediat coarda i se prăbuși la picioare.

– Pasajul e doar la treizeci de metri mai încolo, dincolo de aflorimentul acesta de pietre. O să te asigur eu.

Stânca se înălța impozantă deasupra lor, în straturi neregulate și colțuri ascuțite. Nivelul mării le ajunsese deja la picioare.

– Poți să fii dumneata capul de coardă, zise Jago. Dacă ai făcut Tatra, n-ar trebui să fie prea greu. E abrupt și expus, dar protejat cum trebuie la mișcările cruciale. Dificultatea maximă e tavanul din vârful fisurii de acolo. Este un piton chiar înainte de ea, exact sub tavan. Vezi să nu uiți să te prinzi cu clama în el. Nu te îngrijora, e o ieșitură, așa că dacă pici, cel puțin n-o să cazi pe pietre.

Benton nu se așteptase să fie el capul de coardă. „Jago a plănuit asta de la început, dar de fapt a controlat toate aspectele

acestei escaladări. "Era prea mândru să poată refuza, și evident că Jago se bazase și pe faptul acesta. Făcu un nod în opt la capătul corzii și îl atașă de ham, iar Jago securiză cu grijă o ancoră în jurul unui bolovan mare de la poalele peretelui, apoi apucă bine coarda și-i zise:

– OK. Când ești gata.

Și în clipa aceea, ca pentru a sublinia inevitabilitatea escaladării, un val imens se sparse cu zgomot, aproape măturându-i pe amândoi de pe picioare. Benton începu să urce. Primii cinci metri nu erau prea dificili, dar se gândea cu grijă la fiecare priză de mână sau picior, pipăind fisurile în stâncă, înaintând în sus doar când era sigur că avea priza bună. După patru metri scoase o pană din suportul de la brâu și o vârî într-o fisură, zgâlțâind-o până simți că stă fix. Atașă o buclă, agăță coarda prin ea, și continuă cu mai mare încredere. Stânca devenise mai abruptă, dar era în continuare fermă și uscată. Mai găsi o crăpătură și mai vârî o pană cu o buclă.

Era la aproximativ nouă metri de nivelul solului când – dintr-odată și spre oroarea sa – îngheță brusc, dispărându-i toată încrederea. Își întinsese brațele prea mult să găsească o priză și se trezi întins la maximum cu brațele și picioarele rășchirate, lipit de stâncă, cu umerii așa de tensionați, încât avea senzația că e pe masa de tortură. Era mult prea speriat să încerce să găsească altă priză de picior, de teamă să nu-și piardă echilibrul și așa foarte precar. Avea obrazul lipit de granit, și stânca era acum umedă și rece ca gheața. Își dădu seama că peretele era umed de la propria lui transpirație. Nu auzi nici o comandă de la Jago, dar își aminti vocea bunicului său, strigându-i la a patra escaladare pe care o făcuseră împreună: „E un traseu clasificat FD, deci trebuie să fie o priză. Nu te grăbi, Francis. Nu e o cursă de viteză“. Și acum, după ceea ce i se păruse a fi o eternitate, dar nu putuse fi mai mult de o jumătate de minut, i se relaxară puțin mușchii umerilor. Făcu o tentativă de a-și mișca mâna dreaptă în sus și găsi o priză la

câțiva centimetri mai sus, apoi încă două și pentru picioare. Îi trecuse panica și știa că nici nu va mai reveni.

După cinci minute casca i se ciocni ușor de tavanul ieșit în afară. Acesta era punctul dificil. Era o lespede ieșită în afară, de granit ciobit pe care crescuse iarbă. Pe margine stătea cocoțat un pescăruș, cu ciocul lucios, cu penaj alb-cenușiu sclipitor și perfect nemișcat, dominând stânca și aparent neacordând nici o atenție invadatorului asudat de la doar o jumătate de metru mai jos. Apoi se înalță într-un tumult de aer frământat și Benton simți mai degrabă decât văzu aripile albe trecându-i pe deasupra capului. Știa că este un piton deja fixat deasupra fisurii. Dacă nu reușea să se cațere pe tavan, acesta va trebui să-l țină. Găsi pitonul, își prinse capătul unei bucle lungi pe el și-i strigă lui Jago:

– Fila!

Imediat simți coarda întinzându-se. Uitându-se în jos și folosind tensiunea corzii pentru echilibru, se întinse în jurul tavanului cu mâna dreaptă și încercă să simtă priza de pe peretele de deasupra. După treizeci de secunde de pipăire neli-niștită o găsi, și apoi și pe cea de la mâna stângă. Legănându-se în aer, se trase în sus cu mâinile, găsi prize și pentru picioare și ajunse din nou în poziție de echilibru. Mai puse o buclă peste o ieșitură de stâncă și se prinse cu o carabinieră. Era asigurat.

Și acum nu mai era nici o îngrijorare, numai bucuria pe care și-o amintea din ce în ce mai bine. Restul pasajului era abrupt, dar stânca era curată, cu prize bune pe tot parcursul până în vârf. Se trase peste marginea crestei și pentru un moment zăcu nemișcat, epuizat, cu mirosul pământului și al ierbii ca o binecuvântare, cu nisipul zgrunțuros lipit de buze. Se ridică în picioare și o văzu pe Kate apropiindu-se de el. Privind-o în față, așa strălucitoare cum era de bucurie că totul decursese bine, trebui să reziste impulsului ridicol de a se repezi să o cuprindă în brațe.

– Felicitări, Benton, zise ea.

Apoi se întoarse cu spatele, temându-se parcă să nu vadă cât de mult o afectase tensiunea ultimei jumătăți de oră.

Se duse la cel mai apropiat bolovan mare, făcu o ancoră, prinse coarda, o apucă bine cu amândouă mâinile și-i strigă lui Jago.

– Urcă dacă ești gata!

Știa că în timp ce Jago era jos cu el, Kate se ocupase deja de probă. Piatra și rămășițele de latex sfâșiat erau cu siguranță sigilate deja într-o pungă de probe. Și acum viața lui Jago era în mâinile lui. Simți aceeași euforie de demult, ca o explozie în sânge. Țasta era tot scopul alpinismului: pericolul împărtășit, dependența reciprocă, tovărășia coechipierilor într-o escaladare.

Jago ajunse lângă ei cu o viteză uluitoare, trăgând sus corzile și reîncolăcindu-le, cărând tot restul echipamentului.

– Te-ai descurcat bine, sergent, zise el.

Porni înainte către mașină cu echipamentul, apoi ezită pentru o clipă și se răsuci pe loc. Veni până lângă Benton și-i întinse mâna. Benton i-o apucă. Nici unul nu zise nimic. Aruncară echipamentul de alpinism în spatele mașinii și se urcară înăuntru. Kate preluă din nou volanul, întoarse cheia de contact și făcu o curbă largă, îndreptându-se apoi către conac pe terenul accidentat. Benton îi privi chipul și, într-un moment de revelație, își dădu seama cu surprindere că o putea considera frumoasă.

Tot restul zilei de marți, Kate fu cu gândul mai mult în infirmeria aceea din vârful turnului și trebui să facă un efort de voință să nu-i telefoneze lui Guy ori lui Jo Staveley să-i întrebe ce se întâmpla. Știa însă că dacă ar fi avut ceva să-i spună, ar fi găsit răgazul să-i telefoneze. Între timp, ei își aveau de făcut meseria, și ea și-o avea pe a ei.

Doamna Burbidge, găsind în rutina casnică o eliberare din grija constantă a pericolului dublu prezentat de un ucigaș aflat în libertate și de o boală potențial fatală, îi întreabă ce și-ar dori la cină și dacă vor să le fie trimisă la Seal Cottage. Pentru Kate acest gând era de neimaginat. Să stea la masa unde a stat Dalglish, să-i vadă impermeabilul agățat în pridvor, să-i simtă mai intens absența decât prezența ar fi ca și cum ar intra în casa unui mort. Apartamentul ei din clădirea adiacentă era mic, dar îi ajungea. Voia neapărat și să stea aproape de conac și să-l aibă pe Benton în camera de alături. Nu era doar o chestiune de cât de convenabil era; recunoscu în sinea ei că s-ar simți mai în siguranță dacă ar fi mai aproape de el. Odată cu acest gând veni și concluzia: îi devenise coleg și partener. Așa că îi spuse ce hotărâse.

– Dacă nu vă deranjează, domnișoară inspector, n-aș putea să mut fotoliul de la mine și orice altceva avem nevoie în camera dumneavoastră de zi? Și atunci o să folosim apartamentul acesta ca birou pentru anchetă și pe al meu pentru

servitul mesei. Mă pricep foarte bine să fac micul dejun. Și amândoi avem mici frigidere – oricum destul de mari să ținem lapte în ele – ceea ce ne-ar putea fi de folos dacă lucrăm până târziu și avem nevoie de cafea. Restul camerelor din clădirea asta n-au frigidere. Personalul trebuie să-și ia tot ce le e de trebuință din frigiderul mare din sala de mese a angajaților. Am vorbit cu doamna Plunkett și a zis că poate să ne trimită niște salată și carne rece, sau putem merge să le luăm chiar noi. Ce ziceți de ora unu?

Lui Kate nu-i era foame, dar vedea foarte limpede că în momentul acesta pentru Benton mâncarea era o prioritate. Iar prânzul pe care-l aduse arăta excelent. Era salată și miel rece, cu garnitură de cartofi copti, urmată de o salată de fructe. Spre surprinderea ei mănca și ea cu mare poftă. După aceea discutară restul programului pe ziua aceea.

– Trebuie să ne fixăm niște priorități, zise Kate. Putem începe reducând numărul de suspecti, cel puțin pentru moment. Jo Staveley nu l-ar fi omorât pe Boyde și cred că nici soțul ei, sau Jago. Am presupus încă de la început că doamna Burbridge, doamna Plunkett și Millie sunt nevinovate. Așa că ne rămân Dennis Tremlett, Miranda Oliver, Emily Holcombe, Roughtwood, Dan Padgett și Mark Yelland. În mod logic, presupun că ar trebui să-l includem și pe Rupert Maycroft, dar pentru moment să zicem că nu-l considerăm și pe el. Presupunem, bineînțeles, că nu e decât un singur ucigaș pe Combe, dar probabil ar trebui să nu ne pripim să tragem concluzii.

– Am avut de la început tendința să-l excludem pe Yelland, zise Benton. Sau, cel puțin, să nu ne concentrăm asupra lui, dar n-are nici un alibi și a avut tot așa de multe motive să-l urască pe Oliver ca oricine altcineva de pe insulă. Și nu cred c-ar trebui să-l eliminăm nici pe Jago, cel puțin nu încă. Și apoi, bineînțeles, mai este și doctorul Speidel. Avem numai cuvântul lui că întâlnirea era la opt.

– Hai să ne concentrăm pe Tremlett, Roughtwood, Padgett și Yelland la început, zise Kate. Toți patru îl antipatizau pe Oliver, dar avem din nou aceeași problemă, cel puțin cu primii trei: de ce să aștepte weekendul ăsta să-l omoare? Și ai dreptate în privința doctorului Speidel. Trebuie să-l chestionăm din nou dacă și când își revine, deși numai Dumnezeu știe când va fi asta.

Trecură apoi prin declarațiile scrise. Așa cum se și așteptaseră de fapt, nici unul nu recunoscuse că a fost pe promontoriu după ora nouă, în afara soților Staveley, care luaseră cina la conac cu Rupert Maycroft și Adrian Boyde. Boyde li se alăturase în bibliotecă pentru sucul de roșii pe care-l servea de obicei înainte de cină. Păruse abătut și preocupat, dar asta nu-i surprinsese pe nici unul. Boyde fusese mai mâhnit decât toți ceilalți din cauza morții lui Oliver. După aceea nu rămăsese decât la felul principal și plecase înainte de opt și jumătate, după părerea lor. Cei doi Staveley și Maycroft serviseră cafeaua în bibliotecă, Guy și Jo plecaseră apoi împreună pe ușa din față la cabana lor. Nu erau foarte siguri ce oră era, dar credeau că în jur de nouă și jumătate.

– Măine ne vom întâlni cu toți personal și o să vedem dacă reușim să mai scoatem și altceva de la ei, zise Kate. Trebuie să verificăm orele.

Dar mai aveau de luat și alte decizii, mult mai dificile. Ar trebui oare să le ceară suspectilor să le predea hainele pe care le-au purtat seara trecută și să le trimită la laborator odată cu trupul lui Boyde și cu celelalte probe?

Benton păru să-i simtă ezitarea.

– Mi se pare inutil să începem să strângem haine înainte să avem un prim suspect. La urma urmei, dacă nu cumva le luăm toată garderoba, nu avem nici o garanție că ne vor da ceea ce purtau de fapt. Și Calcraft putea foarte bine să se fi dezbrăcat până la brâu. Doar nu se grăbea. Avea la dispoziție toată noaptea să curețe după el.

– S-ar putea să fie amprente pe robinete și pe dușul de la Chapel Cottage, dar tot ce putem face acolo e să ne asigurăm că probele nu vor fi contaminate sau distruse până sosește echipa tehnică, dacă sosește. Aproape că mă face să-mi fie dor de vremurile de demult când ofițerul anchetator avea la el un pulverizator și echipament pentru prelevarea amprentelor în trusa de anchetă și putea să se apuce chiar el de treaba asta. Dar o să sigilăm prosoapele din baie cu speranța că o să găsim ADN și trebuie să trimitem și cutia de carton odată cu mortul. Nu cred că avem o pungă de probe suficient de mare. Va trebui să luăm un sac de plastic de la conac. O să i-l cerem domnului Maycroft, nu doamnei Burbridge.

Elicopterul sosi la doar trei și treizeci de minute și, de îndată ce ateriză, descuiară apartamentul lui Benton și scoaseră targa pe roțile afară. Acoperiseră corpul lui Boyde cu un cearșaf, ascunzând astfel și stiharul, deși era foarte improbabil ca doamna Burbridge să nu fi zis nimănui nimic. Kate își dori să-i fi trecut prin minte s-o roage să păstreze secretul. Fusese o greșeală, dar acum era probabil prea târziu s-o mai poată rectifica. Millie întrebase de bună seamă unde e stiharul de cum intrase în atelierul de cusut și nu avea nici un rost să sperî că Millie va fi discretă. Înveliseră în pungi mâinile lui Boyde, să păstreze orice posibilă probă de sub unghii, dar în rest nu se atinseseră de corp. Unul lângă celălalt, priviră de la distanță cum siluetele mascate îl vârau în sacul mortuar, închizând fermoarul și transportându-l apoi la bord, împreună cu restul pungilor de probe.

În spatele lor casa era complet tăcută și nici măcar nu simțeau priviri din spatele ferestrelor. Era un contrast ciudat față de orele dimineții, când avusese loc o activitate constantă, toți ocupanții cabanei mutându-se în conac și în clădirea adiacentă. Mașina de teren se trambalase înainte și înapoi încontinuu, încărcată cu bagajele și cărțile pe care Emily Holcombe le considerase necesare pentru șederea la conac, bagajele de la

Peregrine Cottage, cu Tremlett la volan și Miranda Oliver stând dreaptă ca un par lângă el în mașină, fiecare centimetru din trupul rigid exprimându-i dezaprobarea. Yelland își cără singur bagajele, intră cu pași mari și hotărâți pe ușa din spate a conacului fără să adreseze cuiva vreun cuvânt. Kate avusese senzația că insula se aștepta să fie invadată, barbarii fuseseră deja văzuți apropiindu-se și acum toți își căutau salvarea la conacul Combe, pregătindu-se pentru ultima bătălie.

Dar soții Staveley ieșiră din conac și Jago apărură la volanul mașinii de teren. Kate văzu cu o strângere dureroasă de inimă cum oamenii descărcară cu mare grijă câteva tuburi de oxigen și două cutii mari, evident cu echipamente medicale, pe care Jago și doctorul Staveley le primiră și le încărcară în mașină. La aproximativ douăzeci de metri de elicopter fusese plasată o masă la care să se desfășoare fără riscuri formalitățile. Însă pentru că toți aveau chipurile acoperite de măști și stăteau cât mai departe posibil, totul, inclusiv înmânarea pungilor de probe, luă ceva timp. Elicopterul se înălță după zece minute. Kate și Benton rămaseră uitându-se în sus după el până dispăru, apoi se întoarseră în tăcere.

Ziua trecu încet. Nu mai puteau face prea multe acum, având în vedere că se hotărâseră să lase interogatoriile pe miercuri. Ziua aceasta fusese șocantă pentru toată lumea. Aveau declarațiile scrise și ar fi fost probabil neproductiv să înceapă întrebările chiar acum.

Se apropia deja amurgul.

– Mă duc până la infirmerie, zise Kate. E vremea să vedem ce se întâmplă cu domnul Dalglish și să aflăm și unde sunt depozitate mânușile chirurgicale și cine are acces la ele.

Făcu un duș și se schimbă înainte să meargă, apoi se duse pentru câteva minute să se uite la mare, simțind că are nevoie de câteva minute de singurătate. Avea nevoie și, în același timp, se temea de o întâlnire cu adevărul. Se însera cu repeziciune, ștergând toate contururile obiectelor familiare. În spatele ei se

aprinseră una câte una luminile la ferestrele conacului, dar cabanele și clădirea adiacentă, în afară de camera ei și de a lui Benton, erau cufundate în întuneric. Farul dispăru ultimul, dar chiar și când silueta lui dreaptă se estompă într-un spectru palid, valurile erau tot albe ca laptele în contrast cu stâncile din ce în ce mai negre.

Kate descuie ușa laterală și traversează holul spre lift. În timp ce urca, se privi în oglindă. Chipul îi părea îmbătrânit cu mai mulți ani și ochii oboșiți. Părul blond strâns la spate îi dădea un aer vulnerabil și fragil.

Jo Staveley era în infirmerie. Era prima dată când Kate venea aici, dar nu avea ochi pentru detalii, în afara dulapurilor de oțel cu etichetele lor tipărite meticuloase.

– Cum se simte domnul Dalgliesh? întrebă ea.

Jo Staveley era îmbrăcată într-un halat alb, și stătea în picioare în fața biroului studiind un dosar. Întoarse spre Kate un chip de pe care dispăruse orice urmă de viață. Închise dosarul.

– Presupun că răspunsul oficial ar fi că e pe cât de bine se poate în condițiile date, sau cel puțin confortabil. Atâta doar că nu e confortabil și are o temperatură mai ridicată decât am vrea. E foarte devreme încă. E posibil să nu fie atipică o temperatură oscilantă. Nu am deloc experiență în îngrijirea unor pacienți cu SARS.

– Pot să-l văd? E important.

– Mă tem că nu. Guy e acum cu el. Va veni imediat. Luați un loc și așteptați-l să sosească.

– Și doctorul Speidel?

– O să supraviețuiască. E frumos din partea dumneavoastră să întrebați. Majoritatea oamenilor par să-l fi uitat.

Kate o întreabă fără nici o introducere:

– Ce se întâmplă dacă oaspeții au nevoie de ceva de la infirmerie – medicamente, un bandaj, chestii de genul ăsta?

Schimbarea bruscă de subiect și întrebarea aproape poruncitoare o surprinseră în mod evident pe Jo.

– Îmi cer mie, zise ea. Nu e nici o problemă.

– Dar e descuiată infirmeria? Vreau să spun, ar putea veni să-și ia singuri?

– Nu și medicamente. Toate medicamentele care se dau cu rețetă sunt încuiate.

– Dar ușa infirmeriei nu e încuiată?

– Chiar și așa, nu prea îmi pot închipui oameni plimbându-se pe-aici cum îi taie capul. Dar chiar și atunci nu ar putea să facă nici un rău, nici lor, nici altora. Țin încuiate și medicamentele obișnuite, fără prescripție medicală, ca aspirina, de pildă.

Acum se uita la Kate cu o curiozitate vădită. Kate insistă.

– Și lucruri ca, de exemplu, bandaje sau mănuși chirurgicale?

– Nu știu la ce le-ar trebui așa ceva oaspeților, dar pe astea nu le încuiem. Dacă vor așa ceva, îmi închipui că mi le-ar cere mie sau lui Guy. Așa ar fi politicos și inteligent, la urma urmei. Nu prea vād cum și-ar face un bine tratându-se singuri.

– Dar ați ști dacă ar lipsi așa ceva?

– Nu neapărat. Am avut nevoie de mai multe lucruri în timp ce o îngrijeam pe Martha Padgett. Doamna Burbridge mă ajuta din când în când. Ea își lua orice avea nevoie. Dar de ce atâta curiozitate? Doar n-ați găsit droguri? Dacă ați găsit, să știți că nu provin din infirmeria asta.

– Nu, n-am găsit droguri.

Se deschise ușa și intră Guy Staveley.

– Domnișoara inspector vrea să-l vadă pe domnul Dalgliesh, zise Jo. I-am spus că nu cred să fie posibil azi.

– Mă tem că nu. Acum se odihnește în liniște și e important să nu fie deranjat. Poate mâine dacă îi scade temperatura și e încă aici. Mă gândesc să-l transfer la spital în oraș mâine-dimineață.

– Dar nu v-a spus că vrea să rămână pe insulă? întrebă Kate.

– Ba da, a insistat chiar, și de aceea am și cerut oxigenul și celelalte echipamente. În prezent mă descurc eu și Jo, dar

dacă temperatura îi este în continuare ridicată dimineată, mă tem că va trebui să fie transferat. Nu avem aici facilitățile necesare pentru a îngriji un om atât de grav bolnav.

Kate simți că-i vine rău. „Și ai prefera să moară în spital, nu aici“, se gândi ea.

– Dar dacă e categoric hotărât că vrea să rămână, chiar îl puteți transfera împotriva voinței lui? Nu e mult mai probabil să moară dacă faceți asta?

Staveley îi răspunse cu o urmă de iritare.

– Îmi pare rău, dar nu pot să-mi asum răspunderea aceasta.

– Dar sunteți doctor. Nu e de datoria dumneavoastră să vă asumați răspunderea?

Se lăsă tăcerea și Staveley îi întoarse spatele. Kate văzu că Jo se uita cu insistență la soțul ei, dar nici unul din ei nu zise nimic. Își comunicau ceva ce ea, Kate, nu va putea afla niciodată. După acest moment, doctorul răspunse:

– Foarte bine, poate să stea. Și acum trebuie să mă întorc la el. Noapte bună, domnișoară Miskin, și noroc la anchetă.

Kate se întoarse spre Jo.

– Puteți, vă rog, să-i transmiteți un mesaj când se simte destul de bine?

– Da, desigur.

– Spuneți-i că am găsit ceea ce credea el că am putea găsi și că e deja în drum spre laborator.

Jo îi răspunse fără nici o curiozitate vizibilă:

– Bine, o să-i spun.

Kate nu mai avea nimic de făcut aici, și nici nu găsi nimic altceva de spus. Acum avea de dat încă un telefon Emmei Lavenham. Putea să-i spună că A.D. se odihnea în liniște. Asta trebuia să fie bine, asta cu siguranță îi va oferi o mică alinare. Dar ieșind afară în întunericul nopții, Kate știa că pentru ea nu exista nici o alinare.

Joi dimineata la ora cinci, Kate era treaza dupa o noapte de nesomn. Ramase intinsa in pat in intuneric, incercand sa se hotarasca daca sa se rasuceasca pe cealalta parte si sa incerce sa mai doarmă câteva ore sau sa-si accepte infrangerea si sa se scoale sa-si faca un ceai. Ziua aceasta promitea sa fie frustranta si dezamagitoare. Entuziasmul pe care-l simtise la gasirea pietrei incepea s-o paraseasca vazand cu ochii. Biologul din echipa de medicina legala de la laborator va putea probabil identifica sangele ca aparținându-i lui Boyde, dar asta nu-i ducea nicăieri, dacă expertul în amprente nu reușea să preleveze amprente de pe piatră sau de pe resturile de mânășă. Laboratorul acordase cazului prioritate, dar Kate nu avea nici o speranță că vor descoperi pe stihar alte pete de sânge, în afară de ale lui Boyde. Ucigașul acesta știa ce făcea.

Totul era numai o ipoteză. Dintre cei patru suspecti asupra cărora se concentraseră ea și Benton, Roughtwood și Padgett puteau ajunge cel mai ușor la far fără a fi văzuți, mergând pe creasta inferioară. Din Peregrine Cottage, care se afla la nord de port, Tremlett nu avea acest avantaj, dar el era suspectul cu cele mai mari șanse să fi citit biletul de la Speidel. Ar fi putut să-l vadă pe Oliver plecând din cabană dimineata devreme și să-l urmărească, știind că, odată ajuns la far, va trebui să acționeze rapid, și că nu erau șanse prea mari să fie descoperit imediat. Ar fi avut siguranța oferită de zăvorul

ușii și probabil ar fi contat pe ceea ce s-a și întâmplat de fapt: când Speidel a văzut că nu poate intra, a renunțat și a plecat.

Foindu-se neliniștită, Kate încercă să-și formuleze prioritățile pentru a doua zi, împovărată de convingerea aproape copleșitoare că nu va reuși să rezolve cazul. Era responsabilitatea ei. Și îi va dezamăgi și pe A.D., și pe Benton, și pe ea însăși. Iar de la Londra, Harkness discutase probabil cu poliția locală din Devon și Cornwall ce fel de întăriri să fie trimise pe Combe evitând riscul infecției, poate deja discutase și cu Ministerul de Interne dacă nu cumva ar fi preferabil să lase poliția locală să preia întru totul ancheta. Îi spusese că o lasă până vineri seară. Asta însemna numai două zile.

Se dădu jos din pat și se întinse să-și ia halatul. În clipa aceea sună telefonul.

Coborî scările până în camera de zi în doar câteva secunde și auzi vocea lui Jo Staveley.

— Îmi cer scuze că vă trezesc așa de devreme, domnișoară inspector, dar șeful dumneavoastră vrea să vă vadă. Ar trebui să veniți repede. A zis că e urgent.

Ultimele amintiri disparate ale lui Dalglish de marți dimineața erau de mâini fără trupuri care-l ridicau în mașină, hurducaielile peste terenul accidentat sub un cer ce devenise brusc fierbinte ca focul, o siluetă în halat alb și cu mască ajutându-l să urce în pat și răcoarea plăcută a cearșafurilor întinse peste el. Își amintea și niște voci liniștitoare, dar nu și cuvintele rostite, și propria voce insistentă spunându-le să-l țină pe insulă. Fusesse extrem de important să transmită acest mesaj străinilor misterioși în halate albe, care păreau să aibă control absolut asupra vieții lui. Trebuiau să realizeze că nu putea pleca de pe Combe. Cum l-ar mai găsi Emma dacă ar dispărea în neantul acela amenințător? Dar mai era și alt motiv pentru care nu putea să plece, ceva în legătură cu un far și cu o treabă lăsată neterminată.

Miercuri seara mintea i se limpezise, dar trupul îi era foarte slăbit. Îi era greu și să-și miște capul pe pernele înalte și toată ziua fusese chinuit de o tuse care-i zdruncinase mușchii pieptului, fiindu-i greu să respire. Intervalele dintre atacuri deveneau din ce în ce mai scurte, și fiecare episod din ce în ce mai sever, până când, miercuri după-amiază, Guy și Jo Staveley robotiseră în jurul patului lui și îi introduseră niște tuburi pe nări ca să i se poată administra oxigen. Acum zăcea liniștit, conștient că mâinile și picioarele îl dureau în continuare, că avea febră, dar recunoscător că scăpase de tusea aceea îngrozitoare.

Nu avea idee ce zi era sau cât era ora. Încercă să-și răsucească puțin capul să arunce o privire la ceasul de pe noptieră, dar chiar și acest mic efort îl epuiză. Se gândi că era probabil noapte sau poate dimineață devreme.

Patul era în unghi drept față de ferestrele foarte înalte. Își aduse aminte că privise cadavrul lui Oliver în camera vecină. Acum își amintea fiecare amănunt al acelei scene și, de asemenea, ce se întâmplase după aceea. Zăcea prins în capcană în întuneric, cu ochii ațintiți asupra celor două panouri impriimate din perete, care se transformară sub privirile lui în două ferestre prin care se zăreau puzderie de stele. Sub ferestre văzu un fotoliu și o femeie cu halat alb și o mască în jurul gâtului, rezemată de spătar. Părea că ațipise. Își aminti că fie ea, fie cineva extrem de asemănător cu ea fusese cu el de fiecare dată când se trezise. Acum știa că era Jo Staveley. Rămase liniștit, eliberându-și mintea de gânduri conștiente, savurând răgazul scurt de la durerea chinuitoare din piept.

Și dintr-odată, fără nici o senzație de revelație și fără încântare, ci cu siguranță absolută, își dădu seama care era soluția enigmei. Era ca un joc sferic de puzzle cu piese de lemn învârtindu-se nebunește într-un vârtej prin capul lui care încep să se aranjeze, una câte una, cu un clinchet ușor, într-un glob perfect. Adevărul i se dezvălui prin frânturi de conversație, și auzi vocile atât de limpezi că parcă tocmai le auzea rostite la ureche. Doamna Plunkett în bucătărie: „Eu mă gândeam mai degrabă că o să stea ghemuit în cabină. Tremura ca frunza de frică, serios“. Vocea doctorului Speidel în engleza lui precisă și atentă: „Știam că Nathan Oliver venea în vizită de patru ori pe an. A zis asta chiar el, într-un articol de ziar din aprilie 2003“. Vocea subțire de fată a lui Millie, descriindu-și întâlnirea cu Oliver ca și cum ar fi învățat-o pe de rost. Propria voce spunându-i: „Dar asta a fost în altă țară; și oricum, fetișcana a murit“. Padgett care văzuse fum ieșind din coșul

de la Peregrine Cottage. Singurul roman al lui Nathan Oliver printre cărțile sentimentale de la Puffin Cottage.

Toți văzuseră cazul dintr-un unghi greșit încă de la început. Nu se punea problema cine venise pe Combe de la ultima vizită a lui Oliver și devenise prin sosirea sa catalizatorul acestei crime, întrebarea era cine plecase. Nici unul nu-și amintise de femeia aceea neajutorată și pe moarte care, în cele din urmă, fusese scoasă de pe insulă într-un sicriu. Și proba de sânge scăpată peste bord de Dan Padgett fusese un accident sau un gest intenționat? Adevărul era că proba nu se pierduse – nici nu fusese măcar în geantă. Dan Padgett nu lăsase să cadă în mare nimic altceva decât niște pantofi vechi, niște poșete și cărțile de la bibliotecă. Aceste două evenimente, moartea Marthei Padgett și incidentul cu proba de sânge, amândouă aparent irelevante, aveau legătură cu cazul. Și Padgett zicea adevărul, cel puțin o parte din adevăr, când susținea că văzuse fumul de pe coș chiar înainte de ora opt. Văzuse într-adevăr fumul, însă nu de la fereastra cabanei sale, ci de pe platforma farului. În lumina palidă a infirmeriei, Dalgliesh își aminti din nou de ochii încărcăți de durere ai lui Boyde, implorându-l să creadă că nu văzuse pe nimeni în timpul plimbării către promontoriu de sâmbătă dimineată. Dar era cineva pe care ar fi trebuit să-l vadă. Trecuse pe la Puffin Cottage să discute cu Padgett, iar Padgett nu era acolo.

Într-o singură privință raționamentul lor fusese corect: motivul crimei trebuia să fie recent. Înainte să moară, Martha Padgett își destăinuisese secretul singurei persoane în care putea avea deplină încredere. Dan era fiul lui Nathan Oliver. Îi mărturisise lui Adrian Boyde, care o sprijinise moral și pe care numai ea și doamna Burbridge îl mai considerau preot, un om căruia i se putea spovedi fără teama că i-ar fi trădat secretul. Și, ce se întâmplase apoi? Boyde o convinsese că Dan avea dreptul să știe adevărul? Dar taina spovedaniei îl împiedica pe Boyde să divulge acest lucru. Probabil o convinsese

pe Martha că ea însăși trebuia să-i spună fiului ei că bărbatul pe care-l ura era tatăl lui.

Și, bineînțeles, acesta era motivul pentru care Martha își dorise cu atâta ardoare să vină să-și petreacă ultimele luni de viață pe Combe. Sosise aici cu Dan în iunie 2003. În același an, în aprilie, Oliver dezvăluise într-un interviu faptul că venea în mod regulat pe insula Combe, încălcând astfel acordul făcut cu trustul de a păstra confidențialitatea oricăror informații despre insulă. Oare Martha sperase că, dacă fiul și tatăl se întâlneau, relația afectivă care s-ar fi creat între ei ar ajuta-o să-l convingă pe Oliver să-și recunoască în sfârșit oficial fiul? Dând interviul acela neavenit, Oliver pusese în funcțiune înlănțuirea aproape inevitabilă de evenimente care conduseseră la două morți violente. De ce nu făcuse Martha nimic până atunci, de ce nu spusese nimănui nimic atâția ani de zile? Oliver era o persoană faimoasă; era ușor să urmărești unde se afla. La nașterea lui Dan, nu se descoperiseră încă testele de ADN. Dacă Oliver îi spusese amantei sale că nu are de gând să recunoască oficial copilul și că nu va putea să dovedească niciodată că era a lui, foarte probabil că ea a continuat să creadă acest lucru toată viața, nefiind confruntată decât în ultimii ani cu două elemente noi: informațiile larg răspândite despre testarea cu ADN și, mult mai târziu, faptul că era pe moarte. Era de asemenea semnificativ că păstrase, și evident recitise, numai una dintre cărțile lui Oliver. Să fie aceasta cartea în care Oliver descrisese o seducție, poate chiar un viol? Seducerea ei, violarea ei?

După crimă, probabil că Boyde îl suspectase pe Padgett. Nu putuse dezvălui ceea ce aflase ca duhovnic, dar ar fi putut mărturisi poliției faptul că găsisese cabana goală sâmbătă dimineața. Așa că de ce n-o făcuse? Considerase oare că datoria lui de preot era să-l convingă pe Padgett să-și mărturisească crima și să-și salveze sufletul? Să fi fost încrederea, poate chiar trufia, unui om care fusese obișnuit prin natura profesiei

sale să exercite asupra altora o mare influență spirituală? Tre-cuse oare pe la Puffin Cottage luni seara ca să facă o ultimă încercare, pecetluindu-și soarta pentru totdeauna? Oare bănu-ise că se va întâmpla așa ceva? Poate chiar știuse? Nu cumva se întorsese la capelă, în loc să-și continue drumul spre ca-bana lui, tocmai pentru că era conștient că pașii aceia ucigași îl urmăreau prin întuneric?

Fapt după fapt, întreg raționamentul se închea ca un puzzle rezolvat. Cuvintele doamnei Plunkett: „Dar pur și sim-plu i-a smuls părul din cap și am văzut ce privire avea, nu se poate zice că era iubitoare“. Bineînțeles că nu i-a tăiat părul. Aflase cu siguranță că avea nevoie de rădăcinile firelor pentru colectarea ADN-ului. Și putea foarte bine să fie supărat, s-o urască chiar, pe mama care, prin tăcerea ei, îl condamnase la o copilărie nefericită și plină de umilințe. Încă de la început, el și colegii lui acceptaseră ideea că moartea lui Oliver putuse fi reacția unui impuls de moment, putea fi făcută dintr-un im-puls, nu neapărat premeditată. Dacă biletul lui Speidel ar fi fost modificat, întâlnirea ar fi fost programată la un moment mult mai convenabil decât cu doar treizeci de minute mai de-vreme. Probabil că Padgett îl văzuse pe Oliver mergând cu pași hotărâți spre far, fie de la fereastra de la etaj a cabanei lui, fie că ieșise și el la plimbare chiar atunci. Poate i se păruse o ocazie perfectă să-l confrunte în sfârșit pe Oliver în legătură cu paternitatea, să-i spună că are dovezi, să-i pretindă să-l re-cunoască și să-i ceară ajutor financiar. Asta să fi fost la baza încrederii într-un viitor mai bun pe care-l putea avea? Cu acel amestec confuz de speranță, furie și hotărâre, probabil por-nise dintr-un impuls pe cărarea aceea ascunsă de-a lungul crestei inferioare. Și apoi confruntarea, cearta, năpustirea fa-tală asupra lui Oliver, sugrumarea în culmea furiei, încercarea nenorocită de a face crima să pară sinucidere.

Dalgliesh zăcuse nemișcat în timpul acestui raționament, dar acum Jo se ridică din fotoliu și se apropie de el. Îi puse o

mână pe frunte. Se gândise că asistentele nu fac gestul acesta decât în cărți sau filme, dar atingerea mâinii răcoroase era într-adevăr liniștitoare.

– Sunteți un caz atipic, nu-i așa, domnule comandant? zise Jo. Nu puteți face nimic ca toată lumea? Vă crește și vă coboară temperatura ca un *montaigne russe*.

Dalgliesh o privi și-și regăsi vocea.

– Trebuie să vorbesc cu Kate Miskin. E foarte important. Trebuie s-o văd.

În ciuda stării de slăbiciune, reuși s-o facă să înțeleagă cât de urgentă era chestiunea.

– Dacă trebuie, atunci trebuie, zise ea. Dar e cinci dimineața. Nu poate aștepta măcar până se face lumină? Să lăsăm fata să se odihnească.

Dar nu putea aștepta. Era chinuit de temeri pe care nu le putea alunga, deși își dădea seama că nu toate erau raționale – s-ar putea să-i revină tusea, să i se înrăutățească brusc starea și să nu i se mai permită lui Kate să-l vadă, să nu mai poată vorbi sau chiar să uite ceea ce acum i se părea atât de clar. Și un lucru era mai presus de toate. Kate și Benton trebuiau să găsească flaconul de sânge și suvița de păr a Marthei Padgett. Cazul se lega acum în sfârșit, dar era numai o ipoteză, un edificiu precar de dovezi circumstanțiale. Motivele și mijloacele nu erau suficiente. Padgett avea motiv să-l urască pe Oliver, dar și alții de pe insulă aveau. Padgett putea ajunge la far fără să fie văzut, dar tot așa și alții. Fără sânge și păr, era posibil ca acest caz să nu ajungă nici măcar în instanță.

Și apoi mai era și credința doamnei Burbridge că Oliver murise într-un accident în timpul unui experiment. Și existau exact genul de dovezi care să sugereze că Oliver ar fi fost în stare să întreprindă un asemenea experiment. Doctorița Glenister va depune mărturie că Oliver nu-și putuse face singur vânătăile de pe gât și opinia ei va cântări foarte mult, având în vedere reputația pe care o avea. Dar examinarea

post-mortem a vânătăilor nu era considerată întotdeauna concludentă, mai ales în cazurile în care avea loc la câteva ore după moartea victimei. Apărarea putea aduce medici legiști care să exprime niște păreri foarte diferite.

– Vă rog, zise el. Vreau să-i vorbesc chiar acum.

Dacă ar începe să percheziționeze cabana lui Padgett înainte de a se lumina bine de zi, ar putea trezi curiozitatea cuiva și ar fi posibil chiar să fie întrerupți. Toate cabanele fiind cufundate în întuneric, o singură lumină ar fi ca un far călăuzitor. Era vital ca Padgett să nu știe că făceau această percheziție. Dacă probele nu se găseau în cabană, văzând lumina, acesta ar putea să ascundă sângele și părul și chiar să le distrugă. Dar pentru Kate și Benton, timpul trecea nespus de încet.

La momentul potrivit, ieșiră repede și în liniște din apartamentul lui Kate și o apucară grăbiți pe cărăruia dintre tufișuri, ca niște conspiratori. Ușa de la Puffin Cottage era încuiată, dar Maycroft le oferise o legătură de chei. Kate deschise ușa în liniște și o reîncuie în urma lor, simțindu-se oarecum jenată. Încă de la început găsise dezagreabilă această parte a meseriei sale. Făcuse atât de multe percheziții de-a lungul anilor, de la cocioabe mizerabile la apartamente scumpe și imaculate, și întotdeauna simțise acest junghi de vinovăție irațională, de parcă ea era cea bănuită. Cel mai neplăcut era sentimentul dezgustător al violării intimității victimelor, că scotocirea lor era asemănătoare cu cea a unui prădător hrăpăreț printre rămășițele deseori jalnice lăsate de morți. Dar în această dimineată, un amestec de speranță și de furie luă repede locul jenei. Amintindu-și chipul mutilat al lui Boyde, simți că ar fi fost în stare să facă fărâme cu bucurie toată cabana.

Înăuntru domnea aceeași atmosferă de convenționalism deprimant și camera de zi părea sinistă și întunecată cu draperiile trase, de parcă nu ieșise încă din doliu. Dar se schimbase ceva. În lumina din ce în ce mai puternică, văzură că bibelourile de pe polița căminului fuseseră luate și că biblioteca era goală. Lângă ea, pe podea, se aflau două cutii de carton.

– M-am gândit că s-ar putea să fie util să citesc romanul, așa că l-am împrumutat din bibliotecă. Au ediții de lux ale tuturor romanelor lui Oliver. L-am terminat cam pe la ora două azi-dimineață. Una dintre temeile tratate e violul Donnei, o fată de șaisprezece ani, în timpul unei excursii școlare. Scriitura e extraordinară. Reușește să redea simultan cele două puncte de vedere, al fetei și al bărbatului, într-o contopire de emoții cum n-am mai întâlnit în nici un roman. Din punct de vedere tehnic, e genial.

– Scutește-mă de teoria literară, zise Kate. Hai să ne apucăm de treabă. O să începem cu cuptorul de pâine din sobă. Ar fi putut scoate, de exemplu, câteva cărămizi.

Ușa de fier a cuptorului de pâine era închisă. Benton aduse o lanternă din trusa de anchetă a lui Kate și raza puternică ilumină interiorul gol.

– Vezi dacă se mișcă vreo cărămidă, zise Kate.

Benton începu să râcăie mortarul dintre cărămizi cu un briceag, iar Kate așteptă în tăcere. După aproximativ un minut, Benton îi spuse:

– Cred c-am găsit ceva. Asta iese ușor și este o cavitate în spatele ei.

Își vârî mâna înăuntru și scoase un plic. Conținea două foi de hârtie: certificatele de naștere a Bellei Martha Padgett, născută pe 6 iunie 1962 și a lui Wayne Daniel Padgett, născut pe 9 martie 1978. Pe certificatul lui Dan Padgett locul numelui tatălui era lăsat gol.

– Mă întreb de ce s-a chinuit să ascundă asta, zise Benton.

– I s-a părut că sunt dovezi compromițătoare. Odată ce l-a omorât pe Oliver, relația dintre ei era un pericol pentru el, nu mai era șansa lui de îmbogățire. Ce ironie a sorții, nu-i așa? Dacă mătușa lui n-ar fi insistat să nu-și mai folosească nici unul din ei primul nume, ea s-ar fi numit tot Bella. Mă întreb dacă i s-ar fi părut familiar lui Oliver. Mai este ceva acolo?

– Nu, domnișoară inspector. O să verific totuși și celelalte cărămizi.

Nu mai găsiră nimic. Puseră cele două certificate într-o pungă de probe și se duseră în bucătărie. Kate își așază trusa de anchetă pe bancul de lucru de lângă chiuvetă și Benton își puse aparatul de fotografiat lângă ea.

Kate vorbea încet, de parcă se temea să n-o audă cineva.

– Să încercăm și în frigider. Dacă Padgett a luat sângele, probabil crede că trebuie ținut la rece.

Benton îi răspunse cu o voce mai firească, încrezătoare și puternică.

– Dar trebuie să fie proaspăt pentru analiza ADN?

– Ar trebui să știu, dar nu-mi aduc aminte. Probabil că nu, dar poate că el s-a gândit că așa trebuie.

Își puseră amândoi mânuși. Bucătăria era mică și mobilată foarte simplu, cu o masă de lemn și două scaune. Suprafețele de lucru, podeaua și soba erau curate. Lângă ușă era un coș de gunoi cu pedală de picior. Benton o deschise și se uită înăuntru la resturile sfărâmate de bibelouri de porțelan. Femeia cu sapa fusese decapitată, iar capul zâmbea prosteste și complet nepotrivit situației de pe o grămadă de hârtii rupte.

Benton le mișcă puțin cu un deget.

– Deci a distrus ultimele bunuri ale mamei lui și romanul lui Oliver. Ceea ce îi rămăsese de la cei doi oameni pe care îi considera vinovați de distrugerea vieții lui – mama lui și Nathan Oliver.

Se duseră la frigiderul care era identic cu acela din bucătăria lui Kate. Îl deschiseră și înăuntru văzură o cutie de

margarină, o jumătate de litru de lapte degresat și o jumătate de pâine integrală. Dar există o discordanță între conținutul frigiderului și bucătărie; aceasta din urmă nu părea folosită de mai multe săptămâni. Poate că Padgett renunțase să mai gătească de la moartea mamei lui, bazându-se pe sala de mese a personalului de la conac pentru mesele principale. Deschiseră și micul congelator de sus, dar era gol. Kate scoase pâinea învelită în hârtie. Cele opt felii rămase erau încă proaspete și ea le separă pe fiecare, verificând dacă era ceva ascuns între ele. Nu găsi nimic.

Puse pâinea la loc și aduse cutia de margarină pe masă. Nici unul nu spuse nimic cât timp deschise capacul de plastic. Sub capac se găsea o hârtie cerată cu numele firmei. Părea neatinsă. Kate o trase la o parte și văzu suprafața netedă a margarinei.

– Vezi te rog dacă găsești în sertare un cuțit subțire sau ceva, Benton, zise ea.

Uitându-se în continuare la cutia de plastic, auzi sertarele deschise și închise rapid, apoi Benton reveni cu o frigare pentru carne. Kate i-o luă din mână și Benton o privi cum o înfige ușor în margarină. Metalul nu intră însă decât mai puțin de un centimetru.

Kate exclamă, incapabilă să-și ascundă entuziasmul din voce:

– Am dat de ceva. De aici înainte avem nevoie de fotografii – frigiderul, cutia.

Benton începu să fotografieze și Kate așteptă să termine, apoi răzui ușor stratul de margarină de deasupra. Când vârî frigarea puțin mai adânc, dezveli o folie metalică și sub ea două pachete mici înfășurate la rândul lor cu grijă în staniol. Benton mai făcu o fotografie și Kate desfăcu atentă foița protectoare. Într-un pachet era un flacon de sânge cu o etichetă cu numele lui Oliver și cu data încă atașate. În celălalt era o mostră de păr înfășurată în hârtie cerată.

– Ar trebui să fie și biletul de la doctorul Staveley unde se specifică analizele de sânge pe care le solicită, dar Padgett n-avea de ce să mai păstreze și hârtia aceea, zise Benton. Ne e de ajuns eticheta. Numele și data sunt scrise de mână, așa că vom obține o identificare clară.

Se uitară unul la altul. Kate îi remarcă zâmbetul triumfător, conștientă că era identic cu al ei. Dar nu venise încă vremea să se bucure. Benton mai făcu niște fotografii, inclusiv cu conținutul coșului de gunoi, apoi Kate puse flaconul, părul și cutia de margarină într-o pungă de probe pe care o sigilă. Semnară amândoi eticheta.

După aceea, nici unul nu ar fi putut spune cum de remarcaseră imaginea fugitivă care trecuse prin fața ferestrei de la bucătărie. Nu auziseră nici un sunet, doar o mișcare imperceptibilă. Dispăruse înainte să apuce ei să zărească altceva, în afară de doi ochi îngroziți și de un păr tuns scurt.

Benton înjură și se repezică împreună la ușă. Kate avea legătura de chei, dar îi luară trei secunde până o identifică pe cea corectă. Se blestemă în gând că n-o lăsase în broască. Când o găsi în sfârșit, încercă s-o vâre înăuntru, dar nu reuși.

– A blocat-o cu cheia lui, zise ea.

Benton smuci la o parte draperia de la fereastra din dreapta, vru să o deschidă și lovi nervos cu pumnul rama de lemn. Fereastra era blocată. Încercă încă de două ori s-o deschidă, apoi alergă la cealaltă fereastră, unde se afla Kate. Și aceasta era blocată. Benton apucă un scaun de la masă și-l izbi cu forță în fereastră. Geamul se sparse cu clinchet de cioburi.

– Prinde-l tu, zise Kate. Tu ești mai rapid. Eu o să am grijă de probe și de aparatul foto.

Benton nici nu așteptă să audă tot. Se ridică imediat pe pervaz și dispăru. Kate înșfăcă aparatul și trusa de anchetă, alergă la fereastră și sări prin ea.

Padgett alerga în viteză spre mare, iar Benton se apropia de el, dar cele treizeci-patruzeci de secunde de întârziere

fuseseră de-ajuns. Padgett ar fi dispărut deja din câmpul vizual dacă Jago n-ar fi apărut chiar atunci pe neașteptate de după colțul casei. Cei doi se ciocniră și amândoi căzură întinși la pământ. Dar până să se dezmeticească Jago și să se ridice în picioare, Padgett o luase din nou la goană. Benton era acum doar la aproximativ treizeci de metri în urma lui și amândoi fugeau în viteză către far. Kate ajunse și ea în vârful mobilei din fața farului și observă îngrozită că era prea târziu. Și văzu ceva și mai grav. De după marginea farului venea în pas de plimbare Millie. Pentru o clipă, timpul păru să se oprească. În timp ce alerga, Kate o văzu pe Millie stând încremenită pe loc, cu ochii mari de uimire, apoi pe Padgett luând-o pe sus și băgând-o în far. După câteva secunde ajungeau și ei la ușa, numai pentru a auzi tipățul lui Millie și scrâșnetul zăvorului care era închis.

Rămaseră pentru o clipă pe loc, gâfâind. Când își recăpătă suflarea, Kate îi ordonă:

– Ia probele și du-le în seif, apoi adu-l pe Jago aici. Și o să aibă nevoie de ajutor. Să aducă cea mai mare scară pe care o are și încă una mai scurtă ca să ajungem la ferestrele astea de mai jos.

– Dacă o duce sus pe platformă nu ajungem la ea cu nici o scară, zise Benton.

– Așa e, dar dacă o duce până în vârf, și cred că așa va face, va ști și el că nu putem ajunge acolo. Dar o să-i facă plăcere să ne vadă chinându-ne ca niște proști. Trebuie să-i distragem atenția.

Benton se îndepărtă imediat în goană, și apoi Kate auzi larmă de voci. Cu siguranță cei din conac văzuseră urmărirea. Apărură Roughtwood și Emily Holcombe, urmați îndeaproape de doamnele Burbridge și Plunkett.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Emily Holcombe. Unde e Padgett?

– În far, și o are pe Millie cu el.

– Vreți să spunei că el l-a omorât pe Adrian? întrebă doamna Burbridge.

Kate nu răspunse.

– V-aș ruga să încercați cu toții să vă păstrați calmul și să faceți ce vă spun eu, zise ea.

Dintr-odată, se auzi un strigăt ascuțit ca un țipăt de pescăruș, dar atât de scurt, încât la început numai Kate își ridică privirea. Apoi și ceilalți îi urmară exemplul și doamna Burbridge scoase un geamăt și se prăbuși în genunchi, acoperindu-și fața cu amândouă mâinile.

– Dumnezeu! sfinte! șopti Roughtwood.

Padgett o ridicase pe Millie pe balustrada platformei, astfel încât ea stătea în picioare pe muchia exterioară care nu avea mai mult de cincisprezece centimetri, cu mâinile încheștate de stâlpul metalic și țipând în timp ce el o ținea de un braț. Padgett striga și el ceva, dar cuvintele se pierdură în briză. Începu s-o tragă încet pe Millie pe balustradă către partea dinspre mare. Micul grup de oameni de la sol îi urmară, aproape neîndrăznind să se uite la ei.

Apăru Benton.

– Probele sunt în seif, zise el gâfâind. Jago aduce scările din port. O să aibă nevoie de ajutor la cea mai lungă. Trebuie doi oameni s-o care.

Îl văzură deja pe Jago traversând în goană curtea din față a conacului.

– Du-te și ajută-l, zise Kate.

Ea rămăsese cu privirea ațintită pe cele două siluete de sus. Trupul firav al lui Millie părea aproape să se prăbușească. „Oh, Doamne, se rugă Kate în gând. N-o lăsa să leșine.“

Imediat se auziră pași și hârșăit de lemn. De după far apărură Jago, Benton și Roughtwood cu scara mai lungă. Tremlett venea și el din urmă, cu o scară mai scurtă, de numai trei metri și jumătate.

Kate i se adresă lui Benton:

– Trebuie să-l facem să nu-și piardă cumpătul, dacă putem. Nu cred că o va azvârli în absența unui public. Roughtwood și Jago, rezemați scara mai lungă de perete. Dacă se mută mai încolo, urmăriți-l cu scara. Toți ceilalți, trageți-vă la o parte, vă rog. Se întoarce spre Jago: Trebuie să intru în far. Nu putem folosi mașina să spargem ușa, e prea lată. Nu este altceva ca să putem folosi ca berbec?

– Nu, asta-i problema. M-am gândit și eu la asta. Dar nu e nimic.

Kate i se adresa lui Benton:

– Atunci trebuie să intru printr-unul din geamurile de jos. Cred că e posibil.

Roughtwood și Jago duseră scara mai lungă lângă far și Kate îi urmă. Cei doi încercară cu mare greutate să o fixeze, dar la un moment dat scara alunecă pe peretele farului și se prăbuși la pământ. Kate avu senzația că-l aude pe Padgett râzând batjocoritor și speră că era adevărat. Aveau nevoie de o diversiune.

Alergă înapoi la Benton.

– Tu ești cel mai iute. Du-te la infirmerie și găsește-o pe Jo Staveley. Vreau să-mi aduci cea mai mare cutie de vaselină pe care o au. Orice unsoare e bună, dar vaselina e de preferat. Și îmi trebuie multă. Și adu și un ciocan.

Benton plecă fără să mai răspundă. Kate se apropie rapid de micul grup care aștepta în liniște lângă ușa farului.

– Să chem un elicopter de salvare? întrebă Maycroft.

Aceasta era hotărârea de care se temea Kate cel mai tare. Ar fi alegerea cea mai sigură. Nimeni nu ar învinovăți-o dacă, neavând cum să intre în far, ar fi chemat un elicopter de salvare și experții în luarea de ostatici. Dar aproape sigur acesta era exact felul de public pe care și l-ar dori Padgett ca s-o arunce pe Millie și probabil pe el însuși. Își dorea să fi știut ce anume ar fi făcut A.D. Era perfect conștientă că toți cei din grup stăteau neajutorați, uitându-se la ea.

— Încă nu. Cred că l-ar face să intre în panică și să-l determine să facă ultimul pas. Dacă se hotărăște s-o arunce, o să fie pentru că are un public sau pentru că s-a speriat. Vă rog, femeile să se întoarcă la conac, zise ea, ridicând vocea. Nu vreau ca Padgett să aibă un public prea numeros. Și spuneți-i doctorului Staveley că s-ar putea să avem nevoie de el, dacă poate să-l lase pe domnul Dalglish.

Micul grup se împrăstie. Doamna Plunkett sprijinind-o pe doamna Burbridge, și Emily Holcombe pășind perfect dreaptă, puțin mai la o parte.

Apăru de după movilă Benton cu un ciocan și cu o cutie mare cu vaselină. Kate inspectă ferestrele. Cele din vârful farului nu erau decât niște fante înguste. Cele mai aproape de sol erau și cele mai mari. Benton rezemă scara lângă fereastra cea mai apropiată de ușă, la aproximativ trei metri și jumătate înălțime, și urcă până la ea. Kate estimează că avea aproape un metru înălțime și cam patruzeci și cinci de centimetri lățime, având pe la mijloc o bară verticală de fier și două orizontale paralele la bază.

Benton sparse geamul și începu să lovească barele cu ciocanul. Cobori de pe scară.

— Sunt vârâte adânc în piatră, domnișoară inspector. Nu e nici o șansă să fie scoase așa. O să fie foarte strâmt să vă strecurați pe acolo.

Kate începuse deja să-și dea jos hainele, rămânând în chilot, sutien, ciorapi și pantofi. Deschise capacul cutiei de vaselină și începu să scoată substanța lucioasă și să și-o pună în strat gros pe corp. Benton veni s-o ajute. Kate nu-i simți mâinile pe ea, nu simțea decât răceala unsoirii aplicate rapid pe umeri, spate și solduri. La un moment dat, își dădu seama că venise și Guy Staveley. Doctorul nu spuse nimic, îi privea în tăcere.

Benton îl ignoră și i se adresă lui Kate:

— Păcat că nu v-a luat ostatică pe dumneavoastră, nu pe Millie. Copila aceea ar fi trecut cât ai zice pește printre gratii.

– Dacă trebuie să mă împingi, împinge-mă, pentru numele lui Dumnezeu, zise Kate. Trebuie neapărat să trec.

Hotărî să intre cu picioarele înainte, nu putea risca să cadă în cap. Nu ştia cât de departe era podeaua încăperii faţă de fereastră, dar se gândi că măcar barele aveau să-i ofere un punct de sprijin. Era mult mai dificil decât îşi închipuise să se strecoare lateral. Benton era în spatele ei pe scară, ţinând-o de brâu cu braţe puternice, dar avea corpul atât de alunecos, încât nu putea să o susţină prea bine. Kate îl prinse de umeri şi se răsuci să intre. Trecu fără probleme cu şoldurile şi sânii, dar la nivelul umerilor se înţepeni. Îşi dădu seama că fără ajutor nu putea să ajungă de partea cealaltă.

– Împinge, ce Dumnezeu! îi zise lui Benton şi-i simţi mâinile întâi pe cap şi apoi pe umeri.

Durerea fu înfiorătoare şi simţi când i se dislocă umărul, momentul precis şi chinuitor care o făcu să scâncească în agonie. Dar reuşi să-i spună, aproape fără suflare:

– Împinge mai tare, îţi ordon. Mai tare. Mai tare.

Şi dintr-odată se trezi de partea cealaltă. Instinctiv se apucă de bara cea mai de jos cu braţul teafăr şi se lăsă să alunece pe podea. Simţi nevoia aproape copleşitoare să zacă pe loc nemişcată, cu braţul stâng de nefolositor, cu durerea aproape de nesuportat de la muşchii sfâşiaţi şi pielea zdrelită până la carne vie. Dar se ridică în picioare împleticindu-se şi aproape căzu pe treptele către camera de la parter. Ajunse cu mare dificultate la uşa ferecată şi Benton intra în clipa în care trase zăvorul, urmat îndeaproape de Staveley.

– Pot să v-ajut cu ceva? zise Staveley.

– Încă nu, răspunse Benton. Dar staţi pe-aproape, vă rog. Staveley se întoarse spre Kate.

– Sunteţi bine, puteţi urca scările?

– Trebuie să le urc. Nu, nu veniţi. Lăsaţi-ne pe noi.

Benton îi adusese pantalonii și jacheta, nerăbdător să treacă la treabă. Kate încercă să-și vâre mâinile în mâneci, dar nu reuși fără ajutorul lui.

– Hai să mergem, zise ea. Lasă pantalonii. Sunt bine și așa.

– Ar fi mai bine să-i luați totuși, zise el încet. Poate va trebui să-l arestați.

O ajută să-și pună și pantalonii și, după primul etaj, aproape o luă pe sus. Scările către etajele superioare păreau că nu se mai termină, iar ei treceau pe lângă încăperile pe jumătate familiare fără să le bage în seamă. Și treptele păreau să nu se mai termine. În cele din urmă, ajunseră sus.

– Slavă Domnului că ușa dă către interiorul insulei, zise Benton. Dacă a rămas tot acolo, nu cred că ne-a auzit.

În sfârșit, ajunseră pe platformă. Lumina soarelui aproape o orbi și trebui să se rezeme pentru o clipă de geamul reflectorului, amestecată de lumină, de albastrul mării, de cerul palid cu norii subțiri ca niște șuvițe de fum alb, de insula multicoloră. Era prea mult pentru ea în clipa aceea. Își trase răsuflarea. Nu se auzea absolut nici un sunet. Nu mai aveau decât un metru sau doi de mers și vor ști dacă Millie mai trăia sau nu. Dar, cu siguranță, dacă ar fi aruncat-o ar fi auzit, chiar și de la înălțimea aceea, strigătul de oroare al bărbaților care priveau de jos, de lângă far.

– Mă duc eu prima, îi zise lui Benton.

Se apropiară încet. Dar Padgett îi auzise deja. O ținea pe Millie de un braț și cu celălalt se ținea de balustrada de sus, ca și cum și el ar fi fost în pericol. Se uită la Kate cu o privire arzătoare, încărcată de frică și ură, dar și de o hotărâre îngrozitoare. În situația aceea disperată, Kate uitase de orice durere. Ceea ce avea să facă și să zică ea putea să însemne viața sau moartea pentru Millie. Chiar și numele cu care i se adresa putea fi o alegere greșită. Era important să vorbească încet, dar la înălțimea aceasta vântul nu bătea constant. Și trebuia să fie auzită.

Făcu un pas către el și-i strigă:

– Domnule Padgett, trebuie să vorbim. Nu vrei s-o omorâți pe Millie, și nici nu trebuie. N-o să vă ajute la nimic. Și veți regreta tot restul vieții. Vă rog, ascultați-mă.

Millie gema, un sunet jos și tremurător întrerupt de niște scâncete ascuțite și slabe ca de pisică rănită. Și apoi Padgett revărsă asupra lui Kate un torent de cuvinte obscene, violente, insultătoare, sexuale, încărcate de ură.

Benton îi șopti încet la ureche:

– Lăsați-mă să încerc și eu.

Kate încuviință din cap și Benton trecu pe lângă ea și se apropie de balustradă mai încrezător și mai sigur pe el decât îndrăznise ea. Trecură câteva secunde. Benton ajunsese suficient de aproape să-și întindă o mână și să o prindă pe Millie de celălalt braț. Începu să vorbească ținând-o în continuare de braț, cu chipul său oacheș aproape de al lui Padgett. Kate nu auzea ce-i spunea, însă Padgett nu-l întrerupse, iar ea avu senzația ridicolă că are în față două cunoștințe care stau liniștite la taclale. Trecu și mai mult timp și, în cele din urmă, Benton nu mai vorbi, se trase puțin înapoi și o ridică cu amândouă brațele pe Millie peste balustradă. Kate alergă spre ei și, aplecându-se, o ținu și ea pe față cu brațul nevătămat. Își ridică privirea peste capul fetei care plângea în hohote și văzu chipul lui Padgett. Ochii lui exprimau aceeași ură, de data aceasta însoțită de un amestec de alte emoții – resemnare, dar parcă și de triumf. Se uită la Benton, care o luă pe Millie deoparte, apoi se forță să se ridice în picioare și, privindu-l pe Padgett drept în ochi, îi spuse motivele pentru care îl aresta.

Îl închiseră în apartamentul lui Benton. Padgett stătea pe un scaun, cu mâinile în cătușe între genunchi, holbându-se în gol. Doar când era și Kate în cameră arătă o emoție, uitându-se la ea cu o privire încărcată de dispreț. Kate se duse în camera de zi din apartamentul ei și sună la Londra și apoi la Poliția din Devon și Cornwall ca să aranjeze transferul. SARS sau nu, nu mai puteau să-l țină pe insulă. Așteptând să primească telefonul de confirmare, își imagina consultațiile ce aveau loc, riscurile cântărite, procedurile legale ce trebuiau urmate. Era bucuroasă că decizia nu era în mâinile ei. Dar riscul de a-l îndepărta pe Padgett era cu siguranță mic. Nu Dalglish îi pusese întrebări și nici ea, nici Benton nu prezentau semne de molipsire. Într-un răstimp relativ scurt sună telefonul. Se convenise că Padgett trebuia mutat. Avea să sosească un elicopter în aproximativ patruzeci și cinci de minute.

Kate se duse în sfârșit la infirmerie, unde o așteptau doctorul Staveley și soția sa. Jo o ținu cu fermitate și Staveley îi trase de braț, până auziră încheietura umărului intrând la locul ei cu un pocnet slab. O avertizaseră că va fi o procedură foarte dureroasă și Kate se pregătise sufletește să o îndure fără să țipe. Durerea fu într-adevăr agonizantă, dar nu ținu decât foarte puțin timp. Pansarea rănilor deschise de pe amândouă brațele și de pe coapse fu aproape la fel de dureroasă și dură mult mai mult. Era un chin până și să respire, și doctorul

Staveley îi diagnostică o coastă ruptă. Acea însă se pare că trebuia lăsată să se vindece de la sine. Le era recunoscătoare pentru profesionalismul lor, și i-ar fi fost mai ușor dacă nu ar fi fost atât de blânzi și de buni cu ea. Se strădui din răspuneri să nu plângă.

Trupul neînsuflețit al lui Boyde fusese urcat în elicopter cu discreție, nefiind prezenți decât ea și Benton, și fără ca vreun chip să iscodească de la vreo fereastră. Astăzi însă, când îl luară pe Padgett, atmosfera era diferită. Staveley și Maycroft erau în pragul ușii și Kate și Benton simțeau multe alte perechi de ochi în spatele lor. Primiseră deja felicitări și ea, și Benton. Rezidenții și oaspeții râsufiau cu toții ușurați. Scăpaseră de povara bănuielilor și pacea se restaurase pe insulă. Numai doctorul Yelland părea relativ neafectat. Dar felicitările, deși rostite din inimă, nu o măguleau. Toți, chiar și Millie, păreau să realizeze că sărbătoreau un succes, dar nu un triumf. Kate ascultă pe jumătate absentă murmurele de felicitare, strânse rapid mâinile agitate și făcu un efort de voință să reziste, să nu se prăbușească în lacrimi de durere și epuizare. Acceptase calmantele de la Jo, dar nu le înghițise, temându-se să n-o amețească. Trebuia să-i raporteze și lui A.D. Nu se putea relaxa până nu făcea și asta.

După ce elicopterul plecă, merse cu Benton în camera de zi a apartamentului ei.

– Când l-ai păzit, cum s-a comportat?

– Perfect liniștit. Destul de mulțumit de sine. Ușurat, bineînțeles, așa cum sunt de obicei oamenii când nu se mai tem de ce e mai rău, pentru că s-a întâmplat deja. Cred că-și așteapta cu nerăbdare momentul de faimă, dar se și temea de el. Încă nu cred că a priceput cu adevărat enormitatea faptelor sale. Probabil închisoarea i se pare un preț mic de plătit pentru triumful de acum. La urma urmei, aproape toată viața și-a petrecut-o într-o închisoare. O închisoare fără porți, mă rog. A fost disprețuit și umilit din momentul în care s-a născut.

Mătușa aceea oribilă și soțul ei impotent l-au obligat să-și schimbe până și numele. Și tot așa și pe maică-sa. Bineînțeles că Bella nu avea cum să fie un nume bun după părerea mătușii.

– Probabil femeia se gândea că le face un bine, zise Kate. Scuza obișnuită. Mulți oameni au cele mai bune intenții când fac faptele cele mai îngrozitoare din viața lor. Ți-a povestit Padgett ce s-a întâmplat când s-a întâlnit cu Oliver?

– Oliver a urcat la reflector și Padgett s-a dus după el. Și-a descărcat sufletul și n-a primit în schimb decât dispreț. Oliver i-a spus: „Dacă ai fi copil, poate mi-aș asuma o oarecare răspundere pentru întreținerea ta. Nu ți-aș da nimic altceva. Dar ești bărbat. Nu-ți datorez nimic și nici n-o să-ți dau nimic. Dacă te gândești că pentru o clipă de nebunie cu o liceană ușuratică o să mă înham cu tine pentru tot restul vieții tale, ai putea să-ți iei gândul încă de pe acum. La urma urmei, nu ești deloc un fiu cu care să se mândrească cineva. Eu nu mă înhaid cu șantajști ordinari“. În secunda aceea Padgett s-a năpustit asupra lui și i-a pus mâinile în jurul gâtului.

Rămaseră tăcuți o vreme.

– Și tu ce i-ai spus? îl întreabă Kate.

Pentru un moment Kate se întoarse cu gândul la cele întâmplate în far, când încerca să se țină pe picioare, cu ochii orbiți de culorile strălucitoare ale pământului, mării și cerului.

– Sus în far, adăugă ea.

– I-am amintit de cel mai puternic sentiment pe care îl simțea – ura pentru tatăl lui. Și mai era ceva ce conta pentru el, nevoia de a fi cineva, de a fi important. I-am spus: „Dacă o omori pe Millie, nimeni nu va fi de partea ta. Ea nu ți-a făcut nimic. E nevinovată. Ți-ai omorât tatăl și a trebuit să-l omori pe Adrian Boyde, asta e de înțeles. Dar nu și pe Millie. Asta e șansa ta, dacă vrei să te răzbuni cu adevărat. Oliver v-a abandonat și v-a disprețuit pe tine și pe mama ta toată viața și n-ai putut să-i faci nimic. Dar acum poți. Acum poți arăta lumii ce fel de om era, ce-a făcut. Vei fi tot atât de faimos ca și el și

lumea își va aminti și de tine. Când îi vor pomeni numele, se vor gândi și la tine. Ai de gând să dai cu piciorul la toate astea, la o adevărată șansă de răzbunare, doar pentru satisfacția de a împinge o copilă la moarte?”

– Inteligent, zise Kate. Și cinic.

– Da, domnișoară inspector, dar a funcționat.

Cât de puțin îl cunoștea, cu acest amestec de cruzime și sensibilitate. Își aminti scena din fața farului, când îi simțise mâinile pe corp ungând-o cu vaselină. Fusesse un moment de intimitate. Dar mintea lui era și acum un mister total pentru ea. Și nu numai mintea lui. Locuia singur? Ce relație avea cu părinții lui? Avea frați sau surori? Ce motiv avusese să intre în poliție? Presupunea că avea o iubită, dar Benton părea întotdeauna detașat de orice relație. Chiar și acum, de când deveniseră colegi, era în continuare o enigmă pentru ea.

– Dar Boyde? zise ea. Cum a încercat să justifice faptul că-l omorâse? A încercat măcar?

– Pretinde că a fost o crimă nepremeditată, că și-a dat jos haina și a luat piatra în mână chiar înainte să intre după Boyde în capelă. Dar asta n-o să țină la proces. A venit pregătit cu mânuși. Le-am găsit printre obiectele pe care le mai avea în cabană. A zis că Boyde era în genunchi, dar s-a ridicat să-l privească în față. N-a încercat să scape sau să se apere. Padgett crede că voia să moară.

Pentru câteva clipe, amândoi tăcură.

– La ce te gândești? întrebă la un moment dat Kate.

Era o întrebare destul de obișnuită, dar Kate o puneă numai rareori, fiindcă o considera o încălcare a intimității.

– Un vers de Auden. „Cei ce lovești sunt de rău lovesc cu rău la rândul lor.”

– Asta-i o sustragere de la răspundere. Milioane de copii sunt nelegitimi, abuzați, detestați, nedoriți. Nu toți cresc și devin ucigași.

Lui Kate ar fi vrut să-i fie milă de el, dar cu tot efortul nu fu în stare să simtă mai mult decât puțină înțelegere amestecată cu dispreț. Încercă să-și imagineze ce viață avusese: mama slabă, făcându-și iluzii în legătură cu o dragoste care nu fusese niciodată mai mult decât o seducție lipsită de plăcere, sau în cel mai rău caz un viol; viol care fusese fie plănut, fie rezultatul unui impuls de moment, care o lăsase gravidă, săracă lipită și fără adăpost, la mila unei femei meschine și sadice. Aproape că-și putea imagina acea casă sinistră, holul întunecos, mirosul de lac de mobilă din salonul unde erau așteptați musafiri care nu veneau niciodată, viața familiei desfășurându-se în camera mică din spate cu mirosul ei de mâncare gătită și ratare. Și școala, povara recunoștinței față de orice filantrop căruia-i venea cheful să-și exercite puterea plătind o sumă anuală derizorie pentru ca el să primească o bursă socială. I-ar fi fost mai bine la o școală particulară, dar bineînțeles că asta nu era pentru el. Și, apoi, șirul de slujbe neînsemnate. Nedorit la naștere, fusese nedorit peste tot, toată viața – cu excepția acestei insule. Dar și aici îndurase suferința celui nerespectat și fără o pregătire anume. Dar cum ar fi reușit să se descurce mai bine? „Nefericirea e ca o boală contagioasă, se gândi Kate. Mirosul ei se lipește de tine ca duhoarea unei boli îngrozitoare.“

Și totuși, copilarise în anii 1970, la un deceniu după anii 1960, aducători de libertate. Cu atât mai mult viața lui părea un coșmar dintr-un trecut îndepărat. Era dificil de crezut că mai existau încă oameni ca această mătușă neîubitoare și care aveau atâta putere asupra altora. Dar bineînțeles că era posibil și că de fapt existau. Nu ar fi trebuit să se întâmple așa. O altă mamă, inteligentă, încrezătoare în sine, puternică din punct de vedere fizic și psihic, ar fi reușit de bună seamă să croiască o viață mai bună pentru ea și copilul ei. Mii de femei reușeau asta. „Mama ar fi reușit oare lucrul acesta dacă ar fi trăit?“ Își amintea cât se poate de limpede cuvintele bunicii

ei, auzite din întâmplare într-o zi când intrase pe neașteptate pe ușa apartamentului lor. Vorbea cu o vecină: „Parcă nu era destul că mi-a vârât pe gât un copil din flori, măcar să fi trăit să-și îngrijească singură progenitura“.

Bunica ei nu i-ar fi spus niciodată cuvintele acelea direct în față. Dar Kate știuse încă din copilărie că era considerată o povară și abia la sfârșit își dăduse seama că, într-o oarecare măsură, fusese și iubită. Și evadase din cartierul Ellison Fairweather, din mirosul și deznădejdea de acolo, din frica resimțită de fiecare dată când lifturile erau vandalizate, când urca scările acelea interminabile pândită de pericole la fiecare etaj. Își făurise o viață mai bună. Scăpase prin muncă sânguincioasă, prin ambiție – și, bineînțeles, printr-o anume încrâncenare – de sărăcie și disperare. Dar nu scăpase de trecutul ei. Era sigură că măcar o dată în viață bunica îi spusese numele mamei ei, dar nu și-l mai amintea. Nimeni nu știa cine era tatăl ei, și nimeni nu va ști vreodată. Era ca și cum s-ar fi născut fără cordon ombilical, plutind liberă prin lume, fără nici o greutate, un nimic. Dar chiar și ascensiunea pe scara socială, promovările succesive, toate fuseseră însoțite de un sentiment copleșitor de vinovăție. Nu se putea spune pe drept cuvânt că încălcase – trădase chiar – încrederea oamenilor de care fusese irevocabil legată prin sărăcie când își alesese această meserie?

Benton vorbi iar, atât de încet, încât Kate trebui să-și încordeze auzul să-l înțeleagă:

– Mă întreb dacă există cineva cu adevărat fericit în copilărie. Poate că e mai bine așa, de fapt. A fi foarte fericit la o vârstă atât de fragedă nu face decât să te oblige toată viața să încerci să re trăiești acele clipe de nerepetat, imposibile. Ca oamenii aceia care au fost cei mai fericiți în liceu sau la universitate. Întotdeauna se întorc acolo. Nu pierd nici o întâlnire cu foștii colegi. Întotdeauna mi s-a părut destul de penibil.

Majoritatea dintre noi primim mai multă dragoste decât merităm, zise după o scurtă pauză.

Urmă din nou un minut de tăcere.

– Cum era citatul acela, în totalitate? întrebă Kate. Sunt sigură că-l știi. La urma urmei, ai o diplomă în literatura engleză, nu?

Iar îi scăpase o mică răutate, de care nu se putea niciodată elibera întru totul.

Dar Benton îi răspunse calm:

– E dintr-un poem de Auden: *1 septembrie 1939*. „Și eu și publicul știm/ Ce învață orice copil/ Cei ce loviți sunt de rău/ Lovesc cu rău la rândul lor.“

– Nu toți, zise ea. Nu întotdeauna. Dar nu uită niciodată, și le-o plătesc celorlalți cu vârf și îndesat.

Jo Staveley era de neclintit. O întrebă prima dată pe Kate cum se mai simte, și apoi îi spuse:

– În momentul acesta nu tușește, dar dacă începe, puneți-vă masca imediat. Presupun că trebuie să-l vedeți, dar nu amândoi deodată. Sergentul mai poate aștepta. A insistat să se ridice din pat pentru asta, așa că stați cât mai puțin timp posibil.

– E suficient de bine acum să se ridice din pat? întrebă Kate.

– Bineînțeles că nu. Dacă aveți vreo influență asupra lui poate-l informați pe afurisitul acela de bărbat că aici, în infirmerie, eu sunt șefa.

Dar vocea îi era plină de căldură și afecțiune.

Kate intră singură în cameră. Dalgliesh era în halat și stătea pe un scaun lângă pat. Nu mai avea în nări furtunul de oxigen, dar purta o mască și când o văzu intrând, se ridică în picioare cu greutate și evidentă durere. Gestul acesta de politețe îi umplu lui Kate ochii de lacrimi fierbinți, dar clipi și se duse foarte încet la celălalt scaun – pe care, prevăzătoare, Jo îl plasase la distanță – încercând să nu se miște cu rigiditate, pentru ca să nu se dea de gol cât de tare o dureau de fapt rănille.

Vocea lui Dalgliesh era înăbușită de mască.

– Amândoi suntem ca niște moșnegei neputincioși, nu-i așa? Cum te simți, Kate? Am aflat că ți-ai rupt o coastă. Mă gândesc că te doare ca naiba.

– Nu tot timpul, domnule.

– Și am înțeles că Padgett nu mai e pe insulă. Am auzit elicopterul. Cum s-a purtat?

– N-a provocat nici o problemă. Cred că savura ideea de notorietate. Să vă prezint un raport, domnule? Vreau să spun, vă simțiți bine?

– Da, Kate, zise el cu blândețe. Sunt bine. Poți să-mi povestești liniștită.

Kate nu avu nevoie să-și consulte carnetul. Avu grijă să raporteze numai faptele din momentul descoperirii sângelui și a părului din frigider, cum o capturase Padgett pe Millie și apoi, aproape minut cu minut, ce se întâmplase după aceea în far. Încercă pe cât posibil să nu zăbovească asupra a ceea ce făcuse ea însăși. Și acum venise vremea să spună ceva despre Benton. Dar ce? Comportamentul sergentului Benton-Smith a fost exemplar? În nici un caz. Suna ca un raport școlar de sfârșit de semestru despre elevul model din clasa a patra, care e mereu cuminte și silitor.

– Nu m-aș fi descurcat fără Benton, zise, în cele din urmă.

– A făcut ce era de așteptat din partea lui, Kate.

– Eu cred că a făcut mai mult, domnule. I-a trebuit mult curaj să continue să mă împingă prin geamul acela.

– Și ție ți-a trebuit curaj să înduri.

Nu era destul. Îl subevaluase pe Benton până acum și era momentul să clarifice situația.

– Și știe să comunice foarte bine cu oamenii. Doamna Burbridge era distrusă după moartea lui Boyde. Eu, una, nici n-am crezut că vom reuși să scoatem ceva de la ea. El a știut ce să-i spună, eu nu. A dat dovadă de multă omenie.

Dalgliesh îi zâmbi și Kate avu senzația că zâmbetul acela era mai mult decât o simplă aprobare, era bucuria provocată de succesul acestei misiuni grele, era, de fapt, prietenie. Dalgliesh îi întinse instinctiv mâna și Kate se apropie să i-o strângă într-a ei. Era prima dată când îl atinsese din ziua aceea,

cu ani în urmă, când, bătuită de remuşcare şi de durere, i se aruncase în braţe după ce murise bunica ei.

– Dacă viitorii noştri ofiţeri superiori nu pot să arate omenie, atunci nu mai e nici o speranţă pentru nici unul din noi. Meritele lui Benton nu vor trece neobservate. Trimite-l aici, Kate. O să-i spun şi eu.

Dalgliesh se ridică încet şi, păstrând mereu distanţa, o conduse la uşă ca pe un oaspete de onoare. Pe la jumătatea drumului însă, se opri şi se clătină pe picioare. Kate îl conduse înapoi în scaun, fără să mai păstreze distanţa, atentă, dar având grijă să nu-l sprijine de braţ ca pe un invalid.

Dalgliesh se așază.

– Nu a fost unul dintre succesele noastre, Kate, zise el. Adrian Boyde n-ar fi trebuit să moară.

Kate fu tentată să-i amintească încă o dată că nu putuseră preveni acea crimă. Nu avuseseră nici o dovadă împotriva lui Padgett, sau împotriva altcuiva, nici o putere să-i împiedice pe oameni să circule liber, şi nici suficienţi poliţişti care să-i supravegheze discret, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, pe toţi suspectii. Dar şi el ştia toate aceste lucruri.

Când ajunse la uşă, Kate se întoarse şi-i mai spuse:

– Padgett crede că Boyde ştia ce-l aşteaptă şi că ar fi putut să-l împiedice. Crede că Boyde voia să moară.

– Îmi vine să spun că, dacă Padgett ar fi fost capabil să înţeleagă măcar o parte din ceea ce gândea Boyde, nu l-ar fi omorât, răspunse Dalgliesh. Dar ce mă face să cred că eu ştiu mai multe? Dacă eşecul te învaţă ceva, e modestia. Lasă-mi cinci minute, Kate, şi apoi spune-i lui Benton că sunt gata să-l primesc.

EPILOG

Chiar și în timp ce le trăia, Kate știa că va privi mereu în urmă la aceste zile dintre arestarea lui Padgett și expirarea perioadei de carantină ca la unele dintre cele mai surprinzătoare și mai fericite zile din viața ei. Uneori se simțea vinovată amintindu-și ce o adusese de fapt pe insulă, că o asemenea oroare și durere putea trece pe planul al doilea, ca să te poți bucura de tinerețe și de viață. Având în vedere că o parte dintre persoanele de pe insulă urmau cu siguranță să fie martori la proces, conveniră să nu discute deloc despre crime, și nici nu discutară despre asta deloc, decât în particular. Și cei trei polițiști fură tratați ca niște oaspeți de vază care veniseră pe Combe pentru liniște și singurătate, deși nimeni nu părea să fi luat o decizie în acest sens, aceasta fiind, se pare, pur și simplu singura relație pe care rezidenții insulei erau obișnuiți să o aibă cu vizitatorii.

Încet-încet, insula Combe își exercită puterea misterioasă. Benton continuă să gătească micul dejun și, împreună cu Kate, își aduceau de la bucătărie ce le trebuia pentru prânz, apoi își petreceau timpul singuri sau nu, după cum aveau chef. Millie își transferase afecțiunea de la Jago la Benton și-și luase obiceiul să-l urmeze ca un câțeluș. Benton se apucă să facă alpinism cu Jago. În plimbările ei solitare de-a lungul crestei, Kate îi vedea uneori agățați precar de stâncile de granit.

Când fu, în sfârșit, în stare să umble singur, Dalgliesh se mută la Seal Cottage. Kate și Benton îl lăsară în pace, dar, din

când în când se auzea muzică dacă treceau pe acolo, căci Dalglish era evident ocupat – cutii de dosare de la New Scotland Yard erau livrate regulat cu elicopterul și aduse de Jago la cabană. Kate bănuia că telefonul lui Dalglish suna aproape încontinuu. Ea și-l deconectase pe-al ei și lăsă ca pacea insulei să-i vindece mintea și trupul. Frustrat că nu reușise să vorbească direct cu ea, Piers Tarrant îi scrisese o scrisoare de felicitări, pe un ton afectuos și ușor ironic, iar ea îi trimisese înapoi o carte poștală. Nu era încă pregătită să se confrunte cu problemele vieții ei din Londra.

Deși își petreceau aproape toate orele din zi separat, în timpul serii locuitorii insulei se adunau în bibliotecă pentru un pahar, înainte de a se deplasa în sufragerie pentru a savura cinele excelente ale doamnei Plunkett, vinul bun și compania celorlăți. Ochii lui Kate se odihneau pe chipurile luminate vesel de lumânări, surprinsă că se simțea atât de în largul ei, atât de dispusă să stea la taclale. Toate orele ei de lucru și majoritatea vieții ei sociale și le petrecuse în compania altor ofițeri de poliție. Polițiștii, la fel ca exterminatorii de șobolani, erau acceptați de societate ca niște accesorii necesare, ce trebuiau să fie imediat disponibili dacă era necesar, ocazional lăudați, dar rareori se întovărășeau cu cei care nu făceau și ei parte din meseria lor atât de periculoasă, fiind înconjurați mereu de o vagă bănuială și de prudență. În timpul zilelor de pe Combe, Kate respiră însă un aer mai curat și se adaptă unui orizont mai larg. Pentru prima dată, știa că era acceptată pentru ea însăși, o femeie, nu un detectiv inspector. Transformarea era eliberatoare; era, de asemenea, și subtil satisfăcătoare.

Într-o seară, pe când se afla în atelierul de cusut și purta singura cămașă de mătase pe care o avea la ea, îi spuse doamnei Burbridge că i-ar fi plăcut să aibă ceva de schimb. Avea la ea doar strictul necesar de haine; ar fi cu totul nerezonabil să pretindă să vină un elicopter să-i aducă mai multe.

– Am un sul de mătase verde-marin care s-ar potrivi de minune cu tenul și părul tău, Kate, îi zise doamna Burbridge. Ți-aș putea face încă o cămașă în două zile, dacă vrei.

Când cămașa fu gata și Kate o purtă prima oară, observă privirile admirative ale bărbaților și zâmbetul satisfăcut al doamnei Burbridge. Amuzată, își dădu seama că doamna Burbridge sesizase sau doar bănuise un interes romantic din partea lui Rupert Maycroft și jucase într-un mod cu totul nevinovat rolul de pețitoare.

Doamna Plunkett, care era mult mai volubilă, o pusese la curent cu discuțiile care aveau loc în legătură cu viitorul insulei Combe.

– Unii dintre membrii consiliului de administrație s-au gândit că ar trebui să fie o casă de vacanță pentru copii nevoiași, dar domnișoara Holcombe nici n-a vrut să audă de așa ceva. A zis că se fac deja de-ajuns de multe lucruri pentru copii în țara asta și că doar n-o să aducem acum alții din Africa. Atunci doamna Burbridge a sugerat să primim preoți surmenați de oraș pentru a cinsti, într-un fel, memoria lui Adrian, dar doamna Holcombe n-a vrut să audă nici de asta. A zis că preoții surmenați de la oraș sunt probabil tineri împătimiți ai noilor forme de pioșenie – știi, cu banjouri și *ukulele*. Doamna Holcombe nu merge la biserică, dar iubește la nebunie cartea de imnuri tradiționale anglicane de rit vechi.

Kate se întrebă dacă sesizase cumva o urmă de ironie în cuvinte. Aruncând însă o privire chipului nevinovat al doamnei Plunkett, se gândi că era improbabil. Doamna Plunkett continuă:

– Și acum niște oaspeți care-au mai venit și altă dată aici ne-au scris să ne întrebe când redeschidem insula, deci mă gândesc că asta se va întâmpla de fapt. La urma urmei, nu va fi ușor de modificat actul constitutiv. Jo Staveley a zis că politicienii sunt așa de obișnuiți să trimită sute de soldați să moară în război, încât doar doi morți n-o să-i sperie chiar așa de tare,

și mă gândesc că are dreptate. Se discuta că trebuie să ne pregătim pentru nu știu ce oaspeți foarte importanți și că o să rămână aici singuri, dar se pare că s-a contramandat. Și toată lumea a fost ușurată, dacă e să fiu sinceră. Presupun c-ai auzit că soții Staveley pleacă înapoi la Londra la spitalul unde au lucrat și înainte. Ei, ce să spun, nu sunt surprinsă. Acuma e un adevărat erou, toate ziarele spun cât de inteligent a fost că a diagnosticat SARS atât de repede. Numai datorită lui a fost controlată epidemia. N-ar trebui să stea să se piardă aici.

– Și Millie?

– Oh, Millie tot aici rămâne. Și încă e mai bine așa, mai ales că nu mai e Dan Padgett. Doamna Burbridge și prietenul lui Jago încearcă să-i găsească un loc să trăiască în oraș, dar o să le ia ceva vreme.

Singurii oaspeți care se izolau de toți ceilalți erau Miranda Oliver și Dennis Tremlett. Miranda anunțase că era prea ocupată să vină să ia cina cu ei; avea de discutat afaceri prin telefon cu avocații tatălui ei și cu editura, de făcut aranjamente pentru slujba comemorativă, trebuia, de asemenea, să-și planifice nunta.

Doar noaptea în pat înainte să adoarmă, Kate simțea că această stare stranie, aproape nefirească, de pace îi era tulburată de Dan Padgett. Și-l imagina în celula lui, cu fanteziile lui periculoase. Știa că îl va vedea din nou la Tribunalul Coroanei, dar pentru moment nu voia să se mai gândească la crime. Într-una din plimbările ei solitare intrase dintr-un impuls în capelă și-l găsisse pe Dalglish uitându-se la petele de sânge.

– Doamna Burbridge se întreba dacă ar trebui să-i spună cuiva să șteargă sângele, îi zisese el. Până la urmă însă s-a hotărât să lase ușa deschisă și să lase timpul să-l șteargă. Mă întreb dacă va dispărea vreodată cu totul.

Trei zile înainte de a pleca de pe Combe, doctorul Yelland îi răspunse în sfârșit soției lui. Îi confirmase primirea scrisorii încă de dinainte, spunând că se va gândi la ea, dar după aceea, nu-i mai scrisese nimic. Acum își luă stiloul și scrise cu atenție.

Aceste săptămâni petrecute pe Combe m-au făcut să înțeleg că trebuie să-mi asum responsabilitatea pentru suferința pe care o provoc, atât animalelor, cât și ție. Pot să-mi justific munca, cel puțin mie însumi, și o voi continua cu orice preț. Dar tu te-ai căsătorit cu mine, nu cu meseria mea, și hotărârea ta are tot atât de multă validitate cât a mea. Sper ca această despărțire să fie o separare, nu un divorț, dar alegerea îți aparține. O să mai vorbim când vin acasă, și de data asta vorbesc serios. Vom vorbi. Orice hotărâști, sper ca măcar copiii să continue să simtă că au un tată, și tu un prieten.

Scrisoarea fu trimisă, decizia era luată. Apoi se uită pentru ultima dată în jur în cabana care, fără lucrurile lui, devenise brusc nefamiliară. Va înfrunta ce va avea de înfruntat, dar va reveni. Își luă gențile pe umăr și porni cu pas viguros către port.

În Peregrine Cottage, lui Dennis Tremlett nu-i trebuiră mai mult de zece minute să-și ia de pe umerase puținele haine pe care le adusese cu el și să le împăturească cu meticulozitate în sacul lui de voiaj de pânză. Închise fermoarul și-l lăsă în camera lui, gata pentru a fi dus în port, împreună cu celelalte bagaje. După ce calculase cât costă călătoria cu trenul și taxiul, Miranda comandase o mașină cu șofer să vină să-i aștepte la Pentworthy.

În camera de zi Miranda aranja și acum cărțile lui Oliver în cutiile de carton în care le aduseseră. Dennis începu fără un cuvânt să le scoată pe restul de pe rafturi și să i le aducă.

– N-o să mai venim niciodată aici.

– Nu. Nici n-aș mai vrea. Ar fi prea dureros. Prea multe amintiri. Dar, draga mea, nu au fost toate chiar așa de rele.

– Au fost, pentru mine. Ne vom lua o vacanță în hotelurile unde am fost și cu tata. De cinci stele. Mi-ar plăcea să văd din nou San Francisco. Va fi diferit de-acum înainte. Data viitoare vor ști cine achită nota de plată.

Dennis nu credea că le va păsa chiar așa de mult, atâta timp cât vor fi plătiți, dar știa la ce se gândea ea. Acum va fi fiica bogată și îndoliată a unui om faimos, nu un parazit enervant și pisălog. Îngenunche lângă ea dintr-un impuls și-i spuse:

– Aș fi vrut să nu-i fi mințit pe polițiști.

Miranda se lăsă pe călcâie și se holbă la el.

– Dar nu i-am mințit. Nu întru totul. Le-am spus ceea ce ar fi vrut și tata să le spun. În cele din urmă, așa ar fi gândit și el. A fost supărat când a aflat prima dată, dar a fost doar din cauza șocului. Ar fi vrut să fiu fericită.

„Și vei fi? Dar eu?” Nu-i puse aceste întrebări, nici nu primi vreun răspuns la ele. Dar mai era ceva ce voia neapărat să știe, oricât de mult ar fi riscat întrebând-o.

– Când am aflat vestea, când ți-ai dat seama că într-adevăr murise, a existat un moment, nu mai mult de o secundă sau două, în care te-ai bucurat?

Miranda se întoarse spre el cu o privire în care putu pe rând să citească surprindere, șoc, neînțelegere, încăpățănare.

– Ce îngrozitor lucru ai spus! Bineînțeles că nu. A fost tatăl meu. M-a iubit; și eu l-am iubit pe el. I-am dedicat toată viața. Ce te-a făcut să spui ceva atât de jignitor, atât de oribil?

– Ăsta era genul de lucruri care-l interesau pe tatăl tău: diferența dintre ceea ce simțim și ceea ce credem că ar trebui să simțim.

Miranda trânti capacul cutiei la loc și se ridică în picioare.

– Nu înțeleg ce vrei să zici. Adu-mi banda adezivă și foarfecele, te rog. Le-am pus deasupra, în geanta mică. Mă gândesc că ar trebui să le sigilăm.

– O să-mi fie dor de el, zise el.

– Da, la amândoi o să ne fie dor de el. La urma urmei, tu n-ai fost decât angajatul lui; eu sunt fiica lui. Dar nu mai era tânăr. Avea șaiszeci și opt de ani. Își făurise deja reputația. Și n-are nici un rost să-ți iei altă slujbă acum. O să ai o mulțime de lucruri de făcut cu aranjarea casei, cu nunta și apoi mai sunt și toate scrisorile la care va trebui să răspundem. Ar trebui să suni la birou și să le spui că aproape ne-am terminat bagajele. Vom avea nevoie, bineînțeles, de mașină. Eram cât pe-acți să spun să o aducă Padgett. Ce ciudat să te gândești că nu mai e. N-o să-l iert niciodată. Niciodată.

Mai era o ultimă întrebare pe care nu avea curajul s-o pună, și nici nu era nevoie; deja știa răspunsul. Se gândi la șpalturi, la marginile colilor încărcate de scrisul precis, deși aproape ilizibil al lui Oliver, la cât de atent revăzuse această ultimă carte, transformând-o într-un roman minunat, și se întreba dacă va fi vreodată în stare să o ierte.

Se uită lung la rafturile golite, și asta nu făcu decât să-i accentueze propriul sentiment de pierdere. Se întreba ce însemnase el pentru Oliver. Fusesse oare fiul pe care nu-l avusesese niciodată? Aceasta era o îndrăzneală arogantă pe care nu-și permisese niciodată să o gândească până acum, când Oliver era mort. Oliver nu-l tratase niciodată ca pe un fiu. Nu fusesse niciodată decât un servitor pentru el. Dar chiar conta? Porniseră împreună în aventura profundă și miraculoasă a limbii. În compania lui Oliver, Dennis se trezise la viață.

O urmă pe Miranda și rămase în ușă o clipă, aruncând o ultimă privire lungă asupra camerei, știind că aici fusesse fericit.

Sosi în sfârșit și ziua în care puteau pleca de pe insula Combe. Dalgliesh terminase pregătirile foarte devreme, dar așteptase în Seal Cottage până când văzu elicopterul în aer. În clipa aceea așeză cheia pe masă ca pe o promisiune că va reveni. Dar știa că nu va mai vedea niciodată Combe. Închise ușa în urma lui și o apucă pe cărarea către conac. Mergea copleșit de dor, speranță și groază. Vorbise foarte rar la telefon cu Emma în ultimele două săptămâni. El, care iubea atât de mult limba, își pierduse încrederea în cuvinte – mai ales în cele rostite la telefon. Între îndrăgostiți, adevărul trebuia scris, pentru a fi cântărit pe îndelete în singurătate, sau, chiar mai bine, spus direct în față. Îi scrisese odată cerând-o în căsătorie, nu voise o simplă relație, și crezuse că Emma îi dăduse un răspuns. Dar să-i facă acum în scris aceeași cerere ar însemna doar s-o sâcăie ca un copil răsfățat, iar dacă i-ar fi scris în timp ce era bolnav ar fi însemnat efectiv să-i cerșească mila. Și apoi mai era și prietena ei, Clara, care-l anti-patiza profund și care, cu siguranță, îl vorbise de rău. Emma era o femeie care putea judeca singură și era perfect capabilă să ia hotărârile esențiale din viața ei fără să se lase influențată de alții. Dar dacă Clara nu făcea decât să devină eco-ul unor rețineri și îndoieli, pe care poate Emma nu le conștientizase până atunci? Dalgliesh știa că, în momentul în care-l va vedea, Emma îi va spune că-l iubește. Cel puțin de asta era sigur.

Dar ce era de făcut atunci? Fraze rostite în trecut de alte femei, ascultate fără durere și uneori chiar cu ușurare, îi reveniră acum în minte ca o litanie a eșecului.

„Dragul meu, a fost cea mai bună relație pe care am avut-o vreodată, dar am știut întotdeauna că nu era sortit să țină mult. Nici măcar nu trăim în același oraș. Și acum, că mi-am găsit slujba asta nouă, nu mai pot să-mi irotesc aiurea serile libere.

Ceea ce am trăit împreună a fost absolut minunat, dar slujba ta vine întotdeauna pe locul întâi, nu-i așa? Ori ea, ori poezia. De ce să nu privim adevărul în față și să-i punem capăt aici, înainte ca unul din noi să iasă din chestia asta cu inima frântă? Și dacă ne pricinuieste și așa durere, cel puțin poți să scrii o poezie despre asta.

Întotdeauna te voi iubi, Adam, dar tu nu ești capabil de un angajament serios. Întotdeauna ai rețineri și probabil asta e și cel mai bun lucru la tine. Așa că, asta înseamnă, de fapt, adio.“

Emma va folosi evident, propriile cuvinte, iar el se pregătea să poată asculta cu demnitate și fără să se smiorcăie distrugerea speranțelor sale.

Elicopterul păru să se rotească interminabil deasupra, înainte să aterizeze, în sfârșit, exact în mijlocul crucii marcate. Mai așteptară câteva minute până se opri în sfârșit și elicea. Apoi se deschise ușa și apărură Emma, care după câțiva pași nesiguri începu să alerge și i se aruncă în brațe. Dalglish îi simți bătăile inimii și-i auzi șoaptele.

– Te iubesc, te iubesc, te iubesc.

Își înclină capul către ea și-i simți lacrimile fierbinți pe obraji. Dar când Emma își ridică privirea spre el, vocea ei suna ferm.

– Iubitule, dacă vrem să ne cunune părintele Martin – și dacă-ți face plăcere, eu așa aș vrea – ar trebui să fixăm o dată rapid sau s-ar putea să ne spună că e prea bătrân să călătorească. Vrei să-i scrii tu sau eu?

Dalgliesh o îmbrățișă cu putere și-și lipi capul de-al ei.

– Nici una, nici alta. O să mergem împreună să vorbim cu el. Măine.

Așteptând lângă intrarea din spatele conacului, cu geanta la picioare, Kate îi auzi râsul încântat răsunând în aerul limpede.

Acum erau gata de plecare și ea cu Benton. Acesta își luase geanta în spate și-i spuse:

– Înapoi la lumea adevărată.

Miranda și Tremlett plecaseră cu șalupă împreună cu Yelland cu o zi înainte, dar Dalgliesh mai avusese de discutat ceva cu Maycroft și echipa se bucurase să mai petreacă câteva ore pe insulă. Brusc apărură lângă ei și ceilalți locuitori. Toți veniseră să-i conducă. Își luaseră la revedere puțin mai devreme, iar cuvintele lui Rupert Maycroft o surprinseseră foarte mult pe Kate.

Maycroft era singur în birou și îi întinsese mâna.

– Aș dori să vă invit să ne vizitați și altă dată, dar nu este permis. Trebuie să respect regulile și eu dacă vreau ca și angajații să o facă. Dar mi-ar plăcea foarte mult să vă mai văd.

Kate izbucnise într-un hohot scurt de râs.

– Eu nu sunt un VIP. Dar nu voi uita Combe. Amintirile nu vor fi toate rele. Am fost foarte fericită aici.

Maycroft făcu o mică pauză, apoi spuse:

– Nu două corăbii trecând prin noapte una pe lângă cealaltă, ci două corăbii navigând împreună o vreme, dar legate întotdeauna de porturi diferite.

Dalgliesh și Emma îi așteptau, stând unul lângă altul. Kate își dădu seama că pentru ea ceva se sfârșise, rămășițele unei speranțe în care se complăcuse de multă vreme, deși știuse încă de la început că era aproape la fel de nerealistă ca fanteziile ei din copilărie, când visa că părinții ei nu muriseră de fapt, că ar putea sosi în orice moment, tatăl ei cel frumos la volanul unei mașini sclipitoare cu care o va duce pentru totdeauna departe de cartierul Ellison Fairweather. Această iluzie, adorată

în copilărie pentru consolarea pe care i-o oferea, pâlise treptat ca o fotografie veche de-a lungul anilor, din cauza meseriei sale, a apartamentului său, a satisfacției muncii ei, lăsând în locul ei o speranță mai rațională, dar tot atât de fragilă. Acum se eliberă și de aceasta, cu regret, dar fără durere.

Cerul era acoperit de un plafon jos de nori; scurta vară indiană trecuse deja de mult. Elicopterul se înalță parcă în ciuda voinței sale și mai făcu un ultim circuit al insulei. Siluetele de la sol care făceau cu mâna se transformară în omuleți miniatu-rali care, unul după unul, se întoarseră și plecară. Kate își aruncă privirea asupra clădirilor familiare care arătau compacte ca niște machete sau jucării: ferestrele înalte cu arcadă ale co-nacului, locuințele din clădirile adiacente transformate din fos-tele grajduri, unde fusese cazată ea, Seal Cottage, cu amintirea discuțiilor târzii din noapte, capela pătrată cu pata de sânge ră-masă pe dalele de piatră, și farul, și cupola sa roșie, în culori atât de stridente, cea mai drăgălașă jucărie dintre toate. Insula Combe o schimbase în feluri pe care nici nu le pricepea, dar era perfect convinsă că nu o va mai vedea niciodată.

Pentru Dalgliesh și Emma, care stăteau pe locurile din spatele ei, această zi era un nou început. Poate că și pentru ea viitorul putea avea posibilități infinite. Își întoarse cu hotă-râre fața către est, către locul ei de muncă, către Londra, iar elicopterul se avântă prin pătura albă și pufoasă de nori, către aerul strălucitor de deasupra.